

Het Jozef Rulof Naslagwerk Deel 1 Ons Hiernamaals

Het Jozef Rulof Naslagwerk Deel 2 Onze Reïncarnaties

Het Jozef Rulof Naslagwerk Deel 3 Onze Kosmische Ziel

Het Jozef Rulof Naslagwerk Deel 4 Universiteit van Christus

Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof

© 2020, Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap
“De Eeuw van Christus”, Alkmaar, Nederland.
auteur: Ludo Vrebos
website: rulof.nl

Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof, 1e druk 2020
ISBN 978-94-93165-77-9

Toelichting
bij de boeken
van Jozef Rulof

Voorwoord

Beste lezers,

In deze 'toelichting bij de boeken van Jozef Rulof' beschrijven we als uitgever de kern van zijn zienswijze. Hiermee beantwoorden we twee soorten vragen die ons in de afgelopen jaren gesteld werden over de inhoud van deze boeken.

Ten eerste zijn er de vragen over specifieke onderwerpen zoals bijvoorbeeld crematie en euthanasie. De informatie over dergelijke onderwerpen is dikwijls verspreid over de 27 boeken met in totaal meer dan 11.000 pagina's. Daarom hebben we per onderwerp relevante passages uit alle boeken bij elkaar gezet en telkens samengevat in een artikel.

De verspreide informatie is het gevolg van de kennisopbouw in de boekenreeks. In het artikel 'verklaring op zielsniveau' onderscheiden we twee niveaus in deze kennisopbouw: het maatschappelijke denken enerzijds en de verklaringen op zielsniveau anderzijds. Voor zijn eerste verklaring van vele verschijnselen beperkte de schrijver zich tot woorden en begrippen die tot het maatschappelijke denken van de eerste helft van de vorige eeuw behoorden. Hierdoor stemde hij zich af op het wereldbeeld van zijn toenmalige lezers.

Boek na boek bouwde de schrijver daarnaast het zielsniveau op, waarbij de menselijke ziel centraal staat. Om het leven op zielsniveau te verklaren, introduceerde hij nieuwe woorden en begrippen. Daarmee kwamen er nieuwe verklaringen, die de informatie uit de vorige ronde over bepaalde onderwerpen aanvulden.

Meestal echter vulden de verklaringen op zielsniveau de eerste beschrijvingen niet aan, maar vervingen ze die. Zo kan er bijvoorbeeld in maatschappelijke terminologie gesproken worden over een 'leven na de dood', maar op zielsniveau heeft het woord 'dood' elke betekenis verloren. Volgens de schrijver gaat de ziel niet dood, maar laat zij het aardse lichaam los en gaat zij dan over naar de volgende fase in haar eeuwige evolutie.

De onbekendheid met het verschil tussen deze twee verklaringsniveaus zorgt voor een tweede soort vragen over woorden en opvattingen in de boeken waarover het huidige maatschappelijk denken gewijzigd is ten opzichte van de eerste helft van de vorige eeuw. In deze toelichting belichten we die onderwerpen vanuit het zielsniveau. Hierdoor wordt duidelijk dat woorden zoals bijvoorbeeld rassen of psychopathie op zielsniveau geen rol meer spelen. Deze woorden en de bijbehorende opvattingen werden in de boekenreeks alleen gebruikt om aan te sluiten bij het maatschappelijke denken in de tijds-

periode dat deze boeken tot stand kwamen, tussen 1933 en 1952. De passages met deze woorden behoren tot de toenmalige tijdsgeest van de lezers en geven op geen enkele wijze de eigenlijke zienswijze van de schrijver of de uitgever weer.

Dat is bij het huidige lezen van deze boeken niet altijd duidelijk, omdat de schrijver meestal niet expliciet vermeld heeft op welk verklaringsniveau het onderwerp in een bepaalde passage behandeld werd. Daarom voegen we als uitgever bij een aantal passages een verwijzing toe naar een relevant artikel uit deze toelichting. Dat artikel belicht dan het behandelde onderwerp in die passage vanuit het zielsniveau, om de eigenlijke zienswijze van de schrijver op dat onderwerp in het licht te stellen. Om cultuurhistorische en geestelijk-wetenschappelijke redenen brengen we in de 27 boeken geen wijzigingen aan in de oorspronkelijke formuleringen van de schrijver. Voor de leesbaarheid hebben we alleen de spelling van het Oudnederlands aangepast. In de online versie van de boeken op onze website rulof.nl zijn alle taaltechnische wijzigingen per zin opvraagbaar.

We beschouwen het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting als een onlosmakelijk geheel. Daarom verwijzen we voortaan op de cover van elk boek en in het 'woord van de uitgever' naar de toelichting. Voor een brede beschikbaarheid geven we de 140 artikelen van deze toelichting uit als fysiek boek en als e-book, en staan alle artikelen als aparte webpagina's op onze website.

Ook de relevante passages uit alle boeken van Jozef Rulof waar we de artikelen op gebaseerd hebben, zijn een integraal onderdeel van deze toelichting. Die passages zijn samen met de desbetreffende artikelen gebundeld in boekvorm en beschikbaar als de vier delen van 'Het Jozef Rulof Naslagwerk', in de vorm van paperbacks en e-books. Bovendien is op onze website bij de meeste artikelen onderaan een link opgenomen naar een aparte webpagina met de bronteksten van dat artikel.

Met het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beogen we bij te dragen aan een onderbouwd begrip van de eigenlijke boodschap van de schrijver. Die werd reeds door Christus verwoord met: Heb elkander lief. Op zielsniveau verklaart Jozef Rulof dat het gaat om de universele liefde die zich niet bezighoudt met het uiterlijk of de persoonlijkheid van onze medemens, maar zich richt naar zijn diepste kern, die Jozef de ziel of het leven noemt.

Met hartelijke groet,
Namens het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus,
Ludo Vrebos
11 juni 2020

Hiernamaals

1. Ons Hiernamaals	18
2. Bijnadoodervaring	18
3. Uittreding	20
4. Sferen in het hiernamaals	22
5. Lichtsferen	23
6. Eerste lichtsfeer	23
7. Tweede lichtsfeer	25
8. Derde lichtsfeer	25
9. Zomerland - Vierde lichtsfeer	26
10. Vijfde lichtsfeer	27
11. Zesde lichtsfeer	28
12. Zevende lichtsfeer	28
13. Mentale gebieden	28
14. Hemel	29
15. Gene Zijde.....	29
16. Kindersferen	30
17. Weide	31
18. Sterven als overgaan	31
19. De dood	33
20. Geest en geestelijk lichaam	35
21. Crematie of begraven	37
22. Balseming	40
23. Orgaandonatie en transplantatie	41
24. Aura	43
25. Fluïdekoord.....	44
26. Euthanasie en zelfmoord	44
27. Schijndood	50
28. Geesten op aarde	51
29. Duistere sferen	52
30. Schemerland.....	53
31. Land van haat, hartstocht en geweld	54
32. Dal van smarten	55
33. Hel.....	56
34. Dante en Doré.....	56
35. Engel	56
36. Lantos	57
37. Meesters	59
38. Alcar	59
39. Zelanus	61
40. Boeken over het Hiernamaals	61

41. Onze Reïncarnaties	62
42. Herinneringen aan vorige levens	63
43. Wereld van het onbewuste	64
44. Aanleg talent gave	66
45. Wonderkind	67
46. Fobie en angst	68
47. Gevoel	71
48. Ziel	73
49. Gevoelsgraden	76
50. Stoffelijk of geestelijk	78
51. Onderbewustzijn	79
52. Dagbewustzijn	81
53. Van gevoel tot gedachte	83
54. Zonnevlecht	85
55. Hersenen	87
56. Overspannen en slapeloosheid	89
57. Leren denken	93
58. Gedachten van een ander	99
59. Wat weten we zeker	101
60. Wetenschap	105
61. Psychologie	109
62. Geestelijk-wetenschappelijk	110
63. Universele waarheid	114
64. Gevoelsverbinding	120
65. Geliefden uit vorige levens	129
66. Uiterlijke gelijkenis met onze ouders ..	133
67. Karakter	135
68. Persoonlijkheid	137
69. Deelpersoonlijkheden	141
70. Wil	146
71. Zelfkennis	148
72. Socrates	150
73. Wedergeboren voor een taak	153
74. Wedergeboren opperpriester Venry	155
75. Alonzo vraagt waarom	160
76. Spijt wroeging berouw	163
77. Goedmaken	165
78. Wedergeboren als Anthony van Dyck ..	174
79. Tempel der ziel	178
80. Boeken over reïncarnatie	181

81. Onze kosmische ziel	182
82. Verklaring op zielsniveau	183
83. Er bestaan geen rassen	191
84. Stoffelijke levensgraden	196
85. Mens of ziel	202
86. Anti racisme en discriminatie	207
87. Kosmologie	212
88. Alziel en Albron	214
89. Onze basiskrachten	216
90. Kosmische splitsing	221
91. Maan	224
92. Zon	226

Verklaring op zielsniveau

Onze Kosmische Ziel

93. Kosmische levensgraden	229
94. Onze eerste levens als cel	232
95. Evolutie in het water	237
96. Evolutie op het land	241
97. De vergissing van Darwin	244
98. Ons bewustzijn op Mars	247
99. Aarde	250
100. Goed en kwaad	256
101. Harmonie	258
102. Karma	263
103. Oorzaak en gevolg	267
104. Vrije wil	271
105. Rechtvaardigheid	273
106. Ontstaan van de astrale wereld	276
107. Schepper van licht	279
108. Vierde Kosmische Levensgraad	290
109. Het Al	294
110. Animatie van onze kosmische reis.....	296

Universiteit van Christus

111. Universiteit van Christus	297
112. Mozes en de profeten	299
113. Bijbelschrijvers	304
114. God	309
115. De eerste priester-magiër	313
116. Het oude Egypte	321
117. Piramide van Gizeh	327
118. Jezus Christus	329
119. Judas	336
120. Pilatus	340
121. Caiphas	343
122. Gethsemane en Golgotha	346
123. Apostelen	350
124. Kerkelijke vertelsels	354
125. Evolutie van de mensheid	361
126. Hitler	368
127. Joodse volk	374
128. NSB en nationaalsocialisme	379
129. Genocide	384
130. Graden van liefde	389
131. Tweelingzielen	397
132. Moederschap en vaderschap	402
133. Homoseksualiteit	411
134. Psychopathie	413
135. Krankzinnigheid	417
136. Het mediumschap van Jozef Rulof	422
137. De Eeuw van Christus	429
138. Lichtende toekomst	434
139. Ultiem genezingsinstrument	440
140. Directe-stemapparaat	444

Naslagwerk met bronnen

Sommige artikelen in deze toelichting bevatten tekstfragmenten uit de 27 boeken van Jozef Rulof. De meeste artikelen echter niet, omwille van de bondigheid. De specifieke bronteksten waarop we die artikelen hebben gebaseerd, zijn samen met de artikelen gebundeld in ‘Het Jozef Rulof Naslagwerk’. Vanaf de (her)uitgave van het naslagwerk in juni 2020 is de verdeling van de artikelen en hun bronnen over de vier delen gelijk aan de indeling die in de inhoudsopgave van deze toelichting is gebruikt:

Deel 1 Ons Hiernamaals: artikelen 1 - 40

Deel 2 Onze Reïncarnaties: artikelen 41 - 80

Deel 3 Onze Kosmische Ziel: artikelen 81 - 110

Deel 4 Universiteit van Christus: artikelen 111 - 140

Onder elke brontekst in het naslagwerk of in deze toelichting vindt u de naam van het boek en een zancode die aangeeft om welke zin(nen) het gaat. Een voorbeeld uit het boek ‘De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1’:

Hij kan een geleerde deze wetten verklaren, want hij heeft ze gezien doordat hij de gave voor het uitreden bezit. Wie ben je achter de kist? Daar ben je als op aarde, je gaat naar een wereld die afstemming heeft op je innerlijk bewustzijn en leeft verder.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.93.95)

Voor de zancode (C1.93.95) is geen gebruik gemaakt van een aanduiding van een bladzijde in een gedrukt boek, omdat paginanummers bijna bij elke nieuwe druk verschillen. Dat wordt veroorzaakt door verschillende lettertypes, paginagroottes en dergelijke. Zo zijn we bij het eerste boek ‘Een Blick in het Hiernamaals’ inmiddels bij de 20e druk aanbeland. Het wordt dan zeer omslachtig om aan te duiden waar u een bepaalde zin in de verschillende pagina’s van al die 20 drukken op papier kunt terugvinden. Bovendien hebben deze pagina’s dan weer geen gelijke referentie met de online versie van de boeken op onze website, of in de digitale e-books.

Als toekomstbestendige oplossing hebben we elke zin uit een boek van Jozef Rulof een uniek zinnummer gegeven. Zo begint de bovenstaande tekst bij zinnummer 93 van dat boek, en eindigt bij zinnummer 95. De zinnummers worden voorafgegaan door de boekcode C1. Op pagina 13 vindt u een lijst met alle boekcodes.

Het Jozef Rulof Naslagwerk Deel 4 Universiteit van Christus
Bronnen van de toelichting

In de 'toelichting bij de boeken van Jozef Rulof' beschrijven we als uitgever de kern van zijn zienswijze in 140 artikelen. De vier delen van 'Het Jozef Rulof Naslagwerk' bevatten naast deze artikelen ook de bronteksten uit de 27 boeken van Jozef Rulof (1898-1952) waarop deze artikelen gebaseerd zijn.

In dit vierde deel komen de volgende onderwerpen aan bod:

Universiteit van Christus

Inspiraties vóór Christus
Mozes en de profeten * Bijbelchrijvers * God * De eerste priester-magier * Het oude Egypte * Piramide van Gizeh

Christus
Jezus Christus * Judas * Pilatus * Caïphas * Gethsemane en Golgotha Apostelen * Kerkelijke vertelsels

Laatste Wereldoorlog
Evolutie van de mensheid * Hitler * Joodse volk
Nationaal-socialisme * Genocide

Universele liefde
Graden van liefde * Tweelingzielen * Moederschap en vaderschap
Homoseksualiteit * Psychopathie * Krankzinnigheid

De Eeuw van Christus
Het mediumschap van Jozef Rulof *
De Eeuw van Christus *
Lichtende toekomst *
Ubiem genezingsinstrument *
Directe-riemapparaat

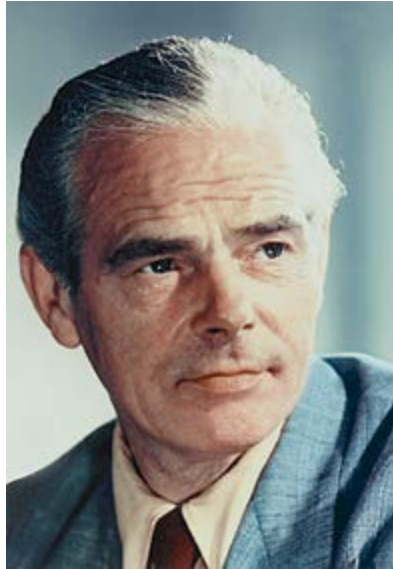
Op onze website rulof.nl staat rechtsboven een zoekvak waar deze zin-code ingevuld kan worden. Bij het intypen van C1.93.95 toont de website de aangehaalde zinnen in hun context van het hele boek. Wanneer u in een online boek op onze website op een zin klikt of tikt, kunt u het zinnummer terugvinden.

In de onderstaande tabel geven we in de laatste kolom de jaartallen aan waarin de inhoud van dat boek tot stand kwam. Zo kunt u de aangehaalde teksten in dit naslagwerk in hun juiste tijdsperiode situeren. Voor een volledig begrip van de aangehaalde teksten is het natuurlijk raadzaam ze te lezen in de context van het hele boek.

Code	Titel	Jaar
VI	Een Blick in het Hiernamaals	1933-1936
TH	Zij die terugkeerden uit de Dood	1937
CY	De Kringloop der Ziel	1938
ME	Zielsziekten van Gene Zijde bezien	1939-1945
OR	Het Ontstaan van het Heelal	1939
BE	Tussen Leven en Dood	1940
PE	De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien	1941
GR	Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven	1942
SP	Geestelijke Gaven	1943
MA	Maskers en Mensen	1948
J1	Jeus van Moeder Crisje deel 1	1950
J2	Jeus van Moeder Crisje deel 2	1951
J3	Jeus van Moeder Crisje deel 3	1952
Q1	Vraag en Antwoord deel 1	1949-1951
Q2	Vraag en Antwoord deel 2	1951-1952
Q3	Vraag en Antwoord deel 3	1952
Q4	Vraag en Antwoord deel 4	1952
Q5	Vraag en Antwoord deel 5	1949-1952
Q6	Vraag en Antwoord deel 6	1951
L1	Lezingen deel 1	1949-1950
L2	Lezingen deel 2	1950-1951
L3	Lezingen deel 3	1951-1952
C1	De Kosmologie van Jozef Rulof deel 1	1944-1950
C2	De Kosmologie van Jozef Rulof deel 2	1944-1950
C3	De Kosmologie van Jozef Rulof deel 3	1944-1950
C4	De Kosmologie van Jozef Rulof deel 4	1944-1950
C5	De Kosmologie van Jozef Rulof deel 5	1944-1950
AR	Archief van de stichting	-

Jozef Rulof

Jozef Rulof ontving allesomvattende kennis over het hiernamaals, reïncarnatie, onze kosmische ziel en Christus.

Jozef Rulof (1898-1952)

Kennis uit het hiernamaals

Toen Jozef Rulof in 1898 in het landelijke 's-Heerenberg in Nederland geboren werd, had zijn geestelijke leider Alcar al grote plannen met hem. Alcar was in 1641 overgegaan naar het hiernamaals, na zijn laatste leven op aarde als Anthony van Dyck. Sindsdien had hij een omvangrijke kennis opgebouwd over het leven van de mens op aarde en in het hiernamaals. Om die kennis op aarde te brengen, wilde hij Jozef ontwikkelen tot schrijvend medium.

Nadat Jozef zich in 1922 in Den Haag had gevestigd als taxichauffeur, ontwikkelde Alcar hem eerst tot genezend en schilderend medium, om de trance op te bouwen die nodig was voor het ontvangen van boeken. Jozef ontving honderden schilderijen, en door de verkoop daarvan kon de uitgave van de boeken in eigen hand gehouden worden.

Toen Alcar in 1933 begon met het doorgeven van zijn eerste boek, 'Een

Blik in het Hiernamaals', gaf hij Jozef de keuze hoe diep de mediamieke trance zou worden. Hij zou Jozef in een zeer diepe slaap kunnen brengen en zijn lichaam overnemen om boeken te schrijven buiten het bewustzijn van het medium om. Dan zou Alcar vanaf de eerste zin zijn eigen woordkeus kunnen gebruiken om de lezer uit die tijd te verklaren hoe hijzelf de werkelijkheid had leren kennen op zielsniveau, waarbij het eeuwige leven van de menselijke ziel centraal staat.

Een andere mogelijkheid was om een lichtere trance toe te passen, waarbij het medium tijdens het schrijven kon voelen wat er geschreven werd. Dat zou Jozef in staat stellen om geestelijk mee te groeien met de doorgegeven kennis. Maar dan moest de opbouw van de kennis in de boekenreeks wel afgestemd worden op de geestelijke ontwikkeling van het medium. En dan kon Alcar de verklaringen op zielsniveau pas geven als ook het medium daaraan toe was.

Jozef koos voor de lichtere trance. Hierdoor was Alcar wat beperkt in de woorden die hij in de eerste boeken kon gebruiken. Hij liet dit Jozef ervaren door in trance het woord 'Jozef' neer te schrijven. Op datzelfde moment werd Jozef uit trance wakker, omdat hij zich geroepen voelde. Om dit te voorkomen, koos Alcar de naam 'André' om de ervaringen van Jozef in de boeken te beschrijven. Alcar wijzigde of omzeilde ook andere namen en omstandigheden in 'Een Blik in het Hiernamaals', zodat Jozef in trance kon blijven. Zo komt de lezer in dit eerste boek wel te weten dat André getrouwd was, maar niet dat dit in 1923 gebeurde en dat zijn vrouw Anna heette.

Om in harmonie te blijven met het gevoelsleven van Jozef liet Alcar zijn medium alles wat in de boeken werd beschreven eerst zelf beleven. Daartoe liet Alcar hem uit zijn lichaam treden, zodat Jozef de geestelijke werelden van het hiernamaals zelf kon waarnemen. De boeken beschrijven hun gezamenlijke reizen door de duistere sferen en de lichtsferen. Jozef zag dat de mens na zijn overgang op aarde terechtkomt in de sfeer die bij zijn gevoelsleven hoort.

Hij was in uitgetreden toestand ook getuige van vele overgangen op aarde. Door de beschrijving hiervan wordt in de boeken vastgelegd wat er precies met de menselijke ziel gebeurt bij crematie, begraven, balseming, euthanasie, zelfmoord en orgaantransplantatie.

Jozef leert zijn vorige levens kennen

De naam André werd door Alcar gekozen, omdat Jozef die naam ooit gedragen had in een vorig leven in Frankrijk. Toen was André een geleerde, en de toewijding om alles grondig te onderzoeken kon helpen om het verklareingsniveau van de boeken stap voor stap te verdiepen.

Zo kon Jozef in 1938 het boek 'De Kringloop der Ziel' ontvangen van

meester Zelanus, een leerling van Alcar. Hierin beschreef Zelanus zijn vorige levens. Hij liet hiermee zien hoe al zijn ervaringen in zijn vorige levens uiteindelijk zijn gevoelsleven hebben opgebouwd, en ervoor zorgden dat hij steeds meer kon aanvoelen.

In 1940 was Jozef ver genoeg ontwikkeld om het boek ‘Tussen Leven en Dood’ te beleven. Hierdoor leerde hij Dectar kennen, zijn eigen vorige leven als tempelpriester in het oude Egypte. Dectar had zijn geestelijke krachten in de tempels hoog opgevoerd, waardoor hij intense ervaringen in uitgetreden toestand kon beleven, en daarnaast zijn aardse leven niet verwaarloosde. Die krachten waren nu nodig om de ultieme graad van mediumschap te bereiken: het kosmische bewustzijn.

Onze kosmische ziel

In 1944 was Jozef Rulof als ‘André-Dectar’ zover ontwikkeld dat hij samen met Alcar en Zelanus geestelijke reizen door de kosmos kon beleven. Door de beschrijvingen van die reizen in de boekenreeks ‘De Kosmologie van Jozef Rulof’ werd de hoogste kennis uit het hiernamaals op aarde gebracht.

Nu konden de meesters Alcar en Zelanus eindelijk de werkelijkheid beschrijven zoals zij die voor zichzelf als waarheid hadden leren kennen. Nu pas konden ze woorden en begrippen gebruiken, die de kern van onze ziel beschrijven en hiermee het wezen van de mens onthullen.

In de kosmologie verklaren de meesters op zielsniveau waar wij vandaan komen en hoe onze kosmische evolutie begon doordat onze ziel zich afscheidde van de Alziel. André-Dectar leerde nu zijn vorige levens op andere planeten kennen, en de gigantische ontwikkelingsweg die zijn ziel heeft doorlopen om van een ijle cel op de eerste planeet in de ruimte tot het leven op aarde te evolueren.

Daarnaast bezocht hij met de meesters de hogere kosmische levensgraden die ons wachten na onze aardse levens. De kosmologie beschrijft waar we naartoe gaan, en op welke wijze onze levens op aarde hierin noodzakelijk zijn. Dit werpt een kosmisch licht op de zin van ons leven en het wezen van de mens als ziel.

De Universiteit van Christus

De meesters konden al de kosmische graden bereizen en deze ultieme kennis doorgeven, omdat ze zelf geholpen werden door hun orde van leraren. Deze orde wordt ‘De Universiteit van Christus’ genoemd, omdat Christus de mentor van deze universiteit is.

In zijn leven op aarde kon Christus deze kennis niet doorgeven, omdat de

mensheid daar toen niet aan toe was. Christus werd al vermoord voor het weinige dat hij heeft kunnen zeggen. Maar hij wist dat zijn orde deze kennis op aarde zou brengen, zodra er een medium geboren kon worden, dat hiervoor niet meer omgebracht zou worden.

Dat medium was Jozef Rulof, en de boeken die hij ontving luidden een nieuwe tijd in: 'De Eeuw van Christus'. Christus zelf had zich moeten beperken tot de kern van zijn boodschap: de onbaatzuchtige liefde. In de Eeuw van Christus konden Zijn leerlingen door Jozef Rulof tekst en uitleg geven hoe we door het geven van universele liefde onszelf in gevoel verhogen en hierdoor hogere lichtsferen en kosmische levensgraden bereiken.

In opdracht van zijn meesters richtte Jozef in 1946 Stichting De Eeuw van Christus op, om de boeken en schilderijen te beheren. In datzelfde jaar reisde hij naar Amerika om zijn ontvangen kennis daar bekend te maken, in samenwerking met zijn geëmigreerde broers. Hij hield er net als in Nederland trance-lezingen en schilderdemonstraties.

Terug in Nederland gaf hij naast de honderden trance-lezingen ook jarenlang contactavonden, om vragen te beantwoorden van lezers van de boeken. In 1950 kon meester Zelandus de biografie van Jozef met als titel 'Jezus van Moeder Crisje' schrijven met de naam 'Jozef' en de jeugdnaam 'Jezus', zonder de trance te doorbreken.

De meesters wisten dat de mensheid de Universiteit van Christus nog niet zou aanvaarden, ondanks alle doorgegeven kennis en inspanningen van Jozef. De wetenschap zal alleen een bewijs van het leven na de dood aanvaarden, als dat zonder een menselijk medium tot stand komt, zodat beïnvloeding door de persoonlijkheid van het medium uitgesloten kan worden.

Dat bewijs zal worden geleverd door wat de meesters het 'directe-stem-apparaat' noemen. Ze voorspellen dat dit technisch instrument een directe communicatie tussen de mens op aarde en de meesters van het licht zal brengen. Op dat moment zullen Jozef en andere meesters vanuit het hiernamaals de wereld kunnen toespreken, en de mensheid het geluk kunnen geven van het zekere weten dat we als kosmische ziel oneindig leven.

Om zich op deze taak voor te bereiden, is Jozef in 1952 naar het hiernamaals overgegaan. Meester Zelandus had al op het einde van zijn boek 'Geestelijke Gaven' vermeld dat Jozef en de meesters zich na de overgang van Jozef niet meer tot menselijke mediums zullen richten, omdat de ultieme kennis uit het hiernamaals al te vinden is in de boeken die Jozef tijdens zijn aardse leven mocht ontvangen.

1. Ons Hiernamaals

De ervaringen van Jozef Rulof en zijn geestelijke leiders in het hiernamaals zijn doorgegeven in 11.000 pagina's unieke kennis.

Jozef Rulof heeft tijdens zijn aardse leven door uittredingen uit zijn lichaam alle duistere en lichtende geestelijke werelden in het hiernamaals zelf mogen ervaren. Het verschijnsel 'uittreding' is vooral bekend geworden door de bijnadoodervaringen. In het artikel 'uittreding' leest u hoe Jozef door zijn geestelijke leider in staat was om reizen in het hiernamaals te maken.

Hierdoor kon hij ook met eigen ogen waarnemen hoe het sterven precies verloopt, waardoor de ongekende gevolgen van euthanasie en zelfmoord, crematie, orgaandonatie en balseming eindelijk op aarde bekend worden.

Ons Hiernamaals wordt toegelicht in de hiernavolgende 39 artikelen.

2. Bijnadoodervaring

Tijdens hun bijnadoodervaring hebben miljoenen mensen een uittreding uit hun lichaam beleefd.

Foto uit filmpje 'bijnadoodervaring' op onze website rulof.nl

Buiten het lichaam

Op basis van onderzoek is geschat dat 2% van de bevolking een bijnadoodervaring (BDE) of soortgelijke ervaring heeft meegemaakt. Tijdens deze ervaringen zien vele mensen hun eigen lichaam vanuit een ander per-

spectief. Ook Jozef Rulof kan tijdens een uittreding buiten zijn fysieke lichaam waarnemen. Zijn lichaam ligt dan niet voor dood neer, maar het is in een diepe slaap.

Lichtend of duister hiernamaals

Sommige mensen zien tijdens hun bijnadoodervaring een wereld van ongelooflijke schoonheid. Ze spreken van prachtige landschappen, bloemen en schitterende kleuren. Ze horen hemelse muziek, mooier dan ze ooit op aarde hebben gehoord.

In de trilogie 'Een Blick in het Hiernamaals' van Jozef Rulof worden de zeven duistere en de zeven lichtende sferen van het hiernamaals uitvoerig beschreven. Als men tijdens een bijnadoodervaring een geestelijke wereld ziet, kan dat een afspiegeling zijn van het eigen gevoelsleven. Sommige mensen zien een lichtvolle wereld, en anderen een duister hiernamaals.

Ontmoeting met overleden geliefden

Sommigen zien een overleden geliefde tijdens hun bijnadoodervaring. Anderen voelen de aanwezigheid van een liefdevolle persoonlijkheid in een helder licht. Volgens Jozef Rulof wordt iedereen in het hiernamaals verwelkomd door een liefdevolle persoonlijkheid om te helpen bij het afscheid nemen van het aardse leven en het leren kennen van de nieuwe geestelijke wereld.

Verbinding met het lichaam

Sommige mensen voelen tijdens hun bijnadoodervaring een subtiële verbondenheid met hun aardse lichaam. Jozef Rulof voelt tijdens een uittreding door deze verbinding wat er met zijn aardse lichaam gebeurt.

Levensfilm en grens

Vele mensen zien tijdens hun bijnadoodervaring hun hele leven in een flits. Jozef zegt dat elke gedachte op onze levensfilm vastligt. De bijnadoodervaring wordt dikwijls beëindigd door een grens die men niet kan overschrijden. De meeste mensen voelen dan dat het hun tijd nog niet is, dat ze op aarde nog een taak hebben. Jozef geeft aan dat hun dit gevoel ook gegeven kan worden door een liefdevolle persoonlijkheid die hen straks zal verwelkomen als ze 'echt' doodgaan.

3. Uittreding

Door honderden uittredingen uit zijn lichaam heeft Jozef Rulof alle lichtende en duistere werelden van het hiernamaals leren kennen.

Foto uit filmpje bij artikel 'uittreding' op rulof.nl

Het weerzien van overleden geliefden

Ook zonder 'bijna-dood' te gaan, kan de mens een uittreding beleven, bijvoorbeeld wanneer men diep in slaap is. De uitgetreden mensen krijgen dan de kans om hun overleden geliefden te bezoeken. Ze zien dat hun geliefden voortleven in een lichtende wereld in het hiernamaals. Hierdoor kunnen ze hun leven op aarde beter aan, zelfs al herinneren ze zich dit weerzien slechts als een vage droom. Deze nachtelijke uittredingen worden begeleid door een lichtgeest, een mens die na zijn leven op aarde is overgegaan naar de lichtferen in het hiernamaals.

Het doel van het uittreden

Jozef Rulof heeft door zijn vele bewuste uittredingen een schat aan kennis over het geestelijke voortleven verkregen. Hij wordt hierin geleid door een lichtgeest die zich Alcar noemt. Zo leert Jozef alle eigenschappen kennen van het geestelijke lichaam, dat bij een uittreding tijdelijk uit het aardse lichaam gaat. Sommige mensen proberen zelf uit te treden zonder leiding van een lichtgeest, maar zij komen op eigen kracht niet verder dan gedachtenuittredingen, waarbij hun geestelijke lichaam niet uit hun aardse lichaam gaat. Het werkelijke uittreden wordt bij een medium alleen ontwikkeld door een meester van het licht, indien hiermee een belangrijke taak vervuld kan worden om vele mensen te overtuigen van een eeuwig voortleven.

Deze taak is bij Jozef Rulof gerealiseerd door het schrijven van 27 boeken, waardoor een universiteit aan geestelijke kennis beschikbaar is gekomen over onder meer het leven in het hiernamaals.

Hoe verloopt een bewuste uittreding?

Meester Alcar laat Jozef alle fasen van een uittreding bewust beleven, zodat Jozef uit eigen ervaring kan vertellen hoe het geestelijke lichaam uit het stoffelijke lichaam gaat. Tijdens het sterven verlaat het geestelijke lichaam definitief het stoffelijke lichaam, en hierover wil meester Alcar veel kennis op aarde brengen.

Om uit te treden gaat Jozef op bed liggen, zodat zijn lichaam kan ontspannen. Jozef moet zijn gevoel uit zijn stoffelijke lichaam terugtrekken, om met dat gevoel in de geestelijke wereld te gaan waarnemen. Door dit terugtrekken van zijn gevoel valt zijn stoffelijke lichaam in slaap. Hijzelf echter blijft zich bewust van alles wat er gebeurt.

Om dit te bereiken heeft hij jarenlang stap voor stap meer concentratie opgebouwd om zelf wakker te blijven bij het inslapen van zijn lichaam. Jozef kon zo ver komen omdat hij in vele vorige levens al gebouwd had aan deze concentratie. Bovendien werd hij hierin geholpen door meester Alcar.

Foto uit filmpje bij artikel 'uittreding' op rulof.nl

Wanneer hij meer dan de helft van zijn gevoel uit het aardse lichaam teruggetrokken heeft en naar het geestelijke niveau overgebracht heeft, kan hij in de geestelijke wereld gaan waarnemen. Met de hulp van zijn meester lukt het uiteindelijk om het grootste gedeelte van zijn gevoel naar de geestelijke wereld over te brengen, zodat hij daar helder kan zien en horen. Een klein deel van zijn gevoel blijft steeds met zijn aardse lichaam verbonden om het van levenskracht te voorzien.

Door die gevoelsverbinding voelt hij nog wat er met zijn aardse lichaam

gebeurt tijdens de uittreding. Wanneer bijvoorbeeld iemand tijdens de uittreding aan zijn stoffelijke lichaam zou schudden om hem wakker te maken, zou al zijn uitgetreden gevoel razendsnel weer naar zijn stoffelijke lichaam teruggetrokken worden. Dit gevoel is dan nodig om zijn aardse lichaam in beweging te brengen, om zo te trachten dat schudden te stoppen. Maar wanneer zijn aardse lichaam met rust gelaten wordt, kan hij zijn gevoel op de geestelijke wereld blijven richten, en daarin met zijn leider Alcar geestelijke reizen maken.

Nieuwe kennis

Het grote voordeel van het uittreden voor Jozef Rulof is dat hij de geestelijke wereld met zijn eigen geestelijke ogen kan aanschouwen. Zo kan hij beoordelen of hetgeen de lichtgeesten in zijn boeken hebben doorgegeven, ook daadwerkelijk klopt met zijn eigen ervaring. Dat maakt zijn boeken anders dan bij schrijvers die hun eigen gedachten verwoorden over het hiernamaals. En dat maakt zijn kennis ook anders dan bij mediums die naar hun idee wel informatie hebben doorgekregen, maar dit niet zelf konden controleren door uit te treden.

De kennis die Jozef op aarde brengt is voor de meeste mensen helemaal nieuw. En op vele punten is het volledig tegengesteld aan datgene wat vele mensen bedacht hebben. Zoals bijvoorbeeld over wat er gebeurt bij crematie. Vele mensen denken dat de overledene geen last heeft van de crematie van zijn of haar lichaam, maar Jozef heeft in uitgetreden toestand met eigen ogen gezien dat het tegenovergestelde waar is. Meer informatie hierover vindt u in het artikel 'crematie of begraven'.

4. Sferen in het hiernamaals

Naar welke duistere of lichtende sfeer in het hiernamaals gaan we na het sterven op aarde?

Het hiernamaals bestaat uit gescheiden geestelijke werelden die in de boeken van Jozef Rulof sferen genoemd worden. Na het sterven op aarde kunnen we naar die sfeer gaan die bij ons gevoelsleven hoort. Als we liefde voor onze medemens voelen, dan kunnen we naar een lichtsfeer gaan. Mensen met een duister innerlijk komen in een duistere sfeer terecht.

Er zijn sferen die lijken op een aards landschap. Hierin leven de bewoners die nog voelen en denken zoals ze dat op aarde deden. Hun geestelijke lichaam lijkt op het lichaam dat ze op aarde bezaten, omdat het geestelijke

Foto uit filmpje 'Sferen in het hiernamaals' op rulof.nl

lichaam gevormd wordt naar hun gevoelsleven.

Sommige sferen zijn niet meer met de aarde te vergelijken, omdat het gevoelsleven van de bewoners verder ontwikkeld is. Doordat zij meer liefde voor al het leven voelen, zijn zij een hogere licht sfeer binnengegaan. Zoals alle bewoners van de sferen zijn zij op weg naar de zevende licht sfeer, de hoogste sfeer in het hiernamaals van de aarde.

5. Lichtsferen

De zeven sferen van licht in het hiernamaals worden opgebouwd door de onbaatzuchtige liefde en het innerlijke licht van de mens.

De mens met dienende liefde kan na het aardse leven een licht sfeer betreden. Die geestelijke wereld wordt opgebouwd en in stand gehouden door het gezamenlijke licht dat haar bewoners uitstralen. De zeven opeenvolgende licht sferen dienen om de bewoners de kans te geven alle stoffelijke gedachten los te laten en naar een hogere kosmische graad te evolueren.

6. Eerste lichtsfeer

In de eerste lichtsfeer groeit het besef dat je alleen door de dienende liefde geestelijk kunt groeien.

Zoals op aarde

Wanneer de mens als geest in de eerste van de zeven licht sferen aankomt, denkt hij in een mooi landschap op aarde te vertoeven. De eerste lichtsfeer

lijkt veel op de aarde, maar dan met het verschil dat alles van geestelijke substantie is, ijler dan de aardse materie. De sfeer heeft een heldere blauwe hemel met enkele witte wolken. De bodem is zo zacht als mos en begroeid met groen en prachtige bloemen. De bomen lijken op cipressen, maar ze worden hoger dan op aarde. De vele vogels lijken op de oosterse soorten van de aarde. Al het leven van de eerste lichtsfeer straalt het innerlijke licht uit. Er is geen aardse zon meer, die de natuur beschijnt. Het sferenlicht wordt opgebouwd door de liefdevolle uitstraling van al het leven in deze sfeer.

De bewoners van de eerste lichtsfeer zien eruit als mensen van dertig tot zesendertig jaar oud. Ze voelen zich zoals op aarde. Hun uiterlijk, hun kleding en hun omgeving weerspiegelen dit aardse gevoelsleven.

Dit alles zal pas veranderen wanneer ze zich innerlijk losmaken van hun aardse denken. Ze willen hun handen nog gebruiken, maar ze hebben die handen niet meer nodig om te werken. Ze willen nog wandelen, omdat ze nog niet beseffen dat ze ook kunnen zweven. Ze hebben nog het gevoel dat de tijd verstrijkt, omdat ze nog niet voelen dat ze in een tijdloze eeuwigheid leven. Ze denken nog aan hun aardse bezittingen, hoewel ze beginnen te beseffen dat in de geest hun alleen toebehoort wat ze innerlijk hebben opgebouwd aan liefde.

Dienende liefde

De bewoners van de eerste lichtsfeer beginnen te beseffen dat ze alleen naar de hogere lichtsferen kunnen overgaan als ze zich bekwamen in het geven van liefde. Ze overstijgen hun aardse ik door in liefde hun medemens te dienen. Door zich te richten op het helpen van anderen leggen ze hun aardse denken af en ontwikkelen ze een ijler geestelijk denken, gebaseerd op onbaatzuchtige liefde. Terwijl het studeren op aarde nog dikwijls gebruikt wordt om meer aardse bezittingen te vergaren, volgt men in de eerste lichtsfeer een geestelijke studie om te leren geven, om zich te bekwamen in het

Foto uit filmpje 'Sferen in het hiernamaals' op rulof.nl

helpen van anderen.

Men leert de anderen op verschillende wijzen te helpen. Velen dalen daarvoor af naar de duistere sferen, om de bewoners die nog geen licht in zichzelf voelen, vooruit te helpen. Sommigen werken tientallen jaren of langer in de duistere sferen om de mens naar het licht te brengen. Anderen gaan naar de aarde om hun aardse geliefden te beschermen en te helpen. Door al dit werk groeit hun onbaatzuchtige liefde, en bereiken ze de tweede lichtsfeer.

7. Tweede lichtsfeer

In de tweede lichtsfeer voert men een gespannen strijd om het stoffelijke voelen en denken volkomen los te laten.

In de tweede lichtsfeer is er een strakblauwe hemel zonder enig wolkje. Het firmament is als een gespannen ballon die elk ogenblik uiteen kan scheuren. Heel de natuur weerspiegelt de innerlijke toestand van de bewoners, die in sterke mate ingesteld staan op het hoger gaan. Er liggen geen mensen meer jarenlang te rusten zoals in de eerste sfeer. Elke bewoner van de tweede sfeer werkt hard aan zichzelf om het aardse voelen en denken volledig los te laten.

Ze hebben met sterke tegenwerking van hun eigen ik te maken, doordat ze zich op het hoger gaan hebben ingesteld. De strijd die gevoerd wordt, is om vanuit het stoffelijke het geestelijke binnen te treden. Hoe hoger de mens komt, hoe intensiever deze strijd wordt, omdat de sferen fijner en ijler worden, en de mens zich innerlijk moet afstemmen. Ze toetsen voortdurend hun innerlijke toestand. Al hun gedachten en woorden gaan ze afstemmen op liefde en waarheid, op de realiteit van de kosmos.

8. Derde lichtsfeer

In de derde lichtsfeer werkt men rustig verder om het geestelijke bewustzijn van de vierde sfeer te bereiken.

De gespannen strijd van de tweede lichtsfeer is in de derde sfeer overgegaan in een zacht verlangen om al het stoffelijke definitief achter zich te laten. Dit hoger gaan wordt gesymboliseerd door harmonisch uitgewerkte bloemstukken. De kunstenaars gebruiken de natuur om hun gedachten vorm te geven. Zoals men op aarde een tuin versiert, zo vormen de kunstenaars hier

symbolische bloemstukken uit verschillende bloemensoorten. Eén van de voorstellingen stelt de weg van de duisternis naar het licht voor. Diepzwart is de duisternis die voorgesteld wordt door de donkere tinten in het bloemstuk. Zacht zijn de verschillende overgangen naar het licht in kleur aangebracht, om te eindigen in sneeuw witte lelies. Het geheel is een bloembed waarvan de bloemen eeuwig bloeien.

De derde lichtsfeer is de hoogste sfeer die men kan betreden na het sterven op aarde. Om de vierde sfeer te bereiken leert men al het leven datgene te geven wat het nodig heeft om te evolueren. Dit gevoel wordt gesymboliseerd door de geestelijke fontein, die elk plantje precies zoveel water geeft als nodig, waarbij geen enkel plantje vergeten wordt.

De mens op aarde die in gevoel afstemming heeft op de derde lichtsfeer kan een harmonisch sterven beleven, omdat hij geen enkele angst voor de dood meer heeft.

9. Zomerland - Vierde lichtsfeer

In de vierde lichtsfeer, het Zomerland, bereikt men het geestelijke bewustzijn.

De vierde lichtsfeer wordt in de boeken van Jozef Rulof ook het Zomerland genoemd, omdat de natuur voor eeuwig de volle zomer van de aarde weergeeft. Dit wordt verbeeld in het door Jozef Rulof mediamiek ontvangen schilderij hierboven. Het stelt een stralende zommorgon voor wanneer de mens de lieflijke natuur tot zijn gemoed voelt spreken. Een paarsachtige gloed daalt uit het heelal op deze levenstun neer. De bewoners stralen als een zomerse zon, zo is hun innerlijk licht ontwikkeld. Ze leven nu in het geluk van het eeuwig samenzijn met hun tweelingziel.

In de vierde lichtsfeer heeft de mens het geestelijke bewustzijn bereikt. Hier heeft hij alle stoffelijke gevoelens en gedachten afgelegd. Bevrijd van het aardse denken kan hij nu al het leven volledig leren kennen door het directe ééznijn ermee. Men leert hier alle levenswetten kennen door het leven direct aan te voelen. Daardoor kan men een diepgaande studie aanvangen.

Een dergelijke studie duurt honderden jaren, omdat men elke levenswet van binnenuit leert aan te voelen. Men baseert zijn kennis niet meer op een leer die door anderen is opgebouwd, zoals de kennis op aarde doorgegeven wordt. Elke bewoner van het Zomerland maakt zich één met alle levenswetten waar het leven op aarde en in het hiernamaals op berust. Men volgt de ontwikkeling van al het leven, vanaf het ontstaan van het heelal. Deze kennis is beschreven in het boek 'Het Ontstaan van het Heelal'.

Zomerland, een door Jozef Rulof ontvangen schilderij

10. Vijfde lichtsfeer

De vijfde lichtsfeer is de afstemming van de geestelijke leider van Jozef Rulof, meester Alcar.

Om een beeld te geven van het geestelijke bewustzijn van de bewoners van de vijfde lichtsfeer, beschrijft meester Alcar in het boek 'Een Blik in het Hiernamaals' zijn eigen woning in deze sfeer. Centraal in de geestelijke woning ligt de kamer van universele liefde. Hierin staat de geestelijke fontein, als symbool van de liefdevolle zorg voor al het leven. De kamers eromheen worden gevormd door de karaktereigenschappen. Zo zijn er kamers van vertrouwen, eenvoud, waarheid, concentratie, sterke wil, rust en kunst. Ook is er een kamer waarin Alcar zijn beleefde aardse leven kan zien. Daarin ligt alles, geen enkele gedachte is verloren gegaan. De kamers die hoger in het huis liggen, zijn ijler en etherischer. Daarin bevinden zich ook onzichtbare gedeelten, die Alcar pas zal leren kennen naarmate zijn liefde en bewustzijn groeien.

11. Zesde licht sfeer

In de zesde licht sfeer wordt het leven van een mens vertolkt als muzikaal licht.

In de zesde licht sfeer wordt het leven van een bewoner vertolkt in een levenssymfonie. De hele levensweg van de aardse geboorte tot het binnentreden van de zesde licht sfeer wordt in kleurennuances uitgebeeld. De strijd die de bewoner gekend heeft om zich van zijn duisternis te bevrijden en zich op te werken tot de zesde licht sfeer wordt als muzikaal licht weergegeven. Voor elke bewoner kan een andere symfonie vertolkt worden, omdat elke levensweg anders verlopen is. Hierdoor is deze geestelijke muziek onuitputtelijk.

12. Zevende licht sfeer

In de zevende licht sfeer leven de meesters die de evolutie van het leven op aarde en in het hiernamaals leiden.

Doordat de meesters van de zevende licht sfeer de lange tocht van de aarde tot in de zevende licht sfeer zelf hebben afgelegd, kunnen zij de mensen op aarde en in het hiernamaals begeleiden in hun evolutie naar de hogere licht sferen. Als zijzelf naar hun volgende evolutie overgaan, dragen zij hun taak over aan anderen in hun sfeer. Zij gaan dan samen met hun tweelingziel over naar de mentale gebieden.

13. Mentale gebieden

Na de zevende licht sfeer gaat men over naar de mentale gebieden om te reïncarneren op de volgende planeet.

In de zevende licht sfeer bereikt men het hoogste bewustzijn van het hiernamaals dat behoort bij de aarde. Daarna neemt men afscheid van de graad van evolutie die bij de aarde hoort, en die in de boeken van Jozef Rulof de Derde Kosmische Levensgraad genoemd wordt. Men gaat over naar de mentale gebieden, waarin men zich klaarmaakt om als ziel te reïncarneren op de eerste planeet van de Vierde Kosmische Levensgraad.

Dit is opnieuw een stoffelijke planeet, zoals de aarde, maar dan van een ijlere substantie. Hier reïncarneert de ziel weer in een stoffelijk embryo in de moederschoot van een menselijke moeder. Omdat de ziel nu alle kennis

en bewustzijn van de aardse evolutie in zich draagt, kan ze op deze nieuwe planeet vanaf het begin in volkomen harmonie blijven met al het leven. Hier komen geen duistere gevoelens meer voor, hier hebben alle mensen elkaar universeel lief. Hier kunnen ze zich eindelijk als lichtend wezen samen met hun tweelingziel ontwikkelen naar de liefde en het bewustzijn van Christus in de Zevende Kosmische Levensgraad.

14. Hemel

Een hemel is een lichtsfier in het hiernamaals die opgebouwd wordt door het uitstralende licht van haar bewoners.

In de boeken van Jozef Rulof wordt het woord hemel gebruikt om aan te sluiten bij het aardse woordgebruik. Het woord hemel betekent dan een sfeer van licht in het hiernamaals, een geestelijke wereld waarin de mens voortleeft die een universele liefde voelt voor al het leven.

15. Gene Zijde

Gene Zijde is een oudere benaming voor het bewuste geestelijke voortleven na het graf.

In de boeken van Jozef Rulof wordt 'Gene Zijde' ook persoonlijker gebruikt dan 'het hiernamaals', zoals in 'Gene Zijde spreekt tot u'. Hiermee wordt dan de mens bedoeld die op aarde is gestorven en als een bewuste geestelijke persoonlijkheid verder leeft aan gene zijde van het graf.

*Door Jozef Rulof
ontvangen schilderij*

16. Kindersferen

*In de kindersferen groeien jonggestorven kinderen
op naar de universele liefde.*

Foto uit filmpje bij artikel 'Kindersferen' op rulof.nl

Rust en geluk

De kindersferen zijn geestelijke werelden van rust en geluk voor de kinderen die vroeg op aarde overgaan. In het boek 'Een Blik in het Hiernamaals' wordt Jozef Rulof een blik gegund in deze wondermooie sferen. Hij ziet hoe de kinderen spelen in een hemelse natuur met volop prachtige bloemen.

Ze worden door geestelijke moeders begeleid in hun groei naar universele liefde. Deze moeders verklaren de kinderen de geestelijke toestand waarin ze leven. Sommige kinderen worden ook naar de aarde gebracht om er met aardse kinderen te spelen. Zo speelde Jozef Rulof in zijn kindertijd met geestelijke kinderen, zoals beschreven in zijn biografie 'Jeus van Moeder Crisje Deel 1'.

Weerzien door afstemming

Wanneer de aardse ouders sterven, kunnen ze hun overleden kinderen in het hiernamaals terugzien als ze zich leren afstemmen op de reine liefde waarin deze geestelijke kinderen leven. Voor die opdracht stond ook Jozef Rulof toen hij tijdens een uittreding uit zijn lichaam de mogelijkheid kreeg om zijn doodgeboren meisje Gommel terug te zien in de kindersferen.

Om Gommel te kunnen naderen, moest hij alle aardse gedachten loslaten. Aardse gedachten zijn stoffelijk en zouden de geestelijke ijlheid van het geestelijke kind belasten. Als hij op het moment van hun weerzien droefheid

zou voelen dat Gommel niet meer bij hun op aarde leefde, zou die droefheid het geestelijke kind bezwaren. De kinderen in de kindersferen worden echter ver gehouden van zware gevoelens, zodat zij in een ongestoorde rust kunnen opgroeien.

Omdat Jozef de onbaatzuchtige liefde kon voelen waarin Gommel leefde, de universele liefde voor al het leven, kon hij zijn kind in zijn geestelijke armen sluiten. Hierdoor kon hij zijn vrouw de boodschap brengen dat hun dochter in een hemels geluk voortleeft, en dat zijn vrouw hun kindje kon terugzien als ook zij zich in liefde wist af te stemmen.

Zij moest zich dan wel realiseren dat Gommel in de kindersferen sneller opgroeit dan een kind op aarde. In de sferen worden de kinderen niet meer gehinderd door aardse ziekten of remmingen. Gommel was volgens aardse tijd een jaar geleden overgegaan, maar Jozef zag dat zij in de geest reeds groter was dan een kind van die leeftijd. Zijn vrouw zal zich later dus moeten instellen op een volwassen geestelijke persoonlijkheid, een ‘zuster in de geest’.

17. Weide

De weide is bij Jozef Rulof een sfeer in het hiernamaals waar de mens van de aarde zijn overleden geliefden kan terugzien tijdens een nachtelijke uittreding.

De weide is een herstellingsoord, waar de mens van de aarde tijdelijk kan uitrusten en op krachten komen door het weerzien van zijn overleden geliefden. Hierdoor krijgt hij kracht en weerstandsvermogen om zijn leven op aarde verder aan te kunnen.

18. Sterven als overgaan

Sterven is het terugtrekken van het gevoel uit het aardse lichaam om geestelijk verder te leven.

Rustig inslapen

Volgens Jozef Rulof lijkt harmonisch sterven veel op het rustige inslapen dat we elke nacht kunnen ervaren. Om te kunnen slapen, moeten we ons gevoel dat op het dagleven staat ingesteld, loslaten. Hoe minder we nog met de dag bezig zijn, hoe makkelijker we kunnen inslapen. Ons gevoel richt zich dan naar binnen, weg van het daglicht. Tijdens onze slaap is ons gevoel niet weg, het vormt bijvoorbeeld onze dromen.

De mens die op het einde van zijn leven zijn gevoel uit het aardse bestaan kan terugtrekken, kan het sterven beleven als een rustig inslapen. Na die laatste slaap, die op aarde ‘het sterven’ wordt genoemd, kan hij wakker worden in zijn geestelijke voortbestaan. Zijn overleden geliefden kunnen hem opvangen en hem naar zijn eigen sfeer in het hiernamaals brengen.

Hoeveel tijd heeft men nodig?

De meeste mensen hebben veel tijd nodig om hun gevoel uit hun aardse leven terug te trekken. Zij stellen zich tijdens hun leven zo sterk op hun lichaam en het aardse leven in, dat het verscheidene weken en zelfs maanden kan duren voordat zij hun gevoel daar weer aan kunnen onttrekken.

Als hun lichaam begraven wordt, krijgen ze alle tijd die ze nodig hebben om hun gevoel uit hun lichaam terug te trekken. Als hun lichaam verbrand wordt, is dit niet het geval. Meer informatie hierover vindt u in het artikel ‘crematie of begraven’.

Wanneer het lichaam ontbindt, kan de overledene op een natuurlijke wijze vrijkomen van zijn lichaam. Als het volledige lichaam niet op een natuurlijke wijze kan oplossen, blijft de overledene langer met zijn lichamelijke organen verbonden. Dit belemmert het natuurlijke overgaan bij orgaandonatie en balseming.

Natuurlijke levenstijd

Op het einde van onze natuurlijke levenstijd vermindert onze levensenergie. Hierdoor voelt de mens zich moe worden. Wanneer er ziekten in het lichaam sluimeren, worden die nu erger en kunnen die de dood veroorzaken, omdat ze niet meer overheerst worden door voldoende levensenergie. Zonder de nodige levensenergie kan geen medische ingreep het sterven voorkomen.

Wanneer de levensenergie volledig verbruikt is, volgt het sterven. Mensen die hun sterven eigenhandig vervroegen, hebben hun levensenergie nog niet opgebruikt. Wat dit voor gevolgen geeft, leest u in het artikel ‘euthanasie en zelfmoord’.

Wat voor allen gelijk is

Treurende geliefden rond het sterfbed kunnen de overgang bemoeilijken, omdat de stervende hierdoor moeilijker van het aardse leven afscheid kan nemen. Elke overgang is verschillend, omdat elk mens anders is. De ene mens heeft angst voor de dood, wat het rustige overgaan belemmert. De andere mens kan alles overgeven, omdat hij weet wat hem wacht, bijvoorbeeld door

het lezen van het boek 'Een Blick in het Hiernamaals' van Jozef Rulof. Zodra hij meer dan de helft van zijn gevoel heeft teruggetrokken uit het aardse bestaan, kunnen zijn geestelijke ogen opengaan. Wanneer al het gevoel is overgegaan, kan hij zijn eigen geestelijke lichaam aanschouwen, en zijn tocht naar de hogere lichtsferen aanvatten.

Iedereen sterft verschillend, maar uiteindelijk zullen we allen levend aankomen in ons hiernamaals.

19. De dood

Door het lezen van de 11.000 pagina's van de boeken van Jozef Rulof transformeert de 'dood' in een eeuwig voortleven.

*De Dood als Moeder,
een door Jozef Rulof ontvangen schilderwerk*

Ons eeuwig leven

Door de totaliteit aan kennis over het leven na de dood, vastgelegd in de 11.000 pagina's van de boeken van Jozef Rulof, kan de dood niet blijven bestaan voor de lezer die deze kennis als waar aanvoelt. De dood lost dan stap voor stap op en maakt plaats voor een geestelijk voortleven in een bewust hiernamaals. Deze boeken gaan voorbij het zogenaamde 'rusten in het graf'. Ze voeren ons naar ons eeuwige leven, eerst in opeenvolgende levens op aarde, en daarna in het bewuste hiernamaals.

Angst of geluk

Door het lezen van de boeken van Jozef Rulof verdwijnt de angst voor de dood, als deze door onwetendheid gevormd is. Maar als die angst het gevolg is van het ervaren van een verschrikkelijk sterfbed in een vorig leven, kan het lezen wellicht niet alle angst wegnemen. Het lezen kan er dan wel een andere kijk op geven. Want het woord 'dood' kan dan vervangen worden door woorden als 'verdergaan en evolutie'. Ja, zelfs door het woord 'geluk', want de dood brengt het gelukzalige samenzijn met onze overleden geliefden en uiteindelijk met onze tweelingziel, de ziel die voor eeuwig bij ons hoort.

Geloof in de dood

Wie er vast van overtuigd is dat er geen leven na de dood bestaat, is in het hiernamaals moeilijk te overtuigen dat hij op aarde gestorven is. Wanneer hij wakker wordt in de geestelijke wereld, denkt hij dat hij nog altijd op aarde leeft. Hij leeft immers, hij kan voelen, denken en waarnemen, dus is hij voor zijn gevoel niet dood. Wanneer andere bewoners hem proberen te laten inzien dat hij op aarde gestorven is, gelooft hij hen meestal niet en denkt dat ze gek zijn.

Het 'geloof in de dood' is in het verleden voor een aantal mensen zelfs uitgegroeid tot het 'laatste oordeel'. Deze mensen geloven dat de overleden mens in het graf moet liggen wachten tot de dag dat God alle zielen tot leven roept en oordeelt of ze naar de hemel kunnen. Wanneer de mensen die hierin geloven na hun dood te horen krijgen dat ze al 'verrezen' zijn en dat ze met hun geestelijke lichaam al in het hiernamaals vertoeven, vinden zij het heel moeilijk om te aanvaarden dat ze niet meer in het graf liggen te wachten op het oordeel.

Naar een nieuw leven

De schildering hieronder is door Jozef Rulof mediamiek ontvangen. De dood wordt hier voorgesteld door een moeder die de centrale plaats inneemt in de schildering. Net zoals een moeder nieuw leven baart, zorgt ook de dood voor een nieuw leven voor de oude man links in het schilderij. De dood is de poort naar een nieuw leven in het hiernamaals, of op aarde.

Dat nieuwe leven wordt voorgesteld door het meisje rechts. De dood zorgt ervoor dat de oude man zijn oude lichaam kan afleggen en dat de man door te reïncarneren een nieuw jong lichaam krijgt. Zo betekent de dood geen einde, maar een nieuwe stap in de eeuwige evolutie van de ziel.

20. Geest en geestelijk lichaam

*In het hiernamaals hebben we een geestelijk lichaam
dat kan lijken op ons aardse lichaam.*

Gevormd naar ons gevoelsleven

Onze gestalte in het hiernamaals wordt gevormd naar ons gevoelsleven. Voelen we ons nog zoals op aarde, dan zal ons geestelijke lichaam gelijkenis vertonen met het stoffelijke lichaam dat we op aarde hadden. Hoe meer onbaatzuchtige liefde we voelen, hoe mooier, jonger en etherischer ons geestelijke lichaam zal worden. Duistere gevoelens daarentegen kunnen het geestelijke lichaam vervormen tot onmenselijke gestalten.

Foto uit filmpje 'Sferen in het hiernamaals' op rulof.nl

Ziel, geest en stoffelijk lichaam

In de boeken van Jozef Rulof wordt onze diepste wezenskern niet aangeduid met de term 'geest', maar met de term 'ziel'. De ziel heeft in het hiernamaals een geestelijk lichaam. Tijdens een leven op aarde heeft de ziel een aards én een geestelijk lichaam. Op aarde is het geestelijke lichaam de tussenschakel tussen de ziel en het stoffelijke lichaam. De ziel stuurt het stoffelijke lichaam aan via het geestelijke lichaam.

Bij het sterven treedt de ziel met haar geestelijke lichaam uit het stoffelijke lichaam. In het hiernamaals heeft de ziel dan nog haar geestelijke lichaam om ervaringen te kunnen opdoen, om met anderen te kunnen communiceren, om zich op het geestelijke bestaansniveau te kunnen manifesteren. Want de ziel op zichzelf heeft geen concrete vorm, zij is ijler dan het geestelijke lichaam.

We kunnen ook spreken van drie niveaus van verdichting. De ziel is het ijlste, het minst verdicht. Op het geestelijk niveau verdicht de ziel zich tot geestelijk lichaam, dat meer verdicht is en meer vorm heeft. En op aarde verdicht de ziel zich via het geestelijke lichaam tot het stoffelijk lichaam, dat van de drie niveaus het meest verdicht, gevormd en tastbaar is.

Men spreekt ook over 'geesten' in het hiernamaals. Een geest is dan in feite een ziel met een geestelijk lichaam. Elke geest heeft voordien als mens op aarde geleefd. Of anders gezegd: de ziel heeft zich bij het sterven met haar geestelijke lichaam uit het stoffelijke lichaam teruggetrokken. Zij kan met haar geestelijke lichaam tijdens het aardse leven ook tijdelijk het stoffelijke lichaam verlaten tijdens een uittreding.

Geestelijk lichaam

Omdat de vorm van het geestelijke lichaam bepaald wordt door het gevoelsleven, verdwijnen de lichamelijke gebreken die een aantal mensen op aarde hadden. De mens die op aarde een arm of been miste, ziet na het sterven dit ledemaat als geestelijke arm of been terug. Hierdoor kan hij in het hiernamaals snel overtuigd worden dat hij niet meer op aarde leeft.

De uiterlijke leeftijd van het geestelijke lichaam weerspiegelt het innerlijke niveau van liefde. Hoe meer onbaatzuchtige liefde, hoe jonger het geestelijke lichaam eruitziet. Zo kan iemand dertig jaar lijken, maar al honderden jaren in het hiernamaals vertoeven. Maar iemand anders kan meer dan honderd jaar lijken, omdat hij weinig geestelijke liefde bezit.

Wanneer een bewoner van de lichtsferen in het hiernamaals naar de aarde gaat om een geliefde af te halen, kan hij zich op zijn eigen aardse leven concentreren en zijn geestelijke lichaam de laatste leeftijd laten aannemen die het had toen zijn geliefde hem kende. Hierdoor kan hij door zijn geliefde herkend worden.

Om dezelfde reden kan hij zijn geestelijke lichaam die kleding laten dragen, die zijn geliefde op aarde zich herinnert. Maar dat is alleen mogelijk wanneer hij de nodige geestelijke concentratie heeft. Een bewoner van het hiernamaals die deze concentratie nog niet bezit, kan zijn leeftijd en kleding niet wijzigen. Wanneer die bewoner zich nog aards voelt, zal zijn geestelijke kleding dit weerspiegelen.

21. Crematie of begraven

Crematie heeft voor de overleden mens zware gevolgen, begraven daarentegen geeft juist de noodzakelijke tijd om het lichaam los te laten.

Gevoel uit het lichaam terughalen

Mensen die zich laten cremen, gaan uit van de veronderstelling dat ze geen last zullen hebben van de verbranding van hun lichaam. In het boek 'Een Blick in het Hiernamaals' van Jozef Rulof staat beschreven op welke wijze een overledene hier wel last van heeft. Hoe is dat mogelijk?

In het boek wordt eerst beschreven wat er precies gebeurt bij het sterven. Op het moment dat de lichamelijke dood intreedt, zijn de meeste mensen in gevoel nog niet onmiddellijk los van hun lichaam. Daarvoor zijn ze tijdens hun leven op aarde te innig verbonden geraakt met hun lichamelijke belevingen. Die verbondenheid verschilt van mens tot mens. De ene mens verbindt zich sterker met zijn lichamelijke gevoelens dan de andere mens. Dit komt tot uitdrukking in de mate waarin we ingesteld zijn op lekker eten en drinken, seksualiteit, comfort, enzovoort. Sommige mensen gebruiken alle cosmetische en medische middelen om hun lichaam in de gewenste vorm te boetsen. Ze vereenzelvigen zich zo met hun lichaam dat hun uiterlijk voorkomen elke minuut van hun bewustzijn vult. Hoelang zullen zij nodig hebben om straks van hun lichaam los te komen?

De meeste mensen beginnen pas na hun dood aan het loslaten van het lichamelijke beleven. Ze staan dan voor de taak om al hun gevoel uit hun lichaam terug te trekken. Dat gevoel hebben ze nodig om hun bewuste voortbestaan in het hiernamaals op te bouwen. Omdat de meeste mensen tijdens hun aardse leven veel gevoel op hun lichamelijke ervaringen instelden, hebben zij na het sterven meer dan een week nodig om dit gevoel terug te trekken. Voor veel mensen duurt dit zelfs langer dan een maand. Dit is geen probleem als het lichaam begraven wordt, dan krijgen ze de tijd die ze nodig hebben om op een natuurlijke wijze van hun lichaam afscheid te nemen.

Zolang als ze niet al hun gevoel terug hebben kunnen halen, blijven ze in gevoel verbonden met hun lichaam. Hierdoor voelen ze nog tot op zekere hoogte wat er met hun lichaam gebeurt. Hoe meer gevoel nog op het lichaam gericht is, hoe meer ze voelen wat hun lichaam ondergaat. Wanneer hun lichaam gecremeerd wordt, voelen ze die verbranding in de mate waarin ze in gevoel nog met hun lichaam verbonden zijn.

Geldt dit voor elk mens?

In 'Een Blik in het Hiernamaals' wordt de gerichtheid op de lichamelijke beleving gezien als onderdeel van het hele voelen en denken dat op de aardse materie gericht is. Hoe meer men gericht is op het vergaren van bezittingen, op rijkdom en macht, hoe meer gevoel verweven geraakt met de aardse materie. Door die materiële gehechtheid kost het veel tijd om los te komen van het lichaam, want dat lichaam is de verbinding met het aardse bezit. Hoe hechter het gevoel verstrengeld zit met het lichaam en de aardse materie, hoe meer de overledene de verbranding van zijn lichaam zal voelen.

Zijn er mensen die vrij zijn van de gehechtheid aan aardse bezit, en die geen last hebben van de crematie? In 'Een Blik in het Hiernamaals' wordt uitgelegd dat het om ons hele gevoelsleven gaat. Om totaal geen last te ervaren, mag er geen enkel gevoel en geen enkele gedachte meer besteed worden aan de lichamelijke beleving en het aardse bezit. Maar wat voelt en denkt men dan wel?

Gevoelens en gedachten die ingesteld staan op wat we voor onze medemens kunnen doen om die vooruit te helpen, stijgen uit boven het eigen lichamelijke beleven. Hoe meer gevoelens van onbaatzuchtige liefde we hebben, hoe vrijer we worden van ons eigen lichaam, omdat we dan buiten het materiële en het eigenbelang gaan denken. Hoe meer universele liefde we voelen, hoe groter het deel van ons gevoelsleven wordt dat niet meer gericht is op de materie en op onszelf. Wanneer dat deel van ons gevoelsleven het overwicht krijgt, en de meeste gevoelens en gedachten vervuld zijn van liefde voor alles wat leeft, zullen we nog weinig beroerd worden door wat er met

ons lichaam gebeurt.

Mensen die elke seconde van hun aardse leven vervuld zijn van onbaatzuchtige liefde, zouden slechts in geringe mate last hebben van de crematie. Maar volgens 'Een Blik in het Hiernamaals' leven er op aarde geen mensen die geestelijk zo ver geëvolueerd zijn. Die graad van universele liefde bereikt de mens pas in de vierde lichtsfier van het hiernamaals.

Langdurige gevolgen van crematie

In 'Een Blik in het Hiernamaals' wordt een beroemd dirigent gevolgd van wie het hele gevoelsleven gericht was op het vergaren van nog meer aanzien en bezit. Doordat hij geen enkele liefdevolle gedachte kon vormen, was zijn hele persoonlijkheid uitsluitend gericht op zijn eigenbelang. Gevolg gevend aan zijn laatste wilsbeschikking werd hij gecremeerd. Omdat hij nog volkomen ingesteld stond op zijn lichaam en zijn aardse bezit, beleefde hij de verbranding als een levend verbrand worden.

Deze traumatische ervaring bracht hem in een geestelijke shock. Jozef Rulof vergelijkt die toestand met de wroeging van een moordenaar die zijn moord zou willen terugdraaien. De mens die voelt dat hij verkeerd gehandeld heeft en beseft dat hij die daad in zijn verdere leven niet meer goed kan maken, kan zo sterk verteerd worden door wroeging, dat al zijn gedachten daarop gericht blijven als een obsessie. Op een dergelijke wijze bleef de dirigent alsmaar denken aan de verbranding van zijn lichaam, wat hij wel zou willen terugdraaien, maar niet kon.

Uiteindelijk zal ook deze dirigent deze geestelijke schok te boven komen, maar dat kan tientallen tot honderden jaren duren. Wanneer de dirigent zo ver komt dat hij geen enkele gedachte meer aan zijn aardse bestaan besteedt, zal hij bevrijd zijn van zijn traumatische ervaring.

De zekerheid van het begraven

Door het begraven van het lichaam krijgt elke overledene voldoende tijd om in rust afscheid te nemen van het aardse leven. Wanneer hij al zijn gevoel terug heeft kunnen halen uit zijn lichaam, kan hij zich in gevoel richten op zijn voortleven in het hiernamaals. Hij gaat dan naar de geestelijke wereld die in overeenstemming is met zijn gevoelsleven.

22. Balseming

*Hoe sterker de balseming, hoe langer de overledene
vast blijft zitten aan zijn lichaam.*

Zullen we het lichaam licht balsemen?

Als uw dierbare overlijdt, hebt u veel kans dat de uitvaartverzorger u de bovenstaande vraag stelt. Als uzelf overlijdt, zullen uw dierbaren met deze vraag geconfronteerd worden. Dan is het goed dat u weet wat er precies aangeboden wordt, en dat uw dierbaren weten wat uw keuze is.

Met een lichte balseming komt men tegemoet aan de wens van de meeste mensen om het lichaam van een overledene bij het laatste afscheid te kunnen zien zoals men zich de dierbare in het volle leven herinnert. De meeste mensen zien niet graag de tekenen van de dood, en daarom worden die door de lichte balseming weggewerkt. Als men de negatieve gevolgen voor de overledene kende, zou er niet meer gebalsemd worden.

Hoe sterker de balseming ...

Vroeger kende men alleen de volledige balseming tot mummie. Tegenwoordig bestaan er ook lichtere vormen, ook wel thanatopraxie genoemd. Lichte en zware balseming verschillen voornamelijk in de hoeveelheid conserverende vloeistof die in het lichaam gespoten wordt. In essentie gaat het om hetzelfde proces: men vertraagt het ontbindingsproces van het lichaam. Bij een mummie wordt dit proces zelfs volledig stilgelegd.

In de boeken van Jozef Rulof wordt uitgelegd wat er precies gebeurt wanneer we sterven. Tijdens en na het sterven gaan we ons gevoel uit ons lichamelijke leven terugtrekken, om met dat gevoel ons volgende leven op te bouwen. Dat kan in het hiernamaals zijn, of weer op aarde. Wanneer ons lichaam op natuurlijke wijze tot ontbinding overgaat, komen we vanzelf vrij. Door een balseming wordt dit vrijkomen echter belemmerd. Hoe sterker het lichaam gebalsemd wordt, hoe langer we aan ons lichaam blijven vastzitten.

Levenslang voor mummies

Zolang er mummies bestaan, zijn er mensen die nog met een bepaald aantal procenten van hun gevoelsleven aan hun gemummificeerde lichaam vastzitten. Als deze mensen naar het hiernamaals zijn overgegaan, missen ze die procenten bewustzijn in hun nieuwe geestelijke wereld. Iets trekt hen telkens

weer terug naar de aarde, en dat is hun eigen lichaam dat niet tot ontbinding kan overgaan.

Als die mensen een nieuw leven op aarde krijgen, dan missen ze een aantal procenten gevoelskracht in hun nieuwe leven. Bovendien wordt dat gevoel altijd weer getrokken naar de plaats op aarde waar hun lichaam uit hun vorige leven nog gebalsemd ligt. Wanneer hun lichaam in meerdere levens gemummificeerd is, dan kunnen ze zoveel gevoelskracht missen, dat ze apathisch door het leven strompelen.

23. Orgaandonatie en transplantatie

Een donor blijft verbonden met zijn organen en met de nieuwe dragers van zijn getransplanteerde organen.

Intentie van de donor

Vele mensen willen hun medemens helpen door hun organen af te staan voor transplantatie. Lijkt het niet het mooiste wat er is om een blinde weer te laten zien door het doneren van je hoornvlies (cornea), om een mens met hartproblemen nieuwe levenskansen te geven door het schenken van je hart?

Wat doet de ontvanger ermee?

Een donor van hoornvlies helpt een blinde weer te zien. De blinde krijgt hierdoor nieuwe mogelijkheden, hij kan het nieuwe licht in de ogen gebruiken om andere mensen te helpen en een bijdrage te leveren aan een betere wereld. Maar hij kan nu ook andere mensen gaan bestelen of mishandelen. In het ergste geval zou hij dit nieuwe licht zelfs kunnen gebruiken om iemand te vermoorden. Als de donor op voorhand zou weten dat de ontvanger het getransplanteerde hoornvlies gaat gebruiken voor een moord, zou hij dan nog zijn hoornvlies schenken? En heeft de donor hiermee nog iets te maken, nu hij dood is?

Nieuwe gevoelens bij de ontvanger

Een aantal mensen die een orgaan hebben ontvangen, ervaren hierna onverwachte nieuwe gevoelens, zoals een uitgesproken voorkeur voor vlees eten, alcohol, roken of een bepaalde soort muziek. Deze nieuwe gevoelens worden als wezensvreemd ervaren, ze horen niet bij de persoonlijkheid van de ontvanger, ze zijn compleet nieuw in hun aard en intensiteit. Deze mensen vra-

gen zich natuurlijk af waar die nieuwe gevoelens vandaan komen. Sommige mensen zijn erin geslaagd te achterhalen wie hun donor is. En tot hun verbazing blijkt dat deze nieuwe gevoelens bij de donor horen. Door het bekijken van de bezittingen van de donor of door het bevragen van de mensen die de donor goed gekend hebben, werd duidelijk dat deze gevoelens een grote rol speelden in het leven van de donor.

Niet alleen bij een orgaantransplantatie maar ook bij een bloedtransfusie kunnen deze nieuwe gevoelens optreden. Jozef Rulof zegt dat als hij bloed van een ander zou krijgen, hij tevens gevoelens van de donor zou ervaren. Niet iedereen ervaart dit, omdat veel afhangt van de sensitiviteit van de ontvanger.

Verbonden met onze organen

In de boeken van Jozef Rulof wordt verklaard hoe het mogelijk is dat de ontvanger deze gevoelens van de donor kan ervaren. Het blijkt dat wij in gevoel meer verbonden zijn met onze organen dan we zelf beseffen. Deze verbinding houdt niet plots op te bestaan wanneer de zogenaamde dood intreedt.

Pas wanneer onze organen tot ontbinding overgaan, lost de verbinding op en komen we in gevoel vrij van ons lichaam. Wanneer een orgaan niet ontbindt omdat het getransplanteerd wordt, kan de verbinding niet oplossen. Zolang een orgaan van onszelf voortleeft, blijven we daarmee in gevoel verbonden, of we willen of niet, want het is een deel van onszelf.

Hierdoor kan de ontvanger gevoelens van de donor ervaren, want een deel van de donor leeft in hemzelf verder.

Gevolgen voor de donor

Door het getransplanteerd orgaan maakt de donor deel uit van het leven van de ontvanger. De donor maakt datgene wat de ontvanger verder met zijn leven doet, mede mogelijk. De donor die geestelijk voortleeft in het hiernamaals, zal beïnvloed worden door het leven van de ontvanger. Als de ontvanger zijn verdere leven aan hulpvaardigheid wijdt, dan zal de donor hiervan alleen positieve gevolgen ondervinden. Maar als de ontvanger ellende creëert, zal die ellende de donor in het hiernamaals belasten.

Wanneer de organen van een donor bij verschillende mensen worden getransplanteerd, zal de donor deel gaan uitmaken van de levens van al deze ontvangers. Hoe meer organen getransplanteerd worden, hoe meer het overgaan naar het hiernamaals vertraagd en belast wordt.

Kunstmatige organen en technische hulpmiddelen zijn vrij van de besproken nadelen van orgaantransplantaties. Door de ontwikkeling van de techniek zullen de technisch ontworpen modellen voor hart, nieren en zelfs hersenen steeds beter ingezet kunnen worden om het lichamelijk functioneren te ondersteunen.

24. Aura

Uitstralende aura, genezende aura en de totale hoeveelheid levensaura die onze natuurlijke levensstijd bepaalt.

Foto uit filmpje 'bijnadoodervaring' op rulof.nl

Meestal verstaat men onder aura het uitstralende licht dat een helderziende rondom een mens waarneemt. Er kunnen duizenden kleuren in deze aura verschijnen als weerspiegeling van het voelen, het denken, het karakter en de gevoelsgraad van de mens.

Sommige mediums zijn in staat om genezende aura aan een patiënt door te geven. Dit doorgeven kan echter ook afbrekend werken. Alleen onder leiding van een meester van het licht is dit doorgeven in goede handen.

In de boeken van Jozef Rulof wordt het woord levensaura dikwijls gebruikt voor de levenskracht die het stoffelijke lichaam voedt. De totale hoeveelheid levensaura bepaalt dan de natuurlijke levensstijd.

25. Fluïdekoord

Het fluïdekoord is de gevoelsverbinding tussen het geestelijke lichaam en het aardse lichaam.

Een belangrijke werking van het fluïdekoord is dat het aan het geestelijke gevoelsleven doorgeeft wat er met het aardse lichaam gebeurt. Na het sterven eindigt dit doorgeven pas wanneer al het gevoel uit het aardse lichaam is teruggetrokken. Hierdoor speelt het fluïdekoord een onbekende maar hoogst belangrijke rol bij uittreding, sterven, crematie, orgaandonatie en transplantatie, balseming en euthanasie en zelfmoord.

26. Euthanasie en zelfmoord

Euthanasie en zelfmoord veroorzaken een nieuw lijden dat veel erger is dan de pijnen die we op aarde kennen.

Wat men veronderstelt

Euthanasie en zelfmoord hebben gemeen dat het lichamelijke leven wordt afgebroken door een ingreep van de mens zelf. Bij zelfmoord slaat men de hand aan zichzelf, bij euthanasie kan een ander de levensbeëindigende handeling uitvoeren. Euthanasie kan beschouwd worden als een vorm van zelfdoding ‘met behulp van een ander’.

Men veronderstelt dat door euthanasie of zelfmoord het lichamelijke en geestelijke lijden beëindigd wordt. De dood wordt dan gezien als het einde van het voelen van pijn. Wat er na de dood gebeurt, wordt niet in overweging genomen, omdat men hier geen kennis van heeft. Maar men veronderstelt dat het in ieder geval niet erger kan zijn dan het lijden op aarde.

Dit was ook de verwachting van Lantos Dumonché op het moment dat hij zelfmoord pleegde. Lantos was een Franse beeldhouwer die in Rome in de elfde eeuw na Christus het hoogtepunt van zijn kunst beleefde. In een gevecht om zijn geliefde sloeg hij impulsief zijn rivaal neer, die hieraan overleed. Hiervoor werd Lantos veroordeeld tot levenslang. Na vier en een half jaar eenzame opsluiting in een dodencel maakte hij een einde aan zijn aardse leven in een poging om aan zijn uitzichtloze toestand te ontsnappen.

Onmiddellijk na zijn zelfdoding heeft Lantos ervaren dat hij wel de werking van zijn aardse lichaam had beëindigd, maar niet zijn eigen voelen en denken. Wanneer hij na het sterven geestelijk wakker werd, merkte hij dat zijn bewuste waarneming doorging, alsof hij gewoon diep geslapen had. Hij bevond zich nog altijd in zijn dodencel, maar van de fysieke wereld nam hij alleen nog zijn eigen lichaam waar.

Wanneer hij zich van zijn lichaam trachtte te verwijderen, wachtte hem zijn eerste teleurstelling. Hoe hij zich ook inspande, hij kon zich niet bevrijden van zijn lichaam. Hij voelde dat hij eraan vastzat. Het belangrijkste verschil met zijn aardse leven was dat hij zijn lichaam nu niet meer in beweging kon brengen, het luisterde niet meer naar zijn wil, het was 'dood'. Maar hijzelf als persoonlijkheid was zich levend bewust van alles wat er met hemzelf en zijn lichaam gebeurde.

Zo voelde hij dat men zijn lichaam wegdroeg om het te begraven. Hij kon zijn bewakers niets toeroepen, want die hoorden zijn geestelijke stem niet. De mensen die zijn lichaam droegen, zagen niet dat hij nog levend bewust was. Voor hen was de geestelijke wereld onzichtbaar, net zoals dat voor Lantos was geweest tijdens zijn leven op aarde.

Lantos voelde zijn lichaam naar beneden gaan, waar hij uit opmaakte dat hij in een kist onder de grond moest liggen. Maar dat was het ergste niet. Hij beseftte dat hem iets vreselijk te wachten stond. Langzaam was het begonnen, maar het werd steeds erger. Op aarde noemde men het de 'ontbinding' van zijn lichaam. Doordat hij nog verbonden was met elke vezel van zijn lichaam moest hij dit proces lijdzaam ondergaan in een voelend vastzitten. Dit nieuwe lijden was met geen pijn op aarde te vergelijken.

Tijdens dit afgrijselijke lijden ontstond de hoop dat hij dit ooit aan de mensheid zou mogen vertellen, om de mensen op aarde voor dit afschuwelijke proces te behoeden. Deze kennis was nog niet op aarde, hij had er tijdens zijn leven in ieder geval niets over gehoord. En al zou hij er heel zijn leven onderzoek naar gedaan hebben, dan nog had hij deze geestelijke kennis niet kunnen bemachtigen. De aardse mens zag deze geestelijke gevolgen immers niet en de wetenschap kon deze geestelijke wereld nog niet vaststellen.

Eindelijk bevrijd

Naarmate het ontbindingsproces zich voltrok, voelde Lantos zich losser komen. Elke fysieke cel die oploste, kluisterde hem niet langer aan zijn lichaam. Wanneer zijn lichaam voor een groot deel was vergaan, kon hij zich al enkele meters verwijderen. Maar hij bleef de ontbinding van zijn lichaam

voelen totdat slechts de beenderen overgebleven waren.

Toen hij dan eindelijk bevrijd was van zijn lichaam, verheugde hij zich erop om in zijn nieuwe geestelijke leven andere mensen te ontmoeten. Hij had immers te lang alleen met zijn eigen ellende moeten leven. Vol goede moed ging hij op weg, maar hij zag niemand. Jarenlang doolde hij rond in een lege wereld. Pas op het moment dat hij zou zijn overgegaan indien hij geen zelfmoord had gepleegd, loste die lege wereld op en ging hij over naar de sfeer in het hiernamaals waarop hij in gevoel afstemming had.

‘Jarenlang doolde hij rond in een lege wereld.’

Zelfmoordpreventie en studie

Hij ging echter snel terug naar de aarde, omdat hij zich aangetrokken voelde tot de mensen op aarde die ook met zelfmoordgedachten rondliepen. Die mensen ging hij vanuit zijn geestelijke wereld helpen om tegen deze gedachten te vechten en zich te richten op opbouwende handelingen. Honderden jaren lang hielp hij via inspiratie vele mensen op aarde en in het hiernamaals, en ondertussen voerde hij een diepgaand onderzoek uit naar alles wat met zelfmoord te maken had.

Zo leerde hij de ‘wet’ zelfmoord kennen. Hij zag dat bijna alle mensen na hun zelfmoord in een ondraaglijk lijden terechtkwamen. Maar hij volgde ook een meisje op aarde dat bewust een sloot inliep om te verdrinken, en na haar dood toch niet aan haar lichaam vastzat en niet in die lege wereld terechtkwam. Zij beleefde een normale overgang naar het hiernamaals. ‘Hoe was dit mogelijk? Was hier dan toch een onzichtbare macht werkzaam die men op aarde God noemde, en die naar willekeur de ene mens in ellende stortte en de andere mens vrijuit liet gaan?’

Om dit probleem op te lossen volgde Lantos de mens op aarde vanaf de bevruchting van de eicel. Doordat hij geestelijk kon waarnemen, zag hij dat elke mens vanaf de conceptie een welbepaalde hoeveelheid levensenergie had, die voor iedereen verschillend was. Lantos noemde het de levensaura. Hij stelde vast dat de mens die stierf omdat zijn levensaura was opgebruikt, onmiddellijk naar het hiernamaals kon overgaan.

Bij zelfmoord en euthanasie echter zag hij dat men het lichamelijke leven stopzette voordat de levensaura opgeleefd was. Door die niet verbruikte levensaura bleef men verbonden met het stoffelijke lichaam, omdat die levensaura diende om dat lichaam van levenskracht te voorzien. Zelfs als dat lichaam tot beenderen was vergaan, bleef men ermee verbonden totdat alle levensaura was opgebruikt.

Dit kan vergeleken worden met de kracht die we hebben opgedaan door een goede nachtrust. Wanneer we dan wakker worden en aan de dag beginnen, hebben we voldoende kracht om een hele dag te werken. Als we na amper twee uur alweer gaan liggen om te slapen, zal de slaap niet komen, omdat onze levenskracht voor die dag nog niet opgebruikt is. We zullen dan toch wakker blijven en de uren bewust beleven, of we willen of niet.

Op dezelfde wijze had Lantos de jaren levensstijd beleefd die na zijn zelfdoding nog niet waren opgebruikt. De levensaura kan lichamen vertaald worden als natuurlijke levensstijd, en die eindigt op de seconde wanneer de levensaura is opgebruikt. Op dat moment helpt geen operatie of andere medische behandeling meer, dan zal de mens sterven. Het is dan 'zijn tijd'.

Of er een God was die dit alles regelde, wist Lantos nog niet, maar door zijn studie kon hij vaststellen dat de wet zelfmoord voor iedereen gold zonder onderscheid, en dat die wet te maken had met de natuurlijke levensstijd van elk mens. Hierdoor begreep hij die ene uitzondering, dat meisje dat niet in de lege wereld terechtkwam na haar zelfdoding. Haar levensaura was precies op dat moment volledig opgebruikt. Maar dit was wellicht uiterst zeldzaam.

Hieruit concludeerde Lantos dat het zware lijden dat hij had ondergaan, geen straf was die hem was opgelegd, maar een natuurwet die hij ongeweten verbroken had. Net als de fysische natuurwetten op aarde had hij deze geestelijke wet van zelfmoord leren kennen als onpartijdig en altijd geldig. Op aarde hoefde men immers niet te geloven aan de zwaartekracht om eraan onderhevig te zijn, of aan een gloeiende kachel om zijn handen te verbranden. Op dezelfde 'rechtvaardige' wijze maakte het niet uit of men in een leven na de dood geloofde of niet, na een zelfmoord zag hij de mens in het nieuwe lijden terechtkomen. Deze geestelijke wet gold voor iedereen zonder onderscheid. Elke mens beleefde zijn levensaura tot de laatste gram, op aarde

of in zijn eigen lege geestelijke wereld.

Pijnbestrijding onmogelijk gemaakt

Lantos heeft tijdens zijn studie vele anderen in het leven na de dood ontmoet die zich volledig toeleggen op het verminderen van de pijnen die op aarde geleden worden. Zij hebben zich verenigd in een geestelijke orde om gezamenlijk zo effectief mogelijk de aardse mens te helpen. Zij noemen hun orde 'De Universiteit van Christus'. Deze orde bestaat uit miljoenen 'geesten van het licht' die overal op aarde hun liefdevolle taak volbrengen. Zij geven ongezien hun geestelijke aura aan zieken, om hun te steunen en te helpen om te genezen. Zij inspireren aardse dokters om ziekten te verhelpen en om middelen te ontwikkelen die de lichamelijke pijn kunnen bestrijden, zoals morfine. Wanneer dan het levenseinde overheerst wordt door pijn, kunnen deze pijnbestrijdingsmiddelen ingezet worden om de mens te helpen in de grootst mogelijke rust zijn lichaam los te laten.

Zolang de mens op aarde leeft, kan men door de pijn te verlichten het lijden tot draaglijke proporties proberen terug te dringen. Wanneer men echter tot euthanasie overgaat, eindigt ook de mogelijkheid tot pijnbestrijding. Omdat de overleden mens dan in gevoel vastzit aan zijn lichaam dat tot ontbinding overgaat, kan het voelen van deze pijn niet meer bestreden worden. Er bestaat geen 'geestelijke morfine'. De euthanasie heeft geen einde gemaakt aan alle pijn, maar wel aan een effectieve pijnbestrijding.

De boeken van Lantos

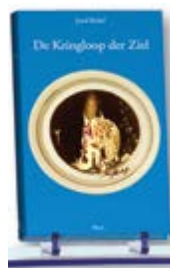
De Universiteit van Christus beseft dat het inspireren van dokters niet voldoende is. Wanneer het mogelijk is om lijden te voorkomen, dan verdient dat de voorkeur. Hiervoor is het nodig dat de geestelijke gevolgen van zelfmoord en euthanasie op aarde bekend worden. De mensen op aarde die deze geestelijke kennis op een zuivere wijze kunnen ontvangen, zijn echter uiterst zeldzaam.

Lantos vroeg aan de geestelijke orde of zij zo een mens op aarde kenden. De orde raadde hem aan om zich klaar te maken om zijn kennis naar de aarde te brengen, want in de twintigste eeuw zou er een mens op aarde komen die zijn boeken kon ontvangen.

Lantos spande zich daarom als nooit tevoren in, om alle geestelijke wetten over het leven na de dood te leren kennen. Door honderden jaren de mens op aarde en in het hiernamaals in liefde te helpen, bereikte hij de vierde sfeer van licht. Toen kreeg hij de mogelijkheid om al zijn kennis die hij in negen eeuwen als geestelijke onderzoeker opgedaan had, aan de mensheid door te ge-

ven via Jozef Rulof. In het boek 'De Kringloop der Ziel' beschrijft Lantos zijn leven op aarde, de gevolgen van zijn zelfmoord in de dodencel, en zijn geestelijke studie in het leven na de dood.

Daarnaast heeft hij nog vele andere boeken via Jozef Rulof op aarde gebracht, zoals het boek 'Geestelijke Gaven'. Hierin analyseert hij de verschillende graden van mediumschap. Zo laat hij de lezer het grote onderscheid in zuiverheid zien tussen allerlei mensen op aarde die zich een 'medium' noemen.

Het genezingsinstrument

De Universiteit van Christus heeft nog een veel groter plan ontwikkeld om het lijden van de mens op aarde te bestrijden en zelfs voor eens en altijd uit de wereld te helpen. Het lijden dat door onwetendheid veroorzaakt wordt, zoals bij het plegen van euthanasie en zelfmoord, kan nog voorkomen worden door geestelijke kennis op aarde te brengen, als de mens daarvoor openstaat. Maar het meeste lichamelijke lijden op aarde kan niet voorkomen worden door kennis, omdat het een gevolg is van de erfelijke verzwakking van het lichaam.

Door die verzwakking kunnen ziektes voortwoekeren en vele levens teisteren. Om dit lichamelijke lijden te bestrijden is een veel fundamentele aanpak nodig. Hiervoor zal de Universiteit van Christus een technisch instrument op aarde brengen dat alle ziektes effectief kan genezen. Dit instrument kan pas gebouwd worden wanneer de techniek op aarde veel verder ontwikkeld is. Het instrument moet immers het lichaam van ziektes kunnen zuiveren op een veel dieper niveau dan waartoe de huidige medische wetenschap in staat is. Het moet er bovendien aan bijdragen dat we de ziektes niet meer doorgeven aan onze kinderen, om uiteindelijk een volledig krachtig en gezond lichaam te kunnen bieden aan de volgende generaties.

In het artikel 'ultiem genezingsinstrument' in deel 4 van deze toelichting wordt de werking van het genezingsinstrument beschreven. Dan wordt ook de kennis behandeld die de Universiteit van Christus via Jozef Rulof heeft doorgegeven over het ontstaan van de ziekten en de evolutie van het menselijke lichaam. Die reeks artikelen belicht hoe de Universiteit van Christus de mensheid op aarde door alle eeuwen heen helpt en stuwt in haar geestelijke evolutie naar een hoger niveau van universele liefde.

27. Schijndood

Schijndood is een lichamelijke stoornis die een diepe graad van slaap vertegenwoordigt.

Lazarus was schijndood. Omdat hij niet echt overleden was, kon Christus hem terughalen. Schijndood is een lichamelijke stoornis waarbij geen hartslag of bloedsomloop meer wordt waargenomen. In die zin verschilt schijndood met een toestand van coma waarbij nog wel een hartslag en bloedsomloop aanwezig zijn.

Een schijndode kan 'dood' verklaard worden door het gebrek aan waarneembare lichaamsfuncties. Een schijndode kan ook echt overlijden. Of hij kan weer wakker worden. Dit komt omdat de schijndood ook als een zeer diepe graad van slaap beschouwd kan worden. Een enkele magiër of fakir kan deze graad van slaap zelfs door zijn concentratie bereiken en daar weer uit terugkeren.

In de toestand van schijndood is de mens nog niet los van zijn lichaam. Het lichaam wordt nog gevoed door de levensaura, waardoor het lichaam nog niet ontbindt. Wanneer er wel ontbinding optreedt, weet men zeker dat de mens 'echt' dood is. Het optreden van ontbindingsverschijnselen wordt echter dikwijls tegengegaan door koeling of lichte balseming, waardoor de schijndode toestand verhuld kan worden.

De opwekking van Lazarus, door Carl Bloch.

28. Geesten op aarde

Er zijn meer geesten dan mensen op aarde. Ze inspireren, beschermen, waarschuwen of belasten ons.

Foto's uit filmpje bij artikel 'Engel' op rulof.nl

Na het sterven

Jozef Rulof ziet helderziend meer geesten dan mensen op straat. Al deze geesten hebben ooit als mens op aarde geleefd, en zijn door het sterven 'geest' geworden. Ze hebben een geestelijk lichaam dat sterk kan lijken op hun afgelegde aardse lichaam, maar dat van een veel ijlere substantie is.

Na het sterven op aarde worden ze aangetrokken door de geestelijke wereld waar ze door hun gevoelsleven afstemming op hebben. Dat kan een lichtende wereld zijn waarin ze als lichtgeesten aan hun geestelijke ontwikkeling kunnen werken. Maar dat kan ook een duistere wereld zijn waarin ze nog niet beseffen dat het doel van hun geestelijk leven het ontwikkelen van onbaatzuchtige liefde is.

Waarom komen ze naar de aarde?

Vele geesten bezoeken opnieuw de aarde. Hun bedoeling hangt af van het niveau van geestelijke liefde dat ze ontwikkeld hebben. Lichtgeesten komen naar de aarde om hun aardse geliefden te beschermen tegen gevaren en te waarschuwen voor onheil. Op aarde worden ze daarom ook 'beschermengelen' genoemd. Ze verzachten pijnen bij ziekten en inspireren medici om ziekten te bestrijden. Ze helpen stervenden om los te komen van het aardse lichaam, en begeleiden hen daarna in hun geestelijke ontwaking. Geleerden worden door hen geïnspireerd om met technische middelen de arbeid te ver-

lichten en alle mensen met elkaar in contact te brengen. Elke mens op aarde die zich wil inzetten voor een liefdevollere samenleving, wordt door hen geholpen. Ze vormen een machtig netwerk om de mensheid te leiden naar een hogere geestelijke ontwikkeling. Dat netwerk wordt 'De Universiteit van Christus' genoemd.

Naast lichtgeesten zijn er ook duistere geesten op aarde. Zij verbinden zich met mensen om hun aardse genoegens mee te beleven. Ze kunnen alleen die mensen bereiken die nog geen liefde voelen voor al het leven. De mensen die in gevoel al afgestemd zijn op een lichtsfeer zijn te ijl voor duistere geesten, en hierdoor zijn die mensen afgeschermd van duistere beïnvloeding.

Vele geesten worden naar de aarde teruggetrokken door het treuren van hun geliefden. De geesten trachten dan hun geliefden te laten voelen dat ze verder leven en gelukkig zijn, maar de meeste mensen op aarde kunnen deze boodschap niet ontvangen. Deze geesten kunnen de aarde pas loslaten als het treuren van hun geliefden is overgegaan in een zachte hunkering naar een geestelijk weerzien. Het lezen over het leven in het hiernamaals kan hierbij helpen.

29. Duistere sferen

De duistere sferen in het hiernamaals dienen om de duistere gevoelens los te laten en daarna de eerste lichtsfeer te kunnen betreden.

Een mens met een duister of schemerachtig gevoelsleven kan na het aardse leven terecht komen in een duistere of schemerachtige sfeer in het hiernamaals. In essentie is hij op weg naar de lichtsferen. Wanneer hij zijn duistere gevoelens heeft losgelaten, kan hij de eerste lichtsfeer betreden.

Net onder de eerste lichtsfeer ligt het schemerland. Daaronder ligt het land van haat, hartstocht en geweld. En in de diepe duisternis ligt het dal van smarten.

30. Schemerland

In het schemerland ontwaakt het gevoelsleven van de mens die op weg is naar de eerste lichtsfier.

Schemerachtig licht

De mens met een kil gevoelsleven kan bij het sterven overgaan naar het schemerland. In deze sfeer heerst een schemerachtig licht, dat het innerlijke van de bewoners weerspiegelt. De mens hier heeft geen diepe haat, harts-tocht en geweld meer in zich. Maar hij is ook nog niet in harmonie met al het leven om hem heen, zoals in de eerste lichtsfier. Hij kan zijn medemens nog afsnauwen en grof behandelen. Daarom wordt dit ook de grofstoffelijke afstemming genoemd.

De meeste mensen in het schemerland weten nog niet dat ze op aarde gestorven zijn. Ze geloven de hogere lichtgeesten niet, die hier werken om hun dit te vertellen. Ze denken nog steeds op aarde te leven. Als een hogere lichtgeest iets voor hun doet, dan willen ze nog betalen met geld, zo aards is hun gevoelsleven nog.

Duistere gevoelens loslaten

In het schemerland leven ook bewoners die aangekomen zijn uit het land van haat, dat dieper in de duistere sferen ligt. Zij hebben hun lange weg uit de duisternis afgelegd en proberen zich op een hoger leven te richten. Wanneer ze zich niet met al hun krachten inspannen om hun duistere gevoelens los te laten, kunnen ze terugvallen in hun vorige toestand.

Zij komen aan in dorre, kale vlakke met bruinachtig duister licht. Er is nog geen groen te zien, geen bomen, niets van een bloeiend leven. Dat natuurlijke leven moet in hun innerlijk nog ontwaken. Zij kunnen hier honderden jaren vertoeven zonder merkbare vooruitgang.

Anderen werken hard aan zichzelf en bereiken een hogere toestand met een mistachtig klimaat, waarin de eerste grassprietjes tevoorschijn komen. Ook hier is het koud en guur, maar er heerst al wel een grauwwachtige natuur zoals een najaarsstemming op aarde. De bewoners zien eruit als oude mensen met gekromde ruggen, waarin hun doorleefde ellende tot uiting komt.

Ontwakende warmte

Sommigen zetten al hun innerlijke kracht in en bereiken de eerste licht-

sfeer in enkele jaren. Ze zijn vastberaden om hun kleine leugens, bedrogjes en haatjes af te leggen. Ze voelen reeds het geluk van hun innerlijke kracht, waarmee ze zich afstemmen op de eerste gelukkige sfeer. Bij een verkeerde handeling geven ze dat onmiddellijk toe, waardoor er warmte in hun gevoelsleven komt. Ze overwinnen hun luiheid en het niet willen, hun hoogmoed en de belangrijkheid van de mens die zich maatschappelijk groot voelt. Omdat ze niet meer geven om uiterlijke schijn, leggen ze hun rijke gewaden af en gaan ze eenvoudiger gekleed.

Wanneer ze de eerste lichtsfeer naderen, gaat hun geestelijk gewaad licht uitstralen. Wanneer het licht van de eerste lichtsfeer hun bestraalt, schreien ze als kleine kinderen omdat ze beseffen dat ze de duisternis in hunzelf voor goed overwonnen hebben. Doordat ze de duisternis hebben gekend, weten ze het licht te waarderen. Ze zijn dan klaar om hun achtergebleven broeders en zusters uit te leggen hoe ook hun innerlijk kan ontwaken door warmte voor het andere leven te gaan voelen.

31. Land van haat, hartstocht en geweld

*De mens met een duister gevoelsleven kan bij het sterven
overgaan naar het land van haat, hartstocht en geweld.*

Steden van haat en geweld

Mensen die op aarde innerlijk vol zijn van haat, hartstocht of geweld, kunnen bij het sterven overgaan naar de sfeer in het hiernamaals waarop ze zichzelf door hun aards leven hebben afgestemd. In deze duistere sfeer leven ze samen met miljoenen soortgenoten van wie het geestelijke lichaam beestachtig misvormd is door hun hatend gevoelsleven. De tekeningen van Doré bij de 'Divina Commedia' van Dante geven hier een goed beeld van.

Deze sfeer wordt ook de dierlijke gevoelsgraad genoemd, met bewoners die eruit zien als wilde dieren. De haat is hier zover opgevoerd, dat men er steden van gemaakt heeft, met spitse torens die fel afsteken tegen de dreigende lucht. Vlamrend rood en helgroen zijn de overheersende kleuren.

In dit land houdt men feesten van hartstocht en geweld. Iedereen die niet aan deze feesten wil deelnemen, wordt aangevallen en afgeranseld omdat men hen als zwak beschouwt. In deze duistere sfeer leven ook genieën in het kwaad, die sommige geleerden op aarde inspireren tot het maken van massavernietigingsmiddelen.

De bewoners van het land van haat worden geregeerd door de heerser die door zijn diepe haat en sterke concentratie zijn wil oplegt aan de massa. Alle bewoners van dit land worden overvallen en voor deze heerser gebracht. Diegenen die zijn wil niet volgen, wacht een voortdurende kwelling en mishandeling. De meesten volgen de heerser uit angst voor afranseling.

De bewoners van deze sfeer zullen pas hun leven gaan veranderen, wanneer ze een afkeer krijgen van zichzelf. Dan proberen ze hun wilde soortgenoten te vermijden, om vaarwel te kunnen zeggen aan het leven vol nijd, verderf en wellust. Ze zullen een tijdlang de mishandelingen door hun soortgenoten moeten doorstaan, om zo een vaste wil te ontwikkelen zich van hun eigen duistere gevoelens los te maken. Als ze eenmaal die vaste wil ontwikkeld hebben, worden ze geholpen door lichtgeesten die in deze duistere sferen afdalen om hun medemens te helpen. De lichtgeesten brengen hen naar een overgangssfeer in het schemerland, waar ze kunnen uitrusten en op krachten kunnen komen om hun lange tocht naar de eerste lichtsfeer aan te vatten.

32. Dal van smarten

In de laagste hel in het hiernamaals bevinden zich Hitler en zijn soortgenoten met hun voordierlijke gevoelsleven.

Hitler en zijn soortgenoten met een voordierlijk gevoelsleven bevinden zich in het dal van smarten, de laagste hel in het leven na dit leven. Hun afstemming wordt voordierlijk genoemd, omdat hun gevoelsleven lager is dan het dier dat doodt uit honger. De mensen in het dal van smarten hebben duizenden mensen op aarde op afschuwelijke wijze omgebracht om hun moordlust en machtswellust te verzadigen. Deze ergste sadisten genoten van de martelingen die zij anderen toebrachten.

In het dal van smarten liggen zij neer als een hoopje slijm, als een kwal op het strand. Zij hebben geen menselijke vorm meer, omdat ze ook geen menselijke gedachte meer bezitten. Ze zijn onbewust van hun eigen leven, omdat ze zich uit elke harmonische levenswet verwijderd hebben.

Het zal miljoenen jaren duren voordat zij tot de sferen van licht zijn opgeklommen. Eerst moeten ze hun duistere karaktertrekken afleggen en al hun verkeerde daden goedmaken in ontelbare nieuwe aardse levens. Maar voor Hitler kan het nog wel honderdduizend jaar duren voordat hij weer op aarde geboren kan worden.

33. Hel

Op aarde wordt gesproken over de hel, in de boeken van Jozef Rulof worden de duistere sferen beschreven als de tijdelijke verblijfplaats voor zielen met een duister en afbrekend gevoelsleven. Deze zielen zijn op weg naar de eerste lichtsfeer, die ze kunnen bereiken door hun duistere gevoelens los te laten.

34. Dante en Doré

Dante Alighieri (1265 - 1321) schreef de 'Divina Commedia', beschouwd als een hoogtepunt van de wereldliteratuur. Het is een gedicht over een reis door drie werelden van het hiernamaals: hel, louteringsberg en hemel.

Volgens Jozef Rulof beleefde Dante reële geestelijke uittradingen en heeft hij onder leiding van zijn geestelijke gids duistere en lichtende sferen in het hiernamaals bezocht. Veel van zijn beschrijvingen en de illustraties van Gustave Doré (1832 - 1883) raken de geestelijke werkelijkheid van de bewoners van deze sferen.

35. Engel

De mens die naar een lichtsfeer in het hiernamaals is overgegaan, kan als beschermengel op aarde terugkeren.

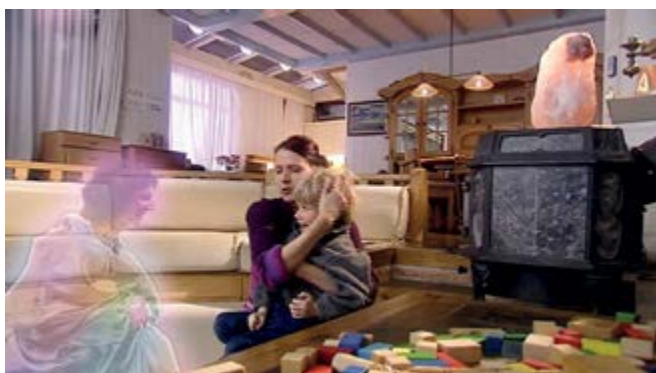

Foto uit filmpje bij artikel 'Engel' op rulof.nl

De mens op aarde ervaart al duizenden jaren de helpende hand van beschermengelen. Door de boeken van Jozef Rulof kunnen we het verschijnsel

engel begrijpen als een mens die door universele liefde te geven zichzelf een licht sfeer in het hiernamaals heeft opgebouwd, en die naar de aarde terugkeert om ons te helpen en te beschermen.

De engel kan die onbaatzuchtige liefde al tijdens zijn levens op aarde ontwikkeld hebben, of hij kan pas na zijn overgang naar het hiernamaals aan zijn geestelijke evolutie begonnen zijn. Maar vroeg of laat heeft hij ingezien dat hij in het leven na de dood alleen vooruitkomt door anderen te helpen. Die dienende liefde kan hij in het hiernamaals inzetten om andere mensen daar te helpen op hun tocht naar het licht. Of hij kan naar de aarde komen om ons te helpen en te beschermen.

De mens die de hulp van een beschermengel voelde, heeft allerlei beelden opgebouwd hoe die engelen naar de aarde komen. Hij heeft de engelen fladderende vleugelen toebedacht, omdat men nog niet wist dat een geest van het licht zich kan verplaatsen door concentratie, door alleen te denken aan zweven en vliegen.

De engelen helpen de mens op aarde ook door het geven van de geestelijke kennis die ze zich hebben eigengemaakt. Zo heeft Jozef Rulof van zijn engelen 27 boeken ontvangen.

36. Lantos

*Lantos schreef via Jozef Rulof het boek De Kringloop der Ziel,
en kreeg later zijn geestelijke naam meester Zelanus.*

Zijn eerste lichtsfeer verspeeld

In het boek 'De Kringloop der Ziel' beschrijft Lantos Dumonché zijn aardse leven in Rome in de elfde eeuw na Christus. We leren zijn beeldhouwkunst en zijn verlangen naar zijn tweelingziel Marianne kennen. In dat leven kon hij niet samenzijn met zijn tweelingziel, die zich verbonden had met een andere man. Tijdens een gevecht doodde hij die man. Door die ene slag verspeelde hij tijdelijk de eerste lichtsfeer in het hiernamaals, waar hij in gevoel op afgestemd was. Hij beëindigde zijn leven door zelfmoord, en kwam uiteindelijk in de duistere sferen terecht.

Het kostte hem vervolgens honderden jaren om zich uit die duisternis op te werken naar de lichtsferen. Had hij die man niet neergeslagen en geen zelfmoord gepleegd, dan had hij na zijn dood zo de eerste lichtsfeer kunnen binnentreden. In de daaropvolgende eeuwen leerde hij dat de mens door één afbrekend woord tegen zijn medemens op dat moment zijn sfeer van licht tijdelijk kwijt is.

Een porseleinen bordje waarop Lantos via Jozef Rulof zijn levensdoek heeft geschilderd. Lantos heeft zichzelf in het midden van het bordje geplaatst als schilder met palet, en om hem heen heeft hij een aantal van zijn vorige levens op aarde uitgebeeld.

De weg naar meester Zelanus

Ook na het leven in Rome kon hij Marianne niet zien, omdat ze opnieuw ging reïncarneren. In de tijd van Jozef Rulof leefde ze opnieuw op aarde. Toen kon Lantos haar vanuit de geest bijstaan in haar moeilijke leven. Soms mocht hij haar 's nacht laten uittreden uit haar lichaam, waardoor ze tijdelijk bij elkaar in het hiernamaals konden zijn. Bovendien kon hij zich in 'De Kringloop der Ziel' ook direct tot haar richten, omdat Jozef dit boek aan haar zou geven.

Een volledige beschrijving van het leven van Lantos vindt u in het boek 'De Kringloop der Ziel'. Door negen eeuwen studie van het leven op aarde en in het hiernamaals werd hij een meester van het licht en kreeg hij zijn geestelijke naam Zelanus.

37. Meesters

De meesters van het licht hebben in het hiernamaals een geestelijke graad van liefde en bewustzijn bereikt.

In de boeken van Jozef Rulof zijn de meesters van het licht mensen die in het hiernamaals een hoge graad van liefde en bewustzijn hebben bereikt. Hun gevoelsafstemming is minstens de vierde lichtsfeer.

Doordat de mannen en vrouwen in deze lichtsfeer hun aardse voelen en denken volkomen hebben afgelegd, hebben ze het geestelijke bewustzijn bereikt. Ze kunnen zich in gevoel één maken met al het leven en de werkelijkheid van dat leven ervaren. Hierdoor kunnen ze die werkelijkheid doorgeven als wijsheid.

De geestelijke leider van Jozef Rulof is meester Alcar. De eerste leerling van meester Alcar in het hiernamaals is meester Zelanus. De meeste boeken die Jozef Rulof uit het hiernamaals ontvangen heeft, zijn geschreven door meester Alcar en meester Zelanus.

38. Alcar

De geestelijke leider van het medium Jozef Rulof is meester Alcar.

geschilderd door meester Alcar, via Jozef Rulof

De vertrouwensrelatie tussen Jozef Rulof en zijn geestelijke leider Alcar is eeuwenoud. Alcar wil via het medium Jozef Rulof de mens op aarde overtuigen van een geestelijk voortleven na de aardse dood. Om dit doel te bereiken werkt hij alleen via Jozef Rulof, en niet via een ander aardse medium. In het boek 'Geestelijke Gaven' wordt vermeld dat Alcar ook na het aardse overgaan van Jozef niet bij een ander medium zal doorkomen.

Reeds tijdens zijn laatste leven op aarde als Antony van Dijck (1599-1641) diende Alcar de evolutie van de mensheid door zijn schilderkunst. Net als vele andere kunstenaars werd hij toen door kunstenaars uit het hiernamaals geïnspireerd om een verheven kunst op aarde te brengen, die het gevoel van de toeschouwers kan optrekken.

Na zijn dood op aarde zag hij echter dat hij door zijn kunst ook disharmonie had gebracht, want er kwamen dieven die zijn kunstwerken stalen en hierdoor in de gevangenis belandden. Vanuit het hiernamaals bestudeerde hij de wetten van oorzaak en gevolg, en zag dat de mens op aarde in de eerste plaats zichzelf moest leren kennen als een wezen dat eeuwig leeft en eeuwig de gevolgen van zijn eigen handelen ondergaat, totdat die in licht en liefde zijn omgezet.

geschilderd door meester Alcar

Daarom richt hij zich nu niet meer op het brengen van kunst maar op het brengen van wijsheid. Als hij via Jozef Rulof één mens op aarde overtuigt van een eeuwig voortleven heeft hij naar eigen zeggen meer bereikt dan met al zijn vroegere schilderijen.

39. Zelanus

*Meester Zelanus schreef de meeste boeken die via
Jozef Rulof op aarde zijn gekomen.*

Meester Zelanus heeft na zijn laatste aardse leven als Lantos Dumonché negen eeuwen lang het leven op aarde en in het hiernamaals bestudeerd en gediend. Zo kreeg hij de naam Zelanus die betekent: ondervinding door liefde. Hij volgde honderden sterfbedden om te weten hoe de mens als ziel op aarde reïncarneert, en hoe de mens naar de sferen in het hiernamaals overgaat. Hij maakte reizen door het heelal van meer dan honderd jaar, om te onderzoeken waar de mens vandaan komt en waar hij na de aardse evolutie naartoe gaat.

Hierdoor maakte hij zich klaar om te kunnen schrijven en spreken door het medium Jozef Rulof. Hij werd zo de eerste leerling van meester Alcar en de spreektrumpet voor 'De Universiteit van Christus'. Christus kwam naar de aarde om de kern van zijn boodschap te brengen: Hebt elkander lief. Had men hem laten leven, dan had Hij veel meer uitleg bij zijn boodschap kunnen geven. Nu brengt Hij zijn universiteit op aarde door zijn helpers in het hiernamaals zoals meester Zelanus. Die universiteit bevat onder meer de uitleg hoe wij door de onbaatzuchtige liefde ons geestelijk verruimen zodat wij na onze dood een lichtsfeer in het hiernamaals kunnen binnentreden.

40. Boeken over het Hiernamaals

Het eerste boek dat via Jozef Rulof op aarde kwam is 'Een Blik in het Hiernamaals'. Deze trilogie geeft de meest uitgebreide beschrijving van alle gebieden in het hiernamaals.

Het tweede boek is 'Zij die terugkeerden uit de Dood'. Dit boek gaat verder waar de bijnadoodervaringen eindigen.

Naast deze twee kennismakingsboeken staat er nog heel veel informatie over onder meer het hiernamaals in de andere 25 boeken die Jozef Rulof ontvangen heeft.

41. Onze Reïncarnaties

*Dankzij de ervaringen uit vele levens heeft ons gevoelsleven
en persoonlijkheid zich gevormd tot wie we nu zijn.*

Gevoel en ziel

Als we praten over vorige levens komt snel de vraag wie of wat er reïncarneert. Dat is niet ons lichaam, want dat blijft beperkt tot één leven. In de boeken van Jozef Rulof wordt ons oneindige leven aangeduid met de ziel, die door vele reïncarnaties ons gevoel verruimt en verfijnt. In het artikel 'ziel' volgen we ons reïncarnerende gevoelsleven in onze eeuwige evolutie.

Maar waarom herinneren de meeste mensen zich niets bewust van hun vorige levens? Het artikel 'herinneringen aan vorige levens' gaat over de 'déjà vu ervaring' van sommige mensen. Het artikel 'aanleg talent gave' verklaart waar het aangeboren talent opgebouwd is. Dit is nog meer uitgesproken bij het 'wonderkind'. Mensen met 'fobieën of angsten' kunnen dan weer veel last van hun vorige levens hebben.

Denken en waarheid

Wanneer we denken vanuit ons gevoel, vertrekken onze gevoelens vanuit onze zonnevlucht bij de maag. Door ons zenuwstelsel brengen we onze gevoelens tot gedachten, die door onze hersenen op de juiste kracht gereguleerd worden, zodat we genuanceerd kunnen praten en handelen. Wanneer we onze ervaringen niet verwerkt krijgen, komt er druk op ons zenuwstelsel wat kan leiden tot overspannenheid en slapeloosheid.

Onze persoonlijkheid

Onze uiterlijke gelijkenis met onze ouders kan voortkomen uit de verbinding met één van onze ouders uit een vorig leven. Ons karakter echter bouwen we helemaal zelf op in onze vorige levens, voor de gevoelsgraad van onze persoonlijkheid zijn we zelf verantwoordelijk. Als we onze wil inzetten om onze deelpersoonlijkheden in het gareel te houden, kunnen we al onze gevoelskrachten inzetten om geestelijk te groeien.

Onze reïncarnaties worden toegelicht in de hiernavolgende 39 artikelen.

42. Herinneringen aan vorige levens

Sommige mensen hebben een herinnering aan hun vorige leven, zoals een beeld, een gevoel, een herkenning, een naam of een plaats.

*Jozef Rulof noemt dit schilderwerk dat hij ontvangen heeft:
'het leven of de wedergeboorte',
het meisje in het midden ziet haar verleden en haar toekomst.*

Déjà vu ervaringen

Sommige mensen zeggen dat ze een beeld uit hun vorige leven hebben gezien. Ze zagen zichzelf in een vroegere tijd, waarin ze een ander lichaam hadden. Toch voelden ze dat zij dat zelf waren, in dat vorige lichaam, maar ze luisterden toen naar een andere naam. Ze hadden andere ouders, geliefden en kinderen, maar hun innerlijk verschilde niet zoveel van hun huidige gevoelsleven.

Er zijn mensen die zich wonderwel kunnen oriënteren in een ander land dat ze voor het eerst bezoeken. Ze weten er de weg en herkennen gebouwen en landschappen.

De ‘déjà vu ervaring’ kan ook een algemener gevoel zijn dat we iemand al goed kennen, de eerste keer dat we hem of haar ontmoeten. Of dat we een concrete situatie al eerder hebben meegemaakt, zonder te weten wanneer dat precies was.

Onderzoek

Bij sommige kinderen zijn de herinneringen helder, ze weten nog hun naam uit hun vorige leven, of de naam van hun vader of moeder. Ze beschrijven in detail het huis waar ze gewoond hebben. Het natrekken van de feitelijke namen en plaatsen die op deze wijze verkregen werden, leidde dikwijls tot opmerkelijke overeenkomsten.

Waarom

Toch roepen deze onderzoeken ook veel vragen op. Want er zijn verhalen bij die eerder op fantasie lijken dan op een beleefde werkelijkheid. En stel dat sommige gebeurtenissen zouden kloppen, hebben dan alleen die mensen een vorig leven gehad, of wil dat zeggen dat alle mensen al eens vroeger geleefd hebben? Maar waarom herinneren we ons dan niet allemaal onze vorige levens? Bestaat de herinnering aan onze levens nog ergens? En zo ja, waar?

Deze vragen komen aan bod in het volgende artikel ‘wereld van het onbewuste’.

43. Wereld van het onbewuste

In de wereld van het onbewuste zinkt de mens diep in slaap om daarna zonder bewuste herinneringen de tere cel van het nieuwe leven te kunnen bezielen.

Gezonde slaap

Als we een vorig leven hebben gehad, waarom weten we daar dan niets meer van? Waar is het bewustzijn naartoe, waarmee we dat vorige leven verlieten? Wat is er dan tussen twee levens in gebeurd, dat we ons niets meer herinneren?

Als mens kennen we het verschijnsel dat veel herinneringen vervagen. Elke goede slaap zorgt ervoor dat vele details van de vorige dag minder scherp in

ons geheugen staan. Hoe meer dagen en nachten er verlopen zijn, hoe minder duidelijk we ons elk detail van die dag kunnen herinneren. Doordat er details wegzakken, komt er weer ruimte vrij voor nieuwe ervaringen. Wanneer we een week niet meer zouden slapen, dan zouden we zo vol zijn van beleefde ervaringen, dat we niet meer kunnen denken en niets nieuws meer kunnen opnemen.

Van herinnering naar gevoel

Volgens Jozef Rulof is het gebeuren dat plaatsvindt tussen twee levens te vergelijken met een zeer diepe slaap. Tijdens en na het sterven op aarde trekken we al ons gevoel uit dat leven terug, zoals we ons gevoel van de dag loslaten om in te slapen.

Onze slaap tijdens ons leven kent verschillende diepten. Hoe dieper we wegzinken in de slaap, hoe beter uitgerust we aan de nieuwe dag kunnen beginnen en hoe meer indrukken we weer kunnen verwerken. Ook de slaap tussen twee levens kent verschillende diepten waarin ons bewustzijn verder wegzinkt naarmate de tijd verstrijkt.

Tijdens deze diepe slaap tussen twee levens in, zijn we ons niet meer bewust van het stoffelijke leven op aarde. Daarom heet het 'de wereld van het onbewuste'. Alle belevenissen zinken weg in ons diepe innerlijk, in onze ziel. De gevoelens die we beleefd hebben, worden deel van ons machtige onderbewustzijn.

Alle ervaringen van het voorbije leven zinken na jaren slaap zo diep weg in onze ziel, dat ze niet meer bewust herinnerd worden. Toch gaan ze niet verloren, ze worden deel van onze wezenskern, onze ziel. In ons volgende leven zullen onze ervaringen van het vorige leven ons nog steeds helpen, maar dan als algemeen gevoel. Hierdoor zullen we iets kunnen aanvoelen, begrijpen of vermijden, maar de concrete herinneringen aan de situatie waarin we dat geleerd hebben, zullen door deze allerdiepste slaap niet meer naar boven komen.

Zacht stuwend

Wanneer onze persoonlijkheid in de wereld van het onbewuste diep genoeg ingeslapen is, kunnen we als ziel een nieuwe bevruchte eikel op een harmonische wijze bezielen. Die cel is heel kwetsbaar in het begin van haar bestaan, ze kan nog niet veel druk weerstaan. Daarom is het nodig dat de ziel op dat moment niet te veel kracht uitoefent. Ons volwassen bewustzijn van het vorige leven zou veel te sterk zijn om deze tere cel te bezielen, het zou te veel druk zetten op de stoffelijke cel, waardoor de cel niet tot een gezonde

deling en groei zou komen. Om in harmonie te zijn met het begin van het nieuwe leven moeten al onze bewuste gevoelens ingeslapen zijn tot een zacht stuwend gevoel om verder te gaan.

Ons menselijk bewustzijn is ingeslapen, maar onze ziel blijft op dat moment werkend. Wanneer de ziel niet zacht stuwend is, op de juiste kracht bezielend, dan zal de cel niet tot groei komen, en zal de vrucht afvloeien, zonder leven. Als ziel zijn wij het leven voor de bevruchte eicel, datgene wat de cel tot werking aanzet.

Dankzij onze bezieling ontwikkelt de bevruchte eicel zich tot baby. Naarmate het nieuwe lichaam groeit, ontwakten ook de gevoelens die bij elke levensfase op aarde horen. Zo worden we in dat nieuwe leven weer bewust, en laten we de wereld van het onbewuste ver achter ons, hoewel we tijdens elke slaap even de mogelijkheid krijgen om de nieuwe ervaringen weer te laten zinken in ons onderbewustzijn, zodat we weer fris en uitgeslapen aan de nieuwe dag kunnen beginnen.

44. Aanleg talent gave

Een aangeboren talent, gave of aanleg voor een kunst of wetenschap hebben we opgebouwd door een sterke beoefening daarvan in onze vorige levens.

Oefening baart kunst. Wanneer echter een uitzonderlijk talent voor kunst zich al vroeg in het leven openbaart, waar heeft die mens dit dan al geoefend? Wanneer heeft men de duizenden rekensommen gemaakt, die we later als aangeboren aanleg voor wiskunde terugzien?

Hoe kun je bijvoorbeeld verklaren waarom twee kinderen met evenveel pianoles van dezelfde leraar en elk duizend oefenuren, toch een sterk verschillend niveau van beheersing van het pianospel hebben bereikt? Wanneer het ene kind daarna je oren streelt met een fijngevoelige melodie, en je bij het andere kind je afvraagt hoe snel je kunt ontsnappen aan het gekerm van de geslagen pianosnaren, kun je hier een duidelijk verschil in oefening horen. Een verschil dat niet ligt in die duizend oefenuren, maar dat ergens anders is opgebouwd. Als dat niet in dit leven is te vinden, dan moet het vóór dit leven opgebouwd zijn. Dan heeft het muzikale kind de duizend oefenuren van dit leven toegevoegd aan de vele duizenden muzikale uren in zijn eigen vorige levens, zodat er uit die grotere oefening een mooiere kunst is geboren.

Als ziel krijgen we niets cadeau. Elk aangeboren talent is opgebouwd door hard zwoegen in vorige levens. Hoe meer we een kunst, wetenschap of beroep beoefenen, hoe meer aanleg we in een volgend leven kunnen inzetten om ons verder te bekwamen. Wanneer we ons leven na leven toelagen op dezelfde tak van sport, bereiken we uiteindelijk een grote hoogte. Hoeveel muzikale levens zou zijn ziel nodig hebben gehad om als Mozart geboren te kunnen worden?

45. Wonderkind

Het wonderkind heeft zijn grote begaafdheid in kunst of wetenschap opgebouwd door hard te werken in vele vorige levens.

Wonderkinderen zoals Mozart, Beethoven, Bach, Van Dyck en Rembrandt geven al in hun jeugd blijk van hun grote begaafdheid voor kunst. Ze bereiken een hoogte, die andere mensen niet kunnen bereiken, al studeren en werken die nog zo hard. Die graad van kunst is immers niet te bereiken in één leven.

De gave van wonderkinderen is door henzelf opgebouwd in vele vorige levens van hard werken en studeren. Leven na leven legden zij zich toe op het vergroten van hun kunst of wetenschap. Elk volgende leven konden ze met meer gevoel voor die kunst of wetenschap beginnen, en hierdoor in dat leven verder komen.

In het leven dat als wonderkind begint, kunnen ze dan het hoogste voor kunst of wetenschap bereiken. Als ze hiermee de ontwikkeling van de mensheid dienen, dan worden ze bovendien geïnspireerd vanuit het hiernamaals. Dan werken ze mee aan de bewustwording en de universele liefde die ons tweeduizend jaar geleden gebracht werd door het grootste wonderkind aller tijden, Christus.

Madonna en kind, geschilderd door Anthony van Dyck.

46. Fobie en angst

Als de oorzaak niet in dit leven is te vinden, wanneer is dan de afschuwelijke ervaring beleefd die de fobie of angst veroorzaakte?

Schrik en aanvaarden

Op een contactavond werd aan Jozef Rulof gevraagd waarom een bepaalde vrouw ieder jaar op 12 mei, 's nachts om 3.45 uur, wakker schrok, het tijdstip waarop haar man gesneuveld was in 1940. Jozef verklaarde dat gebeurtenissen die voor ons leven heel veel betekenis hebben, pas kunnen wegzinken wanneer wij die gebeurtenissen volkomen hebben beleefd, verwerkt en overwonnen. Die vrouw reageerde elk jaar weer op het tijdstip van overlijden,

omdat ze dit verlies niet kon overgeven. Zij hield zelf dit tijdstip vast, omdat ze innerlijk het verlies niet aanvaardde. Daardoor ervaarde ze telkens weer een shock op dat tijdstip. Haar wil hield dit tijdstip vast, onbewust wilde ze dit niet loslaten.

Een andere moeder kwam bij Jozef omdat ze altijd weer wakker schrok op het tijdstip dat haar dochter in een ander land door veel narigheid verongelukt was. Jozef gaf haar de raad om alles over te geven, om op die wijze vrij te komen van haar eigen verlangens. Haar dochter leeft immers voort en ze zal haar terugzien. Hij zei tegen de moeder dat ze moest trachten om de ellende van het verlies te beleven, omdat die ellende moest sterven. Ze ging hiermee aan de slag, beleefde de ellende tot in de diepte, en overwon na maanden de gebeurtenis. Op de verjaardag van het tijdstip waarop de ellende was begonnen, bleef ze nu vrij van angst, omdat er geen onverwerkte gevoelens meer waren.

Geen fobie zonder oorzaak

Maar wat te doen als men de oorzaak van zijn angst niet kent? Waarom heeft iemand een panische angst voor vuur, voor water, voor kleine ruimten, voor hoogte, of juist voor het oversteken van een straat, terwijl er in dit leven niets is gebeurd dat die angst kan verklaren? Iemand anders heeft er totaal geen last van, die stookt rustig een kampvuurtje, gaat heerlijk zwemmen in zee, zit zonder spanning op een klein toilet, staat fluitend op een hoge ladder, en steekt tienmaal per dag een drukke straat over zonder angst.

Een fobie kan niet ontstaan zonder oorzaak. Ooit moet men iets heel ergs ervaren hebben, om er later zo'n sterke angst voor te voelen. Ligt die ervaring niet in dit leven, dan moet die ervaring vóór dit leven liggen, in een vorig leven.

Wanneer men ooit levend verbrand werd zonder een uitweg te vinden, kon die ervaring niet in dat leven verwerkt worden. Toen alle ervaringen van dat leven wegzonken naar het onderbewustzijn van de ziel in de 'wereld van het onbewuste' tussen twee levens in, kon die ervaring van de verbranding in een afgesloten ruimte niet tot rust komen in het gevoelsleven. In een volgend leven zal de mens kleine ruimten mijden, en wordt het claustrofobie genoemd.

Wanneer men ooit bij het oversteken van een straat plots overreden werd door een stel paarden voor een kar, dan zal men in een volgende leven een panische angst voor het oversteken van straten of pleinen kennen, wat agorafobie of pleinvrees genoemd wordt. Voor wie ooit in een ravijn gestort is, en daardoor hoogtevrees gekregen heeft, kan het staan op een laddertje al bedreigend zijn. Als iemand verdrinkt in zee, zal hij wellicht in zijn volgende leven niet rustig in open water gaan zwemmen.

'Als iemand verdrinkt in zee, zal hij wellicht in zijn volgende leven niet rustig in open water gaan zwemmen.'

Herbeleving

Wanneer men ooit in een ver vorig leven op straat overreden is, dan kan het helpen om nu heel bewust de straat over te steken en zichzelf te laten ervaren dat het oversteken van een straat nu niet tot hetzelfde resultaat leidt. Het herbeleven van dezelfde situatie zonder de gevreesde (en beleefde) dodelijke gevolgen kan het genezingsproces bevorderen.

In welke mate een therapie door herbeleving kan helpen, zal meestal afhangen van hoe ver de oorzaak in het verleden zit. Als de ziel al vele levens beleefd heeft tussen het dodelijke ongeluk en het huidige leven, dan kan de angst voor de straat al behoorlijk weggezaakt zijn.

Is de oorzaak lichter, dan is de remedie binnen handbereik. Jozef Rulof heeft op een contactavond een voorbeeld gegeven dat hij zelf had beleefd. Omdat hij met zijn gevoel helemaal opgelost was in zijn boek 'Het Ontstaan van het Heelal', miste hij verschillende treinen, en kwam vier dagen te laat aan bij zijn vrouw, die in Wenen op hem wachtte. Hij gaf zichzelf op zijn kop, maar een innerlijke shock had hem te pakken. Twee jaar lang droomde hij dat hij de trein miste, nooit lukte het hem om in die trein te komen.

Totdat hij twee jaar later in de werkelijkheid opnieuw die trein moest nemen. Ditmaal handelde hij volbewust, het zou hem niet opnieuw gebeuren! Hij stapte nu op de juiste trein, en ... zijn dromen waren voorbij!

47. Gevoel

De unieke wereld van onze eigen gevoelens maakt ons verschillend van elk ander mens, vroeger, nu en straks.

Ervaring

Hoe ontstond ons gevoel? Waardoor hebben we ons hele gevoelsleven opgebouwd?

Iedereen kent gevoelens die ontstaan zijn door een concrete ervaring die men zich nog herinnert. Wanneer men bijna door een grote hond gebeten wordt, zal men zich dat voorval nog jaren heel levendig herinneren. Die ervaring zal er meestal voor zorgen dat men het gevoel krijgt om geen grote honden meer te benaderen.

Als die ervaring ver in het verleden ligt, kan de herinnering eraan verdwenen zijn, maar het gevoel kan overgebleven zijn. Wanneer bijvoorbeeld het voorval plaatsvond op tienjarige leeftijd, dan kan het zijn dat een tachtigjarige zich dat voorval niet precies meer herinnert. Desondanks kan men het gevoel houden om grote honden te mijden.

Maar hoe zit het dan met afkeer van spinnen, slangen of ratten, zonder dat men als kind ooit een negatieve ervaring met deze dieren heeft opgedaan? En met een uitgesproken fobie en angst? Of met een bijzondere aanleg, talent of gave? Hoe heeft het wonderkind zijn gevoel opgebouwd?

Uniek gevoelsleven

Het antwoord op al deze vragen is te vinden in het verleden. Niet alleen in dit leven, maar ook in onze vorige levens hebben we veel ervaringen opgedaan, die ons allerlei verschillende gevoelens gaven. Door het wegzinken van al die ervaringen in de diepte van ons gevoelsleven, hebben we geen concrete herinneringen meer aan de voorvallen die ons gevoel opbouwden.

Al die ervaringen hebben bijgedragen aan ons gevoelsleven, hebben ons gevormd tot wat we nu innerlijk zijn. Omdat we allemaal verschillende le-

vens hebben beleefd, is ons gevoelsleven verschillend van elk ander mens. Het maakt ons uniek, vroeger, nu en straks. We zullen innerlijk nooit hetzelfde worden als een ander, zelfs al is dat onze eenige tweeling.

Diepten van gevoel

Ons gevoelsleven kent zeven verschillende diepten. De bovenste laag van ons gevoelsleven kunnen we ons bewustzijn of ons 'dagbewustzijn' noemen. De zes niveaus van gevoel die daaronder liggen en waarvan we ons doorgaans niet bewust zijn, kunnen het onderbewustzijn genoemd worden. Daarin bewaren we als ziel niet alleen de ervaringen van dit leven, maar tevens van al onze vorige levens. Ervaringen van duizenden jaren geleden kunnen heel diep weggezonden zijn, terwijl recentere ervaringen dichterbij de oppervlakte van ons bewustzijn liggen. Al deze ervaringen hebben meegebouwd aan ons gevoelsleven, dat ons voortstuwt, onze handelingen bezielt, ons beschermt tegen gevaar en ons leidt naar de mensen waartoe we ons aangetrokken voelen.

Zelfkennis

We hebben geen concrete herinneringen aan vorige levens nodig om te weten wat we daarin ervaren hebben, want die vorige levens zijn in ons als gevoel aanwezig. In die zin leven we in het nu tegelijkertijd ook in ons verleden. Als we onze gevoelens onderzoeken, onze motieven analyseren en ons gedrag bestuderen, komen we vanzelf uit bij alle ervaringen die we gekend moeten hebben om die gevoelens opgebouwd te hebben.

Je hoeft iemand met een hevige claustrofobie echt niet te vertellen dat hij zich wat inbeeldt, voor hem is de panische angst voor kleine ruimten een realiteit van gevoel waarin hij leeft. Maar ook bij minder uitgesproken gevoelens kunnen we zeggen dat we in ons eigen verleden leven. Onze vorige levens zijn als gevoel elke seconde van ons bewuste leven stuwend en voelbaar aanwezig.

Al hebben we ons nog nooit afgevraagd waarom we al onze voorkeuren en afkeuren hebben, ook die komen niet uit het niets. Waarom heeft de ene mens een voorkeur voor een bepaald vakantieland, een bepaalde kledingstijl, een soort muziek, een speciaal soort voedsel, en heeft de andere mens een afkeer van een bepaalde taal? Waarom wil iemand alles weten over een bepaalde periode uit de geschiedenis?

'Ken uzelf' is de grootste studie voor de mens. Daarvoor hebben we geen onderzoeksinstrumenten of professoren nodig, al het benodigde materiaal is altijd in ons aanwezig en noemen we 'ons gevoel'.

48. Ziel

*Als ziel beleven we vele levens waardoor ons
eeuwige gevoelsleven zich verruimt.*

Het oog als de spiegel van de ziel, een schildering door Jozef Rulof ontvangen.

Al onze gevoelens

Onze ziel bewaart al onze gevoelens. Alles wat we ervaren en bevoelen, wordt opgenomen door onze ziel. Heel ons leven en al onze herinneringen worden deel van onze ziel, hierdoor wordt ons gevoelsleven ruimer en bewuster.

Vanuit onze ziel komt de stuwing waardoor we de belangrijkste beslissingen in ons leven nemen. Onze ziel leidt ons, geeft ons kracht om vol te houden. Zij is de drijfveer om van ons leven het beste te maken. Onze ziel herkent de mensen die deel gaan uitmaken van ons leven, hierdoor voelen we ons tot die mensen aangetrokken.

De bezieling van ons lichaam

We zijn meer ziel dan lichaam. Onze ziel is eeuwig, ons lichaam tijdelijk. Ons fysieke lichaam dient onze ziel alleen voor dit ene aardse leven. Als ziel verbinden we ons met de bevruchte eicel in de moeder die ons kan ontvangen. Wijzelf zijn het leven dat deze cel bezielt en tot groei stuwt.

Ons gehele leven voedt onze ziel ons lichaam met levenskracht, totdat haar levenstaak voltooid is. Wanneer het levensplan vervuld is, vermindert de levensenergie en voelt men zich moe worden. Dan kunnen ‘levensbedreigende’ ziekten kans krijgen om het lichaam te ondermijnen en stop te zetten.

Wat men op aarde ‘sterven’ noemt, is het verlaten van het lichaam door de ziel. De tijd die we hiervoor nodig hebben, wordt bepaald door de mate waarin we ons met dit lichaam en dit ene leven op aarde vereenzelvigd hebben. Wanneer wij als ziel al ons gevoel teruggetrokken hebben, vervolgen we ons oneindige leven, verrijkt door de ervaringen in dit lichaam.

Ons reïncarnerende gevoelsleven

Onze diepste gevoelens die ons leven richting geven, zijn ergens opgebouwd. Dat ‘ergens’ ligt vóór dit leven. De bron van onze gevoelens zijn we zelf, dat is de som van al onze ervaringen in onze vorige levens. Hierdoor zijn we geworden wat we nu zijn, voelen we wat we nu kunnen voelen. Dit maakt ons verschillend van andere mensen, die een ander gevoelsleven hebben opgebouwd door hun ervaringen in hun vorige levens.

Onze ziel bevat ons reïncarnerende gevoelsleven. Bij het indalen in de bevruchte eicel is ons menselijke bewustzijn in slaap, om de tere vrucht niet te storen. Naarmate het lichaam groeit, ontwaken onze gevoelens die bij die levensfase van dat lichaam behoren. Wanneer we volwassen worden, krijgt de wereld te zien waarvoor we gereïncarneerd zijn, welke gevoelens dit leven overheersen en zullen bepalen.

Onze eeuwige evolutie

Wat we in één leven beginnen, kunnen we in een volgend leven voortzetten. Maar als we iets doen wat een andere ziel in haar evolutie belemmert, zal onze ziel ons in een volgend leven stuwten om dit te herstellen zodat de ander weer verder kan. In de boeken van Jozef Rulof wordt dit 'goedmaken', 'oorzaak en gevolg' en 'karma' genoemd. Op die wijze leren we onszelf steeds beter kennen, en worden we ons bewust van de eigenschappen van onze ziel die zich openbaren, zoals de innerlijke stuwing om met andere zielen in harmonie te blijven.

Dankzij de ervaringen in het ene leven kunnen we in het volgende leven weer een stap verdergaan. We hoeven dan niet meer te herhalen wat we al geleerd hebben en we kunnen nieuwe uitdagingen aan om verder te groeien naar universele liefde. Wanneer we als ziel onze levenscyclus op aarde voltooid hebben, zetten we ons oneindige leven voort in het hiernamaals.

Ik bén ziel

In elk leven op aarde bezielen we een nieuw fysiek lichaam om ons levensplan voor dat leven te kunnen uitvoeren. Zijn we dan blank of gekleurd? Neen, alleen ons lichaam heeft tijdens dit ene leven die bepaalde huidskleur. Toch spreekt de mens op aarde over blanken en kleurlingen, alsof dit de medemens typeert als wezen. Het zijn typeringe die slechts het stoffelijke lichaam raken, maar niets zeggen over het wezenlijke leven in dat lichaam, over de ziel die dankzij dit lichaam nieuwe ervaringen kan opdoen voor haar eeuwige evolutie.

Bij dat lichaam hoort ook een geboorteplaats. Zijn we hierdoor dan een Chinees geworden, of een Rus, een Amerikaan, een Europeaan, een Afrikaan, een Aziat? Beschrijft dit het diepste van ons wezen? Waarom werden we dan in ons vorige leven Nederlander genoemd, of Eskimo, of Indiër? In ons volgende leven zal men ons Australiër noemen, of Peruaan of Congolees. Alsof we telkens iets wezenlijk anders zijn. De mens op aarde ziet nog niet dat dit slechts een tijdelijke verschijningsvorm van onze ziel is.

Zo worden we in sommige levens boeddhist of moslim genoemd en in een volgend leven dan weer jood of christen. In een vorig leven was het hindoe of protestant. Maar welk geloof belijdt onze ziel? Wat blijft er in ons gevoelsleven van over nadat we al deze godsdiensten beleefd hebben?

Volgens Jozef Rulof hebben we geen ziel, maar 'zijn' we ziel. Alle andere namen waarmee de mens zijn medemens categoriseert, zijn slechts tijdelijke aspecten van dat ene leventje op aarde. Onze ziel gebruikt die tijdelijke aspecten om ons reïncarnerende gevoelsleven te verruimen.

49. Gevoelsgraden

*Door vele levens te beleven groeit de ziel in gevoel en bewustzijn,
waarbij elke ziel dezelfde gevoelsgraden doorloopt.*

Het hiernamaals weerspiegelt de gevoelsgraad

In elk leven doen we ervaringen op. De ervaringen van al onze vorige levens samen vormen ons gevoel waardoor we het leven op aarde aanvoelen. Leven na leven bouwen we aan ons reïncarnerend gevoelsleven, dat hierdoor een bepaalde graad van gevoel bereikt. Na onze levens op aarde gaan we in die gevoelsgraad over naar ons hiernamaals.

Toen de eerste zielen in het hiernamaals aankwamen, werden ze zich pas na verloop van tijd bewust dat de sfeer waarin ze vertoefden, afgestemd was op hun eigen gevoelsgraad. Wat ze op aarde innerlijk beleefd hadden als gevoel, zagen ze in hun hiernamaals uiterlijk weerspiegeld in het licht van hun sfeer. Hoe meer gevoel en bewustzijn ze verwierven, hoe meer licht er in hun sfeer kwam.

Ze merkten dat dit licht helderder en mooier werd, naarmate ze zich meer voor anderen gingen inzetten. De aard van het licht was blijkbaar gekoppeld aan de graad van liefde die ze voelden voor het andere leven. Zo bereikten ze het licht van de vierde lichtsfeer, en werden meesters van het licht. Ze begrepen dat de mens op aarde nog niet wist dat de sfeer in het hiernamaals bepaald werd door de eigen gevoelsgraad. Daarom gaven ze de sferen verschillende namen, om hiermee de gevoelsgraad van de bewoners van die sfeer te vertolken.

Ze begrepen ook dat de mens op aarde reeds deze gevoelsgraden innerlijk moest dragen, anders hadden de daarop afgestemde sferen niet kunnen ontstaan. Wanneer bij de overgang van een mens naar het hiernamaals de gevoelsgraad de plaats in het hiernamaals bepaalt, moet die gevoelsgraad reeds tijdens de levens op aarde opgebouwd zijn.

Van stoffelijk naar geestelijk

De meesters van het licht noemen hun eigen sfeer in het hiernamaals het Zomerland, zodat de mens op aarde aan een eeuwige zomer zou denken. De meesters zelf hebben alle aardse gedachten afgelegd, ze zijn in gevoel voor zichzelf met niets meer bezig dat tot de stoffelijke wereld behoort. Hun eigen gevoelsafstemming noemen ze de 'geestelijke gevoelsgraad', omdat ze alle stoffelijke gevoelens losgelaten hebben. Ze zijn volkomen ingesteld op hun

geestelijke ontwikkeling in de lichtsfeer waar ze met hun geestelijke lichaam verblijven.

De meesters zagen dat de ziel op aarde, door te leven in de stof, een 'stoffelijke gevoelsgraad' bezit. In die gerichtheid op de aardse materie zagen ze wel grote verschillen. Vele mensen op aarde zijn alleen met de stof bezig, en hebben geen oog voor hun medemens. Ze zijn vooral bezig om meer stoffelijke rijkdom te vergaren, hun eigen bezit staat centraal in hun gevoelsleven. Ze kunnen hun medemens nog grof en kwetsend behandelen, daarom noemen de meesters deze gevoelsafstemming de 'grofstoffelijke gevoelsgraad'. Wanneer deze mensen overgaan naar het hiernamaals, komen ze terecht in het 'schemerland'. Deze sfeer weerspiegelt het beetje licht dat haar bewoners innerlijk hebben opgebouwd.

Andere mensen hebben hun stoffelijke gevoelsgraad al verfijsd, ze zijn niet langer grof, maar ze zijn vriendelijk en behulpzaam geworden. Door hun liefde voor hun medemens stemmen ze zich reeds af op de eerste, tweede of derde lichtsfeer in het hiernamaals. Hun gevoelsafstemming wordt de 'fijnstoffelijke gevoelsgraad' genoemd.

De laagste gevoelsgraden

Mensen die op aarde innerlijk vol zijn van haat en wellust, zijn afgestemd op het 'land van haat, hartstocht en geweld'. In deze duistere sfeer zullen ze terechtkomen tussen miljoenen soortgenoten van wie het geestelijke lichaam lijkt op een roofdier met klauwen. Daarom spreken de meesters hier over de 'dierlijke gevoelsgraad'.

Hitler en zijn soortgenoten bevinden zich in het 'dal van smarten', de laagste hel in het leven na dit leven. Hun afstemming wordt 'voordierlijke gevoelsgraad' genoemd, omdat hun gevoelsleven lager is dan het roofdier dat doodt uit honger.

'De meesters ontdekten dat alle zielen door de duisternis naar het licht evolueren.'

De meesters ontdekten dat alle zielen door de duisternis naar het licht evolueren. Ze zagen dat elke ziel dezelfde innerlijke weg volgt, van voordierlijke naar geestelijke gevoelsgraad. De ene ziel is hierin al verder gekomen dan de andere, omdat de ene ziel al veel meer levens heeft beleefd dan de andere. Uiteindelijk bereikt elke ziel in het hiernamaals de geestelijke gevoelsgraad, omdat elke ziel de stuwing bezit om haar gevoelsleven te verhogen.

De meesters waren in hun vierde lichtsfeer geestelijk ver genoeg geëvolueerd om het evolutiestadium van elke ziel op aarde met zekerheid te bepalen. Ze zagen dat de mens op aarde die zekerheid niet kan behalen en slechts tot een inschatting kan komen van de gevoelsgraad van een handeling, omdat de beoordeling beperkt wordt door het stoffelijke bewustzijn.

De meesters merkten dat ze hun gevoelsgraad deelden met miljoenen andere zielen, maar ze bleven uniek door hun verschillende vorige levens die ze op aarde beleefd hadden en die hun gevoelsleven een eigen kleur hadden gegeven.

50. Stoffelijk of geestelijk

Bij Jozef Rulof verwijst 'stoffelijk' naar aardse materie en 'geestelijk' naar het hiernamaals, of het zijn twee gevoelsgraden van de ziel.

Stoffelijk

In de boeken van Jozef Rulof is het woord 'stoffelijk' dikwijls synoniem voor aards of materieel, het verwijst dan naar de 'stof' op aarde, naar de materie. Dit staat in tegenstelling tot alles wat niet stoffelijk is en 'astraal' of 'geestelijk' genoemd kan worden. Het stoffelijke lichaam is ons materiële fysieke lichaam op aarde.

Daarnaast wordt stoffelijk ook gebruikt om een innerlijke gevoelsgraad aan te duiden, een niveau van het gevoelsleven.

Geestelijk

Het woord 'geestelijk' in de boeken verwijst dikwijls naar het leven na de dood. De geestelijke werelden van het hiernamaals, sferen genoemd, bestaan uit een geestelijke substantie die we met onze fysieke ogen niet kunnen waarnemen. Geestelijk is dan een synoniem van 'astraal' en staat in tegenstelling

tot stoffelijk, aards, materieel of fysiek. In het hiernamaals heeft onze ziel nog steeds een lichaam, maar dat geestelijke lichaam is veel ijler dan ons fysieke lichaam op aarde. Meer informatie over de aard van deze geestelijke substantie vindt u in het artikel 'geest en geestelijk lichaam'.

Daarnaast kan geestelijk ook verwijzen naar een innerlijke gevoelsgraad. Meer informatie hierover vindt u in het artikel 'gevoelsgraden'.

Bij een uittreding gaat de ziel met haar geestelijke lichaam uit het stoffelijke lichaam.

51. Onderbewustzijn

Ons onderbewustzijn bevat ervaringen en gevoelens van dit leven en al onze vorige levens.

Nachtelijke verwerking

Als we 's avonds moe zijn van een dag vol levendige indrukken, zijn we toe aan een goede nachtrust. Tijdens de diepe slaap zinken de ervaringen van overdag weg in ons onderbewustzijn. Daar worden ze toegevoegd aan het enorme reservoir van al onze vorige ervaringen.

Het wegzinken van de ervaringen ontnemt de druk die overdag op ons zenuwstelsel is ontstaan door de opgedane indrukken. Hierdoor kan ons zenuwstelsel de volgende dag weer nieuwe indrukken verwerken. De scheiding tussen de miljarden ervaringen uit ons verleden en de ervaringen van de nieuwe dag is noodzakelijk om overdag geen druk te voelen van wat we allemaal al beleefd hebben.

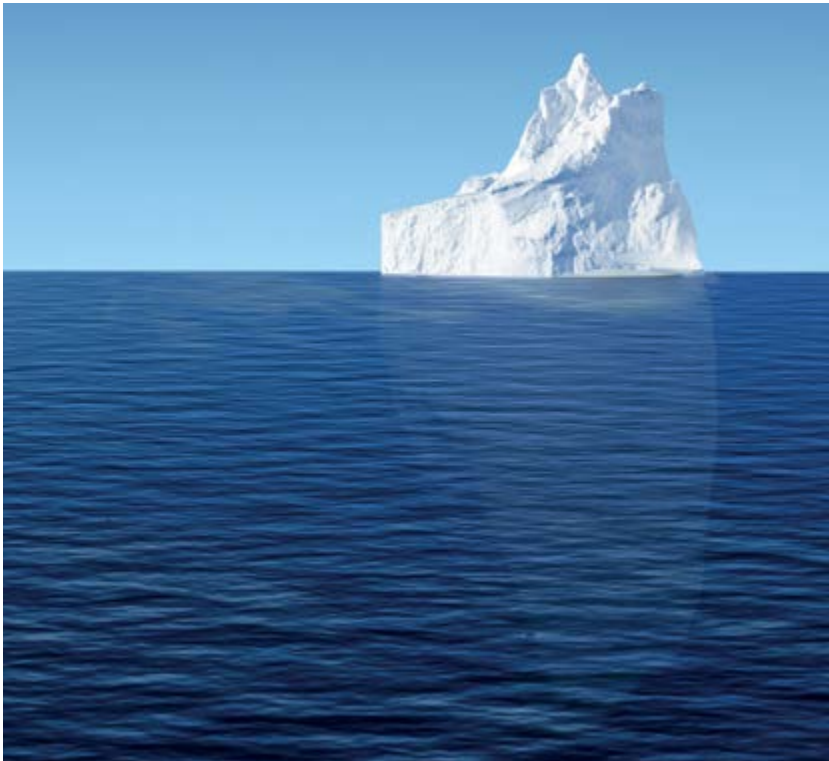
Als we wakker zijn, kunnen we geen indrukken en ervaringen loslaten, wanneer we er bewust aan denken houden we onze ervaringen vast. Het wegzinken van onze ervaringen kan alleen tijdens de slaap gebeuren, omdat onze persoonlijkheid dan in slaap is en deze ervaringen kan loslaten.

Gevoel en dagbewustzijn

Toch zijn al die ervaringen niet helemaal weg, ze helpen ons om de nieuwe uitdagingen van de volgende dag beter aan te kunnen pakken. In het dagbewustzijn hebben we nog steeds de beschikking over de ervaringen die te maken hebben met de taak waar we ons op richten. Dan komen uit ons onderbewustzijn die gevoelens naar boven die te maken hebben met het werk dat we willen verrichten.

We putten hierbij niet alleen uit de ervaringen van dit leven, maar tevens uit de ervaringen van al onze vorige levens die met dit werk te maken hebben. Wanneer we ons al deze ervaringen bewust zouden herinneren, dan zou de veelheid van indrukken ons bewustzijn overstelpen. Gelukkig hebben we alleen 'gevoel' overgehouden voor onze levenstaak.

Dat gevoel kan uit meerdere levens tegelijk komen. Als we bijvoorbeeld drie levens na elkaar aan kunst hebben gedaan, kunnen we ons opgebouwde gevoel uit al die levens inzetten om iets moois te bereiken. Hoe meer levens we gebouwd hebben aan een vaardigheid, hoe sterker we zullen uitblinken in ons huidige beroep of dagtaak.

Het topje van de ijsberg

Ons bewustzijn kunnen we zien als de oppervlakte van ons onderbewustzijn. In de grote oceaan gevuld met al onze vorige levens zijn we ons alleen bewust van wat boven de waterspiegel uitsteekt. Maar er zit véél meer onder water dan boven de waterspiegel.

Onder water zit elke gedachte uit al onze vorige levens, alle ervaringen, alle indrukken, alle herinneringen, alle gevoelens, al onze liefde. Onze ziel kan uit al deze ervaringen putten om onze huidige persoonlijkheid op te bouwen. In ons onderbewustzijn zitten niet alleen de gevoelens uit onze recente vorige levens, maar ook alle ervaringen vanaf het allereerste leven dat wij als ziel beleefden.

52. Dagbewustzijn

*Het dagbewustzijn is het bewustzijn dat we bezitten
wanneer we lichamelijk wakker zijn.*

Wakker

In de boeken van Jozef Rulof wordt met dagbewustzijn bedoeld: het bewustzijn dat wij bezitten wanneer we wakker zijn. We zijn ons dan bewust

van de omgeving die we door onze zintuigen waarnemen. Met dit bewustzijn beleven we de ervaringen van de dag.

In dit bewustzijn zijn we ons ook tot in zekere mate bewust van onze eigen innerlijke wereld, onze gevoelens en onze gedachten. Als ons gevoelsleven iets te zeggen heeft, dan stuwt dit gevoelens naar ons dagbewustzijn en kunnen we die gevoelens bewust uitspreken en daarnaar handelen.

We kunnen ook iets van onze vorige levens beleven in ons dagbewustzijn. We zien bijvoorbeeld iets op televisie, en denken: 'Hé, dat ken ik!' Op dat moment kan het Afrikaanse, Amerikaanse of een ander volk in ons bewust zijn, op dat ogenblik maakt het vorige leven dat we daar beleefd hebben voor zoveel procent deel uit van ons dagbewustzijn. Dat kan heel vluchtig zijn, maar ook permanent in de vorm van een aanleg, talent of gave.

Herstel van dagbewustzijn

Wanneer we gaan slapen, leggen we dit dagbewustzijn geleidelijk af. We worden ons steeds minder bewust van onze omgeving, totdat we diep in slaap zijn gekomen. In de slaap wordt de spanning ontladen die in het zenuwstelsel ontstaan is door de ervaringen van overdag.

Tijdens de slaap analyseert de ziel wat er is binnengekomen in het gevoelsleven, en door het dromen gaat er weer overboord wat geen waarde heeft. Die dromen dienen om het dagbewustzijn te herstellen, om de volgende morgen weer dagbewust en uitgerust nieuwe ervaringen te kunnen opdoen. Gedurende het slapen kan de ziel zo beter zorgen voor haar rust en harmonie dan tijdens het dagbewustzijn.

Voorbij het dagbewustzijn

Het slaapwandelen toont aan dat de mens ook buiten het dagbewustzijn om kan handelen. Op dat moment is het belangrijk om de slaapwandelaar niet aan te raken of te storen in zijn handelingen, want dat kan een zenuwshock veroorzaken. Tijdens het slaapwandelen handelt de mens immers niet in het dagbewustzijn, waardoor hij geen weerstand heeft tegen gebeurtenissen die buiten zijn bewustzijn om plaatsvinden, zoals het aanraken van zijn lichaam.

Jozef Rulof ervaart tijdens zijn uittredingen uit zijn lichaam dat hij ook buiten het dagbewustzijn om in het hiernamaals bewust kan voelen, denken en handelen. De term dagbewustzijn wordt dan ook alleen gebruikt om het bewustzijn in het lichamelijke bestaan op aarde aan te duiden. De ziel kent echter een eeuwig bewustzijn dat het dagbewustzijn van dit ene lichamelijke leven overstijgt.

53. Van gevoel tot gedachte

Wanneer we denken vanuit ons gevoel, kunnen we onze ervaringen uit onze vorige levens gebruiken om ons te beschermen en te leiden.

Wat was er eerst?

Wat hebben we eerst gedaan: voelen of denken? Zijn dit totaal verschillende activiteiten, of hebben ze een nauwe verwantschap? Had de oermens gevoelens en gedachten?

Het artikel 'gevoel' verklaart waar ons gevoel vandaan komt. Gevoel is het resultaat van al onze ervaringen in dit leven en in al onze vorige levens. Door onze vorige levens worden we geboren met veel gevoel, want onze ziel brengt haar reïncarnerende gevoelsleven met zich mee.

Daardoor kunnen we als zuigeling al voelen, ja zelfs in de moederschoot voelen we reeds wat onze moeder beleeft. Naarmate we opgroeien, wordt er gevoel in onszelf wakker wat hoort bij die levensfase. Maar wanneer gaan we denken? Wat is denken eigenlijk?

Met het woord 'denken' wordt meestal het innerlijk vormen van woorden en beelden bedoeld. In elk leven krijgen we nieuwe woorden te verwerken, dikwijls is het zelfs een heel nieuwe taal. Die taal moeten we aanleren, die is niet vanzelf beschikbaar bij onze geboorte. Als zuigeling kunnen we ons gevoel nog niet met woorden aan onze ouders duidelijk maken.

Het opnemen en gebruiken van woorden vindt in elk leven weer plaats ná het voelen. Aan het kind kunnen we reeds zien dat denken en voelen niet gelijktijdig ontstaan zijn. Eerst was er voelen, en daarna kwam het denken in woorden.

Woorden leren

Een kind leert een taal door woorden die het hoort, te koppelen aan een waarneming, een ervaring of een gevoel. De woorden worden door het gevoel van het kind opgenomen en later uitgesproken als de klanken gevormd kunnen worden. Zo leert het kind zijn gevoelens te vertolken met de woorden die in dit leven aangeboden worden.

Het kind herhaalt in het kort de ontwikkeling die de mensheid heeft doorlopen. Toen er nog geen woorden waren, kon men reeds waarnemen welke gevoelens de medemens beleefde door de gezichtsuitdrukking en de klanken die uitgestoten werden. Pas veel later heeft de mens woorden zoals ‘jaloersheid’ en ‘haat’ bedacht, en kon hij die woorden gebruiken om gevoelens te verwoorden. Op die wijze leerde hij zichzelf en de ander steeds beter kennen, omdat hij meer inzicht kreeg in het gevoelsleven van de ziel.

Voelend denken

Ook als volwassene kunnen we voelend denken. Hierbij werkt ons gevoelsleven als bron van ons denken. Als we voelend denken, putten we uit ons gevoel dat door onze vorige levens is opgebouwd. Ons denken is dan eigenlijk bevoelen, we bevoelen de woorden die we in dit leven hebben geleerd om die woorden te kiezen die onze gevoelens het best vertolken. Met die woorden verwoorden we dan ons gevoel.

Wanneer we denken vanuit ons gevoel, kunnen we in harmonie met ons gevoelsleven blijven, in verbinding met onszelf, met onze ziel. We kunnen dan onze eigen ervaringen uit onze vorige levens bijvoorbeeld inzetten om ons in dit leven ergens tegen te beschermen. We kunnen dan ons leven laten leiden door onze ziel, vanuit ons gevoelsleven.

Voorzichtigheid

In het boek ‘Zielsziekten van Gene Zijde bezien’ wordt een voorbeeld beschreven hoe de ziel zich vanuit het gevoelsleven in een nieuwe incarnatie beschermt. Wanneer men zich in een vorig leven zodanig heeft overgegeven aan een hartstochtelijke liefde dat hierdoor het lichamelijke en geestelijke instorten volgde, dan zal in de volgende incarnatie die doorleefde ellende weer in het gevoelsleven wakker worden wanneer de liefde in aantocht is.

De mens voelt dan dat hij moet oppassen met die lichamelijke liefde. Hij weet niet meer precies waarom, want die concrete ervaringen zijn in het onderbewustzijn weggezonken. Maar hij voelt gevaar, hij voelt dat hij zich hierin kan verliezen, en zal nu een voorzichtigheid aan de dag leggen om de liefde te beleven.

Door zijn eigen gevoelsleven is de mens dan voorbereid en waakt hij over elke voetstap die gezet wordt in het nieuwe leven op aarde. Wanneer hij vanuit zijn gevoel gedachten over de liefde vormt, kan hij denken als ervaringsdeskundige. Dan staan die gedachten niet op drijfzand, maar op de vaste ondergrond van de eigen ervaringen uit vorige levens.

Denken als verstoffelijking van gevoel

De gedachten over voorzichtigheid in de liefde komen niet uit het niets, die gedachten ontstaan uit het gevoel. Om van gevoel naar gedachte te komen, moet die gedachte zeven graden van ‘verstoffelijking’ ondergaan. Gevoel op zich is ijl, gevoel kan niet gemeten worden met stoffelijke instrumenten. Gedachten daarentegen zijn vast omlijnd, bepaalde woorden worden gebruikt om een gedachte te vormen, en deze woorden zijn stoffelijk, we kunnen deze woorden neerschrijven en uitspreken.

Gedachten zijn verstoffelijkt gevoel. Dat gevoel kan in de materie verstoffelijkt worden door middel van woorden. Mensen die ‘moeilijk uit hun woorden komen’ hebben het niet zo makkelijk om hun gevoel door de zeven graden van verstoffelijking heen te stuwen tot volledig gevormde gedachten.

Naast het denken kan gevoel ook op een andere wijze verstoffelijkt worden, bijvoorbeeld door piano te spelen of te schilderen. De geproduceerde klanken van een piano zijn stoffelijk, we kunnen ze beluisteren. De kleuren van een schilderij bestaan uit verfstof. Maar het gevoel bepaalt of het muziekstuk ook aangenaam te beluisteren is, en of het schilderij je aanspreekt of niet.

Na-denken

Doordat gevoelens tot woorden verstoffelijkt werden, ontstond er ook de mogelijkheid om woorden aan een ander mens te geven en woorden van een ander te gebruiken om te denken. Vele mensen denken tegenwoordig in gedachten die niet vanuit hun eigen gevoelsleven gevormd worden. De mogelijkheden en gevaren van het na-denken van wat anderen bedacht hebben, komen aan bod in de artikelen ‘gedachten van een ander’ en ‘wat weten we zeker’.

54. Zonnevlecht

Via onze zonnevlecht als zenuwcentrum kunnen we ons gevoel laten spreken en ook bevoelen wat de ander ons heeft te vertellen.

Zenuwcentrum bij onze maag

In het artikel ‘gevoel’ wordt beschreven hoe ons gevoelsleven opgebouwd is door onze ervaringen in dit leven en in al onze vorige levens. Onze ziel bewaart al onze gevoelens, waardoor we in dit leven aanleg hebben om verder te bouwen op wat we in onze vorige levens geleerd hebben.

Maar hoe gebeurt dit lichamelijk? Waar komen onze gevoelens vanuit onze ziel in ons lichaam tot uiting, zodat we die lichamelijk kunnen voelen en kunnen verstoffelijken tot woorden, tot denken, tot handelingen?

Ter hoogte van onze maag zit een zenuwvlecht die geestelijk verbonden is met onze ziel. Onze ziel stuwt onze gevoelens vanuit dit zenuwcentrum verder ons lichaam in. Deze zenuwvlecht wordt ook de zonnevlecht genoemd.

Zenuwstelsel en hersenen

Ons gevoel wordt vanuit het zenuwcentrum bij de maag door het zenuwstelsel verder in ons lichaam geleid. Via het centrale zenuwstelsel bereiken onze gevoelens onze hersenen, die daarna de juiste zenuwimpulsen uitsturen om onze gevoelens om te zetten in gesproken woorden, of in handelingen.

Deze omzetting van gevoelens tot woorden heeft de ziel in vele levens verijnd. In de prehistorie blafte de mens nog, zoals nu een hond. De menselijke concentratie om het gevoelsleven te verstoffelijken tot onderscheiden woorden met de juiste intonatie kon maar opgebouwd worden naarmate het bewustzijn van de mens toenam. In de loop van vele eeuwen heeft de ziel de hersenen aangepast aan haar gevoelsleven, zodat we nu genuanceerde en afgelijnde klanken kunnen produceren om ons in woorden verstaanbaar te maken.

In het artikel ‘hersenen’ wordt de verstoffelijking van gevoelens in het lichaam verder uitgediept.

Onze kern laten spreken

Wanneer we ons gevoel vanuit onze zonnevlecht tot uitgesproken woorden brengen, kunnen we onze kern laten spreken. Dan bieden we onze medemens iets aan dat echt van onszelf is, van onze ziel. Dan leven we in onze eigen werkelijkheid, en kunnen we onze waarheid aan een ander geven.

Maar dikwijls worden gedachten herhaald, die we van anderen hebben geleerd, en die we niet op waarheid hebben gecontroleerd. Dan komen we in het grijze gebied dat we niet meer zeker weten wat we zeggen, en dat we niet meer met elkaar praten vanuit onze kern. Meer hierover in de artikelen ‘gedachten van een ander’ en ‘wat weten we zeker’.

Voelend bewustzijn

Wanneer onze medemens ons antwoordt, komen die klanken via onze oren ons lichaam binnen. Maar waar zetten we die klanken om in betekenis, waar ergens in ons lichaam bevoelen we die klanken om te weten wat

de ander bedoelt? Gebeurt dat in de hersenen, zoals de medische wetenschap denkt? Voelen onze hersenen?

Volgens meester Zelanus bevoelen we die klanken in ons gevoelscentrum, onze zonnevlecht. Wanneer die klanken via oren, hersenen en zenuwstelsel onze zonnevlecht hebben bereikt, kunnen we dankzij ons rijke gevoelsleven uitmaken wat we met die woorden van onze medemens kunnen aanvangen, en wat we daarop willen terugsturen. En als onze maag samen krimpt van angst of boosheid, weten we precies waar onze zonnevlecht zit. Maar gelukkig kunnen we in onze buik ook de vlinders voelen van verliefdheid en liefde.

Zo kunnen we in onze zonnevlecht voelen wat een ander ons toestuurt. In het artikel ‘gevoelsverbinding’ wordt beschreven dat dit aanvoelen ook telepathisch kan gebeuren, zonder stoffelijke overdracht van klanken.

‘En als onze maag samen krimpt van angst of boosheid, weten we precies waar onze zonnevlecht zit.’

55. Hersenen

Hersenen zijn de regelweerstand die het vormen van gedachten vanuit ons gevoelsleven op de juiste kracht reguleren.

Denken zonder hersenen?

In het boek ‘Zielsziekten van Gene Zijde bezien’ wordt een bijzonder geval van een schedeloperatie beschreven, waarbij de doktoren geen hersenen vonden. De schedel was leeg, en wat hersenen hadden moeten zijn, was verdroogd. Vanaf de geboorte had deze mens zonder die vitale organen geleefd. Wellicht was er tijdens de vorming van de hersenen in de moederschoot iets fout gegaan, waardoor de hersenen niet gevormd werden.

Het frappantste was echter, dat hij een normaal leven had gekend, en dat hij even goed had kunnen denken als andere mensen. Zijn gedachten waren even scherp, hij kon goed praten, er was in zijn doen en laten geen verschil met mensen die wel hersenen hebben. Hij was er zich ook niet van bewust dat hij zonder hersenen dacht.

In het boek geeft de geestelijke leider van Jozef Rulof, meester Alcar, een geestelijk-wetenschappelijke verklaring voor dit verschijnsel. Dit normale denken zonder hersenen is mogelijk wanneer het lichaam zich al vanaf het groeien in de moederschoot heeft kunnen aanpassen aan het ontbreken van de hersenen. Dan kunnen de functies van de hersenen overgenomen worden door andere zenuwcentra.

Functie van de hersenen

In het artikel ‘van gevoel tot gedachte’ wordt beschreven dat gevoelens oorspronkelijker zijn dan gedachten. Eerst bevoelen we iets, en daarna verstoffelijken we onze gevoelens tot gedachten. Gedachten zijn een vormgeving van ons gevoel door middel van woorden.

Lichamelijk vertaalt dit zich ‘van zonnevlecht tot hersenen’. In het artikel ‘zonnevlecht’ wordt beschreven dat onze gevoelens vertrekken vanuit de zonnevlecht ter hoogte van de maag. Via deze zenuwvlecht gaan onze gevoelens naar ons zenuwstelsel, en in het zenuwstelsel wordt deze gevoelskracht voortgezet, zodat onze gevoelens ruimte krijgen, uitdijing, verstoffelijking. Dankzij het zenuwstelsel kunnen we dus verstoffelijkte gedachten vormen, kunnen we gevoelens omzetten tot woorden.

De stroom gevoelens die vanuit de zonnevlecht ons zenuwstelsel binnenstroomt, vertegenwoordigt een bepaalde kracht, afhankelijk van de sterkte en heftigheid van onze gevoelens. Het zenuwstelsel geeft deze kracht door, maar stopt die kracht niet. Wanneer die gevoelskracht nergens in het lichaam geremd zou worden, zou die voortdurende kracht via het zenuwstelsel andere organen en weefsels kunnen beschadigen. Daarom heeft het lichaam onze hersenen gevormd, om die gevoelskracht die door het zenuwstelsel stroomt, op te vangen en te neutraliseren. De hersenen bieden voldoende weerstand aan die gevoelskracht, en zorgen er ook voor dat de juiste kracht doorgelaten wordt om bijvoorbeeld genuanceerd en beheerst te kunnen praten. De hersenen geven dan de juiste gereguleerde kracht door naar de stembanden, zodat de geproduceerde klanken precies goed afgebakend zijn als aparte woorden met de juiste intonatie.

Onze ziel heeft deze regelweerstand in de loop der tijden opgebouwd, die was niet van in het begin aanwezig. In de prehistorie blafte de mens nog, zoals nu een hond geluid maakt. Er was toen nog geen menselijke concentratie op het gevoelsleven ingesteld, er waren ook nog niet voldoende hersenen gevormd om die stembanden genuanceerd aan te sturen.

Er waren toen nog niet meer hersenen nodig, omdat ook het gevoelsleven nog niet ontwikkeld was. In vergelijking met de huidige mens had de prehistorische mens nog maar het begin van een gevoelsleven, en een paar hersenzenuwen waren al genoeg om dat gevoel op te vangen. Naarmate de ziel tijdens haar levens op aarde meer gevoel verwierf, pasten de hersenen zich op het gevoelsleven aan, en werden ze groter en complexer.

56. Overspannen en slapeloosheid

Overspannenheid en slapeloosheid kunnen opgelost worden door onverwerkte belevenissen mediterend te volgen van begin tot einde.

Overspannen zenuwstelsel

In het boek 'Het Ontstaan van het Heelal' wordt beschreven hoe Jozef Rulof drie weken lang niet kon slapen door een overspannen zenuwstelsel. Uit deze beschrijving komen een aantal mogelijkheden naar voren om overspannenheid en slapeloosheid te voorkomen of op te lossen.

Hoe wordt men overspannen? Ons zenuwstelsel kan veel innerlijke spanning aan, maar toch heeft het ook een grens. Wanneer het zenuwstelsel voortdurend overladen wordt, dan kan die grens gepasseerd worden, zodat die gespannenheid overgaat in overspannenheid.

In de artikelen 'zonnevlecht' en 'hersenen' wordt beschreven hoe ons zenuwstelsel ons helpt in de verwerking van wat we beleven. Wanneer we iets ervaren in de wereld om ons heen, dan bereiken de zintuiglijke indrukken van die gebeurtenis via ons zenuwstelsel ons gevoelscentrum, waar we deze indrukken bevoelen. Onze gevoelens zenden we via ons zenuwstelsel terug in ons lichaam om die gevoelens te bedenken en te verwerken. Hoe heftiger onze gevoelens zijn, hoe meer druk er op ons zenuwstelsel komt te staan.

Die druk kan nog lang blijven bestaan nadat we iets beleefd hebben. Dikwijls kunnen we niet alles beleven op het moment dat een gebeurtenis plaatsvindt, omdat er te veel of te heftige gevoelens ontstaan. De gevoelens die nog niet volledig beleefd zijn, worden dan 'geparkeerd'. Vanaf dat moment

wachten deze opgeslagen gevoelens totdat het zenuwstelsel weer ruimte heeft om gevoelens te verwerken.

Jozef zijn zenuwstelsel was overspannen geraakt, omdat hij in korte tijd veel meer beleefd had, dan zijn lichaam kon verwerken. Door middel van uittrekkingen uit zijn lichaam had zijn geestelijke leider Alcar hem niet alleen het ontstaan van het heelal laten beleven, maar tevens hoe de ziel in miljoenen levens haar lichaam heeft opgebouwd van ijle cel tot volwassen menselijke gestalte. Jozef moest daarna al deze belevenissen verwerken in zijn aardse lichaam. Dit gaf een grote onevenwichtigheid tussen wat hij geestelijk beleefd had, en wat hij lichamelijk verwerkt had. Hoewel de oorzaak van dit onevenwicht anders is dan bij miljoenen andere mensen, is het gevolg te vergelijken: een overspannen zenuwstelsel.

Mediteren en alles overdenken

Het belangrijkste middel om de overspannenheid op te lossen is een vorm van meditatie die door Alcar in het boek beschreven wordt. Alcar raadde Jozef aan om rustig en systematisch alles na te lopen wat hij ervaren had, van het begin tot het einde. Wanneer alle beleefde gevoelens en indrukken rustig overdacht worden, dan helpt dit om alle belevenissen te verwerken, en verdwijnt de druk van de ondoorleefde ervaringen.

De druk die op het zenuwstelsel staat ingesteld, is in feite niets anders dan de noodzaak om onze gevoelens te beleven, om ze ruimte te geven. Als onze gevoelens kunnen uitdijen en tot gedachten gevormd worden, kunnen we ze duidelijker uit elkaar houden, want gedachten zijn duidelijker te onderscheiden dan gevoelens.

Alcar zegt dat de meeste mensen hetzelfde doen als ze in het hiernamaals aankomen. Dan zonderen ze zich af om alles van hun aardse leven te overdenken. Pas wanneer ze daarmee klaar zijn, kunnen ze al die ervaringen tot hun innerlijk bezit rekenen, en staan ze open voor nieuwe geestelijke ervaringen.

Jozef stond nu voor dezelfde taak. Hij liet geen seconde onbenut en volgde alles waar hij met zijn leider was geweest. Hij beleefde in gedachten opnieuw alle plaatsen waar de ziel geleefd had, en alle graden die het leven doorlopen had vanaf het ontstaan tot het huidige stadium.

Slapeloosheid en slaapmiddelen

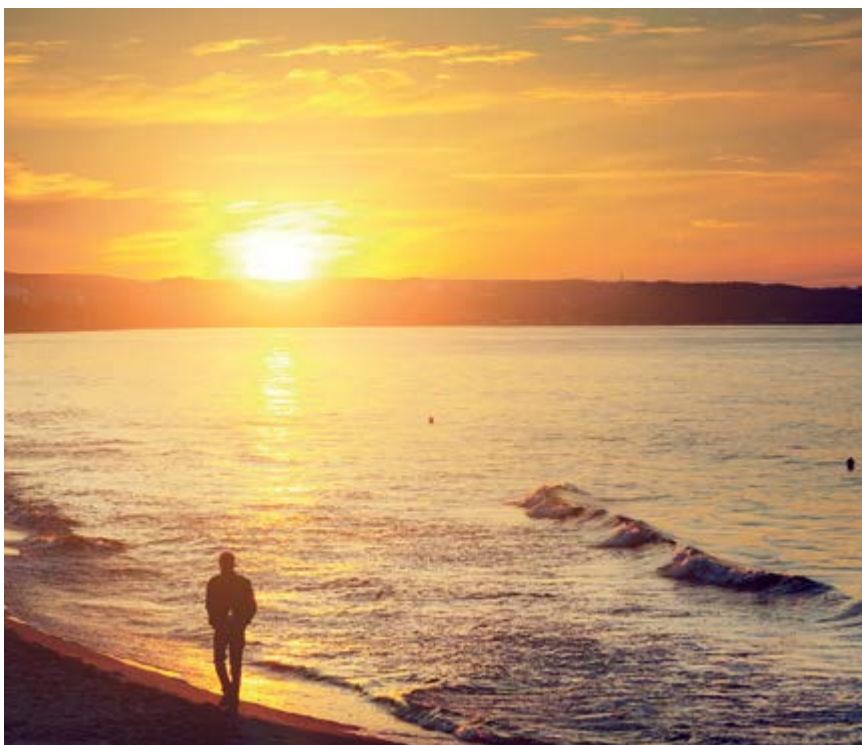
Wanneer de druk niet te hoog is, kan het mediteren voldoende ontspanning geven. Bij Jozef was de druk echter te hoog opgelopen door de intense ervaringen. Hij voelde op een gegeven moment de druk zo toenemen, dat hij

helemaal niet meer kon slapen. Hij rolde zich van de ene zijde op de andere, concentreerde zich op de slaap, maar niets hielp.

Meester Alcar maakte hem duidelijk dat het dan beter is om niet te willen slapen, omdat de zenuwen toch te gespannen zijn. Het is nu beter voor hem om rustig verder te denken, totdat er een natuurlijke moeheid optreedt en hij voelt dat hij kan slapen. Het geforceerd proberen te slapen heeft een tegengesteld effect, want dan doet hij niet wat hem kan vooruithelpen: mediterend nabeleven. Het verwerken en bedenken van alle belevingen helpt meer dan het dagenlang rusten en in bed neerliggen zonder te denken.

Alcar bespreekt hier ook het gebruik van slaapmiddelen. Wat deze middelen doen, is het lichaam en het zenuwstelsel verdoven. Er treedt dan meestal een bepaalde slaap op, maar niet die diepe en verkwikkende slaap waarbij nieuwe lichamelijke krachten worden opgedaan. Het gevolg is dat men moe wakker wordt. De slaapmiddelen kunnen bovendien belemmeren of verhinderen dat men nog kan doen wat echt nodig is: mediterend overdenken en nabeleven.

De ontspanning kan wel ondersteund worden door een wandeling in de natuur en vooral langs de zee. Ook een koude douche kan helpen, om de verhitte zenuwen tot rust te brengen.

Wanneer men al de problemen, al de zorgen, kortom alles wat de mens bezighoudt, gaat beleven totdat alle problemen doordacht zijn, dan kan men in het normale en rustige gevoelsleven terugkeren dat door de zorgen tijdelijk overheerst werd. Wat overheerst, vraagt immers de volle aandacht en concentratie, om verwerkt te worden.

Wanneer de oorzaak van de slapeloosheid al verder terug in de tijd ligt, kan het nodig zijn om in gedachten tot het begin daarvan terug te keren. Dat kan in de jeugd zijn, tot het eerste ogenblik dat men de slaap niet meer kon vatten, want daarin ligt de stoornis. In die tijd is de stoornis ingetreden en in het geestelijke leven kunnen geen stukken worden overgeslagen, alles moet beleefd worden voordat het tot rust komt. Dit is de eeuwige werking van het gevoelsleven van de ziel.

Wanneer slapeloosheid veroorzaakt wordt door een lichamelijke ziekte, is het natuurlijk belangrijk die lichamelijke ziekte te verhelpen indien mogelijk. Ook bij hoofdpijn is het belangrijk te onderzoeken in hoeverre die door de zenuwspanning veroorzaakt wordt, of door een andere lichamelijke ziekte.

Verwerkt

Uiteindelijk kwam Jozef zo ver, dat hij weer in slaap viel. Toch raadde Alcar hem aan om de volgende dag verder te gaan met zijn meditatie. Jozef had alles gevolgd van het begin van hun reis tot het laatste ogenblik, maar dat overdenken had dagenlang geduurd. Hierdoor kon hij het geheel nog niet helder overzien.

Daarom begon hij opnieuw alles van het begin tot het einde te volgen, maar nu ging het vlugger. Nu kon hij de lange weg die hij met zijn leider had gevolgd, sneller in gedachten volgen. Steeds opnieuw overdacht hij alles vanaf het begin, totdat hij in een flits de gehele weg kon overzien.

Dan pas voelde hij dat al die belevenissen zijn innerlijk bezit waren geworden. Nu zou hij ook lezingen kunnen geven en uren kunnen spreken over zijn reis, omdat hij alle ervaringen verwerkt had en ze hun juiste afgebakende plaats had gegeven in zijn voelen en denken.

Een dergelijke verwerking vindt niet plaats wanneer men in kringetjes blijft denken, wanneer bepaalde gedachten zich telkens maar gaan herhalen. Net als bij andere vaardigheden kan men leren denken door het systematisch denken van begin naar einde te oefenen. In het artikel 'leren denken' wordt hier dieper op ingegaan.

57. Leren denken

Leren denken om onszelf rust te geven, en harmonie, licht, liefde, waarheid, innerlijke ontwikkeling en geestelijke verruiming.

Geestelijke verruiming

In de boeken van Jozef Rulof wordt de ontwikkeling van ons denken als belangrijke motor gezien om tot geestelijke verruiming te komen. Op de contactavonden werd aan Jozef dan ook geregeld de vraag gesteld: 'Hoe kunnen we leren denken?' Dit artikel geeft een inleiding tot een aantal aspecten die in de antwoorden en de boeken van Jozef Rulof over dit onderwerp aan bod komen.

Ruimte voor ons gevoelsleven

Het artikel 'van gevoel tot gedachte' volgt de vorming van gedachten vanuit ons gevoelsleven. Ons gevoelsleven is opgebouwd door alle ervaringen in dit leven en onze vorige levens. Door te denken vanuit ons gevoel kunnen we zeker blijven van onze eigen gedachten, in plaats van de gedachten van een ander na te praten. Zie hiervoor de artikelen 'gedachten van een ander' en 'wat weten we zeker'.

Denken is dan ruimte geven aan onze gevoelens. We laten een gevoel uit onszelf naar boven komen, en we bevoelen het, we geven het woorden die bij dat gevoel passen, waardoor we het gevoel be-denken. Zo kunnen we tijdens het denken in harmonie blijven met ons gevoel en met onze ziel, die al onze gevoelens bevat.

Weinig woorden gebruiken

We kunnen dicht bij ons gevoel blijven als we weinig woorden gebruiken om te denken en te praten. Bij het gebruik van veel woorden is er meer gevaar dat we door die woordenstroom afdrijven van ons gevoel, en dat we met die woorden nieuwe zinnen vormen die niet meer vanuit ons gevoel ontstaan.

Oorspronkelijk gevoel terughalen

Vele mensen hebben het moeilijk om op een onderwerp door te denken, omdat ze afgeleid worden door andere gevoelens of waarnemingen die met dat onderwerp niets te maken hebben. Het is dan belangrijk om bij elke af-

leiding het oorspronkelijke gevoel of onderwerp terug te halen. Zoals bij vele handelingen worden we daar beter in naarmate we het meer beoefenen en er meer wil op inzetten.

Zoals een taal leren

Denken kunnen we spelenderwijs leren zoals een taal, woordje voor woordje. Wanneer we elk woord en elke gedachte bevoelen, onderzoeken en beleven, verankeren we die woorden als bouwstenen in ons gevoelsleven. Hoe meer bouwstenen we verwerven, hoe mooiere bouwwerken we kunnen maken. Wanneer een gedachte niet deugdelijk blijkt omdat die niet overeenkomt met ons eigen gevoel, dan hoeven we daar niet op door te denken, want anders stort vroeg of laat ons bouwwerk in elkaar.

Diep beleven

De meeste mensen beleven hun gedachten slechts voor hoogstens vijftien procent, en dan gaan ze al over naar de volgende gedachte. Daardoor raken ze snel van een onderwerp of van hun gevoel af, omdat ze hun gedachten niet diep beleven.

Het beleven van een gedachte is mogelijk door die gedachte zoveel mogelijk gevoel van jezelf te geven. Als we als voorbeeld het woord ‘vriendschap’ nemen, dan is de vraag hoeveel gevoel we kunnen geven aan het denken over vriendschap, hoeveel gevoel we uit ons gevoelsleven kunnen optrekken om de gedachten omtrent vriendschap te bezielen. Dat zal bepalen hoe diep we kunnen doordenken over vriendschap, en hoe doeltreffend we kunnen denken wat we kunnen doen om onze vriendschap te vergroten.

Dit houdt ook in dat we een gedachte afmaken, en niet halverwege afbreken. In een gesprek weerspiegelt dit zich doordat we ons volledig kunnen uitspreken, en we ook onze gesprekspartner helemaal laten uitpraten totdat hij zijn gevoel volledig beleefd heeft. Van de hak op de tak springen is funest voor het dieper beleven van een gedachte.

Anderzijds is het belangrijk om in het dagbewustzijn te blijven. Er zijn mensen die alles wat Jozef Rulof heeft beleefd, zelf willen beleven. Als ze daar te veel wil op zetten, kunnen ze overspannen raken, en zelfs hun dagbewustzijn verliezen. Ons beleven is beperkt tot de diepte van ons gevoelsleven dat we in al onze vorige levens hebben opgebouwd.

Dammen en schaken

Het blijven bij een bepaalde denkstroom kan men bijvoorbeeld ook oefen-

nen door een denksport als dammen en schaken. Om speelzetten vooruit te denken, is het nodig om een zet in gedachten vast te kunnen houden. Dit is een studie in concentratie, waarin men zich spelenderwijs kan verbeteren.

De kunst van een schaakmeester is denken. Door een spel als schaken kan je zien hoelang je een gedachte kunt vasthouden. Mensen die zich in een vorig leven uit het natuurlijke hebben gedacht, kunnen moeite hebben om bij één gedachtestroom te blijven. Zij kunnen met een spel als dammen weer bouwen aan een rustige gedachtestroom.

Leeg denken en taken afmaken

De meeste mensen denken zich vol wanneer ze een uur nagedacht hebben. Ze zijn dan moe van het nadenken, ze zitten vol van gedachten die niet zijn afgemaakt, omdat de gedachten niet ten volle beleefd zijn. Dit stoort de vorming van nieuwe gedachten, omdat de onafgemaakte gedachten vragen om beleving en uitdieping.

Vele mensen zijn een speelbal van hun gedachten. Ze worden gedacht, ook als ze dat niet willen. Als ze gaan rusten, dan gaan ze toch ongewild onrustig denken, en storen zo hun rust. Voor hen is het belangrijk alleen te denken als ze dat zelf op dat moment willen, zodat ze zelf gaan denken in plaats van gedacht te worden.

Om ons gevoel zuiver te kunnen be-denken, moeten we eerst het moeras van onafgemaakte gedachten opruimen. Hoe leger we worden en hoe opge-ruimder ons gedachteleven is, hoe beter we één onderwerp kunnen vasthouden en uitdiepen, zonder afgeleid te worden door duizenden onafgewerkte gedachten.

Dit kunnen we ook doortrekken naar taken zoals bijvoorbeeld in het huishouden. Wie een handeling afbreekt en daarvan wegloopt om iets anders te gaan doen, en dat telkens weer, kan onrustig worden van al het onafgemaakte werk. Anderzijds geven afgewerkte taken juist voldoening.

De brug over en niet weer terug

Wanneer we met een redenering tot een slotsom zijn gekomen, helpen we ons niet vooruit door telkens opnieuw dezelfde redenering te volgen. Als we dezelfde gedachten altijd herhalen, kunnen we ons innerlijk niet ontwikkelen. Herhaling is te vergelijken met het oversteken van een brug, en dan aan de overzijde omkeren en teruggaan.

Dieper doordenken veronderstelt dat we ‘nieuw’ denken, en de herhalingen in onszelf minimaliseren. We kunnen dit bij onszelf controleren door te kijken of we innerlijk groeien en ruimer gaan denken. Mensen die niet

veranderen, denken niet door, ze herhalen meestal reeds gekende gedachten.

Eén ding tegelijk

Een boek lezen en tegelijk een televisieprogramma volgen, schept onrust in het denken en is niet in harmonie met hetgeen men eigenlijk wil doen. Wanneer we dieper op iets willen doordenken, werkt dit tegen, omdat de verschillende handelingen en gedachten niet onze volle gevoelskrachten kunnen beleven.

Wanneer een eenvoudige handeling niet onze volle aandacht vraagt, kunnen we de overgebleven gevoelscracht natuurlijk wel inzetten om verder te denken. Zo kunnen we veel extra denktijd creëren.

Oppervlakkig

In de maatschappij is er veel oppervlakkig gepraat. Een aantal mensen denken zich vol en praten elkaar de oren van het hoofd met onbenulligheden, en lachen overal om. Om dieper te leren denken moet eerst die oppervlakkigheid overboord.

Harmonie in huis en maatschappij

We kunnen ons pas geestelijk ontplooien, wanneer we ons huishouden en onze maatschappelijke taak op orde hebben. Anders trekken die taken ons uit onze rust en kosten die de nodige gevoelscracht.

Daarnaast dienen we ook in harmonie te zijn met de mensen met wie we verbonden zijn. Wanneer we zelf een storende factor zijn in het samenzijn, vraagt die storing eerst om opgelost te worden. Daarvoor is een grondig zelf-onderzoek dikwijls onontbeerlijk.

Denken naar liefde toe

Wanneer we in die analyse van ons karakter nog roddel tegenkomen, of afgunst, jaloezie, luiheid, verkwisting, hoogmoed, opschepperij, oneerlijkheid, dan kunnen we beginnen om eerst die eigenschappen af te leggen.

Wanneer we daarentegen een fout van een ander kunnen vergeven en onze eigen tekortkomingen kunnen toegeven, dan kunnen we beginnen te denken naar de geestelijke liefde toe. Vele mensen lopen vast omdat ze alleen aan en voor zichzelf denken. Door te bedenken wat we voor onze medemens kunnen doen, kunnen we ons bekwamen in de universele liefde.

Wat is waar in mijn denken?

Geestelijke ontwikkeling begint bij de allereerste vraag: Wat is waar in mijn denken en wat is onwaar? Wat is de waarheid van mezelf? Zit er nog leugen in mijn woorden die ik aan een ander geef, of kan de ander op mijn woorden bouwen? Doe ik nog aan halve waarheden, of hebben mijn woorden reeds een geestelijke ondergrond?

Het denken in 'mijn'

Geestelijke verruiming vraagt het kijken naar de waarheid voor onze ziel. Als we alleen stoffelijk blijven denken binnen dit ene leventje, dan krijgt ons denken geen universele waarheid. Onze ziel beleeft vele levens, en voor de ziel is waarheid wat over onze verschillende levens heen geldig blijft.

Een voorbeeld is het denken in 'mijn'. 'Dat is mijn vrouw.' Is dat in het volgende leven ook nog waar? 'Dat is mijn man.' Is dit zo voor onze eeuwigheid, is mijn huidige partner mijn eeuwige metgezel, mijn 'tweelingziel'? Denken binnen dit ene leventje is nog geen geestelijk waarachtig denken.

Wanneer we onze blik over vele levens heen laten gaan, dan is alleen van onszelf wat we innerlijk ontwikkelen, ons gevoelsleven. Als we willen denken in termen van 'mijn', dan is alleen wat mijn ziel in zich opneemt, werkelijk van mij in de eeuwigheid. Al het andere is tijdelijk bezit, aardse betrekkelijkheid of maatschappelijke omstandigheid.

Voorbij het stoffelijke

De meeste mensen beginnen pas door te denken nadat ze het stoffelijke leven hebben verlaten. Wanneer ze na de dood ervaren dat ze meer zijn dan het lichaam dat ze achterlieten, realiseren ze zich dat ze nog niet geestelijk kunnen denken, omdat ze daar tijdens hun levens op aarde nog niet aan begonnen zijn. Dan pas realiseren ze zich dat wanneer ze al op aarde voorbij het stoffelijke hadden gedacht, ze in hun hiernamaals meer geestelijke grond onder hun voeten zouden hebben.

Moeilijk?

Is het moeilijk om voorbij het stoffelijke te denken, om het ‘mijn-denken’ te ontstijgen, om altijd waarheid in ons denken te brengen en om steeds naar de universele liefde toe te denken? Zoals bij de meeste handelingen worden we hier beter in naarmate we het meer beoefenen. Langzaam brengen we dan meer licht in ons eigen karakter. De meeste mensen willen graag liefde ontvangen, maar wat zetten zijzelf voor die liefde in?

Dief of ziel

In het artikel ‘ziel’ wordt het begrip ‘mens’ losgelaten, wij zijn in de eerste plaats ziel, met een reïncarnerend gevoelsleven door de eeuwen heen. Wanneer we ons geestelijk willen verruimen, is het belangrijk om elke medemens als ziel te zien. Kijken we alleen maar naar het karakter, dan kan dat onze rust storen.

Als we voor een dief staan, zijn we dan in staat om te bedenken dat die ziel veel meer is dan die diefstal? Als we ons met die diefachtige sfeer verbinden, verliezen we onze harmonie. Als we uit die sfeer vandaan gaan, kunnen we elders onze krachten zinvoller besteden.

Wanneer we voor een moordenaar staan, kunnen we dan bedenken dat elke ziel door alle ‘gevoelsgraden’ heen naar het licht evolueert? Zolang wijzelf niet meedoen met geweld en haat, brengen we de evolutie van onze ziel niet in gevaar. Al ons denken en handelen is een uiting van een gevoelsgraad, en we kunnen de geestelijke gevoelsgraad pas bereiken als we al het leven leren liefhebben.

Het gaat niet om de moordenaar lief te hebben, want de moord zal eerst moeten worden goedge maakt voordat de dader zich geestelijk kan verruimen. Maar we hoeven niet naar de ander als moordenaar te kijken. Wanneer we naar de ander als ziel kijken, kunnen we dat leven van die ziel liefhebben, omdat we weten dat ook deze ziel later die duistere gedachten en daden zal

ontstijgen.

Verruiming

Wanneer we over onszelf en anderen als ziel gaan denken, krijgen onze gedachten ruimte, ze ontstijgen de kleine ruimte van het eigen ik. Ze worden dan ruimer en omvatten in liefde ook het leven om ons heen. We kijken dan verder dan het stoffelijke, naar het innerlijke leven van elke ziel waarmee we in contact komen.

We kijken dan omhoog naar de sterren, en we denken na over onze plaats in de grote ruimte, het heelal. We voeren onze gedachten naar waarheid, naar de geestelijke werkelijkheid van ons oneindige leven als ziel. We laten de gedachten die we gisteren hadden, vandaag reïncarneren en vernieuwd uitstralen met meer licht en ruimtelijk gevoel.

58. Gedachten van een ander

Encyclopedische kennis is het denken van een ander. We kunnen die gedachten bevoelen om te bepalen of ze bij ons eigen denken passen.

Gedachten van ons zelf

Het artikel 'gevoel' beschrijft hoe ons gevoelsleven ontstaan is uit alle ervaringen die we in dit leven en in onze vorige levens beleefd hebben. Als mensen bijvoorbeeld een aangeboren gevoel hebben welke planten en kruiden gebruikt kunnen worden om wonden en ziekten te genezen, dan hebben ze die kennis in hun vorige levens opgebouwd. Daarom kunnen we in ons gevoel iets 'zeker weten', wanneer we in ons verleden de concrete ervaringen hebben beleefd die ons die zekerheid door eigen ondervinding hebben gegeven.

Het artikel 'van gevoel tot gedachte' gaat over gedachten die uit ons gevoel ontstaan. Dit zijn gedachten van onszelf, ze komen uit ons 'zelf', ons gevoel, onze ziel. Wanneer mensen met een aangeboren kennis over kruiden hun gevoel verwoorden tot gedachten, kunnen ze bedenken welke planten geneeskrachtig zijn. Deze gedachten zijn van henzelf, ze zijn niet aangeleerd in dit leven.

Doordat het gevoelsleven alle ervaringen uit vorige levens bevat, is elk mens oneindig diep in zijn gevoel. Wanneer alle kennis uit dat gevoel opgeschreven zou kunnen worden, hoort bij elke ziel een heel dik levensboek.

Een schildering over dood en reïncarnatie, ontvangen door Jozef Rulof.

Een nieuwe bladzijde in ons levensboek

De schildering hierboven is door Jozef Rulof mediamiek ontvangen. Jozef heeft de volgende gedachten over deze afbeelding doorgegeven: Dit is nu de 'dood'! Maar als een moederlijke verschijning. De dood is evolutie, is wedergeboorte! De wedergeboorte als moeder zegt tegen de oude mens: 'Gij zult vertrekken. Uw bladzijde ligt open, máár, gij zult opnieuw geboren worden en wel als meisje, om het moederschap te beleven en te worden zoals ik ben!'

De wedergeboorte als moeder wijst in deze schildering met haar staf naar het levensboek van de ziel. Hierin zal een nieuwe bladzijde beschreven worden, een nieuwe incarnatie. Deze nieuwe bladzijde zal gevuld worden met de ervaringen die de ziel in het nieuwe leven zal beleven, wat zal leiden tot nieuwe gevoelens met nieuwe eigen gedachten.

Gedachten uit andere boeken

Tegenwoordig krijgt de ziel in elk nieuw leven ook met vele levensboeken van anderen te maken. Door de toegenomen communicatiemiddelen krijgt de mens in de eenentwintigste eeuw heel veel kennis van anderen te verwerken. Via internet is de collectieve kennis van de hele mensheid nu beschikbaar.

Al die encyclopedische kennis is in feite 'het denken van een ander'. In verhouding met ons eigen denken vanuit ons gevoelsleven krijgen we een veelvoud aan gedachten van anderen aangeboden. Wat doen we daarmee? Nemen we die gedachten over, en gaan we daar dan ook zelf mee denken? Worden dat dan onze eigen gedachten? En hoe weten we of die gedachten 'waar' zijn?

Ook voor het beoordelen van encyclopedische kennis kunnen we te rade gaan bij ons eigen gevoel. Wanneer we binnenkomende gedachten van een ander toetsen aan ons gevoel, kunnen we bepalen wat er door onze eigen ervaringen bevestigd wordt, en wat niet.

Ons gevoel gaat veel dieper dan we denken, omdat onze ziel alle ervaringen heeft opgeslagen uit al onze vorige levens. Als we in dit leven of in een vorig leven een ervaring hebben beleefd die overeenkomt met wat we nu als gedachte van een ander ontvangen, dan zullen we die informatie aanvoelen als juist, omdat er in ons gevoelsleven een herkenning optreedt.

Daarom zullen sommige mensen bij het lezen van bijvoorbeeld het artikel ‘uittreding’ de aangeboden informatie onmiddellijk aanvaarden. Lezers die een bijnadoodervaring hebben gehad, of lezers die in een vorig leven als priester in de tempels van het oude Egypte het uittreden hebben beoefend, kunnen vanuit hun eigen gevoel begrijpen wat erover uittreden geschreven wordt.

Voor lezers die in geen enkel leven een ervaring van uittreden hebben beleefd, kan de informatie vreemd overkomen. Wat nooit zelf beleefd is, is vreemd voor het gevoelsleven, en wordt meestal als onjuist of onwaarschijnlijk beoordeeld.

Daarom zal de ene lezer alle boeken van Jozef Rulof verslinden als bevestiging van het eigen gevoelsleven, en zal de andere lezer er niets van geloven. Het woord ‘geloven’ staat hier eigenlijk voor ‘voelen’. Voelen is niet overdraagbaar, je voelt het of je voelt het niet. Mensen die een ander willen overtuigen van hun waarheid, begrijpen niet dat elke ziel een hoogsteigen gevoelsboek heeft opgebouwd dat in eerste instantie bepaalt wat iemand als zijn eigen waarheid beleeft.

59. Wat weten we zeker

*Vele gedachten die de mens ooit heeft bedacht, zijn tot kennis verheven.
Wat weten wij daarvan zeker? Wat hebben we zelf beleefd?*

Miljoenen levens

In het artikel ‘van gevoel tot gedachte’ wordt gevolgd hoe we voor onszelf zeker kunnen zijn van gedachten die vanuit ons eigen gevoelsleven ontstaan, omdat ons gevoel het resultaat is van al onze ervaringen in dit leven en in onze vorige levens. Wat we zelf ervaren hebben, weten we zeker, maar dat

geldt in eerste instantie niet voor alle 'gedachten van een ander' die we horen of lezen.

Wanneer we in de boeken van Jozef Rulof lezen dat we als ziel al miljoenen levens hebben beleefd, zal niemand met zekerheid kunnen voelen of dit waar is. Geen enkel mens op aarde heeft in dit leven of in zijn vorige levens bewust ervaren dat hij al miljoenen vorige levens heeft beleefd. Sommige mensen hebben wel 'herinneringen aan vorige levens', maar niemand herinnert zich bewust miljoenen vorige levens.

Anderzijds kan ook geen enkele lezer met zekerheid bepalen dat deze informatie onwaar is. Niemand heeft bewust ervaren dat hij geen miljoenen vorige levens heeft gehad. We zijn ons niet bewust van heel veel vorige levens, maar dat wil niet zeggen dat ze er niet geweest kunnen zijn. Het niet-bewust-zijn van een verschijnsel betekent niet dat het verschijnsel niet bestaat. Het betekent alleen dat we die informatie niet met zekerheid vanuit ons eigen gevoelsleven kunnen bevestigen.

De conclusie is dat geen mens op aarde met zekerheid weet of de gedachte dat we miljoenen levens hebben gehad waar of onwaar is. Nu zal wel niemand wakker liggen van deze onzekerheid, maar we kunnen ons de vraag stellen voor hoeveel andere 'kennis' dezelfde onzekerheid geldt. En blijven we altijd bewust van alle gedachten waar we niet zeker van zijn, of gaan we na verloop van tijd geloven dat we er toch zeker van zijn?

Geloven in zekerheid

Van de meeste informatie die we in ons leven te verwerken krijgen, zijn we in eerste instantie niet zeker of het waarheid is. Wanneer we gaan volgen wat er met al die aangeboden gedachten van een ander uiteindelijk gebeurt in onszelf, dan blijken vele mensen die oorspronkelijke onzekerheid niet te blijven onderscheiden. Heel wat mensen gaan uiteindelijk de aangeboden gedachten beschouwen en herhalen als hun eigen gedachten, zonder nog te bevoelen of die gedachten door hun eigen gevoel onderbouwd worden. Na verloop van jaren weten ze niet meer van wie die gedachten oorspronkelijk waren of wanneer ze zijn binnengekomen. Ze beschouwen deze gedachten dan als hun eigen gedachten, ze denken dat ze hierin zelf denken, en in het ergste geval kunnen ze ook gaan geloven dat ze zeker weten dat deze gedachten waar zijn.

Zo kan men komen tot een overtuiging, een geloof, een denken dat losstaat van het eigen gevoelsleven, en dat ook niet meer door het eigen gevoel gecorrigeerd wordt. Zo kunnen denken en voelen twee verschillende werelden worden die elkaar kunnen tegenspreken. Op dat moment verliest de mens zijn zekerheid van wat waar is. Dan staat de deur van schijnzekerheid

wagenwijd open.

In het boek 'Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven' is een voorbeeld beschreven van een vrouw Annie bij wie het denken en voelen compleet verschillende werelden waren geworden. Zij geloofde de woorden van Christus 'heb elkander lief', maar tegelijkertijd haatte ze haar man Theo omdat die in haar ogen een ongelovige ketter was, omdat hij spiritualistische boeken las over het leven na de dood.

Wanneer Annie levensbedreigend ziek werd, was Theo niet droevig, omdat hij geloofde dat zij zou voortleven in het hiernamaals wanneer zij op aarde zou sterven, en dan zou ze het volgens hem daar wellicht beter krijgen dan zij op aarde gekend had. De ouders van Annie begrepen niet dat hij hun vrees voor haar leven niet deelde. Hij vertelde aan zijn schoonouders waarom hij niet droevig was ondanks zijn liefde voor hun dochter, maar de ouders waren onzeker of ze zijn woorden konden aanvaarden.

Die onzekerheid duurde niet lang. Spoedig bedachten de ouders dat Theo hun dochter nooit had liefgehad en daarom niet droevig was. Tenslotte was hij toch een ketter! Ze waren er zeker van geworden dat de gedachte dat Theo hun dochter liefhad, onwaar was, niet doordat ze die onwaarheid concreet hadden ervaren, maar door hun overtuiging dat ongelovigen weinig goeds kunnen doen.

Aanvaarden is nog geen weten

Op een contactavond merkte een man op dat het aanvaarden van de kennis van Jozef Rulof geen eigen weten is. Jozef bevestigt dat het aanvaarden alleen tot eigen weten kan uitgroeien wanneer de mens ook daadwerkelijk beleeft waarover er verteld wordt.

Jozef zelf aanvaardde alleen iets van zijn meesters, als hij het ook met eigen geestelijke ogen kon aanschouwen. Daarom liet meester Alcar hem duizenden uittredingen uit zijn lichaam beleven, zodat Jozef alles kon beleven wat hij als kennis kreeg aangereikt. Zo werd die kennis van een ander ook zijn eigen weten.

Na-denken

De man vertelde vervolgens wat hij dacht over karma, de gedachte dat men bepaalde gevolgen ervaart van handelingen uit vorige levens. Hij legde uit hoe volgens hem de werking van karma precies in elkaar zat, zoals hij dat begrepen had uit de boeken van een bepaalde leer die hij over dit onderwerp gelezen had. Jozef vraagt hem hoe hij zeker kan zijn van die interpretatie, want de man had de geestelijke wetten waarover hij spreekt toch niet zelf

ervaren met geestelijke ogen. De man heeft zijn kennis niet opgebouwd door uittredingen, maar hij heeft zijn kennis vergaard door te lezen in boeken.

Vervolgens is de man die kennis als zeker gaan beschouwen, het was zijn waarheid geworden, zijn denken, want hij had er goed over nagedacht. Maar feitelijk praatte hij na wat ze hem geleerd hadden. Zijn nadenken was het na-denken van het denken van een ander, zonder eigen zekerheid door eigen beleving. Hij dacht dat hij zelf dacht, maar dat waren slechts gedachten.

‘Maar feitelijk praatte hij na wat ze hem geleerd hadden.’

Zekerheid verwerven

Hoe kunnen we zekerheid verwerven in gedachten die van een ander komen? De meeste verhalen van andere mensen kunnen we niet controleren op waarheid, maar dat is ook niet nodig, omdat ze niet relevant zijn voor onze eigen innerlijke ontwikkeling.

Soms kan een gedachte van een ander wel relevant zijn, zelfs al lijkt die bij het eerste aanvoelen onwaarschijnlijk. Zo kreeg Jozef Rulof op een bepaald moment de gedachte ‘bemin uw vijand’ aangereikt. Het is een gedachte die de meeste mensen niet vanuit zichzelf zullen bedenken, het is meestal geen ‘eigen gevoel’ om je vijand lief te hebben. De meeste mensen zullen deze gedachte onmiddellijk als onbereikbaar bestempelen. Maar Jozef stond voor de opdracht te weten komen of hij die gedachte kon gebruiken om zijn eigen handelen te sturen.

In de tijd dat hij zijn kennis over leven en dood aan andere mensen begon te geven, konden heel wat mensen met zijn leer niets aanvangen. Vele mensen wezen zijn gedachten af, en bespraken dit met hun vrienden en ken-

nissen. Dat deden ze niet alleen openlijk, maar dikwijls ook achter zijn rug. En meestal bleef het niet bij een afwijzing, maar werd er iets bij gedaan om die afwijzing te rechtvaardigen, want ‘weet je wel wat Jozef allemaal gedaan heeft ...’

Toen Jozef hoorde wat men allemaal over hem vertelde waarvan hij wist dat het pertinent onwaar was, stond hij voor de opdracht deze roddels te verwerken zonder zelf duister te denken over de roddelaars. Zijn geestelijke leider Alcar haalde toen het denken ‘heb uw vijand lief’ naar voren. Hij gaf Jozef de overweging om de roddel van een ander nooit te beantwoorden met hetzelfde gevoel dat hij naar zich toe kreeg, maar om integendeel de mens achter die roddel als ziel lief te hebben.

Jozef ging met die overweging aan de slag om te kijken wat dat denken hem kon brengen. Jozef vertaalde het in zijn eigen woorden door ‘Als jij iets lelijks over mij zegt, zet ik er iets moois en iets leuks over jou tegenover’. Zo bouwde hij stap voor stap een positief gevoel op naar de mensen die over hem roddelden. Hoe sterker mensen hem probeerden te kwetsen met hun geroddel, hoe liefdevoller hij werd naar deze zielen.

Nadat Jozef jarenlang deze gedachte van meester Alcar had toegepast, kon hij voor zichzelf de waarheid van deze gedachte als eigen ervaring voelen. Doordat hij die gedachte veel gevoel en bezieling van hemzelf gaf, kreeg zijn innerlijk meer licht. Voor hem was deze gedachte van een ander door zijn eigen ervaring een eigen zeker weten geworden.

60. Wetenschap

Door bestudering van de aardse materie en ontwikkeling van nieuwe technologie bevordert de wetenschap de geestelijke ontwaking van de mensheid.

Verhoging van bewustzijn

De wetenschap heeft ertoe bijgedragen dat het bewustzijn van de mensheid is toegenomen. Door wetenschappelijke bestudering is de kennis van de aardse materie in sterke mate verhoogd en is er een scheiding aangebracht tussen waarneembare feiten en bedachte verzinsels. Hierdoor is de mensheid niet langer overgeleverd aan bijgeloof en angsten. We weten nu dat ons leven niet geregeerd wordt door donder en bliksem.

In de boeken van Jozef Rulof wordt de evolutie van de mens en de mensheid onderverdeeld in gevoelsgraden. Vóór de komst van de wetenschap kwam het bewustzijn van de mensheid nog meer overeen met het gevoelsleven van een dier. De geestelijke leiders van Jozef Rulof, de meesters van het licht,

noemen dit de dierlijke gevoelsgraad. Wetenschap, kunsten en godsdiensten hebben ertoe bijgedragen dat het bewustzijn verhoogd is naar de stoffelijke gevoelsgraad. In dit niveau van bewustzijn is de mens hoofdzakelijk gericht op de aardse materie, de stof. De wetenschap heeft de taak gekregen om door het bestuderen van de stof, de stoffelijke wetten te ontrafelen.

Kennis van de stof

Voor het beantwoorden van de vraag ‘wat weten we zeker?’ wendt de maatschappij zich nu tot de wetenschap. De wetenschap krijgt de rol en het gezag toebedeeld waarheid te scheiden van onwaarheid. Alleen wat wetenschappelijk bewezen is, wordt maatschappelijk beschouwd als zekere waarheid, en niet louter een mening.

Om boven het onzekere niveau van een mening uit te stijgen, beperkt de wetenschap haar onderwerp van studie tot wat herhaalbaar objectief waarneembaar is, liefst door technische instrumenten.

Ze houdt zich niet bezig met de ziel, omdat die niet stoffelijk waarneembaar is. Al kan zij hooguit zeggen dat de ziel niet materieel te observeren is, toch suggereert haar standpunt voor de stoffelijk denkende mens dat de reïncarnerende ziel niet bestaat.

Een ander aspect van de wetenschappelijke methode is het uitsluiten van

‘gevoel’ in het wetenschappelijk handelen. De wetenschapper wordt niet aangemoedigd om zijn gevoel te gebruiken om tot zijn observaties te komen, want dat zou de waarde van zijn bevindingen onjuist kunnen beïnvloeden. En ook de studie van het gevoel wordt meestal beperkt tot de stoffelijk waarneembare verschijnselen in het menselijk lichaam. De ziel als reïncarnerend gevoelsleven is dus bij voorbaat geen onderwerp van studie.

De huidige wetenschap reflecteert het beeld van hoe de mensheid nu denkt en voelt. Dat denken is stoffelijk bewust, nog niet geestelijk. Hierdoor kan de wetenschap de mensheid stoffelijk vooruithelpen, zoals bij het bestrijden van lichamelijke ziekten.

Voor kennis over de ziel biedt de wetenschap nog geen hulp. De term ‘psychologie’ suggereert dat de wetenschap al wat zou weten over de psyche van de mens, maar ook die tak van de wetenschap is nog hoofdzakelijk stoffelijk ingesteld. Meer hierover vindt u in het artikel ‘psychologie’.

Geleerdheid

In de huidige tijd wordt de wetenschapper geleerd dat hij zijn gevoel juist moet uitschakelen om objectieve onderzoekresultaten te behalen. Dat zijn gevoelsleven opgebouwd is door zijn eigen vorige levens, maakt op dit moment geen deel uit van de wetenschappelijke kennis. Daarom kunnen ‘eenvoudige mensen’ dikwijls meer van reïncarnatie voelen en begrijpen dan de mens die alleen aanvaardt wat wetenschappelijk is aangetoond.

In het boek ‘Het Ontstaan van het Heelal’ wordt het ontwaken van een wetenschapper in het hiernamaals beschreven. Het aanvaarden van het feit dat hij na zijn dood op aarde verder leefde, was in zijn geval uitermate moeilijk, omdat zijn geleerdheid hem afgesloten had voor die mogelijkheid.

In hetzelfde boek vraagt Jozef Rulof aan zijn meester Alcar of hij door zijn kennis over het leven na de dood de aardse geleerden niet zou kunnen overtuigen. Alcar legt hem uit dat er al een eeuwigheid lang geleerden aan het denken zijn, maar dat ze zich binnen hun wetenschappelijke wereld juist meer afsluiten voor de kennis over het leven na de dood.

Wanneer de geleerde zich wel zou openstellen voor reïncarnatie en het leven na de dood, dan zou hij meestal te vrezen hebben voor zijn geleerde titel. Alleen de mens die niet meer geeft om zijn wetenschappelijke aanzien, kan openlijk spreken over deze eigenschappen van de menselijke ziel. Maar welke geleerde vindt zijn behaalde graad in de wetenschap niet meer belangrijk? Dat kan alleen de mens zijn die in zijn vorige levens al ruimschoots ervaren heeft wat het voeren van een academische titel voor aanzien in het maatschappelijk leven met zich mee brengt en dat dit geen eeuwigheidswaarde heeft.

Wetenschappelijk bewijs metafysica

Omdat de fysica geen ziel kan waarnemen, moest de mens voor metafysische kennis over de ziel buiten de wetenschap om gaan denken. In de tempels van het oude Egypte kwam de metafysische leer tot grote hoogte. Door zijn vorige levens in deze tempels had Jozef Rulof zich het gevoelsleven opgebouwd waar deze metafysische kennis in besloten lag, zodat hij in zijn laatste leven op aarde kon aanvoelen wat zijn meesters in zijn boeken op schrift stelden.

En deze boeken zijn niet het eindpunt dat de meesters voor ogen hebben. De meesters van 'De Universiteit van Christus' brachten niet alleen hun metafysische kennis via Jozef Rulof op aarde, zij inspireren elke geleerde die zich in gevoel openstelt om voor de ontwaking van de mensheid te werken. Zeker ook door de techniek bouwt de wetenschap aan de evolutie van de mensheid. Met de technische vorderingen bestrijden de medische geleerden het lichamelijke lijden, en door haar technische communicatiemiddelen bouwt de wetenschap een wereldomvattende verbinding.

De meesters voorspellen zelfs dat juist door de technische ontwikkeling de wetenschap de mensheid zal overtuigen van een leven na de dood. Straks zal een wetenschapper een technisch apparaat ontwikkelen dat de objectief waarneembare communicatie met de meesters in het leven na de dood wetenschappelijk bewijst, zodat het geestelijke bewustzijn van de mensheid verhoogd kan worden.

Dan zal alweer de wetenschap meehelpen om de gevoelsgraad van de mensheid te verhogen, richting de geestelijke gevoelsgraad. Dan gaat de mensheid voelen dat de stof niet het doel is, maar het middel om het bewustzijn van onze ziel te verruimen.

61. Psychologie

In tegenstelling tot wat de vertaling van de term psychologie als zielkunde suggereert, kent de psychologie de diepte van de ziel nog niet.

Stoffelijk denken

Als men kijkt naar de Griekse oorsprong van het woord, kan men psychologie met zielkunde vertalen. Voor de maatschappij is psychologie de kunde van de ziel, maar op deze deskundigheid kan de psychologie volgens de boeken van Jozef Rulof nog geen aanspraak maken, omdat zij de ziel nog niet kent.

De huidige psychologie praat niet over ziel en nauwelijks over geest, en als zij over geest spreekt dan bedoelt zij daarmee de gevoelens en gedachten van de mens. Wel spreekt zij over bewustzijn en onderbewustzijn, maar zij weet nog niet dat ons onderbewustzijn de ervaringen van al onze vorige levens bevat. De psychologie kent de geestelijke realiteit achter deze woorden nog niet, omdat ze nog stoffelijk denkt. Als tak van de huidige wetenschap beperkt ze zich tot de materieel waarneembare verschijnselen.

Daardoor reflecteert de psychologie net als de andere wetenschappen het voelen en denken van de huidige mensheid dat gericht is op de stof, de materie. De psychologie kijkt al wel naar het innerlijk leven van de mens, maar om dit te verklaren beperkt zij zich nog tot oorzaken in het huidige leven, zoals het sociale milieu, de opvoeding, de maatschappij, conditioneringen, erfelijkheid en hersenen.

Bezieling van de stof

De psychologie weet nog niet dat het gevoelsleven opgebouwd is door al onze ervaringen in dit leven en in onze vorige levens. Zij weet nog niet dat de ziel zich bij de conceptie met de bevruchte eicel verbindt om haar eeuwige evolutie in dit nieuwe leven verder te zetten. De psychologie kent nog geen reïncarnatie als verklaring van het verschil in persoonlijkheid tussen twee mensen.

Daarom komt de mens niet veel verder, wanneer hij zich wendt tot de psychologie om te weten te komen hoe zijn innerlijk leven is gevormd. Wanneer hij elke karaktertrek van zichzelf zou bekijken in het licht van de opbouw van die karaktereigenschap in dit leven en in zijn vorige levens, zou zijn blik al verder reiken dan de huidige wetenschap.

Wanneer in de toekomst wetenschappelijk bewezen zal worden dat de ziel

het stoffelijke lichaam overleeft en overstijgt, kan ook de psychologie haar verklaring van het gevoelsleven van de mens verruimen, en de massa helpen om de werking van de ziel te begrijpen. Dan pas zal men met recht de psychologie een zielkunde kunnen noemen.

62. Geestelijk-wetenschappelijk

Miljoenen onderzoekers hebben na hun aardse leven door geestelijk-wetenschappelijk onderzoek 'De Universiteit van Christus' opgebouwd.

De Universiteit van Christus

In de boeken van Jozef Rulof verwijst het begrip 'geestelijk-wetenschappelijk' naar de kennis uit 'De Universiteit van Christus'. Deze universiteit bevindt zich niet op aarde.

Toen de eerste mensen uit de oertijd hun aardse levens volbracht hadden, werden zij tot hun verbazing wakker in het geestelijke voortleven na de aardse dood. Zij stelden vast dat ze nog steeds een geestelijk lichaam hadden dat leek op hun aardse lichaam, maar dat uit een ijlere geestelijke substantie bestond. Zij konden denken en voelen, zij konden de aardse materie nog steeds zien, maar ze werden niet meer gehinderd door de stoffelijke muren waar zij nu doorheen konden wandelen. Dit stelde hen in staat om het leven

op aarde te volgen en te onderzoeken op een wijze die de aardse mens nooit zou kunnen.

En vooral, zij waren niet meer gebonden aan de aardse tijd. Zij konden hun onderzoek eeuwenlang doorvoeren, niets hield hen tegen, zij leefden in hun eeuwigheid. Zij konden hun onderzoek net zolang volhouden tot ze de uiteindelijke kennis over een onderzoeksobject verworven hadden. Bovendien konden ze hun geestelijke kennis met elkaar delen, en hoe meer mensen van de aarde in het geestelijke voortleven binnentraden, hoe meer onderzoekers zich bij hen voegden. Zo konden ze uiteindelijk een universiteit vormen van vele miljoenen onderzoekers, die allen een eeuwigheid de tijd hadden om hun geestelijke kennis uit te breiden.

Na duizenden jaren onderzoek begon hun kennis zich tot een geestelijke wetenschap te vormen. Nadat ze alle stoffelijke en geestelijke verschijnselen volledig bestudeerd hadden, kenden ze alle levenswetten van het leven op aarde en van hun hiernamaals. Ze zagen dat hun begrip van deze levenswetten de mens op aarde vele duizenden jaren vooruit was, en ze overlegden met elkaar hoe ze hun kennis aan de aardse mens zouden kunnen geven om de evolutie van de mensheid te dienen.

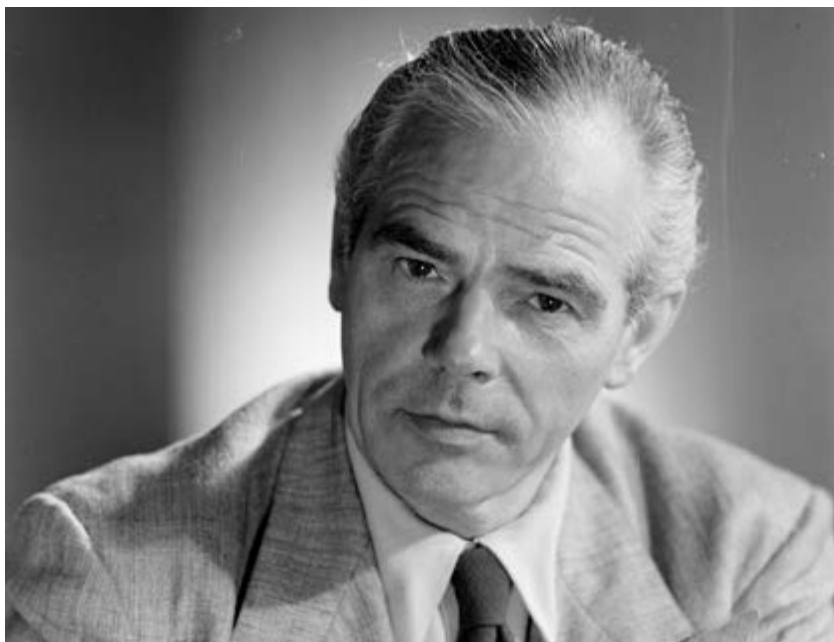
Zuiver naar de aarde

Doordat ze zich konden verbinden met het gevoel van de mens op aarde, gingen ze mensen inspireren tot kunsten en wetenschappen. Naast de ontwikkeling van de stoffelijke wetenschap die zich richtte op de materieel waarneembare verschijnselen, begonnen ze ook een metafysische weg op te bouwen. Ze inspireerden daarvoor gevoelige mensen om hun innerlijke leven te onderzoeken. In de tempels van het oude Egypte kwam dit metafysische onderzoek tot grote bloei.

Omdat de inspiratie verliep via het gevoel van de mens op aarde, waren de geestelijke onderzoekers beperkt in wat ze konden doorgeven. De mens op aarde kreeg bepaalde gevoelens in zich, maar vormde daarmee een eigen denken, en maakte daarvan een eigen interpretatie. Daardoor werd veel geestelijke kennis vervormd, en kwamen er ook metafysische boeken met onjuiste informatie. Bovendien kwamen er mensen die zich de geestelijke kennis gingen toe-eigenen, waardoor de massa niet meer geloofde in de waarheid van die doorgekregen kennis.

Om de geestelijke wetenschap met minder vervorming op aarde te krijgen, gingen geestelijke onderzoekers zelf op aarde reïncarneren. Wanneer de evolutie van de mensheid zo ver gevorderd was dat men het medium niet meer op de brandstapel legde, kon een geestelijke onderzoeker reïncarneren die veel geestelijke kennis op aarde kon brengen. Dit bracht men tot stand door

ervoor te zorgen dat deze onderzoeker in heel zijn aardse leven geen aardse kennis zou opnemen, zodat hij een zuiver medium kon blijven voor het door-krijgen van de geestelijke kennis. De naam van dit medium is Jozef Rulof.

Jozef Rulof

De Universiteit van Christus weet dat ook door de boeken van Jozef Rulof de wereld niet overtuigd kan worden van de werkelijkheid van de gebrachte geestelijke kennis. Omdat die kennis nog via een menselijk medium is gebracht, zal het alleen die mensen bereiken die voelen dat deze geestelijke wetenschap waarheid is, omdat die mensen een aantal beschreven levenswetten in vorige levens zelf beleefd hebben. Daarnaast kan men ook door vergelijking met andere kennis vaststellen hoever de omvang en diepgang van de geestelijke kennis uit de boeken van Jozef Rulof reikt.

Daarom zijn de geestelijke onderzoekers bezig met het inspireren van de aardse wetenschap tot het ontwikkelen van een technisch instrument dat een wetenschappelijk bewezen contact zal leggen met hun geestelijke voortleven. Wanneer dat technisch instrument doorontwikkeld is, zal de geestelijke wetenschap in zijn volle omvang op aarde gebracht kunnen worden, en zal de mensheid de werkelijkheid van de geestelijke wetenschap kunnen zien en aanvaarden.

Geestelijke onderzoekers die een bepaalde graad in hun geestelijke wetenschap hebben bereikt, worden in de boeken van Jozef Rulof meesters genoemd. Ze bereiken die graad pas als hun kennis van de levenswetten niet meer onderhevig is aan een persoonlijke mening. Want een mens is niet onmiddellijk een geestelijke wetenschapper door simpelweg te sterven.

Zo werd Zelandus, die vele boeken via Jozef Rulof geschreven heeft, pas na vele eeuwen een meester. Zijn binnentreden in zijn eigen geestelijke voortleven was allesbehalve meesterlijk. Doordat hij zelfmoord had gepleegd, beleefde hij onmiddellijk na zijn overlijden een geestelijke pijn, wat beschreven wordt in het artikel euthanasie en zelfmoord.

Zelandus was zich snel bewust dat hij zich hierdoor een wijsheid eigen maakte, die men op aarde niet kende en nooit zou kunnen leren of beleven, omdat die wijsheid bij het geestelijke leven behoorde. De aardse mens zag Zelandus niet meer na diens dood, en kon dus op eigen kracht nooit te weten komen wat hij had moeten meemaken.

Daarom schreef hij later zijn boek 'De Kringloop der Ziel' via het medium Jozef Rulof, om de mens op aarde in kennis te stellen van de geestelijke gevolgen van zelfmoord. Op die manier schreef hij ook zijn boek 'Geestelijke Gaven', om de mens op aarde het onderscheid te geven tussen een zuiver medium en een zogenaamd medium dat bewust of onbewust zijn medemens bedriegt.

Maar hij begon pas boeken te schrijven, nadat hij het stoffelijke en geestelijke leven negen eeuwen lang onderzocht had. Zo volgde hij duizenden sterfbedden, om te zien wat er precies met de mens gebeurde na zijn dood op aarde. Hij volgde duizenden mensen naar hun hiernamaals, om te zien waar zij terechtkwamen, en hoe die sfeer te maken had met hun gevoelsleven en hun gevoelsgraad.

Hij zag vele mensen na het sterven niet naar een bewust hiernamaals gaan, maar wel naar de wereld van het onbewuste. Hij volgde deze zielen, om te weten wat er met hen zou gebeuren. Soms zag hij dat een ziel pas na driehonderd jaar weer op aarde geboren werd. Hij volgde de reïncarnerende ziel tijdens het indalen in de bevruchte eicel, tijdens de groei in de moederschoot, tijdens het opgroeien en beleven van dat nieuwe leven, om te kijken wat de mens nog voelde van zijn vorige levens.

Zelandus was reeds tijdens zijn laatste leven op aarde een onderzoeker van zijn innerlijk, en na zijn binnentreden in zijn geestelijke leven kreeg hij de kans om alles diepgaand geestelijk-wetenschappelijk te onderzoeken zonder tijdslimiet. Zo kon hij vele boeken via Jozef Rulof schrijven uit eigen geestelijke ervaring. Wat hij nog niet zelf ervaren had, werd hem gegeven door zijn

collega-onderzoekers die al verder gevorderd waren in de geestelijke wetenschap. Samen met miljoenen andere meesters vormt hij de Universiteit van Christus, die op aarde vertegenwoordigd wordt door de boeken van Jozef Rulof, totdat de hele wereld de geestelijke wetenschap zal leren kennen door een technisch instrument.

63. Universele waarheid

De universele waarheid kan gekend worden door het beleven van de werkelijkheid zonder vervorming door de menselijke persoonlijkheid.

11.000 pagina's waarheid?

Is het waar wat Jozef Rulof zegt over het leven na de dood, over reïncarnatie en over alle andere levenswetten? Kunnen we dat met zekerheid te weten komen? En als dat niet zo is, wat is dan het nut van de 11.000 pagina's uit zijn 27 boeken met een universele waarheid over 'al dat is'?

In het artikel 'wat weten we zeker' wordt de rol van onze eigen ervaring beklemtoond. Alleen van de waarheid van wat we zelf beleefd hebben, kunnen we absoluut zeker zijn. Maar wie van ons is er al dood geweest?

Miljoenen mensen hebben een bijnadoodervaring beleefd. Velen onder hen spreken over een uittreding uit hun stoffelijke lichaam, waarbij ze buiten hun lichaam om konden voelen, denken en waarnemen. Ook Jozef Rulof rapporteert dat hij door zijn vele uittredingen het geestelijke bestaan buiten het lichaam zelf ervaren heeft. In zijn boeken wordt beschreven hoe hij met zijn geestelijke lichaam zijn stoffelijke lichaam verlaat en geestelijke reizen maakt in het hiernamaals.

Nog interessanter zou het zijn als de mens die definitief zijn aardse lichaam heeft achtergelaten, ons over zijn nieuwe geestelijke leven zou kunnen vertellen. Jozef zegt dat de 'doden' tot hem zijn gekomen als levende geestelijke persoonlijkheden die ons graag hun werkelijkheid willen uitleggen. Volgens Jozef zijn zij de schrijvers van de 27 boeken die op zijn naam staan, en heeft hij als medium hun kennis doorgekregen.

Is dat allemaal waarheid? Voor wie zelf geen uittreding heeft beleefd, geen bijnadoodervaring heeft meegemaakt en geen geestelijke persoonlijkheden heeft gesproken, zijn al deze beschrijvingen toch in eerste instantie verhalen van een ander, waarvan men de volledige waarheid niet zeker weet. Zie het artikel 'gedachten van een ander'.

Ook Jozef Rulof is zich daarvan bewust. Maar hij raadt ons aan nu al te beginnen om onze waarheid te verruimen, omdat we anders na dit leven nog

niet kunnen zien of hij gelijk heeft. Wat bedoelt hij hiermee?

Dat bestaat niet

Volgens Jozef verandert er maar weinig door het sterven en blijft onze persoonlijkheid dezelfde. Het enige wat we kwijt zijn is ons stoffelijke lichaam, maar we blijven voelen en denken als voorheen. Hierdoor zijn er volgens hem veel mensen die na hun dood niet geloven dat ze gestorven zijn, omdat ze op aarde niet geloofden dat er een leven na de dood was. Ze kunnen nog voelen en denken, dus voor hun begrip zijn ze toch niet dood?

Een groot probleem voor hen is dat hun geestelijke wereld zich vormt naar hun voelen en denken. Ze denken nog steeds op aarde te leven, en hierdoor creëren ze onbewust hun aardse omgeving in de geest. Het kan zelfs zo ver gaan dat ze hun aardse geliefden in hun geestelijke omgeving zien rondlopen, zonder te weten dat ze die geestelijke gestalten zelf gecreëerd hebben door hun voelen en denken, net zoals in een droom.

Als dat allemaal waar is, dan is er inderdaad weinig veranderd ten opzichte van hun aardse leven: ze scheppen nog steeds onbewust hun eigen waarheid. Ook op aarde zien we dat vele mensen die een bepaalde leer als waarheid hebben aanvaard, nog moeilijk buiten die leer kunnen gaan denken.

Zo geeft Jozef het voorbeeld van Elise van Calcar (1822 - 1904). Deze vrouw ijverde voor het verspreiden van kennis over het leven na de dood. Ze werd in de spiritualistische wereld door velen als een autoriteit gezien. En wat was haar idee over reïncarnatie? Volgens haar bestond er geen wedergeboorte en leefde de ziel als mens slechts eenmaal op aarde om daarna naar het hiernamaals te gaan.

Jozef Rulof daarentegen brengt reïncarnatie naar voren als dé mogelijkheid voor ál het leven om te evolueren. Maar wanneer hij met zijn bevindingen kwam, wilden de aanhangers van Elise van Calcar hier niets van weten, want hun 'presidente' had dit verworpen. Haar aanhangers hadden haar gedachten aanvaard als waarheid, waardoor ze afgesloten waren voor wat Jozef hierover te zeggen had.

Deze houding van Elise van Calcar was des te frappanter als we beschouwen dat ze haar mening als waarheid poneerde zonder enige ervaring van de werkelijkheid ter zake. Dat is zoals een wetenschapper die zegt dat er geen leven na de dood is, omdat zijn technische meetinstrumenten dat leven niet kunnen waarnemen. Alsof het niet waarnemen van iets zou bewijzen dat iets niet bestaat.

Uiteraard is ook wat Jozef zegt over reïncarnatie voor ons in eerste instantie een 'waarheid van een ander'. Maar bestaat er wel een mogelijkheid om die waarheid te controleren?

Controle door ons gevoel

Jozef zegt dat ons gevoelsleven het resultaat is van al onze ervaringen in dit leven en in onze vorige levens. Hij verklaart hierdoor niet alleen de 'herinneringen aan vorige levens', maar ook aanleg, fobie en angst, wonderkinderen, voorkeuren en afkeuren, onderbewustzijn en ons volledige gevoelsleven. Hij geeft ons de raad om aandachtig te kijken naar onze gevoelens, motieven, gedachten en handelingen, waardoor we zijn bevindingen over het reïncarnerend gevoelsleven in onszelf kunnen controleren.

Waarom voelen een aantal lezers de boeken van Jozef Rulof onmiddellijk als waarheid aan? Volgens Jozef komt dit omdat ze de werkelijkheid van wat hij beschrijft, in hun vorige levens zelf beleefd hebben, en hierdoor vanuit hun gevoel de levenswetten herkennen die in zijn boeken beschreven worden.

Dit geldt slechts voor een deel van de inhoud van deze boeken. Het grootste gedeelte is nieuw, wat wil zeggen dat de controle door het gevoel hier niets oplevert. Maar door de herkenning van datgene wat wel gevoeld wordt, kan men openstaan voor datgene wat men nog niet ervaren heeft. En juist door die openheid kan men zijn eigen waarheid verruimen door het nieuwe te onderzoeken.

Zo wordt in het artikel 'wat weten we zeker' beschreven hoe Jozef zelf door eigen beleving de waarheid onderzocht van de gedachte 'heb uw vijand lief', voordat hij die gedachte als waarheid aanvaardde.

Vervorming

Al staan we in gevoel maximaal open om de waarheid te leren kennen, onze waarneming van de geestelijke werkelijkheid wordt beperkt door onze persoonlijkheid. Als we denken dat iets niet bestaat, zullen we de geestelijke

werkelijkheid ervan niet waarnemen. Als we denken dat iets wel bestaat, geeft dit het gevaar dat we dit geestelijk zelf creëren zonder dat we er ons van bewust zijn.

Voor onze waarneming speelt alles mee wat we tot dan toe geleerd, aanvaard, ervaren, gevoeld en gedacht hebben. Ook het wereldbeeld dat aangeboden is door opvoeding en scholing heeft meegebouwd aan de eigen bril waardoor we naar de werkelijkheid kijken. En meestal zien we de gekleurde bril van een ander beter dan die van onszelf.

Om zuiver waar te nemen zouden we vrij moeten zijn van die vervormende bril. Maar wanneer we volwassen zijn, is die bril al zo gekleurd, dat we heel veel moeite moeten doen om het brillenglas te ontkleuren. We kunnen alles wat we denken gaan onderzoeken, en proberen te scheiden wat we zeker weten, en wat we niet zeker weten omdat we het ergens onderweg hebben aangenomen zonder dat we het zelf beleefd hebben. Maar hoe goed kunnen we dat nog scheiden en hoe leeg kunnen we nog worden?

In de biografie van Jozef Rulof wordt beschreven hoe ervoor gezorgd werd dat hij geen schoolse kennis opnam. Anders zou ook zijn persoonlijkheid volgeladen zijn met maatschappelijke wereldbeelden, die de beleving van geestelijke werkelijkheden zou kunnen vervormen. Dan had hij niet zoveel nieuwe inzichten op aarde kunnen brengen.

Het oude Egypte

In het boek 'Tussen Leven en Dood' wordt beschreven hoe men dit probleem van vervorming trachtte te voorkomen in de tempels van het oude Egypte. In die tempels werden alleen jonge kinderen toegelaten voor een priesteropleiding. En zelfs het jonge kind werd eerst het meeste afgeleerd wat het buiten de tempel al had aangeleerd.

Daarnaast werden alleen 'natuurbegaafden' uitgezocht, kinderen die al blijk gaven van een bijzondere beheersing van geestelijke krachten. Wanneer een kind bijvoorbeeld al van jongs af aan zijn wil op kon leggen aan een wild dier, werd dat gezien als de voortzetting van een vorig leven als priester. Elke priester werd immers geleerd om zich in gevoel te verbinden met een ander leven, om rechtstreeks te voelen wat dat andere leven beleeft. Door die gevoelsverbinding wilden de priesters de werkelijkheid waarin een ander leven zich bevindt, rechtstreeks beleven, zodat de waarheid hiervan niet door een stoffelijke overdracht vervormd kon worden.

Men had in de tempels geconstateerd dat een priester in één leven van toegewijde studie nog niet veel van de geestelijke werkelijkheid te weten kon komen. Daarom legde men zich toe op het ontwikkelen van geestelijke krachten over meerdere levens heen. Leven na leven gingen de priesters verder om

de waarheid over het leven na de dood en over reïncarnatie te ontsluiëren.

Elke priester leerde uittreden, maar men constateerde dat zelfs in uitgetreden toestand de priester onwerkelijkheden kon waarnemen, doordat hij die onwerkelijkheden zelf creëerde door zijn eigen gedachten en wensen. Alle priesters wensten zich immers deze gaven toe, omdat de priester die de geestelijke kennis van Egypte in hoge mate deed toenemen, als een godheid vereerd werd.

Toch bleven zelfs de hogepriesters van de tempels fundamenteel beperkt in hun beleving van de geestelijke werkelijkheid. Zij begrepen niet waar die beperking vandaan kwam, want zij hadden zich immers tientallen levens lang toegelegd op het ontsluiëren van de waarheid. Aan Jozef Rulof werd uitgelegd dat hun beperking te wijten was aan hun 'gevoelsgraad'.

Gevoelsgraad

In het artikel 'gevoelsgraden' is te lezen hoe het gevoel van de ziel leven na leven wordt opgebouwd, waardoor elk mens tot een bepaalde graad van gevoel is gekomen. Die gevoelsgraad is de belangrijkste aangeboren bril die de beleving van de werkelijkheid bepaalt. Twee mensen uit een verschillende gevoelsgraad kunnen bij hetzelfde gebeuren elk voor zichzelf een heel andere waarheid beleven.

Hogepriesters die ingesteld waren op macht, en hun sterk ontwikkelde wil aan andere mensen oplegden om hen te gebruiken voor het bevredigen van hun eigen hartstochten, konden alleen een geestelijke onwerkelijkheid beleven, die gevormd werd door hun overheersende willen en hun lage gevoelsgraad. In het leven na de dood namen zij alleen de geestelijke werelden waar die overeenstemden met hun machtswellust. In de boeken van Jozef Rulof wordt de 'duistere sfeer' waarop hun gevoelsgraad was afgestemd, het 'land van haat, hartstocht en geweld' genoemd.

De ijlere geestelijke werelden van het hiernamaals waaruit Jozef Rulof zijn geestelijke kennis ontving, worden de lichtsferen genoemd. Die geestelijke werkelijkheden kunnen pas beleefd worden als men het andere leven niet meer wil overheersen. Alleen wanneer men in harmonie is gekomen met al het andere leven, wanneer men zich in liefde afstemt op de medemens, kan men de geestelijke werkelijkheid van die mens gaan aanvoelen.

Dan komt het erop aan om ook voor elke eigen gedachte waar te zijn, omdat elke gevoelde onwaarheid een onrust geeft in het gevoelsleven. Het waarzijn wordt dan de basis om in de eigen gevoelsgraad de waarheid te kunnen beleven.

De eerste drie lichtsferen dienen om al het gevoel los te laten dat we op de aardse materie en het aardse lichaam hebben ingesteld. Dat stoffelijke

voelen en denken werkt immers nog steeds als een vertroebelende bril die het beleven van de puur geestelijke werkelijkheid beperkt. Zolang er in de persoonlijkheid nog stoffelijk voelen en denken aanwezig is, zal dat de zuivere waarneming van de geestelijke werkelijkheid vervormen. Hierdoor kunnen zelfs de mensen die na hun aardse leven in de eerste drie lichtsferen vertoeven, de algehele geestelijke werkelijkheid nog niet volledig beleven.

Pas wanneer zij de vierde lichtsfeer in het hiernamaals hebben bereikt, kunnen zij het andere leven aanvoelen zonder enige vervorming door hun eigen persoonlijkheid. Dan zijn zij volledig 'meester' over zichzelf geworden, omdat ze al het stoffelijke en egocentrische voelen en denken definitief hebben afgelegd. Dan zijn zij helemaal open gekomen om al het andere leven te leren kennen zoals het is, zonder bril. Dan pas leren zij de echte waarheid kennen door de werkelijkheid onvervormd te beleven. Door een ongefilterde gevoelsverbinding kunnen zij dan de waarheid over 'al dat is' beleven. Voor meer informatie hierover, zie het artikel 'gevoelsverbinding'.

De hoge geestelijke gevoelsgraad van een meester van het licht kan niet tijdens het leven op aarde bereikt worden, omdat het stoffelijke lichaam die gevoeligheid beperkt. Daarom kan geen enkel mens op aarde de algehele universele waarheid over 'al dat is' op eigen kracht verwerven. De mens op aarde kan die waarheid alleen aanvoelen tot zover zijn eigen gevoelsgraad reikt.

Daarom heeft hier op aarde ieder mens zijn eigen waarheid, gevormd door zijn eigen persoonlijkheid en gevoelsgraad. Daarom bestaan er op aarde zoveel waarheden naast elkaar over het leven na de dood en alle andere geestelijke werkelijkheden, omdat niemand de zuivere geestelijke waarheid en werkelijkheid kan waarnemen die buiten de eigen bril van persoonlijkheid en gevoelsgraad bestaat.

Naar de aarde

Voor de meester in het hiernamaals die uiteindelijk buiten de stof de universele geestelijke waarheid over alles heeft leren kennen, is het zeer moeilijk om zijn geestelijk-wetenschappelijke kennis onvervormd op aarde te krijgen. Zie in dit verband ook het artikel 'geestelijk-wetenschappelijk'.

Tot op heden is dat alleen mogelijk via een menselijk medium, maar daarbij ligt steeds het gevaar van een vervorming door de persoonlijkheid en de gevoelsgraad van het medium op de loer. Daarom is ook de doorgekregen kennis via mediums geen algemeen aanvaarde waarheid voor de wereld geworden, omdat er te veel onbewust en bewust bedrog is ontstaan door het menselijke medium.

De wereld zal alleen zeker kunnen zijn van de waarheid van de doorgege-

ven kennis, als er direct contact gelegd kan worden met de meesters zonder dat dit via een menselijk medium bemiddeld moet worden. In de boeken van Jozef Rulof wordt deze volgende stap beschreven. Hierbij zal het directe contact gerealiseerd worden door een technisch instrument, zodat de beïnvloeding door de menselijke persoonlijkheid uitgesloten wordt.

Tot zolang is men aangewezen op het eigen gevoel om te bevoelen en te beoordelen of de boeken van Jozef Rulof en alle andere kennisbronnen waarheid bevatten. Daarnaast kunnen we natuurlijk ook de boeken van Jozef Rulof vergelijken met andere kennisbronnen, zodat we de omvang en diepgang van deze geestelijk-wetenschappelijke kennis kunnen peilen. De volledige universele waarheid over 'al dat is' zal door 'De Universiteit van Christus' pas op aarde gebracht kunnen worden via het komende technische instrument.

64. Gevoelsverbinding

Door een gevoelsverbinding kan de werkelijkheid en de waarheid van al het leven beleefd worden tot aan de grens van de eigen gevoelsgraad.

Waarheid

In het artikel 'waarheid' wordt gesproken over de gevoelsverbinding waarvoor Jozef Rulof de universele waarheid van alles kan ontvangen. Wat is dat voor een verbinding? Hoe werkt die? En waarom zou hij zo dé ultieme waarheid te weten kunnen komen?

Gevoel

In het artikel 'gevoel' wordt de totstandkoming van ons gevoelsleven gevolgd. Ons gevoel is volgens Jozef Rulof opgebouwd door alle ervaringen uit dit leven en uit onze vorige levens. Door alles wat we in onze vorige levens geleerd hebben, konden we in dit leven met veel gevoel beginnen. Hierdoor hebben we een aangeboren aanleg voor alles wat we in onze vorige levens al geoefend hebben.

Voordat we opnieuw geboren werden, gingen we diep in slaap in de wereld van het onbewuste, waar al de ervaringen van ons vorige leven wegzonken naar de diepte van ons gevoelsleven. Hierdoor hebben we in dit nieuwe leven geen bewuste herinneringen aan vorige levens, en zijn we weer klaar om nieuwe ervaringen op te doen.

Moeder en kind

Ons nieuwe leven vangt aan, wanneer we als ziel in de bevruchte eicel indalen. Tussen de derde en de vierde maand in de moederschoot is ons nieuwe lichaampje ver genoeg ontwikkeld om ons gevoel via de hersenen te kunnen reguleren. Dan worden we 'wakker'.

Vanaf die tijd kan onze moeder ons voelen. Niet alleen door de eerste lichaamsbewegingen die we maken, maar ook door onze eerste gevoelsverbinding in dit nieuwe leven, de verbinding met onze moeder. Omdat we als ziel al een rijk gevoelsleven hebben, brengen we als ongeborn kind al gevoel in de eenheid met onze moeder.

We voelen elkaar aan, en zijn in gevoel met elkaar verbonden. Wat onze moeder voelt en ervaart, krijgen ook wij te verwerken. Als zij zich verdrietig of boos voelt, moeten wij dat ondergaan. Als zij zich blij en opgewonden voelt, kan ze onze trappelende beentjes verwachten.

Sommige moeders voelen of we een jongen of een meisje zijn. Ze kunnen ook het karakter voelen dat we uit onze vorige levens hebben meegebracht, en waardoor zij het rustig of zwaar zullen krijgen. Doordat haar gevoel met ons gevoel vermeerderd wordt, kan zij zich ruimer voelen tijdens de zwangerschap, voller en rijker aan gevoel. Wanneer wij dan geboren zijn, kan de moeder het moeilijk krijgen om dit plotse gemis van een ruimer gevoel te verwerken.

Na onze geboorte kan de gevoelsverbinding met onze moeder op een andere wijze voortduren, en voor vele mensen blijft dit hun hele leven lang. Hierin speelt ook mee hoeveel we met elkaar al in vorige levens te maken hebben gehad, wat de sterkte van de gevoelsverbinding bepaalt.

Liefdesbanden

Wanneer we onze grote liefde in het nieuwe leven vinden, ervaren we een nieuwe gevoelsverbinding. Voor dit leven lijkt het dan nieuw, maar de verbinding is al oud. Meestal kennen we onze huidige levenspartner al van vorige levens, en is het huidige leven een voortzetting van onze vorige relatie.

Wanneer we een stuwing voelen om bij bepaalde mensen te zijn, dan is er reeds een verbinding van vroeger actief in ons gevoelsleven. Als de relatie dan helemaal harmonisch is geworden, kan die onderdeel worden van de universele liefde die we aan het ontwikkelen zijn.

Als we een geestelijke band met iemand ervaren, is de gevoelsverbinding sprekende. Dit kan zover gaan, dat men telepathisch gevoelens van elkaar kan ontvangen, zoals dat bij moeder en kind kan plaatsvinden.

Telepathie

‘Tele-pathos’ betekent het op afstand voelen. Hiervoor is geen stoffelijke communicatie nodig, de overdracht van gevoel en gedachten gebeurt rechtstreeks tussen twee gevoelslevens. Omdat de overdracht geestelijk plaatsvindt, hoeven de twee mensen zich niet in dezelfde fysische ruimte te bevinden, en speelt afstand geen rol.

Meestal vindt spontane telepathie plaats tussen mensen met een geestelijke band, tussen geliefden of tussen moeder en kind. Maar het kan ook tussen onbekenden gebeuren. En er zijn ook telepaten die het bewust inzetten om er geld mee te verdienen.

Die telepaat zoekt dan in een zaal de mensen uit van wie hij iets voelt. Hij weet niet waarom hij van bepaalde mensen wel iets voelt, en met anderen geen contact kan krijgen. Aan Jozef Rulof is uitgelegd dat dit te maken heeft met de ‘gevoelsgraad’ van de betrokkenen.

Deze graad van gevoel is de mate van liefde die de ziel in al haar levens heeft opgebouwd. Tussen mensen met dezelfde gevoelsgraad bestaat een natuurlijke telepathie, omdat ze in dezelfde range van gevoelens leven. Daarom zal de telepaat alleen die mensen kunnen gebruiken die tot zijn eigen gevoelsgraad behoren.

Oude Egypte

In de tempels van het oude Egypte werd de gevoelsverbinding bewust ontwikkeld en ingezet om het leven beter te leren kennen. Zo leerde elke priester zich in gevoel te verbinden met bijvoorbeeld een dier, om te voelen wat het dier beleefde. Hoe meer de priester zich in gevoel één kon maken met het dier, hoe meer hij het dier van binnenuit kon aanvoelen en begrijpen.

Om het dier rechtstreeks te kunnen aanvoelen, moest de priester zich eerst leegmaken. Wanneer men vol is van eigen menselijke gevoelens en gedachten, is het niet mogelijk het gevoel van een ander wezen te beleven. Het leegmaken is een kunst op zich, de priester wijdde zijn hele leven aan deze studie. En dan nog bereikte hij niet veel, tenzij hij in zijn vorige levens al diepgaand aan deze concentratie had gewerkt.

Wanneer hij die concentratie op volle kracht had ontwikkeld, kon hij helemaal voelen wat een vogel beleefde. De priester voelde zich dan vogel worden, hij kreeg het gevoel te willen vliegen. Hij voelde dan net als de vogel hoe de vleugels te gebruiken om zich van de grond te verheffen. Ten slotte slaagde hij erin om zich zo één te maken met een vogel dat hij die vogel kon laten vliegen naar de plaats die de priester in zijn concentratie vasthield.

Wanneer de priester zijn ontwikkelde concentratie op mensen instelde,

kon hij niet alleen voelen wat die mens voelde en dacht, maar hij kon ook dieper afdalen in dat gevoelsleven. Omdat in het gevoel alle vorige levens zijn opgeborgen, kon hij ook de vorige levens bij een ander volgen. Zo gingen de priesters op zoek naar jonge kinderen waarbij ze ontwikkelde geestelijke krachten in hun vorige levens voelden, om hen voor een priesteropleiding naar de tempel te halen. Door levenslange concentratie bouwde het oude Egypte zo aan begaafde priesters, in de hoop hiermee verder door te dringen in de ontsluiting van de geestelijke werelden voor en na de dood.

In hun wereldbeeld werd het leven na de dood geregeerd door goden. Ze hoopten dat deze goden hun zouden inspireren om dieper in de levenswetten te kunnen doordringen. De begaafde priesters mochten niets leren, zodat de inspiratie van de goden zuiver kon doorkomen, zonder vervorming door de aardse persoonlijkheid.

Was een priester eenmaal onder goddelijke inspiratie gekomen, dan moest hij zich in gevoel openstellen voor het wezen van een bloem of een boom. Door de innige gevoelsverbinding gingen de priesters het leven van boom en dier, van zon, maan, sterren en planeten vertolken. Zij voelden al dat leven tot zich spreken, en zij beleefden al die levensvormen als een persoonlijkheid.

Hierdoor werden vogel, bloem, steen, nacht, dag, uur, zon, maan, sterren en planeten goden in het Egyptische wereldbeeld. Egypte zonk in dit godentijdperk weg en bleef daar eeuwenlang in. Een stuk steen kreeg voor de Egyptenaar een goddelijke betekenis, alles kon met de priesters praten en kreeg de godenstatus toebedeeld. En het volk ging al die goden aanbidden, omdat de enkeling nog geen grote mate van individueel bewustzijn had ontwikkeld.

Ook de priesters die al deze goden vertolkten werden als een godheid vereerd. Niemand twijfelde eraan dat zij een geestelijke werkelijkheid vertolkten. Maar de Egyptische priester kon niet aanvaarden dat hij geholpen werd door mensen die op aarde waren gestorven en nu in de geestelijke wereld hun kennis over leven en dood hadden uitgebreid. Anders zou zijn eigen macht over de verschijnselen in gevaar kunnen komen.

De priesters wilden alles zelf beleven, en ze aanvaardden geen leiding van gestorven mensen, zelfs al waren dat 'meesters van het licht' die hen in geestelijk bewustzijn ver overtroffen. De priesters vonden hun godenstatus te kostbaar, en genoten van de macht die hoorde bij hun beheersing van de geestelijke krachten. Hierdoor betekende hun gevoelsgraad voor hen het halt, ze bleven hun eigen aanzien boven een geestelijke verruiming stellen.

Uiteindelijk verloren ze zich in hun macht, en werd de witte magie zwart. Egypte verviel tot duisternis, en de hele cultuur werd afgebroken door de duistere krachten waaraan de priesters zich overgaven. Geweld en bedrog kregen de overhand, en de ene na de andere tempel ging te gronde. Uiteindelijk bleef alleen het weinige wat in hiërogliefen was opgetekend van deze

grote beschaving over.

De Rozekruizers redden wat er te redden was, maar versluisden de waarachtige betekenis van wat de priesters ontvangen hadden. Hierdoor werd deze geestelijke wijsheid een groot geheim, een mysterie van dood en leven. De priesters hadden hun methoden in hun graf meegenomen, wat ervan overbleef was niet voldoende om te begrijpen wat hun gevoelsverbinding met al het leven aan wijsheid had opgeleverd.

Inspiratie

Ook voor en na het oude Egypte hebben de meesters van het licht vele mensen geïnspireerd die zich ingezet hebben voor de vooruitgang van de mensheid. De meesters geven via een gevoelsverbinding met de mens op aarde die kennis door die de mens kan vooruithelpen. Wetenschappers en kunstenaars kunnen er grote stappen door maken, de grootste ontdekkingen dankt de mensheid aan deze inspiratie.

In het boek 'Tussen Leven en Dood' worden de vorige levens van Jozef Rulof in het oude Egypte beschreven. Hij ontwikkelde zich daar tot de begaafde priester Dectar, die een innige gevoelsverbinding met al het leven leerde opbouwen.

Tijdens zijn laatste leven in Nederland als Jozef Rulof waren de gevoelsverbindingen de leidraad in zijn ontwikkeling. Hij voelde een heel sterke geestelijke band met zijn moeder Crisje. In zijn biografie 'Jeus van Moeder Crisje' wordt beschreven hoe zijn moeder hem in gevoel hielp om zich staande te houden in alle krachten die hij zou moeten opvangen.

Daarnaast was er ook een andere gevoelsverbinding actief, die opgebouwd werd vanuit het leven na de dood. Zijn geestelijke leider Alcar zorgde ervoor dat Jozef in zijn jeugd geen schoolse kennis opnam, zodat zijn begaafdheid voor geestelijke gevoelsverbindingen in niets overheerst zou worden door wereldse kennis. Wanneer Jeus op school een antwoord moest geven aan de leraar, dan haalde hij dat antwoord telepathisch uit de leraar, zodat de schoolse kennis geen seconde in zijn gevoelsleven werd opgenomen.

De gevoelsverbinding met Alcar is eeuwenoud, in het boek 'Het Ontstaan van het Heelal' worden de vele levens gevolgd die Jozef en Alcar samen beleefd hebben. Ze zijn vader en zoon geweest, vrienden en rivalen, en door al die eeuwen heen hebben ze een innige gevoelsband opgebouwd. Hierdoor vertrouwt Jozef Alcar volkomen, en kan hij zich aan zijn geestelijke leiding overgeven.

Tijdens de eerste dertig jaar van het leven van Jozef Rulof zorgt Alcar ervoor dat Jozef geen aardse geleerdheid opneemt, want die wereldse kennis is gebaseerd op het doorgeven van gedachten van een ander, niet op eigen beleving. In de plaats daarvan leert Alcar Jozef het leven in al zijn verschijningen lief te hebben. Door die universele liefde krijgt Jozef de fundamenteën in handen voor de gevoelsverbinding met al het leven. Wanneer hij het leven in liefde tegemoet treedt, kan dat leven zich voor hem openen.

Wanneer het lichaam van Jozef uiteindelijk op volle kracht is om geestelijke bezieling op te kunnen vangen, gaat meester Alcar de bewuste gevoelsverbinding tussen Jozef en al het leven versterken. Alcar verbindt zich met een levensvorm, en versterkt dan dit gevoel in Jozef. Zo gaat Jozef door Alcar het leven met een verhoogde gevoeligheid aanvoelen.

Tijdens een dergelijke bewuste gevoelsverbinding moet Jozef dan zijn eigen denken afleggen, anders kan hij het andere leven niet rechtstreeks aanvoelen. Tegelijkertijd moet hij toch tot een zekere hoogte ook aan zijn eigen lichaam blijven denken, om dat van geestelijke kracht te blijven voorzien, anders zou dat lichaam bewusteloos geraken.

Wanneer Alcar Jozef verbindt met Moeder Water, krijgt Jozef het gevoel om water te willen zijn, om in het water af te dalen. Als Alcar hem dan niet zou tegenhouden, zou Jozef zo het kanaal inlopen en verdrinken, omdat Jozef op dat moment vergeet dat zijn lichaam niet onder water kan ademen. In het oude Egypte zijn vele priesters de Nijl ingelopen en verdronken, omdat zij de gevoelsverbinding op eigen kracht beleefden en die verbinding het eigen bewustzijn overheerste.

Wanneer Alcar de gevoelsverbinding met een vogel versterkt, voelt Jozef zich als een vogel. Wanneer Jozef dan op een hoogte zou staan en in gevoel zijn vleugels zou uitstrekken, zou hij te pletter storten, omdat hij vergeet dat zijn aardse lichaam niet kan vliegen. In het oude Egypte zijn zo vele priesters verongelukt.

Wanneer Alcar Jozef in een rosarium verbindt met een paar bloemetjes, voelt Jozef die bloemetjes tot zijn gevoel spreken. Wanneer Alcar de gevoelsverbinding nog verhoogt, beleeft Jozef dit spreken nog inniger, alsof de bloemetjes ook woorden gebruiken om zich uit te drukken. Alcar zorgt ervoor dat het gevoel van de bloemetjes zich tot geestelijke woorden vormen, zodat Jozef met hen een innerlijk gesprek kan voeren.

Doordat Jozef zo oplost in deze gevoelsverbinding, merkt hij niet dat er een man en een vrouw naast hem op de bank komen zitten. Deze mensen zien de gevoelsverbinding natuurlijk niet, en horen Jozef in zichzelf praten, terwijl hij naar de bloemetjes staart. Toen de man hem aansprak, besepte Jozef pas hoe gek het voor andere mensen moest lijken, en verbrak hij de gevoelsverbinding om in normaal bewustzijn de mensen duidelijk te maken dat hij nog nuchter kon handelen.

Wanneer Alcar zich met een ster verbindt, zorgt hij ervoor dat Jozef dat leven als een menselijk spreken ervaart. Indien meester Alcar deze verbinding niet zou reguleren, dan zou het lichaam van Jozef dit niet aankunnen. In deze gevoelsverbinding overheerst het ruimtelijke bewustzijn van het hemellichaam, en lost de wilskracht en persoonlijkheid van een mens op aarde volledig op. Op eigen kracht zou het zenuwstelsel van Jozef dit gevoel niet kunnen opvangen, en zou hij op slag krankzinnig worden of in elkaar zakken. Doordat Alcar de gevoelsverbinding reguleert op precies die kracht die het lichaam kan dragen, kan Jozef de ster aanvoelen en horen praten.

Meester Alcar durft deze gevoelsverbinding te openen, omdat hij weet dat hij daarna Jozef kan opvangen. Wanneer Jozef over zijn ervaringen niet zou kunnen praten, zou de druk alsnog te hoog worden voor zijn zenuwstelsel. Maar doordat meester Alcar en meester Zelanus met Jozef geestelijk praten en over zijn ervaringen boeken schrijven, krijgt de beleving van Jozef meer ruimte en kan hij deze machtige bezieling verwerken.

De meesters zelf kunnen deze gevoelsverbinding met al het leven mak-

kelijker opvangen, omdat zij geen stoffelijk lichaam meer hebben dat kan bezwijken. Daarom hebben zij pas in het hiernamaals deze gevoelsverbinding ten volle kunnen beleven. Toen zij in het oude Egypte als priesters op aarde deze verbinding wilden beleven, verloren ook zij het aardse lichaam.

De meesters reguleren de gevoelsverbinding met al het leven, zodat Jozef elke vraag op een contactavond kan beantwoorden. Als Jozef dat op eigen kracht zou doen, zou hij op datzelfde moment de concentratie op zijn lichaam verliezen en bewusteloos neervallen. De meesters verbinden zich met elke levensvorm, om elke vraag waarheidsgetrouw te kunnen beantwoorden. Zij praten niet buiten de levenswetten om, zij beleven op dat moment die wet en die levensvorm om de waarheid hierover te belichten.

De meesters leggen deze gevoelsverbinding op het niveau van de ziel, zodat de ziel van een levensvorm tot Jozef kan praten. Hierdoor kan bijvoorbeeld een dier aan Jozef vertellen waar het vandaan komt, en welke evolutie het heeft gevolgd om tot deze lichamelijke vorm te komen. Jozef kan dan hierdoor volgen waar het dier als ziel ontstaan is, en hoeveel levens het heeft beleefd om zo ver te geraken. Als ziel heeft elke levensvorm haar volledige evolutie van haar ontstaan tot haar huidige stadium beleefd, daarom kan Jozef in een gevoelsverbinding deze algehele evolutie ook volgen en voelen hoe de ziel die evolutie heeft beleefd.

Door de verbinding beleeft hij die evolutie op dat moment in gevoel, zodat het geen verstandelijke kennis wordt, maar een doorleefd weten. Meester Alcar laat hem zo beleven hoe de meesters zich de kennis van alle levensvormen eigen maken. Hierdoor ervaart Jozef hoe zij hun geestelijk-wetenschappelijke kennis opbouwen. Door de gevoelsverbinding weet hij ook dat deze kennis waarheidsgetrouw is, omdat hij de geestelijke werkelijkheid ervan op dat moment zelf beleeft.

Meester Alcar maakt hem duidelijk dat deze gevoelsverbinding pas op volle kracht beleefd kan worden door een meester die de vierde lichtsfier van het hiernamaals heeft bereikt. In de eerste drie lichtsfieren moet men eerst nog al het aardse stoffelijke voelen en denken afleggen, want dit staat het beleven van een geestelijke eenheid met een ander leven in de weg.

Jozef ontvangt als aards mens deze ontzagwekkende wijsheid, omdat hij voor 'De Universiteit van Christus' dient. Deze orde van meesters brengt de wijsheid op aarde, die de mensheid nodig heeft om geestelijk te ontwaken. In de boeken van Jozef Rulof belichten ze de kern van deze wijsheid, maar pas later zullen ze hun enorme kennis uitgebreider kunnen doorgeven.

Hierdoor dienen ze hun mentor Christus, die tijdens Zijn leven op aarde de volledige gevoelsverbinding met al het leven heeft ervaren. Had de mens Hem toen kunnen begripen, dan had Hij toen al deze kennis op aarde gebracht. Maar de mensheid was toen nog niet zo ver, daarom vertaalde Chris-

tus Zijn boodschap naar het begrip van die tijd. Hij sprak in gelijkenissen en bracht zo in liefde de natuurlijke wijsheid.

Christus sprak tot de zeven graden van het gevoelsleven, zowel tot de mens die weinig als tot de mens die veel liefde ter beschikking had. En Hij sprak zowel tot de mens met weinig als met veel aardse kennis. Hij gebruikte niet de normale stoffelijke taal, want dan zou het evangelie geen geestelijke kracht hebben gekregen. Maar Hij heeft het leven ook niet op volle goddelijke kracht vertolkt, want dan had men Hem zelfs al eerder vermoord.

De Kosmologie van Jozef Rulof

De meesters leggen in de boeken ‘De Kosmologie van Jozef Rulof’ de bijzondere gesprekken vast die Jozef met al het leven voert. Deze studieboeken veronderstellen het voorafgaande lezen van al zijn andere boeken. De meesters hebben deze wijsheid op aarde gebracht zodat wij als lezer alle fundamentele levenswetten kunnen volgen en begrijpen. Hierdoor kunnen we aanvoelen hoe machtig ons leven is, en vooral ook wat er in onszelf nog nodig is om tot die gevoelsverbinding te komen. We kunnen zien hoeveel stoffelijk voelen en denken we nog moeten afleggen, voordat wijzelf die gevoelsverbinding met al het leven kunnen beleven.

Meester Zelandus drukt de toehoorder van zijn lezingen op het hart om niet zelf al op aarde deze gevoelsverbinding met zon en maan te willen beleven. Tijdens ons aardse leven komt het er integendeel op aan om normaal te blijven denken, om te zorgen dat we met beide voeten op de aarde blijven staan. Meester Zelandus zegt dat we ons niet hoeven in te beelden dat we een planeet kunnen horen praten, dat is buiten het hoogste mediumschap niet mogelijk.

Maar door de boeken van Jozef Rulof kunnen we nu wel al bedenken waar we naar op weg zijn. Aangezien we door ons voelen en denken nu al de sferen van licht in ons gevoelsleven kunnen opbouwen, zijn we door het geven van liefde al aan het bouwen aan onze universele gevoelsverbinding met al het leven.

65. Geliefden uit vorige levens

Als we plotseling het gevoel krijgen dat we een onbekende ergens van kennen, kan de verbinding uit een vorig leven spreken.

Waar ken ik je van?

Omdat we vele vorige levens hebben beleefd, bestaat altijd de mogelijkheid

dat we een geliefde uit een vorig leven ontmoeten. Het kan een moeder van ons geweest zijn, een vader, een kind of een andere geliefde. Van de innige band van toen kan er plots een gevoel in ons omhoog komen wanneer we die ziel weer ontmoeten, al herkennen we het nieuwe lichaam niet, want in dat vorige leven zag hij of zij er natuurlijk heel anders uit. Toch komt hij of zij ons niet vreemd voor, het voelt ergens vertrouwd aan.

Voor deze mensen voelen we iets speciaals, en dat gevoel kan weer opgepakt en verdergezet worden. We kunnen goede vrienden worden, omdat er al een 'gevoelsverbinding' actief is. We kunnen de stuwung voelen om voor elkaar iets speciaals te doen.

Zo vertelde Jozef Rulof hoe hij vele geliefden uit zijn vorige levens heeft kunnen helpen. Hij ontmoette bijvoorbeeld een vrouw op straat, waarvan hij wist dat zij zijn moeder was geweest in een vorig leven in Finland, die zekerheid was hem door zijn geestelijke leider Alcar gegeven. Hij voelde zich zo aangetrokken tot zijn vroegere moeder, dat hij haar graag omhelsd en gekust had, maar hij realiseerde zich natuurlijk wel dat zij en andere mensen dit heel gek zouden vinden, waardoor hij het liet. Gelukkig kon hij zijn gevoel kwijt door haar geld te geven, want dat had ze in de oorlogsjaren broodnodig.

Het is niet altijd nodig en dikwijls niet makkelijk om dat gevoel van toen in dit leven verder te zetten, omdat de huidige levensomstandigheden heel anders zijn. Deze herkenningen kunnen soms ook tot problemen leiden, want de huwelijkspartner uit dit leven is niet altijd blij met deze merkwaardige vriendschap die schijnbaar zomaar uit de lucht komt vallen, en waardoor de huidige relatie plots overschaduwd kan worden, zeker wanneer de betrokkenen niet beseffen dat dit nieuwe gevoel uit een vorig leven ontspruit en niet noodzakelijk in het heden verdergezet hoeft te worden. Wat ooit beleefd werd, hoort bij dat vorige leven waar die relatie belangrijk was, maar wanneer er nu in dit leven andere relaties centraal staan, is het niet de bedoeling dat die oude gevoelens ons uit de baan van ons huidige bestaan slingeren.

Zijn moeder uit Frankrijk

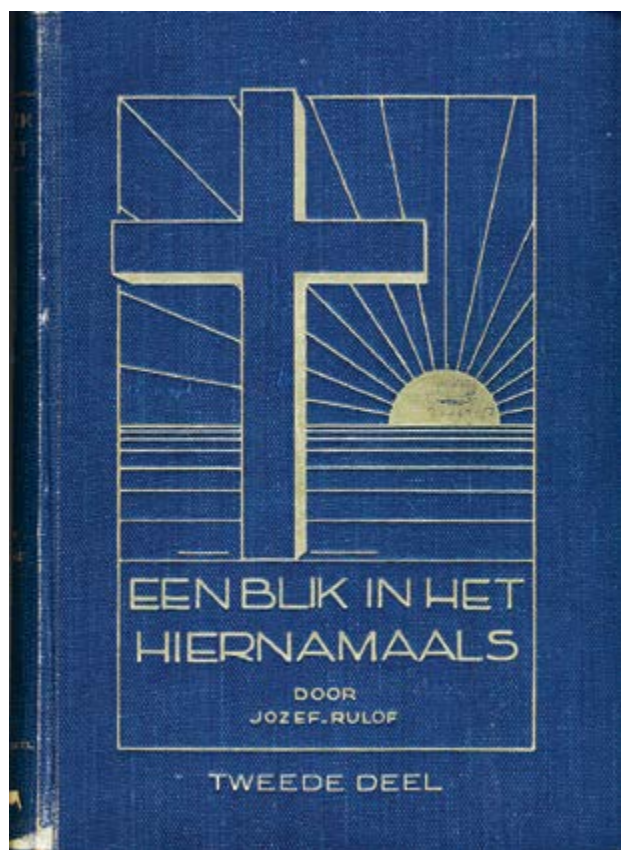
In de biografie van Jozef Rulof wordt nog een ander voorbeeld beschreven van een herkenning uit vorige levens die in het huidige leven ingepast kon worden. Het ging om een vorig leven van Jozef in Frankrijk, toen hij de naam André droeg.

Op een bepaald moment kreeg Jozef van meester Alcar het bericht dat zijn vroegere moeder uit Frankrijk de uitgave van zijn tweede boek ging financieren. Jozef schreef de woorden van Alcar op in een brief als bewijs voor later, en hij legde de brief klaar voor de dag dat zij naar hem toe zou komen. Drie

maanden later stond ze voor zijn deur.

Toen ze zijn huis binnenstapte, zei ze dat ze die nacht in een visioen Anthony van Dyck had gezien, die haar zei: 'Gá tot Jozef Rulof, hij is André, uw kind uit Frankrijk. Ik ben Anthony van Dyck, zijn meester. U moet hem helpen. Hij heeft uw hulp nodig om zijn tweede boek 'Een Blik in het Hiernamaals' uit te kunnen geven. Wilt u hem helpen, in naam van de meesters, in naam van Christus? Ga dan tot hem. Een bedrag van tweeduizend gulden is nodig!'

Alles klopte als een bus, de brief van Jozef bevatte precies dezelfde informatie, waardoor meester Alcar aan de vrouw het bewijs leverde dat ook haar wegen geleid werden. Zij voelde zich bezielde om Jozef te helpen met dit tweede deel van de trilogie 'Een Blik in het Hiernamaals'.

Meester Alcar wist dat zoiets hierna niet meer nodig zou zijn, want dan zou de verkoop van deze boeken voldoende geld opleveren om telkens het volgende boek te drukken.

Zeven jaar lang

Maar Jozef kreeg in zijn leven niets cadeau! Al kwam het hem op dat moment perfect uit dat hij zijn tweede boek kon uitgeven, meester Alcar had al bedacht hoe Jozef dit aan haar zou vergoeden. Ze kreeg van hem elke week de woensdagmiddag, dan kwam ze op de thee, en mocht ze alle vragen stellen die er in haar opkwamen. Zo kon ze uit eerste hand vernemen welke reizen Jozef met zijn leider in het hiernamaals maakte, en welke geestelijke kennis hij van die reizen meebracht.

Zeven jaar lang kwam ze stipt op tijd, en dan was het voor Jozef en zijn vrouw Anna 'opzitten en handjes geven', zoveel geven aan dit leven, zodat zij waarachtig kon zeggen dat ze zich geestelijk gesteund voelde door Jozef en de meesters van het licht. Voor Jozef was dit een serieuze opdracht, want hij zou veel liever dag en nacht werken, maar ook dit had zijn leider berekend, dan kreeg het medium tenminste een middag per week rust.

Geliefde gids

De gevoelsverbinding met onze geliefden overwint de dood. Ook vanuit het hiernamaals kan men nog iets speciaals doen voor de mensen met wie deze verbinding gevoeld wordt. In het artikel 'geesten op aarde' wordt beschreven hoe vele 'beschermengelen' hun geliefden op aarde helpen. Dat hoeven niet altijd geliefden uit hun laatste leven op aarde te zijn, dat kunnen ook geliefden uit vorige levens zijn.

In de boeken van Jozef Rulof staan talrijke voorbeelden van mensen die vanuit het hiernamaals hun geliefden uit vorige levens bijstaan. Zo was meester Alcar de vader van Jozef uit een vorig leven, daarom noemt Alcar hem in 'Een Blik in het Hiernamaals' dikwijls 'mijn zoon'. In het boek 'De Kringloop der Ziel' heeft Lantos als geestelijke gids ook een vader uit een vorig leven, Emschor. In 'Tussen Leven en Dood' wordt ook Venry geholpen door zijn vader uit een vorig leven. En in 'Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven' wordt Theo geholpen door zijn overleden vader uit zijn huidige leven.

Ook wanneer wij naar het hiernamaals overgaan, zijn het daar onze vroegere geliefden die ons bijstaan in ons nieuwe geestelijke leven. In 'De Kosmologie van Jozef Rulof' beschrijft meester Zelanus dat hij in het hiernamaals juist die zielen tot de geestelijke ontwaking heeft gevoerd, die hij in zijn aardse levens gekend had. Wanneer deze mensen in die vorige levens terugkeken en de liefde van Zelanus als vader of moeder uit dat vorige leven voelden, konden ze zich aan zijn leiding toevertrouwen.

Op een contactavond vertelde Jozef dat we heel dankbaar zullen zijn als we in ons hiernamaals een geliefde als gids mogen ontmoeten, zelfs al waren

we op aarde heel onafhankelijk. Hij antwoordde dit op een vraag van een vrouw die op aarde alleen door het leven ging, en geloofde dat ze daardoor een voorsprong had opgebouwd ten opzichte van de mensen die op aarde geestelijk leunden op hun partner. Want, zo redeneerde zij, zij had op aarde al geleerd om zelfstandig te zijn, en hoefde dan geen aardse relaties meer los te laten wanneer zij dit leven verliet.

Jozef laat deze vrouw echter zien dat haar zelfstandigheid op aarde slechts stoffelijk is. In de maatschappij kan ze werken voor haar bezit, op aarde kan ze eten kopen en materieel voor zichzelf zorgen. Maar zij is pas geestelijk zelfstandig wanneer al haar karaktertrekken in harmonie zijn met de sferen van licht.

Om daar te komen, staat er in het hiernamaals altijd een geliefde klaar om ons de weg te tonen en een eindje met ons mee te gaan. Dat kan een vader of een moeder uit een vorig leven zijn, maar ook een vriend of een broer of een zus. Uiteindelijk worden al deze gevoelsverbindingen opgenomen in een universele liefde, en vervolgen we onze oneindige evolutie in innige verbondenheid met onze eeuwige geliefde uit vorige levens, onze tweelingziel.

66. Uiterlijke gelijkenis met onze ouders

Wanneer het gelaat van een kind op moeder of vader lijkt, heeft de ziel van dit kind met die ouder een verbinding uit vorige levens.

Verbinding uit vorige levens

In het artikel 'karakter' worden de innerlijke gelijkenissen tussen ouders en kinderen beschreven. Maar de uiterlijke gelijkenis is meestal veel zichtbaarder, met name in het gelaat van het kind. Is het genetisch toevallig dat een kind de gelaatstreken van moeder of vader krijgt, of wordt dit door een geestelijke wet veroorzaakt?

In de boeken van Jozef Rulof wordt de betreffende geestelijke wet uitgelegd. Een kind komt niet toevallig bij deze ouders terecht, er is reeds een verbinding tussen de ziel van het kind en de ouders waardoor precies dit kind bij deze ouders komt. Die verbinding is ontstaan in de vorige levens waarin de ziel van het kind de ziel van één van de huidige ouders heeft ontmoet.

Door die verbinding trekt één van de ouders dit kind aan, zodat beide zielen in dit nieuwe leven een stap verder kunnen zetten om met elkaar in harmonie te komen. Omdat de ziel van het kind al vanaf een vorig leven met de moeder of de vader verbonden is, kan deze verbinding zich ook verstoffelijken in het gelaat van het kind tijdens het vormen van het lichaamje in de moederschoot.

De gelijkenis is niet volledig omdat de ziel van het kind in eerste instantie zelf zijn of haar gelaat schept vanuit het eigen gevoelsleven. Maar door de verbinding met de moeder of de vader wordt ook het gevoel van die ouder in het scheppingsproces van het lichaam betrokken.

Meer dan het gelaat

De invloed van de ouder bij wie het kind reïncarneert, kan groter zijn dan de gelijkenis in gelaat. Wanneer het kind door vorige levens met de moeder verbonden is, kan het kind van die moeder ook de ziekten van haar lichaam erven, zoals bijvoorbeeld tbc. Wanneer een ander kind van dezelfde ouders met de gezonde vader is verbonden, kan de vader dat kind vrijwaren van de ziekte in het moederlichaam.

De zaadcel of de eicel van de verbonden ouder heeft hierbij een overheersende invloed op het lichaam van het kind. Dat deze oorzaak te maken heeft met reïncarnatie is voor de huidige medische wetenschap nog twee stappen te ver, omdat die wetenschap nog stoffelijk is ingesteld.

67. Karakter

Vanwaar komen de innerlijke gelijkenissen met ouders, als we al onze karaktereigenschappen zelf opgebouwd hebben in onze vorige levens?

‘... de vrucht van al ons werken zal door onze eigen ziel geoogst worden.’

Innerlijke gelijkenissen met ouders

Het artikel ‘uiterlijke gelijkenis met onze ouders’ verklaart waarom het ge-
laat van een kind zo kan lijken op de ouders. Maar de gelijkenis kan ook in-
nerlijk zijn, in karaktereigenschappen die overeenstemmen. Deze innerlijke
gelijkenis wordt dikwijls oorzakelijk geïnterpreteerd, namelijk dat het kind
karakertrekken van de ouders heeft geërfd. Het ene kind aardt dan naar
haar moeder, het andere kind heeft meer weg van zijn vader, en sommige
kinderen krijgen een mix. Heeft een kind ook nog wat van zichzelf?

Volgens Jozef Rulof hebben we al onze karakertrekken van onszelf, en
hebben we geen enkele karaktereigenschap van onze ouders geërfd. Ons
hele karakter hebben we zelf opgebouwd in onze vorige levens, alle sterke en
zwakke kanten van ons karakter hebben we helemaal aan onszelf te danken.

Maar hoe is dan de soms frappante gelijkenis met een karaktertrek van de ouders te verklaren? Door de ouderlijke invloed! Er zijn zelfs mensen die tot hun zeventigste jaar nog onder de invloed van hun ouders zitten, en niet de zelfstandigheid hebben om zich los te maken van hun ouders.

Daarnaast is er wel de verbinding met de ziel van het kind, vanuit een vorig leven. Ouders trekken meestal kinderen aan van wie het gevoelsleven afstemming heeft op hun eigen gevoelsafstemming. Hierdoor hebben ouders en hun kinderen dikwijls gelijkaardige karaktereigenschappen opgebouwd, elk in hun eigen vorige levens.

Reïncarneren van karaktertrekken

Leven na leven bouwen we verder aan ons karakter. Waaraan we in het ene leven beginnen, maken we in het volgende leven sterker. Dankzij de reïncarnatie van karaktertrekken hoeven we niet steeds opnieuw in elk leven van nul te beginnen, want anders zouden we nooit een sterk karakter gevormd krijgen.

Net als bij aanleg krijgen we veel gevoel voor kunst of geestelijk bezit, wanneer we vele levens aan dit bezit werken. Hierdoor kunnen we zelf bepalen wat we van onze levens gaan maken. Willen we vreugde bereiken? Dat is mogelijk. Willen we elke dag geestelijk bezit beleven? Ook dat ligt in onze handen. In onze eeuwigheid kan niemand anders ons iets duurzaam geven of blijvend onthouden, de vrucht van al ons werken zal door onze eigen ziel geoogst worden.

Het leven liefhebben

Op dat oogsten kunnen we beter maar geen tijd zetten, niet voor onszelf en al zeker niet voor een ander. Want het menselijke karakter is dikwijls nog niet zo fraai. En het verbeteren van het karakter kost veel inzet, volharding en tijd.

Maar we hoeven niet te kijken naar het karakter van een ander. Als een ander bedriegt, hoeven wij dat niet te doen. Als een ander te lui is om aan zichzelf te werken, dan hoeven wij onze geestelijke ontwikkeling daar niet vanaf te laten hangen.

Toen Jozef Rulof aan zijn meester Alcar vroeg hoe hij de karakters van al die mensen in de maatschappij kon opvangen, kreeg hij de gouden raad: Heb het leven lief, dan vang je alles op. Als je het leven in de mens liefhebt, de ziel, dan hoef je je met het karakter van een ander niet bezig te houden, want dat is toch helemaal van en voor de mens zelf.

68. Persoonlijkheid

De ziel als persoonlijkheid zet haar gevoel om in handelen en verhoogt gaandeweg haar gevoelsgraad tot een geestelijke persoonlijkheid.

De persoonlijkheid van een mens die afstemming heeft op de eerste licht sfeer, uitgebeeld in kunst door meester Jongchi. De edelgesteenten symboliseren de karaktereigenschappen van de mens die zich waarheid, rechtvaardigheid en harmonie heeft eigen gemaakt.

Opbouw van persoonlijkheid

Het opbouwen van een persoonlijkheid die afstemming heeft op de eerste licht sfeer, een geestelijke wereld van liefde en harmonie, vraagt voor elke ziel in haar evolutie vele levens op aarde. Voordat al onze karaktereigenschappen gesymboliseerd kunnen worden door edelgesteenten en ijle sferenbloemen,

moet er meestal nog stevig gewerkt worden aan heel wat minder fraaie persoonlijkheidskenmerken.

In het boek 'Het Ontstaan van het Heelal' beschrijft meester Alcar, de geestelijke leider van Jozef Rulof, hoe elke ziel vele levens achter elkaar werkt aan het opbouwen van haar persoonlijkheid. Vele mensen zijn nog bezig met het opbouwen van een stoffelijke persoonlijkheid, een gevoelsleven dat gericht is op de aardse materie. Zij werken dag in dag uit om hun aardse bezit te vergroten. Hierdoor zijn ze nog niet opgewassen tegen de stormen van het leven, want op elk moment kan dit bezit verloren gaan of gestolen worden.

Hoewel zij zich dikwijls weten op te werken op de maatschappelijke ladder om meer bezit te vergaren, is het gevoelsleven van vele mensen nog niet rustig, ze willen steeds meer. Ze hebben nog geen rem in zichzelf die zegt: tot hier en niet verder. Ze beseffen nog niet dat de aardse omstandigheden dienen om zich geestelijk bezit eigen te maken. Wanneer ze hun aardse bezit door omstandigheden verliezen, vallen ze meestal in een diepe put, omdat ze nog geen geestelijke persoonlijkheid hebben die hun opvangt.

Heel wat mensen beginnen daarna weer van voren af aan, want de rijkdom die ze bij een ander zien, willen ze ook bezitten. Zo gaan er vele levens voorbij waarin ze tachtig en negentig jaar oud worden, en alles wat ze in dat leven gedaan hebben, is het werken voor het vergroten van hun aardse bezittingen.

Elke ziel beleeft deze levens, omdat zij alleen door haar handelen bewust wordt van wat dat handelen oplevert. Door het beleven van vele levens waarin het aardse bezit verloren gaat, zal de ziel als persoonlijkheid leren hoe zij met de aardse materie moet omgaan zonder er zich door te verliezen. Zo zal zij leren de aardse middelen te gebruiken voor zover nodig, zonder steeds meer te willen. Hierdoor zal zij een geestelijke persoonlijkheid opbouwen die onafhankelijk wordt van aardse welvaart, en die in alle materiële en maatschappelijke omstandigheden rustig zichzelf blijft, omdat ze haar zekerheid gelegd heeft in haar innerlijke gevoelsleven in plaats van in de uiterlijke wereld.

Vele levens zijn nodig om een geestelijke persoonlijkheid te worden. Eerst bouwt men in een stoffelijke gevoelsgraad innerlijke krachten op om de materie te beheersen. Later gaan die innerlijke krachten over in een geestelijke gevoelsgraad, en worden ze ingezet om het leven te dienen en lief te hebben. Maar indien er nog geen innerlijke krachten in de stoffelijke gevoelsgraden werden opgebouwd, is er ook nog niets in te zetten voor de geestelijke evolutie.

Jozef Rulof illustreert dit op een contactavond aan de hand van een vraag die hij kreeg over de föhn, een wind die heel wat mensen op hun zenuwen kan werken en prikkelbaar maken. Sommige mensen worden er zwaarmoedig door en krijgen zelfs zelfmoordneigingen, omdat ze hun hoofd laten hangen. Jozef geeft aan dat wie geen sterke persoonlijkheid heeft opgebouwd, die

ook niet kan inzetten om de stormen van het leven te weerstaan.

De ziel als persoonlijkheid

In de artikelen 'ziel' en 'gevoel' wordt beschreven hoe de ziel zich een gevoelsleven opbouwt door het beleven van vele levens op aarde. Hoe verhoudt zich dan de persoonlijkheid ten opzichte van het reïncarnerende gevoelsleven van de ziel?

De persoonlijkheid haalt bepaalde gevoelens uit het gevoelsleven en zet die om in gedachten of in handelingen. Zo kunnen we de persoonlijkheid zien als het scheppende handelende deel van de ziel. De ziel als persoonlijkheid handelt, waardoor men ziet wat er in de ziel aanwezig is. De ziel is meer dan haar persoonlijkheid, want er zijn nog veel gevoelens die in het onderbewustzijn blijven opgeborgen. Maar om nieuwe ervaringen op te doen die daarna gevoel worden, moet de ziel als persoonlijkheid handelen, iets doen.

Door het inzetten van onze persoonlijkheid worden we ons bewust van de aspecten die in onze ziel leven. Hierdoor kunnen we twee verschillende niveaus in onszelf onderscheiden. Er is het niveau van onze persoonlijkheid waarmee we handelen en ons bewust zijn van die gevoelens die we in denken en handelingen omzetten. En er is het niveau van onze ziel, dat door onze persoonlijkheid nog niet wordt gevoeld en begrepen, het niveau waarvan we ons dus nog niet bewust zijn.

Als de mens 'ik' zegt, bedoelt hij meestal zijn persoonlijkheid, dat deel van zichzelf waar hij zich persoonlijk van bewust is. Maar de mens is veel meer dan zijn 'ik', veel meer dan datgene wat hij al kent van zichzelf, van zijn ziel. Door onze vele levens worden we ons steeds meer bewust van wat er nog meer in ons leeft dan wat we al kennen.

Zo beleeft onze persoonlijkheid een evolutie, die ook beschreven kan worden in termen van 'gevoelsgraden'. Elke ziel zal eerst een stoffelijke persoonlijkheid moeten opbouwen, om daarna pas een geestelijke persoonlijkheid te bereiken. Tijdens deze ontwikkeling worden we ons bewust van ons reïncarnerende gevoelsleven, en voelen we dat onze ziel verder reikt dan dit ene aardse leventje.

Eerst werkt onze persoonlijkheid nog dikwijls tegen onze ziel in, omdat we ons nog niet bewust zijn van de aard van onze ziel. Wanneer we een ander mens leed aandoen, zal onze ziel ons vroeg of laat naar die andere ziel terugbrengen om dat leed in geluk om te zetten, omdat onze ziel in harmonie wil komen met al het leven om haar heen. Als persoonlijkheid vragen we ons dan af waarom wij toevallig in die situatie zijn beland, omdat we ons dan niet bewust zijn van het feit dat onze ziel ons zelf naar die omstandigheden heeft gestuurd.

De meeste mensen leren hun persoonlijkheid pas kennen wanneer ze hun aardse leven verlaten hebben. In het hiernamaals staan ze voor de gevoelsgraad van hun persoonlijkheid als een wereld met licht of duisternis. Dan pas zien ze wat ze voor zichzelf hebben opgebouwd door hun aardse levens, en wat ze uit hun aardse leven naar het hiernamaals hebben meegebracht. Al hun materiële bezittingen zijn op aarde gebleven en alleen hun gevoel is overgebleven. Dan ervaren ze wat er overblijft van hun persoonlijkheid wanneer het maatschappelijke deel daarvan losgelaten moet worden. Als er al een geestelijk deel is opgebouwd, dan kan dat nu het heft overnemen. Of willen ze zich nog steeds beroepen op wat ze op aarde waren?

Een geestelijke leider van Jozef Rulof, meester Zelanus, beschrijft hoe hij een godgeleerde van de aarde in het hiernamaals opving. Zelanus vraagt: 'Wie bent u?' De man antwoordt: 'Ik ben professor.' Zelanus zegt: 'U bent hier niets. U was godgeleerde, professor, doctor. Wat nog meer? Ziet ge nu, meneer, leven, dat dat professoraat, dat doctorschap en uw ingenieur-zijn, uw technisch wonderschap niets te betekenen heeft indien u van al dit leven het kleinste nog niet eert, niet lief kunt hebben, want gij hebt geen liefde. Gij hebt van reine, ruimtelijke, goddelijke vriendschap een moordkuil gemaakt door snauwen, grauwen, dikdoen, hoogmoed; en dat moet er nu uit.'

De man probeert zich nog af te sluiten voor zijn eigen bewustwording door te zeggen: 'Waar is God, waar is Christus, ik heb me voor Christus gegeven en God, ik heb de mensen tot de ontwaking gebracht om ze te laten zien wat er alles op de wereld leeft, ik heb mijn studenten ...'

Zelanus tracht de man zijn nieuwe realiteit onder ogen te laten zien: 'Ja, u hebt studenten gehad, maar u hebt ze gevoerd van de wal in de sloot, want uw filosofische leer had geen betekenis. Uw filosofisch gevoelsleven is duisterlijk afgestemd. Wat gij u eigen hebt gemaakt, meneer de professor, is professoraatschap. Dat boek, die letteren ... u hebt de taal mooi, machtig leren schrijven, u hebt verstand van godsdiensten der aarde, maar de goddelijke godsdienst als waarheid en welwillendheid, dat de liefde is, hebt u bewust gesmoord.'

Meester Zelanus vat samen wat er werkelijk toe doet als we in het hiernamaals aankomen: 'Kijk, zo zie ik, zo ziet mijn karakter, zo ziet mijn persoonlijkheid er op dit ogenblik uit. Heb ik waarachtige menselijke liefde?'

69. Deelpersoonlijkheden

Hoe ontstaan binnen één mens verschillende deelpersoonlijkheden met elk een eigen karakter, en hebben ze nut of vormen ze een gevaar?

Jeugdpersoonlijkheid

Het bestaan van verschillende delen binnen één persoonlijkheid kan volstrekt normaal zijn. Zo kan bij een aantal mensen een onderscheid gemaakt worden tussen de jeugdige persoonlijkheid en de volwassen persoonlijkheid. In het beroepsleven kan deze jeugdpersoonlijkheid ongewenst zijn omdat die onaangepaste gewoonten kan hebben, of een specifiek dialect spreekt.

Wanneer iemand na zijn jeugd verhuist naar een ander land waar men een andere taal spreekt, wordt het verschil meestal nog duidelijker. Wanneer de immigrant zich wil integreren, staat hij of zij voor de opdracht om in het nieuwe land een nieuwe (deel)persoonlijkheid op te bouwen die aangepast is aan de gebruiken van dat land.

Wanneer men dan later zijn geboortestreek weer bezoekt, komt gelukkig meestal vanzelf de jeugdpersoonlijkheid weer boven water, die niet alleen de streektaal spreekt, maar die ook herkend wordt door familie en vrienden. Anders voelt men zich in de eigen geboortestreek niet meer 'thuis'.

In de boeken van Jozef Rulof wordt zijn jeugdpersoonlijkheid 'Jeus' genoemd. Jeus spreekt Gelders, een dialect uit het oosten van Nederland. Wanneer Jeus na zijn jeugd naar Den Haag verhuist, een voor Nederlandse begrippen grote stad in het westen van het land, moet hij daar een nieuwe stadse persoonlijkheid opbouwen, die als 'Jozef' Standaardnederlands moet leren en die zich als taxichauffeur stadse omgangsvormen moet eigen maken.

Theo en Jack

Er kunnen ook verschillende volwassen persoonlijkheden naast elkaar bestaan binnen één mens. Die verschillende delen van de persoonlijkheid kunnen elkaar wel of niet in de weg zitten, en ze kunnen elkaar ook aanvullen.

Zo kende Jozef naast zijn stadse deelpersoonlijkheid ook een meer geestelijk gerichte deelpersoonlijkheid die in zijn boeken 'André' wordt genoemd. André is zijn spirituele kant, en die kon zich ontwikkelen tot grote geestelijke hoogte, omdat die zich niet meer behoefde te bekommeren om het maatschappelijke leven, wat Jozef voor zijn rekening nam. De naam André komt uit Frankrijk, hij kreeg die naam tijdens een vorig leven in dat land. De persoonlijkheid uit dat vorige leven is in zijn huidige leven een deelpersoonlijkheid.

In de boeken van Jozef Rulof zijn nog talrijke andere mensen beschreven, die meerdere deelpersoonlijkheden beleefden. Zo beschrijft Theo in het boek 'Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven' hoe hij zijn tweede persoonlijkheid Jack leert kennen.

Theo moet als Nederlandse soldaat vechten in de Grebbelinie, een frontlinie in de Tweede Wereldoorlog. Wanneer hij in dat oorlogsgeweld ronddooft, voelt hij dat Jack in hem naar boven komt. Dit is een andere persoonlijkheid die hij in zijn hele leven niet in die sterkte heeft gevoeld. Toch voelt Jack niet vreemd aan voor Theo. Later verneemt Theo dat Jack de naam is die hij droeg in zijn vorige leven. Jack is zijn gevoelsleven van toen, zoals hij zich voelde in zijn vorige leven.

Wanneer Jack in de Grebbelinie het dagbewustzijn overneemt, wordt zijn lichaam uiteengerukt door de explosie van een granaat. En hoe gek dit voor Theo ook klinkt, dat is precies waar Jack voor gereïncarneerd was. Wanneer Theo later op zijn leven terugkijkt, krijgt hij van zijn vader in het hiernamaals de uitleg waarom deze gewelddadige dood plaatsvond. Jack was een psychiater geweest, die heel zijn leven maar op één vraag was ingesteld: 'Overleeft de ziel elke lichamelijke schok?'

Jack was met deze vraag zelfs al vele levens lang aan het worstelen. Als wetenschapper wilde hij de mensheid het antwoord op deze vraag schenken, omdat het eeuwige voortbestaan van de ziel alle gevestigde kennis in een ander licht zou plaatsen. Maar het was meer geworden dan een wetenschappelijke studie, voor zijn reïncarnerende gevoelsleven was het een vraag geworden waar hij zich niet meer van kon bevrijden. Door de voortdurende gerichtheid op die ene vraag, heeft de ziel van Theo zelf de situatie opgezocht, waardoor de prangende vraag beantwoord kon worden met de absolute zekerheid van de eigen ervaring. Anders geraakte het gevoelsleven hier niet meer vrij van, en stond de geestelijk evolutie van zijn ziel stil.

De persoonlijkheid die deze vraag beantwoord moest krijgen, was Jack. Theo had zich nooit geïnteresseerd voor die vraag, die beleefde het leven als een onbezorgd kind. Daarom kwam op het beslissende moment Jack als deelpersoonlijkheid in zijn bewustzijn naar boven, want het was zijn moment, zijn tijd, de reden waarom Theo beroepsmilitair was geworden. Later ziet Theo dat het Jack was, die deze beroepskeuze had gemaakt, zonder dat Theo zich daar op dat moment van bewust was, want toen sluimerde Jack nog voor het grootste gedeelte in zijn onderbewustzijn. Maar voor deze cruciale beslissing werd er reeds gehandeld vanuit het gevoelsleven van Jack, omdat Jack daarvoor gereïncarneerd was.

Nadat Theo in het hiernamaals zijn leven verwerkt heeft, is het ook Jack die het voortouw neemt als de leidende persoonlijkheid. Theo is alleen voor dat ene leven belangrijk geweest, maar die heeft voor de geestelijke ontwik-

keling van zijn ziel verder geen betekenis meer. Als Jack heeft hij iets aan de mensheid te geven, hij wil nu zijn nieuw verworven kennis aan de wereld doorgeven, zodat ook de mens op aarde de onvergankelijkheid van de ziel leert kennen. Daarom maakt hij zich na het leven van Theo in het hiernamaals klaar om straks op aarde opnieuw te reïncarneren, om dan als wetenschapper dit bewijs te kunnen leveren.

Op het moment van de explosie was Jack voor vijfenzeventig procent aanwezig in het dagbewustzijn, hevig ingesteld op dat ene moment waarvoor hij terugkwam. Theo maakte op dat moment nog maar voor vijfentwintig procent deel uit van het dagbewustzijn, hij zag alles als in een droom.

In het hiernamaals zal Theo nog verder wegzinken, en zal Jack de honderd procent gevoelskracht gaan inzetten om de mensheid te dienen. In de sferen van licht in het hiernamaals is er uiteindelijk geen plaats voor meerdere deel-persoonlijkheden, die kunnen alleen nuttig zijn voor verschillende periodes of taken in het leven op aarde, zoals het beleven van de jeugd in een klein dorp tegenover het opvangen van de harde maatschappij in de stad, of het combineren van taak en goedmaken.

Jack weet zeker dat hij weer zal kunnen incarneren, omdat hij een bijdrage aan het geestelijke bewustzijn van de mensheid zal leveren, en die missie heeft voorrang op de zielen die alleen naar de aarde terugkeren om door het goedmaken zichzelf weer in harmonie met al het leven te brengen.

Wie in ons leest deze artikelen?

Op een contactavond werd Jozef Rulof de vraag gesteld hoe hij het machtige priesterschap van zijn vorige leven als Dectar in het oude Egypte in zijn latere reïncarnaties kon verliezen. Jozef antwoordde dat hij dat priesterschap niet verloren heeft, maar dat het als zijn deelpersoonlijkheid Dectar in zijn huidige leven nog steeds beschikbaar is.

Jozef voegt hier aan toe dat ook de vraagsteller deze werkelijkheden in zichzelf kan onderzoeken. Want waarom zit de vraagsteller in deze zaal en is hij geïnteresseerd in een leven na de dood en in het terugkijken in vorige levens? Wie is degene in de vraagsteller die zo scherp kan denken, die goede vragen stelt en een enorm verlangen kent om de boeken van Jozef Rulof te lezen?

Is dat de persoon die in Den Haag is opgegroeid? Die persoon volbrengt een maatschappelijke baan waarin hij wellicht niet zo geestelijk bezig is als tijdens het vragen stellen aan Jozef. En zijn jeugdige persoonlijkheid is wellicht ook niet zo in vragen over reïncarnatie geïnteresseerd. Misschien is de vraagsteller eerder iemand uit de tempel van toen, die nu in deze zaal de kans ziet om zijn geestelijke studie weer op te nemen en voort te zetten.

‘Want waarom zit de vraagsteller in deze zaal ...’

Hoeveel deelpersoonlijkheden kunnen we in onszelf onderscheiden? In dit licht kunnen we onderzoeken hoeveel procent van ons gevoelsleven al wil deelnemen aan geestelijke ontwikkeling. En hoeveel eigenschappen in ons al harmonisch en universeel liefdevol zijn. Hoe groot is het deel van onze persoonlijkheid dat al in een lichtsfeer voelt, denkt en handelt?

Meervoudige persoonlijkheid

Op een andere contactavond schetst Jozef een situatie waarbij een deelpersoonlijkheid opdoemt, die een negatieve invloed kan hebben op de levensloop. Hij praat over een vrouw die plots niet meer tevreden is met haar financiële situatie, en die meer geld wil zien van haar echtgenoot. Er komt iemand van adel in haar omhoog, die centjes wil hebben.

Wanneer zij en haar man geen reïncarnatie kennen, kan dat natuurlijk voor problemen zorgen. In het ergste geval gaat de vrouw uitkijken naar een andere man, die haar meer rijkdom kan geven. Want als dame van adel heeft ze daar in haar gevoel toch recht op, met minder kan ze niet meer rondkomen.

Wanneer zij beiden begrijpen dat er een vorig leven naar boven is gekomen, dat haar deze nieuwe gevoelens geeft die er voorheen niet waren, kan deze nieuwe deelpersoonlijkheid terug verwezen worden naar daar waar hij of zij thuishoort, in het diepe onderbewustzijn. Hiervoor moet de vrouw in haar gevoelsleven de regie houden, en de toegang van deze deelpersoonlijkheid tot het dagbewustzijn beperken. Want niet elke deelpersoonlijkheid kan gebruikt worden in dit leven, vele delen zijn niet meer bruikbaar en moeten

juist losgelaten en overstegen worden om in dit leven een verdere stap te kunnen zetten in de geestelijke ontwikkeling van onze ziel.

Nog grotere problemen kunnen er ontstaan wanneer er beïnvloeding komt van een persoonlijkheid die niet uit ons eigen onderbewustzijn voortkomt, hoewel men eerst wel zou kunnen denken dat het een eigen deelpersoonlijkheid is. Dan kan het verschijnsel ziekelijk worden. Deze problemen worden behandeld in het boek 'Zielsziekten van Gene Zijde bezien'.

In de huidige psychiatrie worden termen gebruikt als meervoudige of multiple persoonlijkheidsstoornis en dissociatieve identiteitsstoornis. Vroeger sprak men ook van gespleten persoonlijkheid. De psychiatrie en psychologie doorgronden deze stoornissen nog niet, omdat de wetenschap geen leven na de dood en geen vorige levens aanvaardt.

Splitsing van persoonlijkheid

In de boeken van Jozef Rulof wordt ook gesproken over het gevaar van een onbewuste splitsing van persoonlijkheid, waarbij een handeling slechts uitgaat van een deel van de persoonlijkheid, en de andere delen zich niet bewust zijn van die handeling.

Zo wordt bijvoorbeeld in het boek 'Maskers en Mensen' beschreven hoe de Nederlandse schilder Vincent van Gogh zijn aardse leven beëindigde. Hij bereikte een grote hoogte in zijn kunst, maar liep zich tegen zijn belevenissen te pletter. Toen greep hij naar een revolver en pleegde zelfmoord.

Op dat moment was het niet zijn hele persoonlijkheid die handelde. De trekker werd overgehaald door hoogstens tien procent van zijn persoonlijkheid, de rest van zijn karakter deed er niet aan mee. Als kunstenaar wist hij op dat moment niet wat hij deed. Er steeg iets uit zijn onderbewustzijn omhoog dat niet verder wilde leven, maar Vincent kon dit niet beredeneren, hij kende zijn eigen reïncarnatie niet, hij kon hierin niet denken, anders had hij kunnen praten met dat deel van zijn persoonlijkheid dat omhoog kwam en het vervolgens de juiste plaats kunnen geven in zijn kunstenaarsleven, zodat hij op deze wijze zijn aardse leven niet had hoeven te beëindigen.

Niet alleen zelfmoord kan op tien procent persoonlijkheid gebeuren, maar ook moord of andere vernietigende handelingen. Dat neemt niet weg dat de mens de gevolgen van deze handelingen zal ondergaan, omdat men zich niet kan verschuilen achter een deel van zijn persoonlijkheid, men blijft altijd volledig verantwoordelijk voor zijn eigen daden. Daarom is het zo belangrijk om alle delen van de persoonlijkheid te leren kennen, en te zorgen dat die onder één centraal beheer komen, een regie die voor de eigen geestelijke ontwikkeling werkt in plaats van die evolutie tegen te houden.

Dat ene ik

Wanneer Jozef Rulof voor het beleven van de diepste wetten van de kosmologie stond, moest hij eerst zijn deelpersoonlijkheden integreren zodat hij de volle honderd procent van zijn persoonlijkheid kon inzetten om deze wetten te kunnen aanvoelen. Al het gevoel dat hij kon mobiliseren moest op deze taak gericht worden, alle gedachten moesten dit machtige werk gaan dienen. Voordien waren zijn verschillende deelpersoonlijkheden nuttig om zich elk te kunnen specialiseren in een bepaald deel van zijn leven, maar nu moest al die gevoelskracht gebundeld worden.

Jozef zegt dat wij allemaal voor deze taak komen te staan, ten laatste wanneer we de sferen van licht willen betreden. Daar kunnen we niets meer aanvangen met verschillende delen van onze persoonlijkheid die ieder een eigen kant op willen wandelen, daar moeten alle gevoelskrachten deel gaan uitmaken van dat ene ik dat ons doet groeien in bewustzijn en liefde.

70. Wil

*Als we al onze gevoelskrachten tot één sterke wil willen samensmeden,
zullen we een streep moeten zetten onder zwakke willetjes.*

De opbouw van onze wil

In het artikel ‘persoonlijkheid’ wordt beschreven dat we onze wil en persoonlijkheid kunnen zien als onze bewuste mogelijkheid om ons gevoel om te zetten in denken en handelingen. Met onze wil kunnen we gevoel uit ons onderbewustzijn optrekken en dat richten op één punt. De mate waarin we deze gevoelskrachten omhoog kunnen halen en geconcentreerd kunnen inzetten, bepaalt de sterkte van onze wil.

Jozef gaf in dit verband het voorbeeld van een man die met zijn boot op zee tegen de elementen vocht. Door het harde gevecht tegen de krachten van de oceaan bouwde de man wilskracht op. Later, als hij die wilskracht gaat inzetten om zichzelf tot geestelijk bewustzijn te brengen, dan kan hij dankbaar gebruik maken van de wil die hij in vorige tijden heeft opgebouwd.

Het smeden van één wil

Toch ervaren de meeste mensen dat hun wil niet zo sterk is als ze zelf zouden willen. Vele mensen willen stoppen met een ongezonde gewoonte, maar ervaren dan dat dit niet zo vanzelfsprekend is. Zodra we onze wil op iets

willen inzetten, kunnen we voelen welke tegenwerkende krachten in ons gevoelsleven dat specifieke doel nog niet willen, maar liever iets anders willen.

Net als de persoonlijkheid is de wil versnipperd door talrijke kleine willetjes, die elkaar kunnen tegenwerken. Al de verschillende karaktertrekken of deelpersoonlijkheden van de mens, al de vorige levens die in zijn onderbewustzijn leven, kunnen de wil behoorlijk verbrokkelen.

Willen we echt vooruitgaan in ons leven, dan moeten we een streep zetten onder al die zwakke willetjes die een eigen leven willen leiden. Daarvoor hebben we ons gevoelsleven in het gareel te brengen. Wanneer onze wil voldoende krachtig en eenduidig is, zijn we ook beter bestand tegen de wil van een ander, als die op ons leven wordt ingesteld.

Zo geeft Jozef het voorbeeld dat hij de speelsheid van zijn jeugdige persoonlijkheid 'Jeus' onder controle moest zetten, om in de grote stad een stadse persoonlijkheid op te bouwen, waar de mensen niet om lachen. Wanneer hij Jeus dialect zou laten praten, zou hij als taxichauffeur niet voor vol worden aangezien. Hij heeft al zijn kleine willetjes uiteindelijk gebundeld tot één wil om zijn geestelijke ontwaking een krachtige stuwung te kunnen geven.

Jozef geeft aan dat hij hiervoor met moeheid niet te maken wilde hebben. Hij stond voor de opdracht om elk gevoel in hemzelf licht te verschaffen, om elke gedachte tot de geestelijke verruiming te stuwun. Hij heeft ervaren dat zijn wil bergen kan verzetten, maar wie van ons is reeds aan een dergelijke sterke wil begonnen?

71. Zelfkennis

Over de mens en zijn ziel bieden de boeken van Jozef Rulof een schat aan kennis, en ons eigen zelf leren we kennen door liefde te geven.

Zelfanalyse

We kunnen onszelf heel goed leren kennen door aandachtig te volgen wat we voelen, denken en doen. In de artikelen ‘aanleg talent gave’, ‘fobie en angst’, ‘gevoel’ en ‘ziel’ wordt beschreven hoe onze gevoelens het resultaat zijn van al onze belevenissen in dit leven en onze vorige levens. Door te kijken welke gevoelens onze ziel heeft meegebracht, kunnen we zien tot welke ‘gevoelsgraad’ we in dit leven gekomen zijn.

In de artikelen ‘van gevoel tot gedachte’ en ‘hersenen’ wordt het denken vanuit ons gevoel beschreven. Met elke gedachte die we verstoffelijken bouwen we aan onze eigen geestelijke wereld, waarin we in ons hiernamaals zullen voortleven. Als we de gedachten en handelingen volgen die vanuit ons gevoel gevormd worden, kunnen we zien wat er in ons innerlijk leeft. Deze zelfanalyse komt tevens aan bod in de artikelen ‘karakter’, ‘persoonlijkheid’, ‘deelpersoonlijkheden’ en ‘wil’.

Door de boeken

De 27 boeken van Jozef Rulof bevatten een schat aan kennis over ons wezen als mens. Ze beschrijven het ontstaan en de evolutie van ons lichaam en onze ziel. Ze analyseren hoe de vorige levens van de mens zijn huidige leven vormgeven, en hoe de mens en de mensheid over duizenden jaren heen geestelijk evolueren.

Nu deze boeken er zijn, hebben wij het volgens Jozef Rulof veel gemakkelijker dan alle mensen die op eigen kracht proberen achter al deze kennis te komen. De kennis uit de boeken komt immers van een bron, die wij als mens op aarde niet kunnen bereiken. De kennis wordt doorgegeven door meesters van het licht die als geestelijke persoonlijkheden honderden en duizenden jaren lang al het leven bestudeerd hebben. In de biografie van Jozef Rulof kunnen we lezen wat Jozef heeft moeten doen om deze kennis te kunnen ontvangen voor wie het verlangen voelt om zichzelf als mens te leren kennen.

Zelf aan het werk

We kunnen de kennis uit deze boeken in ons opnemen, maar dan begint

pas het eigen maken van deze kennis, en die toepassen in ons eigen leven door ons handelen geestelijk te verruimen. Jozef omschrijft dit met: 'Doe goed en ge gaat verder, en heb lief, wat gij lief kunt hebben en de sferen van licht staan voor uw leven open.' Volgens hem geven zijn boeken de bredere uitleg die hoort bij de boodschap van Christus, en kunnen we ons geestelijk gevoel eigen maken door liefde te geven.

Op een contactavond kreeg Jozef Rulof de vraag of we ook geestelijk kunnen groeien en tot zelfkennis kunnen komen door een dagelijkse tien-minuten-concentratie en een ademtechniek. Jozef antwoordde dat het belangrijker is om onze concentratie de hele dag door in te stellen op geestelijke verruiming. En onze hele persoonlijkheid naar het licht brengen, vraagt veel meer dan alleen een ademtechniek. Een klein karaktertrekje overwinnen, kan al een gevecht op leven en dood betekenen.

Buigen

Het werkelijke gevecht om ons geestelijk te verruimen begint pas wanneer we ons ertoe willen zetten om al het leven elke seconde onvoorwaardelijk lief te hebben. Dan leren we onszelf kennen, want dan komen we alle gevoelens en karaktertrekken van onszelf tegen die aan deze universele liefde nog niet willen deelnemen.

Het sleutelwoord om dan toch vooruit te komen is volgens Jozef 'buigen'. Buigen voor alles wat op ons pad komt, zonder daartegen in opstand te ko-

*'We kunnen onszelf heel goed leren kennen
door aandachtig te volgen wat we voelen, denken en doen.'*

men. Aanvaarden wat het leven ons brengt, en daarvan het beste te maken.

Jozef geeft als voorbeelden het buigen voor lichamelijke ziekten, dodelijke ziekten, of het overlijden van een geliefde. Jozef heeft mensen gekend die al zijn boeken hadden gelezen, en die deze boekenkennis gebruikten om anderen te overbluffen. Als een ander dan met de dood van een geliefde geconfronteerd werd, dan vonden deze lezers dat die ander dat toch makkelijk moest kunnen verwerken, want door de boeken weten we toch dat de mens verder leeft.

Maar toen deze mensen vier maanden later zelf moesten bewijzen wat ze zich innerlijk hadden eigen gemaakt, zakten ze in elkaar. Hun grootspraak was alleen bluf en kale drukte geweest. Ze kenden zichzelf niet, ze dachten al vele graden verder te zijn dan wat ze van zichzelf leerden kennen toen het eropaan kwam.

Liefde voor het leven

De kennis uit deze boeken wordt pas ons eigen innerlijk bezit als we onze medemens leren lief te hebben. Wanneer we deze kennis in praktijk brengen, zullen we onvermijdelijk struikelen, want we komen karaktertrekken tegen die nog niet mee willen. Wanneer we dan kunnen buigen voor die karaktertrek van onszelf of van anderen, kunnen toegeven dat die ons even deed vallen, maar daarna met nog meer moed en vooral een grotere zelfkennis weer op pad gaan, dan zijn we ons geestelijk aan het verruimen.

Wanneer we elkaar werkelijk willen begrijpen en aanvaarden, dan gaan we de harmonie voelen van de universele liefde. Daarvoor is het nodig dat we onze medemens als 'leven' gaan zien, waarbij we zijn of haar karakter wijselijk bij de ander laten, want die heeft het wellicht al moeilijk genoeg om zichzelf daarin te leren kennen. En voor we onszelf als ziel helemaal kennen, zijn we alweer een eeuwigheid verder.

72. Socrates

De Socrates in onszelf kan alle gevoelens en gedachten onderzoeken en vaststellen of die licht of duisternis in onze innerlijke ruimte brengen.

Wat is gevoel?

In de Griekse oudheid begon Socrates als filosoof voor de mensheid te denken. In de tempels van het oude Egypte waren al fundamenteën gelegd om tot helder denken te komen, maar Socrates, Plato en Aristoteles stonden

aan de wieg van het denken als wijsbegeerte.

Socrates bracht zijn medemens tot denken door het stellen van vragen. 'Wat is gevoel? Wat is geluk?' Sommige mensen vertelden hem dat ze blij waren. 'Ja', zegt Socrates, 'om dat beetje geld dat je daar kreeg. Maar dat bedoel ik niet, ik bedoel dát gevoel dat ons verbindt met al de wetten, waardoor wij en desnoods al het leven is ontstaan.' En toen begon de mens wijsgerig te denken.

'Waarom kust u? Wat voelt u als u kust? En welk gevoel krijgt u als u iemand slaat? Als u iets hard en afbrekends zegt, wat gebeurt er dan in uw ruimte?' Socrates wou de mens bewust maken van het verschil tussen gevoelens die harmonie geven, en gevoelens die onze innerlijke ruimte verduisteren.

'Als ik denk en ik wil het goede doen, waarom heb ik dan hier in mij nog het gevoel dat niet deel wil nemen aan mijn goedheid?' De artikelen 'wil' en 'persoonlijkheid' gaan in op wat Socrates aan de mensen vroeg. Daar heeft men later wijsbegeerte aan de universiteit van gemaakt, maar het artikel 'zelfkennis' stelt dat het universele vragen zijn voor elk mens die zichzelf wil leren kennen. De artikelen 'gedachten van een ander', 'wat weten we zeker', 'leren denken' en 'waarheid' zoemen in op dit filosofische denken.

Gifbeker

Socrates bevroeg het denken van de mens, en dat vonden vele tijdgenoten al te ver gaan. Hij bracht een hoger voelen en denken, het bevragen of alles wat de mens dacht wel zo zeker en zo waar was. Maar vele mensen wilden niet aan bewustwording beginnen, ze hielden liever vast aan wat ze kenden. Daarom kreeg Socrates de gifbeker voorgezet, want in hun ogen besmette hij de mens.

Zij braken dit hoger voelen en denken hardhandig af. Zij trokken een mist op om de waarheid te verdoezelen, om niet te hoeven beginnen aan nieuw voelen en denken, aan het loslaten van schijnzekerheden. Wat Socrates hen vroeg, kwam hun niet goed uit, al voelden sommigen dat het waar was. Maar zij verkozen maatschappelijke zekerheid boven geestelijke bewustwording.

Reïncarnatie

Waar kwam het gevoel van Socrates vandaan, om de mens te bevragen? Toen hij in het hiernamaals kwam, en hij kon terugkijken in zijn vorige levens, zag hij dat hij in de tempels van het oude Egypte aan zijn eigen bewustwording begonnen was. Daar leerde hij zijn gevoelens op werkelijkheid te baseren door de gevoelsverbinding met het leven. Daar was hij begonnen aan zijn wijsbegeerte.

In de sferen van licht werd hij opgevangen door de meesters van 'De Universiteit van Christus', omdat hij voor hun orde gediend had. Hij was in Griekenland gereïncarneerd, om hoger voelen en denken te brengen. Hij had nog veel meer willen geven in dat leven, maar kreeg daar de kans niet toe.

Socrates kreeg in het hiernamaals de bezieling om opnieuw te reïncarneren, om zijn missie verder te zetten, maar de meesters maakten hem toen duidelijk dat anderen zoals Jozef Rulof naar de aarde terug zullen keren om de missie van Christus te dienen.

Toen begreep hij dat zijn gifbeker nog niet het ergste was, want het had hem niet tegengehouden in zijn eigen geestelijke evolutie. Hij zag dat de mensen die hem zijn gifbeker hadden gegeven en de mensen die moorden, vernietigen en roddelen zichzelf voor eeuwen vastzetten aan de afbraak die ze in de wereld brengen.

De Socrates in onszelf

Socrates, Plato en de anderen zijn begonnen aan de bewustwording dat elke gedachte een wereld van licht of duisternis vertegenwoordigt. Door elke gedachte bouwen we mee aan een sfeer van licht of duisternis in onszelf en

in het hiernamaals.

De Universiteit van Christus diept deze filosofie verder uit door elke gedachte wijsgerig te onderzoeken op waarheid en liefde. Wanneer de Socrates en de Plato in onszelf ontwaken, kunnen we kijken hoeveel harmonie en werkelijke eenheid met het leven elke gedachte vertolkt, en bezielen we alleen die gedachten die bijdragen aan een betere wereld in en buiten onszelf.

73. Wedergeboren voor een taak

Vele zielen reïncarneren om wijsheid, kunst, wetenschap en techniek op aarde te brengen voor de ontwikkeling van de mensheid.

Wijsheid

Vele zielen komen terug voor een taak, waarmee ze de mens op aarde vooruithelpen. Ze geven hun leven om het lichamelijke lijden van de mens te verminderen, of om de geestelijke ontwikkeling te stimuleren. Ze brengen wijsheid en kunst op aarde, of een grote vooruitgang in wetenschap en techniek.

Bach, Beethoven en Mozart

Jozef Rulof vertelt op een contactavond over een hogepriester die voor zijn sterven op aarde aan de priesters van zijn tempel meedeelde: 'Ik kom in de morgen alweer terug, want aan mij is het gegeven om mijn taak voort te zetten.' Een korte tijd daarna werd hij in de buurt van de tempel wedergeboren, en na drie jaar vertelde het kind zijn moeder al: 'Mama, ik blijf hier niet want ik ga naar de tempel. Daarginds is een tempel, nietwaar?'

Toen hij acht jaar was, verhuisde hij naar de tempel. Op dat moment bezat hij al dezelfde wijsheid als in zijn vorige leven. Hij zei tegen zijn ouders: 'Schreit u maar niet, vader en moeder, want ik heb nog meer vaders en moeders.' Hij bezocht zijn ouders uit zijn vorige leven, want die waren nog op aarde.

In zijn nieuwe leven zette hij de school voor mystieke wijsheid voort, waarvan hij in zijn vorige leven ook de leraar was. De school werd geïnspireerd door geestelijke meesters, waardoor hij dit bewijs van zijn eigen snelle reïncarnatie aan de wereld kon geven.

Snel reïncarneren

Deze man kon zo uitzonderlijk snel reïncarneren, omdat hij volledig in harmonie was met de wetten van de geboorte van de ziel. Dan hoeft een reïncarnatie niet lang op zich te laten wachten, dan kan de ziel zeven uur na het sterven al reïncarneren in een bevruchte eicel. Wanneer het om de evolutie van de mensheid gaat, vindt de ziel onmiddellijk een moeder bereid om deze taak mogelijk te maken.

Dan gaat deze ziel vóór andere zielen, die alleen voor een goedmaken terugkomen en die zich uit de harmonie van de geboorte hebben verwijderd door iemand ellende aan te doen. De meeste zielen die in de wereld van het onbewuste aan het wachten zijn om te reïncarneren, komen terug om goed te maken. Zij kunnen niet snel reïncarneren, zij moeten wachten totdat een moeder hen kan baren. Dit wachten kan honderden en zelfs duizenden jaren en langer duren, als de ziel zich door bruut geweld tegen andere mensen uit de harmonie van het leven heeft geslingerd.

Combinatie taak en goedmaken

Jozef Rulof ziet tijdens een uittreding in de sferen van licht een ziel die zich voorbereidt om te reïncarneren voor een combinatie van een taak en goedmaken. Deze ziel zal als vrouw een geestelijke zending op aarde volbrengen. En dat zal zij combineren met het goedmaken aan iemand aan wie zij in een vorig leven ellende heeft gebracht. Die ziel zal in het nieuwe leven haar man worden.

Voordat ze naar de aarde reïncarneert, is ze in de sferen samen met haar tweelingziel. Die zal straks op aarde haar als geestelijke gids begeleiden in haar geestelijke zending. Haar tweelingziel wordt haar inspiratie en zal haar tot grote hoogte brengen. In de diepte van hun gevoelsleven blijven ze met elkaar verbonden, al wordt één van hun op aarde geboren en zal zij daar met een andere man trouwen.

In dat huwelijk zal zij goedmaken, en hierdoor kan zij vrijkomen van de druk die zij innerlijk voelt, en die ontstaan is door de ellende die zij eens deze ziel heeft aangedaan. Haar tweelingziel zal er zelf voor zorgen dat zij haar nieuwe man ontmoet, zodat het goedmaken kan aanvangen. Al zal haar dat wellicht zwaar vallen en zal zij hierdoor smart ontvangen, dan is met dat ene

leven alle leed voorbij en is zij daarna eeuwig samen met haar tweelingziel. Dan staan de hogere lichtsfere voor hen open, waar men niet binnen kan treden met een innerlijke druk.

Wanneer men vrij is van haat, hartstocht en geweld en reeds liefde bezit, kan men in de eerste lichtsfeer vertoeven, maar toch kunnen er nog zielen zijn waaraan men heeft goed te maken voordat de innerlijke druk is opgelost. In de eerste sfeer voelt men nog stoffelijk, er zijn nog twee sferen voordat men de eerste geestelijke bestaanssfeer bereikt, de vierde lichtsfeer. In de eerste lichtsfere gaat men zich bevrijden van elke spijt door alles ruimschoots goed te maken, want in de hogere lichtsfere zou zelfs een kleine innerlijke druk de volledige gevoelsverbinding met al het leven storen en verbreken.

De Universiteit van Christus

Vanuit de sferen van licht kan men op aarde reïncarneren, om een taak te volbrengen voor 'De Universiteit van Christus'. Hoe hoger de licht-sfeer, hoe groter de taak zal zijn, en hoe sterker de ontwikkeling van de mensheid gediend zal worden. Op aarde ziet men dan een 'wonderkind' geboren worden.

De wedergeboorte voor een taak wordt ook behandeld in de artikelen 'Socrates', 'wedergeboren opperpriester Venry' en 'wedergeboren als Anthony van Dyck'. Jozef Rulof heeft tijdens zijn 'wedergeboorte voor een taak' 27 boeken voor de zoekende mens ontvangen.

74. Wedergeboren opperpriester Venry

Hoe kon de negentienjarige Venry de duistere magische krachten van de zeven meer ervaren hogepriesters in de tempel van Isis overwinnen?

De jongste opperpriester

Vierduizend jaar geleden werd priester Venry in de tempel van Isis in het oude Egypte op negentienjarige leeftijd door de farao tot opperpriester van de tempel benoemd. In het boek 'Tussen Leven en Dood' vertelt hij hoe hij op deze jonge leeftijd de hoogste wijsheid uit de geestelijke wereld naar deze tempel brengt.

Hoe krijgt hij dat voor elkaar? De andere hogepriesters kunnen ook allen 'uit hun lichaam treden', en toch kunnen ze de geestelijke gaven van Venry niet evenaren, ondanks hun tientallen jaren beheersing van de magische wetten. Ze weten dat een dergelijke hoogte alleen te bereiken is wanneer de ziel al vele vorige levens als priester de levenswetten heeft bestudeerd. Daarom

doorzoeken ze het onderbewustzijn van Venry naar deze levens.

Door hun helderziendheid zien ze vele vorige levens van Venry. Toch kunnen ze de levens die ze zoeken, niet vinden. Er is iets dat hen tegenwerkt, dat hebben ze nog nooit beleefd, normaal ligt elke ziel voor hen open. De hogepriesters kijken naar elkaar en staan voor een groot raadsel.

Ook tijdens een eerder onderzoek door zijn aardse leraar Dectar waren die levens niet gevonden. Priester Dectar is het vorige leven van Jozef Rulof in deze tempel. Dectar had reeds een gevoelsverbinding met Venry opgebouwd in daarvoor liggende levens, maar toch kon hij die levens niet terugvinden in het onderbewustzijn van Venry. Ook hij werd door iemand tegengewerkt, die hem in geestelijke krachten overtreft.

De hogepriesters doorzoeken nogmaals met al hun magische krachten de ziel van Venry, maar tevergeefs. Venry weet waarom ze niet slagen in hun opzet. Maar daar durft hij niet aan te denken, want dan zouden ze ontdekken wat hen tegenhoudt. De hogepriesters kunnen immers alle gevoelens volgen die tot gedachten worden gevormd.

Wanneer de hogepriesters zich teruggetrokken hebben, kan Venry weer praten met zijn geestelijke leider, een vader van hem uit een vorig leven. Deze leider uit het hiernamaals heeft tijdens het onderzoek de belangrijkste vorige levens van Venry verborgen gehouden. Hij weet dat de hogepriesters anders Venry zouden vernietigen, want zij zijn uit op het behouden van hun macht over de tempel. Venry verneemt dat hij samen met zijn geestelijke leider de grote taak heeft om deze tempel te zuiveren van de duistere krachten waarmee de hogepriesters alle goedwillende priesters in hun macht houden. Deze grote taak zullen ze volbrengen door een hogere wijsheid uit het hiernamaals op aarde te brengen, een wijsheid die de kennis van de hogepriesters overleugelt.

Nieuwe kennis over de reïncarnaties van de ziel

Om deze nieuwe kennis door te geven, treedt Venry uit zijn lichaam en stelt hij zich open voor zijn geestelijke leider in het leven na de dood. Zijn leider laat hem eerst verschillende soorten duisternissen beleven.

Op aarde kent Venry de duisternis van de nacht. Buiten zijn lichaam leert hij de duistere sferen kennen, die opgebouwd worden door afbrekende gevoelens van haat, hartstocht en geweld. Zijn leider vertelt dat deze werelden eens zullen oplossen, wanneer allen een liefdevol leven gaan leiden.

Dat is nieuw voor Isis, omdat de hogepriesters zich nooit hebben opgesteld voor de leiding van een hogere lichtgeest. Op eigen kracht kunnen ze helderziende wel de duistere sferen waarnemen, maar ze kunnen niet voelen dat die werelden eens zullen oplossen.

Vervolgens voert zijn leider hem naar de duisternis van de ziel die wedergeboren zal worden. In de ‘wereld van het onbewuste’ heerst ook duisternis, omdat de ziel alle belevenissen van het vorige leven loslaat en in een diepe slaap terugzinkt.

En dan krijgen de hogepriesters weer totaal nieuwe wijsheid te verwerken: elke ziel incarneert in mannelijke én vrouwelijke lichamen. Alleen in het moederorganisme beleeft de ziel als moeder het groeien en geboren worden van het nieuwe leven. Wanneer de ziel alleen maar mannelijke lichamen zou bewonen, zou de ziel slechts de helft van de schepping ervaren en zich eigen kunnen maken. Dan zou de ziel nooit alle levenswetten bewust in zich voelen.

Die kennis druist in tegen de ijdele opvattingen van de hogepriesters, die geloven dat ze als man alle levenswetten kunnen zien en voelen, en dat ze daarvoor niet als vrouw hoeven te incarneren. Bovendien wijst de leider van Venry hen erop dat ze als ongehuwd priester geen enkele ziel de kans geven om te reïncarneren, en dat ze hiermee een doodlopend pad bewandelen.

De leider van Venry beseft dat hij hiermee de hogepriesters tegen de haren instrijkt, maar hij geeft zijn kennis door voor de toekomst waarin men de geestelijke hoogte van deze nieuwe wetten zal kunnen aanvoelen. Daarom brengt hij Venry ook in de allereerste duisternis waaruit de ziel en al het leven in het heelal geboren is. Hij laat Venry beleven hoe de ziel ontstaan is, en hoe de ziel in miljoenen levens de huidige menselijke gestalte heeft opgebouwd.

De tempel van Isis

En tenslotte geeft hij ook door dat de priesters zich beter kunnen richten op één God van liefde, in plaats van op de vele goden die het oude Egypte inmiddels rijk is geworden. Dat godendom is ontstaan door een verkeerd begrip van de gevoelsverbinding die vroegere begaafde priesters hebben beleefd.

Vader Taiti

Nadat hij Isis op zijn grondvesten deed daveren, voert de leider van Venry hem naar het belangrijkste leven dat hij voor de hogepriesters verborgen heeft gehouden tijdens hun onderzoek van het onderbewustzijn van Venry. Dat is het leven van de opperpriester Vader Taiti in een tempel in China.

Venry treedt uit zijn lichaam en zweeft naar China. Hoe dichter hij het land nadert, hoe duidelijker de persoonlijkheid van dat leven in zijn bewustzijn naar boven komt. Hij begint te voelen en te denken als toen, hij kan zelfs de taal spreken die hij in dat land geleerd heeft. Alles wat tot deze persoonlijkheid behoort, keert bewust in hem terug.

In China ziet hij dat hij als Taiti door zijn uitgebreide kennis van de magische wetten een enorme macht had opgebouwd in zijn tempel. Toen gebruikte hij die kennis echter nog niet voor geestelijke evolutie. Er was toen een andere hogepriester die uit was op zijn macht en op zijn geliefde, en die trachtte zijn geliefde te vermoorden. Maar Taiti was sterker en bracht de hogepriester op de brandstapel.

Taiti had toen nog geen hoge gevoelsgraad, hij gebruikte zijn kennis van de magische wetten voor macht en wellust ten koste van het leven van anderen. Nu beseft Venry dat hij juist door het beleven van die verkeerde daden toen, ontwaakt is, omdat hij daarna voelde dat het zo niet moest. Door zijn moorden voelde hij dat hij in disharmonie met vele zielen was gekomen, en dat hij aan die zielen zou moeten goedmaken om deze disharmonie kwijt te geraken.

Zo heeft hij geleerd dat iedere verkeerde daad toch het hogere gevoel in zich heeft en de ziel daardoor naar het hogere voert. Hij voelt nu dat hij alleen geestelijk kan groeien door de dienende liefde.

In China leefde hij samen met zijn tweelingziel Lyra, maar na dat leven beseft hij dat ze door hun moorden weer uit elkaar zouden moeten gaan, om aan die vermoorde mensen in volgende aardse levens goed te maken. Hij voelde dat hierdoor zijn tweelingziel in die komende levens aan anderen zou toebehoren aan wie ze moest goedmaken.

Zuivering van de tempel van Isis

Het hogere bewustzijn dat door wroeging in Taiti was gekomen, is in het

leven als Venry de stuwing om de tempel van Isis te zuiveren van de duistere krachten. Door zijn gevoel om goed te maken overwint hij zijn haat en dient hij in zijn leven als Venry de meesters van het licht, in plaats van zijn eigen wellust en macht.

In het leven van Venry ziet hij zijn tweelingziel Lyra terug, zij is priesteres in de tempel van Isis. Hun beider leven daar is gericht op de taak van Venry, en daarvoor leven ze weer dicht in elkaars buurt, om elkaar te kunnen steunen. Pas na dit leven en alle volgende levens van goedmaken zullen ze als tweelingzielen eeuwig bij elkaar kunnen blijven.

Zijn uitgebreide kennis van de magische wetten maakt hem geschikt voor het zuiveren van de tempel van Isis. Alleen hierdoor kan hij het opnemen tegen de hogepriesters, die net zoals Taiti vroeger, hun priesterschap misbruiken voor het bevredigen van hun eigen hartstocht. Met de hulp van zijn leider brengt hij licht in de duisternis en geeft de tempel nieuwe wetten die gebaseerd zijn op de geestelijke liefde.

Zo begint hij voor zijn ziel de geestelijke schaal in evenwicht te brengen. Maar nog vele volgende levens zijn nodig om meer licht en bewustzijn op aarde te brengen, dan de duisternis en de afbraak die hij in zijn vorige levens heeft geschapen. Daarna pas zal hij met een rein gevoel van de aarde afscheid kunnen nemen.

De tempel van Isis, door Jozef Rulof ontvangen schilderij

Het zuiveren van de tempel van Isis is nog maar het begin van het goedmaken. Venry voelt nu de stuwing om goed te maken aan elke ziel die hij ellende heeft gebracht. Dat leidt hem naar alle volkeren op aarde, naar alle uithoeken op de wereld. Steeds opnieuw wordt hij op aarde geboren, totdat er op aarde geen zielen meer zijn waaraan hij heeft goed te maken.

In al die levens zoekt hij naar de ware liefde, die diep in zijn ziel leeft als herinnering aan het samenzijn met zijn tweelingziel Lyra. Steeds smacht hij naar begrip en liefde, maar waar hij ook leeft, nergens vindt hij die liefde. De verbintenissen in die levens zijn het gevolg van de oorzaken die hij in vorige levens gelegd heeft. In zijn persoonlijkheid leeft het onbevredigende gevoel dat hij niet vindt wat hij zoekt, en hij gaat zich steeds meer afvragen ‘waarom en waarvoor’ alles in zijn leven gebeurt zoals het gebeurt. Met deze gevoelens wordt hij voor de laatste keer op aarde wedergeboren als ... Alonzo. In het artikel ‘Alonzo vraagt waarom’ is beschreven hoe zijn levens als Taiti en Venry de omstandigheden hebben gekneed die zijn laatste leven op aarde vorm zullen geven.

75. Alonzo vraagt waarom

Nadat hij zijn leven lang gevraagd heeft waarom en waarvoor hij de liefde en de waarheid niet vindt, krijgt hij antwoord op al zijn vragen.

Vorige levens

Op het einde van het boek ‘Tussen Leven en Dood’ wordt het leven van Alonzo beschreven. Hij leefde in de vijftiende eeuw aan de Middellandse Zee in Catalonië, in de omgeving van Barcelona. Zijn leven is de voortzetting van twee andere persoonlijkheden die in het boek centraal staan: Venry en Taiti.

In het artikel ‘wedergeboren opperpriester Venry’ wordt het leven van Venry beschreven in de tempel van Isis in het oude Egypte. Als negentienjarige priester was Venry in staat om de tempel te zuiveren van de duistere krachten van de zeven hogepriesters. Dit was mogelijk omdat hij in zijn vorige leven als Vader Taiti de kennis van magische krachten tot grote hoogte had opgevoerd.

In zijn leven als Venry werd de persoonlijkheid van de machtige Taiti zelfs bewust wakker gemaakt om de zeven hogepriesters aan te kunnen. Daardoor leefden er twee persoonlijkheden naast elkaar, waarvan Taiti de sterkste was.

In het artikel ‘deelpersoonlijkheden’ wordt dieper ingegaan op het naast elkaar bestaan van meerdere persoonlijkheden.

Na het leven van Venry beleefde zijn ziel vele levens om goed te maken aan alle zielen die hij in vorige levens ellende had gebracht. In al die levens zocht hij naar de ware liefde, maar hij vond zijn tweelingziel niet, met wie hij in het oude China en Egypte de grote liefde had beleefd.

Alonzo en de kerk

In zijn laatste leven op aarde als Alonzo is van al die machtige levens uit het oude Egypte niet veel meer te bespeuren. Wanneer hij in de vijftiende eeuw in Spanje wedergeboren wordt, zijn die magische krachten van weleer naar zijn onderbewustzijn weggezakt.

Het enige wat in zijn jeugd zichtbaar wordt, is zijn voorliefde voor dieren. Hij speelt graag met dieren en tracht hun zijn wil op te leggen. Het liefst speelt hij met kleine leeuwjes. Op volwassen leeftijd lukt het hem om deze leeuwen onder zijn wil te brengen. Hij weet echter niet dat hij als Venry in de tempel van Isis deze concentratie had opgebouwd.

Alonzo verlangt om meer te weten te komen over ‘dood en geboren worden’, over het onzichtbare leven. Hij begrijpt al snel dat de kerkelijke geestelijken hem niet verder kunnen helpen, omdat ze de antwoorden op zijn vragen schuldig blijven. Dit zoeken is tot groot ongenoegen van zijn moeder, die vindt dat men bij het kerkelijke geloof moet blijven, en dat de mens op al die vragen geen antwoord moet willen krijgen.

Alonzo verdedigt zich door het gezegde aan te halen: ‘Onderzoekt de dingen en behoudt het goede’. Maar zijn moeder beschouwt hem als een heiden. Ze raadpleegt haar priester, die concludeert dat hij een ketter is.

Waarom en waarvoor

Maar Alonzo krijgt steeds meer vragen. Waarom zijn de mensen zo verschillend? Waarom wil hij dat de dieren naar hem luisteren? Waarom vindt hij geen rust in zijn zoeken naar de werkelijkheid en de waarheid? Vanwaar zijn wij gekomen en waar gaan we naartoe?

Zijn vrienden zoeken de antwoorden bij de voorouders. Maar het karakter van Alonzo is in de gehele familie niet te vinden. Hijzelf voelt dat de ziel een zelfstandigheid is, en geen product van andere mensen. Hij voelt dat al zijn gevoelens betekenis hebben, maar begrijpt nog niet waar ze vandaan komen.

Alonzo verlangt te weten wat er na de dood is, hij voelt dat de ziel verder leeft. Wanneer hij zijn medemensen volgt, concludeert hij dat ze in één leven de allerhoogste hemelen niet zullen en niet kunnen bereiken. En zullen ze

eeuwig verdoemd worden voor hun zonden, zoals zijn moeder gelooft? Neen, hij voelt dat de ziel door geen vuur verbrand kan worden, noch op aarde, noch hierna.

Soms ziet hij zichzelf in andere landen, waardoor zijn vrienden hem voor gek verklaren. Zijn vrienden geven aan dat zijn hersenen dit bedenken, maar Alonzo voelt dat zijn ik deze hersenen overstijgt en overleeft. Hij wil dat 'ik' leren kennen, dat denkt en voelt.

Alonzo zoekt contact met de doden, en na een tijd krijgt hij contact met een meester van het licht, die zegt dat hij Alonzo al kent van voor zijn geboorte. De meester bereidt Alonzo voor op de moeilijke tijden, die volgens hem voor Alonzo gaan aanbreken. Alonzo stelt al zijn levensvragen, en de meester beantwoordt ze allen.

Wanneer Alonzo zijn moeder vertelt van zijn verkregen wijsheid uit het leven na de dood, komt haar priester tot het besluit dat hij zich voor de Spaanse inquisitie moet verantwoorden. Hij wordt veroordeeld en opgesloten. In een getralied hok wacht hij op zijn vonnis, want in de gevangenis is al geen plaats meer.

Alonzo vindt zijn tweelingziel

In dat hok ziet Alonzo een vrouw, Carma, die geen angst lijkt te hebben voor wat hun allen te wachten staat. Hij praat met haar en ze voelen zich heel sterk tot elkaar aangetrokken. Nadat ze in vogelvlucht hun hele leven aan elkaar verteld hebben, voelen ze dat ze heel innig bij elkaar horen, ja dat ze zouden trouwen, als ze nu vrij waren geweest. Naarmate de uren verlopen, komt er een ander bewustzijn in hen omhoog.

De volgende dag worden ze door de inquisiteur schuldig bevonden aan ketterij, en ze belanden beiden op de brandstapel.

Wanneer het vuur hun lichaam bereikt, komen hun overheersende persoonlijkheden uit hun vorige levens naar boven in hun bewustzijn. Alonzo gaat over in Venry, die zijn tweelingziel Lyra in Carma herkent. Als Taiti en Lyra hadden ze in China mensen op de brandstapel gebracht en nu beleven ze als Alonzo en Carma zelf wat ze anderen hebben aangedaan.

Venry en Lyra stijgen uit hun lichaam en worden verwelkomd door een meester van het licht die hun reeds lang heeft gevolgd. Venry herkent de meester die al de waaroms en waarvoors van Alonzo heeft beantwoord, maar nu kan deze meester zich bekend maken. Hij was de leider van Venry in de tempel van Isis, en heeft toen samen met Venry de tempel gezuiverd van de duistere machten. Ook hij had goed te maken, wat door de hulp van Venry in de tempel gelukt is. En in een vorig leven lang geleden was hij een vader van Venry, waardoor ze een innige band gesmeed hebben.

Venry ziet dat de tempel van Isis later weer heropgebouwd is, met de wetten der liefde die hij op aarde mocht brengen. Daarna is de tempel weer vernietigd. Is hun kennis van toen dan verloren gegaan op aarde? Zijn leider toont hem dat de wijsheid van toen op aarde gebracht zal worden door de leraar van Venry in de tempel van Isis, Dectar. Wanneer Dectar als Jozef Rulof op aarde komt, zal hij het boek 'Tussen Leven en Dood' ontvangen en zo de verkregen wijsheid veilig stellen.

Na hun laatste leven op aarde hebben Venry en Lyra alles goedgemaakt en zijn ze vrij om de derde lichtsfeer binnen te treden. Ze zijn nu eeuwig samen als tweelingzielen en niets zal hun nog scheiden, omdat ze het bewustzijn hebben bereikt om vanaf nu alles in harmonie met al het leven te beleven.

76. Spijt wroeging berouw

Spijt, wroeging en berouw zullen in rust overgaan wanneer men meer liefde dan ellende heeft gegeven, in dit leven of hierna.

Dankzij reïncarnatie

In het boek 'Het Ontstaan van het Heelal' wordt een man gevolgd die een kind bij een vrouw verwekte en haar vervolgens in de steek liet. Hierdoor kwam de vrouw in ellende terecht. De man trok zich niets van haar toestand aan, en leefde alleen voor zichzelf. De vrouw stierf in ellende.

Aan het einde van zijn leven voelde de man iets knagen in zijn ziel. Hij trachtte alles goed te maken door zijn bezit weg te geven aan de armen. In die toestand ging hij over naar het hiernamaals. Wanneer hij in zijn geestelijke leven ontwaakte, voelde hij dat er bitter weinig veranderd was in zijn ge-

voelsleven. De spijt over wat hij die vrouw had aangedaan, werd alleen maar sterker, totdat hij aan niets anders meer kon denken.

De wroeging werd een enorme stuwung om goed te maken. Hij voelde dat hij geen rust meer zou vinden, totdat hij het leed dat hij aan de vrouw had aangedaan, omgezet had in geluk en liefde.

Omdat de vrouw op aarde reïncarneerde, voelde hij dat de wedergeboorte ook voor hem de mogelijkheid gaf om zijn wroeging op te lossen. Hij werd op aarde wedergeboren en toen hij weer bij haar was gekomen, liet hij haar niet meer in de steek. Hij gaf haar alleen maar liefde, heel zijn leven lang. Hierdoor loste de onrust in zijn ziel op, en voelde hij zich vrijkomen van zijn daad uit zijn eigen verleden.

Het oplossen van wroeging

In het boek 'Zij die terugkeerden uit de Dood' vertelt Gerhard de koetsier hoe hij zich ook van zijn wroeging heeft kunnen bevrijden. Hij had hevig gespot met wat Jozef Rulof zei over het leven na de dood. Hij probeerde Jozef diep te kwetsen en verweet hem de mensen te bedriegen met zijn gekke verhalen over de doden.

Kort daarna kreeg hij zelf het leven na de dood te ervaren. Na zijn sterven zag hij waar zijn gespot hem had gebracht. Toen wilde hij wel op zijn knieën naar Jozef kruipen om hem vergeving te vragen, maar dat was niet meer mogelijk, in zijn hierna maals zat hij vast in de afgesloten ruimte die hijzelf gecreëerd had door zich op aarde van het leven af te sluiten.

Toen begon hij aan zichzelf te werken, om elke spot en afwijzing uit zijn gevoelsleven te bannen. Hij ging mensen helpen in plaats van ze te bespotten. Hij werkte jarenlang in de moeilijkste omstandigheden om zichzelf licht te verschaffen. En al die jaren had hij één doel, om uiteindelijk te bereiken dat hij zijn wroeging kon oplossen.

Daartoe kreeg hij de gelegenheid. De geestelijke leider van Jozef, meester Alcar, liet Gerhard toe om zijn verhaal over zijn binnentreden in de geestelijke wereld via Jozef op aarde te brengen in het boek 'Zij die terugkeerden uit de Dood'.

Gerhard de koetsier

Hierin beschrijft Gerhard ook dat zijn wroeging hem het inzicht heeft gegeven hoe sommige mensen zich gevoeld moeten hebben, toen zij Christus aan het kruis sloegen.

Door het delen van zijn ervaringen draagt Gerhard bij aan de reeks boeken van Jozef Rulof waarin uitgelegd wordt hoe elke ziel in haar eeuwigheid steeds de mogelijkheid krijgt om door het goedmaken weer in harmonie te komen met al het leven. Voor een aantal mensen kan dat nog tijdens hun aardse leven. Anderen beginnen er pas aan in hun hiernamaals. En vele anderen maken goed tijdens hun volgende levens op aarde. Maar steeds zal men de weg vinden om wroeging om te zetten in rust, nadat men meer liefde dan ellende heeft gegeven aan al het leven.

77. Goedmaken

Door goed te maken aan alle zielen die we in dit leven of in onze vorige levens iets hebben aangedaan, brengen we ons weer in harmonie.

Alcars verleden

Volgens de geestelijke leider van Jozef Rulof, meester Alcar, kan het goedmaken diepe wortels hebben. Alcar volgt in zijn boek 'Het Ontstaan van het Heelal' het goedmaken dat vanuit zijn ziel gestuwd werd. In het hoofdstuk 'Alcars verleden' beschrijft hij een aantal van zijn vorige levens op aarde. Zijn ziel kende in al die levens geen rust totdat hij goedgeemaakt had aan alle zielen die hij ooit iets had aangedaan.

Wanneer Alcar op al zijn vorige levens terugblikte, zag hij dat hij zowel mannelijke als vrouwelijke levens had beleefd. Hij zag levens waarin hij als man had goedgeemaakt, en andere levens waarin hij als vrouw andere mensen had gediend. Het eerste leven dat Alcar beschrijft, ligt duizenden jaren terug in de tijd. In dat leven beleefde hij het moederlichaam, en was Alcar dus een 'zij'.

Als moeder baarde ze twee kinderen. Deze kinderen brachten haar echter geen geluk, want ze stierven vroegtijdig. Haar dochter ging over door ziekte, en haar zoon werd door een wild dier verscheurd. Haar man liet haar met deze ellende alleen. Hij was altijd op jacht, en had een ander lief waarmee hij zijn tijd doorbracht. De jager was nooit thuis, waardoor zijn vrouw het verlies van hun kinderen alleen moest verwerken. Ze haatte haar man, omdat die haar in de steek liet met haar verdriet.

Zucht naar rijkdom

Alcar volgt de verbinding van deze zielen naar het verdere verleden om te onderzoeken hoe deze situatie is veroorzaakt. Hij zag dat hij in het voorafgaande leven de ziel van deze jager al had ontmoet, daar was die ziel zijn vader. In dat leven waren zijn ouders rijk en bezaten ze alles wat een mens zich in zijn aardse leven maar kan wensen.

Maar die rijkdom was tevens de val voor Alcar. In die tijd was hij geestelijk nog niet hoog ontwikkeld. Duizenden jaren geleden was hij nog geen ‘meester van het licht’, zijn gevoelsleven was toen nog duister. Hij voelde nog geen liefde voor zijn ouders, hij was in gevoel nog afgestemd op bezit en geweld. Hij had nog geen hoge gevoelsgraad verworven. Als hij op dat moment zou overgaan naar het hiernamaals, zou hij terechtkomen in een duistere sfeer die het ‘land van haat, hartstocht en geweld’ genoemd wordt.

Als zoon keek hij begerig naar de rijkdom van zijn ouders, en wilde die zo snel mogelijk zelf bezitten. Hij kon niet wachten tot hij dat bezit zou erven. Om sneller van die rijkdom te kunnen genieten, bracht hij zijn vader om en bestal hij zijn moeder. Hij liet haar berooid achter en keerde niet meer terug. Zijn moeder stierf van verdriet.

Ziel en persoonlijkheid

In dat rijke leven had Alcar zich met twee zielen in disharmonie gebracht. Deze zielen belemmerde hij in hun ontwikkeling. Dit bracht in zijn eigen ziel een innerlijke werking teweeg die erop gericht was om zich weer in harmonie met hen te brengen. Vanuit zijn ziel kwam er een stuwing op gang om alles te doen wat nodig was om de belemmering weg te nemen die hij deze twee zielen had opgelegd. Als persoonlijkheid was hij zich niet bewust van deze stuwing, daarvoor was zijn gevoelsleven nog niet hoog genoeg ontwikkeld. Wanneer hij als vrouw aan de jager goedmaakte, dan was dat nog niet met een blij gevoel.

Die vrouw haatte haar man, want haar gevoelsleven was nog afgestemd op haat en bedrog. Als persoonlijkheid wist ze ook niet dat haar ziel haar in deze situatie gebracht had om zich te bevrijden van wat ze de ziel van de jager in een vorig leven had aangedaan. Ze maakte aan de jager goed door het moederschap, door het dragen van zijn leven.

Zorgzame dochter

In het rijke leven had Alcar zijn moeder bestolen en in de steek gelaten, waarna zijn moeder van verdriet was gestorven. Ze reïncarneerde en werd

opnieuw moeder. Alcar werd in dat nieuwe leven weer geboren als kind van deze moeder. Als hij in dit nieuwe leven het tegenovergestelde kon doen en zijn moeder nu liefde gaf in plaats van ellende, zou hij weer in harmonie kunnen komen. Alcar werd geboren als dochter van deze moeder, dus in dit leven was Alcar weer een 'zij'.

Wanneer zij in de moederschoot opgroeide, viel haar moeder in een diepe kuil. Ogenschijnlijk was er niets aan de hand, maar na enige maanden na de geboorte begon de ellende en kon haar moeder geen voet meer verzetten. Toen de dochter veertien jaar oud was, ging haar vader over en bleef zij alleen met haar moeder achter. In dit leven was er geen rijkdom, ze moesten hard werken op het land om de boterham te verdienen. Vanaf dat moment werkte zij voor haar moeder en verzorgde haar, dag en nacht, tot haar moeder overging. De dochter was toen dertig jaar oud. Door haar zorgzaamheid gaf ze aan haar moeder in dat leven terug wat ze haar ontnomen had in het vorige rijke leven.

Nadat haar moeder was overgegaan, verbond de dochter zich met een man en daaruit werd een kind geboren. Een ziekte die vele levens van de aarde riep, verbrak dit gezin en zij bleef alleen achter. Door aardse ogen bekeken lijkt het toevallig dat juist zij alleen achterbleef, en niet haar man of haar kind.

Maar Alcar ziet later dat ook dit een diepere betekenis had, en dat zijn ziel deze situatie had aangetrokken om zelf verder te komen in de zware gevoelens waarmee het leven met de jager was beëindigd.

Zelfmoord

Alcar kwam in beide levens als vrouw in een soortgelijke situatie. Telkens bleef de vrouw in groot verdriet achter, nadat haar kinderen overleden waren.

Nadat ze door de jager alleen was gelaten en haar kinderen overleden waren, kon ze in dat leven destijds tegen het eenzame verdriet niet meer op. Het verlies van haar kinderen kon ze alleen niet dragen. Hiervoor had ze de benodigde geestelijke persoonlijkheid nog niet opgebouwd. Alleen en verlaten maakte ze toen een einde aan haar leven op aarde. Daarna beleefde ze de geestelijke gevolgen van zelfmoord, zoals beschreven in het artikel 'zelfmoord'. Ze doolde vijftien jaren lang rond in een lege wereld, totdat haar natuurlijke levenstijd verstreken was. Toen het moment was aangebroken, waarop ze normaal gestorven zou zijn zonder zelfmoord, werd ze aangetrokken door de wereld van het onbewuste voor een nieuwe incarnatie. Maar in gevoel had ze deze zelfdoding nog niet overwonnen. Hierin kon ze alleen verder komen wanneer haar ziel haar in een soortgelijke situatie bracht.

Dit vond plaats in dat leven als zorgzame dochter, nadat haar man en

kind door ziekte waren gestorven. Opnieuw bleef ze als moeder met een groot verdriet achter. Ze zwierf eenzaam rond, maar telkens als ze aan zelfmoord dacht, kwam er in haar een tegenstrijdige kracht omhoog. Dat was de beleefde ellende na de zelfmoord in het vorige leven met de jager. Haar gevoelsleven waarschuwde haar om niet opnieuw in dit afschuwelijke leed terecht te komen. Door deze weerstand hield ze zich nu staande en stierf een natuurlijke dood op hoge leeftijd.

Wanneer Alcar op dit leven terugblijkt, begrijpt hij dat zijn ziel deze situatie had aangetrokken omdat hij met die gevoelens van zelfmoord uit dat vorige leven nog verbonden was. Door in soortgelijke omstandigheden zijn levenssituatie wel te aanvaarden, maakte hij zich deze geestelijke sterkte eigen, waar hij dan in zijn volgende levens verder op kon bouwen. Hierdoor kon hij in zijn volgende levens een dergelijk leed dragen zonder zichzelf te vernietigen.

Tot rust

Alcar beschrijft ook een incarnatie van zichzelf in Egypte, waarin hij meehielp bouwen aan de Piramide van Gizeh. In dat leven was hij verliefd op een vrouw, maar zijn liefde werd hem ontnomen door een andere man. Met die man moest hij samenwerken aan de bouw van de piramide. Hij wachtte lang op het juiste ogenblik om zich van deze man te ontdoen. Toen de gelegenheid zich voordeed, stootte hij in een worsteling de man van de piramide naar beneden, waarna die enige dagen later stierf.

In een volgend leven in Jeruzalem maakte Alcar aan deze man goed. Hij ziet hem terug als zijn eigen kind. Beiden worden ze in dat leven opgetrokken door de grote liefde van zijn vrouw. Bij het zien van al zijn vorige levens herkent Alcar in haar de moeder waar hij in het arme leven op het land als zorgzame dochter voor gezorgd heeft. Zijn moeder van toen heeft zich in haar duizenden levens een groot innerlijk bezit eigen gemaakt, haar ziel is nu gereed veel liefde te geven.

Door haar liefde komt Alcar in het leven in Jeruzalem tot innerlijke rust. Hier gaat hij tot een hogere gevoelsgraad over. In vorige levens was hij wild geweest, maar dat geweld had hij inmiddels goedgemaakt. Door zijn vele levens van goedmaken kreeg hij hogere gevoelens, waardoor hij de gevoelswereld van haat en geweld achter zich kon laten.

In zijn volgende levens in Italië legde hij zich toe op de kunst. Hij wilde zich de beeldende kunst eigen maken. Hier ontwikkelde hij gevoelens om het leven in kunst uit te beelden, in plaats van om het leven te vernietigen. Hij begon de schoonheid van het leven te zien, en zijn liefde voor al wat leeft groeide.

Ook de jager werd kunstenaar

Door het goedmaken aan de jager was de stuwing van Alcar naar deze ziel opgelost. Maar de jager was nog niet in harmonie, want hij had zijn vrouw met het verlies van hun kinderen alleen achtergelaten. Zijn liefdeloze houding naar zijn vrouw kwam voort uit het vorige rijke leven waarin hij toen door zijn zoon omgebracht werd.

Anthony van Dyck, geschilderd door zijn leermeester Pieter Paul Rubens

Maar vroeg of laat gaat de ziel elke liefdeloze handeling herstellen, om in harmonie te komen met al het leven. Zelfs elke verkeerde gedachte zal de ziel ooit rechtzetten om in rust en vrijheid aan haar geestelijke bewustwording te kunnen beginnen.

Duizenden jaren later heeft de ziel van de jager het verlaten van zijn vrouw rechtgezet, en is hij een steun geworden voor Alcar in plaats van een lastbezorger. In de zeventiende eeuw na Christus werd hij de leermeester van Alcar in het laatste leven dat Alcar op aarde als kunstenaar beleefde.

Als jager had hij lang geleden al de bruisende natuur om later kunstenaar te worden. In dat leven duizenden jaren geleden bleef hij tot zijn einde jagen en toch werd hij tientallen eeuwen later beroemd in kunst. Tussen dat leven toen en het leven als kunstenaar lagen vele levens waarin hij zijn gevoelsgraad verhoogde. Maar dankzij de reïncarnatie is hij niet eeuwig jager gebleven, en is hij volledig in harmonie gekomen met de ziel van Alcar, die hij ooit alleen achterliet.

Dezelfde zielen

Met het beschrijven van zijn vorige levens wil Alcar ook duidelijk maken dat we juist die mensen ontmoeten, waarmee we vanuit ons verleden te maken hebben. We incarneren alleen naar die zielen waaraan wij hebben goed te maken.

Hierin kunnen wij geen enkele ziel overslaan. We komen in alle landen en volkeren, we worden op alle uithoeken van de aarde geboren, maar telkens is het minstens één ziel uit ons verleden waar we naar terugkeren om aan goed te maken. Wanneer er dan uiteindelijk geen enkele ziel meer op aarde leeft, die ons nog gebonden houdt, komt ons gevoelsleven vrij van de aarde, en gaan we over naar het hiernamaals.

Naar de sferen

Toen Alcar alle ellende had goedge maakt, die hij ooit andere zielen had aangedaan, ging hij over naar de sferen in het hiernamaals om daar als astrale persoonlijkheid verder te evolueren. Door al die levens op aarde had hij de grofstoffelijke gevoelsgraad bereikt, zodat hij in het hiernamaals ontwaakte in schemerland.

Daar voelde hij al snel, dat hij in het geestelijke leven vooral vooruitkwam door andere zielen te dienen. Hij daalde af in de duistere sferen en werkte daar vele jaren. In zijn aardse levens had hij een grote wilskracht opgebouwd, en die zette hij nu in om de duistere krachten te weerstaan en de zielen te helpen die zich van deze duisternis wilden losmaken. Zo bereikte hij in relatief

korte tijd de eerste licht sfeer.

Daar werkte hij verder aan zijn kunst. Op aarde had hij al een grote hoogte bereikt, maar hij voelde dat hij nog verder kon. Hij bestudeerde de kunst die hij reeds op aarde had gebracht, en beseftte dat hij nu door zijn grotere liefde het leven dieper kon aanvoelen. Hij kreeg het verlangen om zijn kunst te verfijnen, en die hogere kunst naar de aarde te brengen, om hiermee mensen te stimuleren om hun gevoel op het hogere te richten.

Zijn laatste reïncarnatie

Alcar mediteerde jarenlang om te voelen hoe hij in zijn laatste leven op aarde zijn kunst het best kon vertolken. Op een gegeven moment werd hij heel stil en voelde hij het wonder van reïncarnatie in zichzelf geboren worden. Hij ging over naar de wereld van het onbewuste om naar de aarde te reïncarneren.

In de zeventiende eeuw na Christus kon Alcar deelnemen aan het grote plan van 'De Universiteit van Christus' om door kunst het gevoelsleven van mensen op aarde te richten op het hogere. In 1599 werd hij wedergeboren als Anthony van Dyck.

Met dit leven toonde hij tevens zijn dankbaarheid voor alle lichamen die hij van Moeder Aarde had ontvangen om goed te maken en geestelijk te evolveren. Vele zielen voelen in de sferen van licht dat ze nog eenmaal naar de aarde willen terugkeren om daar iets van geestelijke waarde te brengen, waar ze in hun verdere evolutie met voldoening naar terug kunnen kijken.

Niets gaat verloren

Wanneer hij na dit laatste leven op aarde weer in de sferen kwam, wist hij dat hij gestorven was, maar zijn vorige levens kende hij nog niet. Hij werkte echter onafgebroken door, en bereikte in vijfentwintig jaar de derde licht sfeer. Daar werden hem zijn vorige levens getoond. Toen kon hij in zijn eigen verleden afdalen en zien dat er niets verloren was gegaan, alles lag vast, zelfs de kleinste dingen zag hij terug.

Door al zijn vorige levens zag hij een rode draad lopen, de stuwung van zijn ziel om goed te maken en innerlijk te evolveren. Hij kreeg het gevoel om dit inzicht op aarde te brengen. Hiermee kon hij beginnen wanneer hij in de vijfde licht sfeer was gekomen, en als geestelijke leider van Jozef Rulof boeken op aarde kon brengen. Zo beschrijft hij in 'Het Ontstaan van het Heelal' naast zijn eigen vorige levens, hoe hij met Jozef in uitgetreden toestand naar de tempel der ziel gaat om nog verder in het verleden van de ziel af te dalen, zodat hij ook die kennis op aarde kan brengen.

Door het beschrijven van zijn vele levens wilde hij ook duidelijk maken dat het voor de meesters van het licht mogelijk is om ver in het verleden van hun eigen ziel terug te kijken. Als zij zich verbinden met nog hogere meesters kunnen ze zelfs terugkijken tot het moment dat hun ziel ontstaan is.

Goedmaken doe je aan jezelf

Meester Alcar zegt over zijn boek 'Het Ontstaan van het Heelal' dat het geschreven is naar het menselijke voelen en denken, vertrekkend vanuit het reeds gekende taalgebruik. Wanneer hij in dat boek over goedmaken schrijft, dan gaat het meestal over het goedmaken aan een ander. Wanneer we iemand ellende hebben aangedaan in een vorig leven, maken we dat in een later leven goed door er iets positiefs tegenover te zetten. We gaan ons dan inzetten om die persoon vooruit te helpen, om ervoor te zorgen dat de ander het goed heeft.

In de latere boeken die door Jozef Rulof zijn ontvangen, wordt het goedmaken dikwijls beschreven vanuit het standpunt van de ziel. De stuwing om goed te maken komt vanuit onze ziel. Als persoonlijkheid voelen we wel die stuwing, en handelen we vanuit die stuwing, maar meestal begrijpen we niet waarom we dat doen. Als mens kennen we immers onze vorige levens niet en herinneren we ons de omstandigheden niet waarin we die ander ooit ellende hebben gebracht. Dat verleden is veilig opgeborgen in ons onderbewustzijn. In het huidige leven zien we die ellende van toen niet meer, we zien alleen de huidige mens voor wie we goed willen zijn.

'Goedmaken aan een ander' is een menselijk denken dat hoort bij de persoonlijkheid. Op een contactavond verruimde Jozef Rulof dit denken vanuit het perspectief van de ziel. Toen Jozef een vraag kreeg over het goedmaken, zei hij dat de mens die verkeerd doet, dat ooit voor zichzelf goed zal maken. Mensen die nu nog verkeerd doen, moeten nog aan hun strijd beginnen om dat verkeerde af te leggen. En dat is een strijd, want dan moet het eigen karakter veranderd worden, dan moet de eigen persoonlijkheid onder handen genomen worden om daaruit te verwijderen wat verkeerd is. Daarom zegt Jozef: 'En die meneer en die mevrouw die nu nog slaan en trappen en die haten en die vernietigen, wel, die zullen eens aan hun eigen strijd moeten beginnen, en dan maken zij voor zichzelf goed.'

Het 'voor zichzelf' kunnen we ook 'voor de eigen ziel' noemen. Want wanneer we een ander mens ellende aandoen, brengen we onze eigen ziel in disharmonie. We stoppen dan tijdelijk de harmonie die onze ziel van nature heeft met al het andere leven. Onze ziel zal vanaf dat moment de stuwing geven om die harmonie te herstellen.

Wanneer we als persoonlijkheid die stuwing opnemen en vormgeven, dan

gaan we 'dienen'. Jozef zegt dan: '... want dan leeft de vonk van dienen onder je hart. En dan heb je een klein beetje lief wat leeft. Is het niet zo? Als dat begint, ja, dan sta je anders op de wereld en dan ben je bezig om te ontwaken.'

Als persoonlijkheid zijn we dan bezig om te ontwaken, omdat we ons meer en meer bewust worden van de eigenschappen van onze ziel, van haar natuurlijke harmonie met al het leven. Dan gaan we al dat leven liefhebben, omdat we bewust voelen dat we zo voor de ander én voor onszelf harmonie scheppen.

Zelfportret van Anthony van Dyck toen hij ongeveer 14 jaar was

78. Wedergeboren als Anthony van Dyck

Anthony van Dyck reïncarneerde op aarde om met zijn geïnspireerde kunst het gevoel van de mens op het hogere te richten.

Zelfportret van Anthony van Dyck

Tientallen vorige kunstenaarslevens

Anthony van Dyck (1599 - 1641) werd voor zijn schilderkunst geboren, hij had een uitzonderlijke aanleg om te schilderen. In het artikel 'aanleg talent gave' wordt beschreven hoe gevoel voor kunst opgebouwd wordt door de beoefening ervan in vele vorige levens. Hoe meer de kunstenaar oefent, hoe mooier de kunst kan worden die hij in latere levens kan scheppen.

Om de hoogte van Van Dyck, Rubens, Rembrandt, Titiaan, Beethoven, Bach of Mozart te bereiken, zijn tientallen kunstenaarslevens nodig waarin de persoonlijkheid de beheersing van een bepaalde techniek om kunst te scheppen, stelselmatig verhoogt.

Naast de langdurige beoefening van de techniek in hun vorige levens hebben de grootste kunstenaars hun kunst ook verder verfijnd in het hiernamaals. Hun gerichtheid op kunst verdween niet plots op het moment dat ze het geestelijke leven binnentraden. In het hiernamaals konden ze aan hun kunst voortwerken, zonder beperking van een stoffelijk lichaam.

In de eerste lichtsfeer in het hiernamaals werd er zelfs een tempel voor de kunst opgericht, om daarin de bedrevenheid in kunst verder te verfijnen. In deze tempel werden de vorderingen van de kunstenaars gevolgd door hogere meesters van 'De Universiteit van Christus'. Deze meesters zagen in de kunst namelijk de mogelijkheid om de mensheid hiermee aan te sporen haar gevoel op het hogere te richten, op datgene wat het grofstoffelijke gevoel overstijgt. Samen met vele andere middelen wordt deze kunst gebruikt om de gevoelsgraad van de mensheid omhoog te stuwen naar de gevoelsafstemming van de eerste lichtsfeer.

De meesters moedigden de kunstenaars aan om hun kunst zo hoog mogelijk op te voeren en vervolgens op aarde te brengen. Hiervoor reïncarneerden de grootste kunstenaars naar de aarde vanuit de eerste lichtsfeer. Op aarde brachten ze de kunst die afgestemd is op de eerste lichtsfeer, en die als gevoel hoger is dan de gemiddelde gevoelsgraad van de mens op aarde.

Daarom leefden er verschillende grote kunstenaars op aarde in een relatief korte tijdsperiode. De meesters zorgden ervoor dat wanneer de ene kunstenaar van de aarde vertrok, de volgende kunstenaar alweer klaar was om dit werk voort te zetten, totdat de kunst van de eerste lichtsfeer voldoende op aarde was gebracht. Toen hield de stroom van grote kunstenaars op, want het had geen zin om nog meer kunst op aarde te brengen, daar zou de mens geen grotere aansporing meer door voelen.

De kunst uit de tweede lichtsfeer werd nog niet op aarde gebracht, want die zou ver boven het gevoel van de mens op aarde gaan. Bovendien zouden vele mensen zich dan door die kunstwerken stoffelijk willen verrijken. Die kunstwerken zouden nog veel meer dan nu gestolen worden, alleen om er geld mee te verdienen. Er zouden nog meer doden vallen voor deze kunsthandel, en dat willen de meesters niet aanwakkeren.

Inspiratie

De grote kunstenaars hadden niet alleen hun kunst tot grote hoogte opgevoerd in hun vorige levens en in de eerste lichtsfeer, maar bovendien werden ze in hun leven op aarde ook geïnspireerd door de meesters van het licht. De meesters verhoogden de concentratie van de kunstenaars tijdens het schep-

pen om niet door aardse zaken afgeleid te worden, zodat het gevoel van de eerste lichtsfier voldoende in hun kunst tot uiting gebracht kon worden.

Vele kunstenaars voelden deze inspiratie, al waren de meesten zich niet bewust vanwaar die inspiratie kwam. Op aarde herinnerden ze zich hun voorbereiding in de lichtsfieren niet, ze waren zich alleen bewust van het doel van hun leven, het scheppen van kunst. Daarnaast combineerden velen hun taak met goedmaken, zoals dat beschreven wordt in het artikel 'wedergeboren voor een taak'.

Tempel van de kunst

Om Jozef Rulof te laten zien hoe de grote kunstenaars werkten, toont zijn geestelijke leider Alcar hem hoe Anthony van Dyck zich in de zeventiende eeuw in zijn atelier voorbereidde op een kunstwerk. Jozef neemt waar dat Van Dyck visioenen ontving die hem door onzichtbare wezens werden gegeven. Jozef ziet dat het de meesters waren, maar Anthony zelf voelde alleen dat hij geholpen werd. Van Dyck schiep religieuze voorstellingen, omdat hij zich in zijn vorige levens ook op religie had gericht.

Meester Alcar gaat ook terug naar de tijd voordat Anthony reïncarneerde. Alcar laat Jozef zien hoe Anthony zich in de sferen voorbereidde op zijn kunstmissie. Van Dyck mediteerde daar vijftig jaar lang om zijn gevoel volkomen te richten op de kunst die hij op aarde zou brengen, zodat niets van de aarde hem hierin zou tegenhouden.

Jozef ziet in de tempel van de kunst dat naast Anthony nog vele andere kunstenaars zich aan het voorbereiden waren om te reïncarneren. Alcar vraagt aan Jozef of hij ook andere kunstenaars herkent, die hun kunst op aarde hebben gebracht. Tot zijn verbazing ziet Jozef dat de leermeester van Anthony op aarde, ook zijn leermeester in de tempel van de kunst was. Ook daar had deze leermeester de leiding, omdat heel zijn gevoelsleven op kunst was ingesteld.

In het artikel 'goedmaken' wordt beschreven hoe Anthony en zijn leermeester elkaar al in vorige levens hebben leren kennen. Daarom kreeg Anthony het gevoel dat hij deze ziel al kende, toen hij zijn leermeester op aarde ontmoette. Ze waren zich niet bewust van hun vorige levens, deze belevenissen waren in hun onderbewustzijn weggezakt en het gevoel van herkenning was daarvan overgebleven.

Meester Alcar toont Jozef dat er ook in de twintigste eeuw nog kunstenaars aan het werk zijn in de tempel van de kunst in het hiernamaals. Voor iedereen die zijn kunst wil verhogen, staat deze tempel open. Toch verklaart Alcar dat deze kunstenaars beter zouden afdalen in de duistere sferen om de zoekende zielen daar te helpen in hun tocht naar het licht. De Universiteit

van Christus zendt immers geen kunstenaars meer naar de aarde. De kunstenaars die nu in de tempel van de kunst werken, zijn alleen voor zichzelf bezig. Ze kunnen hun kunstgevoel verhogen, maar daar komen ze geestelijk niet verder mee. Daardoor krijgen ze niet meer liefde. Door hun kunst kunnen ze hun gevoelsgraad niet verhogen, dat kan alleen door het leven te dienen.

Wanneer Jozef aan Alcar vraagt of deze kunstenaars dit niet duidelijk wordt gemaakt in de tempel van de kunst, antwoordt Alcar dat dit weinig zin heeft. De persoonlijkheid van de mens moet beleven waar hij zijn gevoel op richt, totdat die gevoelens beleefd en helemaal uitgeleefd zijn. Dan pas komt de mens vrij van zijn gerichtheid en komt hij open voor iets nieuws. Dit geldt niet alleen voor kunst, maar voor alle gevoelens waar de persoonlijkheid zich op richt.

Zodra de kunstenaars zich hiervan bewust worden, zijn er meesters in de tempel om hun deze wetten te verklaren. Dan zien ze dat kunst geen doel op zich is, maar een middel, en als het alleen voor zichzelf wordt ingezet, het geen geestelijke ontwikkeling brengt.

Intocht van Christus in Jeruzalem, geschilderd door Anthony van Dyck

Anthony begreep dit al tijdens zijn verblijf in de tempel van de kunst. Hij leefde toen niet alleen voor de kunst, hij daalde ook vele jaren af in de duistere sferen om te helpen. Hierdoor verwierf hij zich in korte tijd een hogere gevoelsgraad. Ook na zijn laatste leven op aarde als Van Dyck werkte hij in de sferen verder aan zijn geestelijke ontwikkeling, zodat hij uiteindelijk de vijfde sfeer van licht bereikte.

Toen was hij klaar om op een andere wijze de geestelijke ontwaking van de mensheid te dienen. Via Jozef Rulof bracht hij als meester Alcar boeken op aarde, die niet alleen zijn vorige leven als Anthony van Dyck onthulden, maar daarnaast alles beschreven wat de mens op aarde kon gebruiken om zich een beeld te vormen van het doel van het leven op aarde. Na het brengen van deze boeken kon Alcar tegen de mens op aarde zeggen: 'Als ik één van u kan bereiken nu gij dit weet en u van uw eigen voortleven mag overtuigen, dan is dit werk en tevens mijn kunst niet voor niets geweest, is al mijn moeite beloond.'

In zijn huis in de sferen hangen zijn schilderijen als geestelijke producten. Meester Alcar kijkt graag terug naar zijn leven als Anthony van Dyck. Maar hij weet nu dat er veel belangrijker vergezichten zijn dan zijn schilderijen. Hij richt zich nu op de hogere wijsheid van Christus, die samengevat kan worden met 'heb lief alles wat leeft'.

79. Tempel der ziel

In de tempel der ziel in het hiernamaals wordt Jozef Rulof het ontstaan van het heelal en de kosmische evolutie van de ziel getoond.

Voorbij het aardse denken

In het boek 'Het Ontstaan van het Heelal' beschrijft de geestelijke leider van Jozef Rulof, meester Alcar, ook het ontstaan van de ziel. Om dit aan Jozef Rulof te laten zien, neemt hij Jozef tijdens een uittreding mee naar de tempel der ziel in het hiernamaals. Deze tempel bevindt zich in de vierde lichtsfeer, een geestelijke wereld die ver boven het aardse voelen en denken ligt. Om de diepte van de ziel te doorgronden moet het aardse voelen en denken volledig afgelegd worden.

Symbolische vormgeving

Het eerste wat Jozef opvalt, zijn de honderden torens van deze geestelijke tempel. Hij kan niet zien waar de hoogste torens eindigen, het lijkt alsof ze in het heelal oplossen. Alcar verklaart hem dat dit het hogergaan van al het leven symboliseert, het overgaan naar een volgende graad van bewustzijn.

Een andere symbolische eigenschap van de vormgeving van de tempel is dat men naar alle richtingen kan kijken, het gebouw is geheel open. Die openheid staat symbool voor al het leven in deze sfeer, iedereen is hier open, hier hoeft niets verborgen te worden. Men kan hier in de diepte van de ziel schouwen, tot zover men zelf kan begrijpen.

Jozef ziet in de tempel ook veel bloemen en vogels, de natuur is in haar geestelijke pracht vertegenwoordigd. Hier voelt de mens hoe innig men verbonden is met al het leven, en door de gevoelsverbinding leert men elke levensvorm begrijpen.

Innerlijke gebouwen

Jozef ziet binnen in de tempel honderden kleinere tempels, die uiterlijk dezelfde architectuur hebben als de grote tempel. Het binnenste van elke kleine tempel is echter verschillend. Zo is bijvoorbeeld elke sfeer van het hiernamaals vertegenwoordigd door een eigen kleinere tempel. Wanneer Jozef zich op een bepaalde sfeer wil afstemmen, dan kan hij de kleinere tempel binnentreden, die met die sfeer overeenstemt.

Zo zijn in onze ziel ook alle gevoelsgraden aanwezig die we in onze evolutie al beleefd hebben. Hierdoor kunnen we tijdelijk weer afdalen naar een lagere sfeer die we doorgaans al ontstegen zijn. Maar gelukkig zijn ook de hogere sferen reeds als ongeschapen werelden in aanleg in onze ziel aanwezig.

Elke ziel terugvinden

In deze tempel kan men niet alleen met alle sferen verbonden worden, maar ook met elke ziel waarmee men ooit te maken heeft gehad. Het maakt niet uit waar die ziel nu leeft, op aarde of in het hiernamaals, of in de wereld van het onbewuste om op aarde te reïncarneren. Deze verbinding wordt tot stand gebracht door de meesters van de zevende sfeer, die deze tempel leiden. Zij overzien al het leven van de aarde en het hiernamaals.

Hier kan men ook gevoelsverbindingen uit vorige levens volgen. Al zijn de wegen voor honderden jaren uiteengegaan, hier vindt men zijn geliefde terug. Wanneer de meesters de levensfilm volgen, ziet men waar en in welke toestand de geliefde zich nu bevindt.

In deze tempel kan men verbonden worden met zijn tweelingziel. Als die nog op aarde leeft, kan men zien wat die nog heeft te doen voordat de sferen van licht betreden kunnen worden. Hierdoor kan men besluiten om zijn tweelingziel of een andere geliefde op aarde te helpen om hen tijdens hun aardse leven tot geestelijke bewustwording te stuwten.

De eigen diepte

De hogere meesters kunnen de bezoekers niet alleen met andere zielen verbinden, maar ook met de diepte van hun eigen ziel. Ze maken dit Jozef duidelijk door in een kleinere tempel de kleur te tonen waar hij op dat moment aan denkt. Zo leert Jozef dat wat er in hem is, aan hem getoond kan worden. Daarna tonen de meesters verschillende beelden uit zijn verleden, zodat Jozef voelt dat hij met zijn eigen innerlijk verbonden is. Nu begrijpt hij waarom boven de ingang van de tempel der ziel te lezen staat: Mens, ken uzelf.

De meesters verbinden Jozef vervolgens met zijn moeder, wanneer die in blijde verwachting was van hem. De gevoelsverbinding tussen zijn moeder

Daarna tonen de meesters verschillende beelden uit zijn verleden, zodat Jozef voelt dat hij met zijn eigen innerlijk verbonden is.

en hem was toen al zo sterk dat ze elkander aan konden voelen. Een dergelijke gevoelsverbinding wordt ook in de tempel der ziel toegepast. De meesters gaan een gevoelsverbinding met de bezoekers aan, en laten de bezoekers voelen en zien wat zijzelf waarnemen, waardoor de bezoekers tijdelijk in het gevoel en het bewustzijn van de meesters opgetrokken worden.

De meesters tonen Jozef vervolgens een beeld uit zijn jeugd, toen hij als kind speelde met kinderen uit het hiernamaals. Hij ziet nu dat zijn leider Alcar deze kinderen tot hem bracht, en dat Alcar hem heel zijn leven heeft geleid om tot dit punt te komen dat hij voor de mensheid het ontstaan van de ziel kan leren kennen. Jozef ziet nog talrijke andere gebeurtenissen die hij heeft beleefd, en hij voelt dat men in zijn verleden kan afdalen tot in het allereerste begin van zijn ziel.

De meesters verklaren hem dat ze hem ook in zijn vorige levens gevolgd en geleid hebben, zodat hij nu de kosmische wijsheid kan ontvangen voor allen op aarde die deze gaven niet bezitten. Met het volgen van het ontstaan van het heelal en de kosmische evolutie van de ziel willen de meesters bereiken dat de zoekende mens op aarde de diepte van zijn eigen ziel kan begrijpen.

80. Boeken over reïncarnatie

In 'De Kringloop der Ziel' volgen we de levens van Lantos, die later als meester Zelanus de meeste studieboeken van de Universiteit van Christus geschreven heeft. In 'Tussen Leven en Dood' leren we een vorig leven van Jozef Rulof in het oude Egypte kennen. En in 'Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven' beleeft een soldaat tijdens de Tweede Wereldoorlog hoe een vorig leven van hem voelbaar wordt en in zijn bewustzijn omhoog komt.

Elk boek belicht verschillende aspecten van reïncarnatie. Het zijn menselijke aspecten die de werking van de wedergeboorte in ons dagelijks leven illustreren. Hierdoor leren we ons innerlijke leven begrijpen als het resultaat en de voortzetting van onze vorige levens. Zo leren we niet alleen het ontstaan van onze karaktereigenschappen kennen, maar kunnen we gaandeweg ook onderscheid maken tussen wat ons remt in onze geestelijke evolutie, en wat ons vooruithelpt.

81. Onze kosmische ziel

In 'De Kosmologie van Jozef Rulof' wordt het aardse verklaringsniveau van eerdere boeken verruimd naar het zielsniveau. Hierin staat onze ziel centraal als de kosmische stuwung om ons tot ruimer bewustzijn en universele liefde te brengen.

Met behulp van nieuwe begrippen wordt de oorsprong, de evolutie en de bestemming van onze kosmische ziel verklaard. Hierdoor wordt duidelijk hoe onze ziel ons als een gids bewust maakt van onze essentie en ons levensdoel.

Het zielsniveau wordt toegelicht in de onderstaande artikelen, die op de volgende bladzijden volledig worden weergegeven:

Het niveau van de ziel

Verklaring op zielsniveau * Er bestaan geen rassen * Stoffelijke levensgraden * Mens of ziel * Anti racisme en discriminatie

Onze kosmische oorsprong

Kosmologie * Alziel en Albron * Onze basiskrachten * Kosmische splitsing * Maan * Zon * Kosmische levensgraden

Onze evolutie

Onze eerste levens als cel * Evolutie in het water * Evolutie op het land * De vergissing van Darwin * Ons bewustzijn op Mars * Aarde

Onze ziel als gids

Goed en kwaad * Harmonie * Karma * Oorzaak en gevolg * Vrije wil * Rechtvaardigheid

Kosmische bewustwording

Ontstaan van de astrale wereld * Schepper van licht * Vierde kosmische levensgraad * Het Al

82. Verklaring op zielsniveau

Alleen het zielsniveau bevat de verklaring van de werkelijkheid die de meesters als waarheid kennen en via Jozef Rulof hebben doorgegeven.

Twee verklaringsniveaus

Het aardse denken en het zielsniveau zijn twee verschillende verklaringsniveaus die in de boeken van Jozef Rulof zijn opgenomen. Het aardse niveau geeft de verklaringen weer in de woorden die de mens gebruikte in 1933-1952, de tijdsperiode waarin de boeken van Jozef Rulof geschreven werden. Het zielsniveau maakt gebruik van andere woorden en begrippen om de werkelijkheid van de ziel te beschrijven.

Omwille van de lezer bevatten de boeken van Jozef Rulof in eerste instantie het aardse woordgebruik. Het eerste boek 'Een Blik in het Hiernamaals' bijvoorbeeld is geschreven naar het maatschappelijke denken uit 1933-1936, de jaren waarin deze trilogie het licht zag. Hoewel het boek het hiernamaals verklaart, is de beschrijving zelf nog overwegend aardse. De woorden die in het boek gebruikt worden, behoren tot wat de mens op aarde kent en ziet. Zo worden er bloemen, vogels, muziek en tempels in het hiernamaals beschreven, woorden die aansluiten bij de menselijke waarneming.

‘De meesters hebben 27 boeken geschreven om de weg van het aardse denken naar het zielsniveau te bouwen.’

De bewoners van het hiernamaals die een hoge graad van kennis en liefde bereikt hebben, worden ‘meesters’ genoemd, net zoals die term in de wetenschap en kunst een hoge graad van kennis of bekwaamheid aanduidt. De meesters van Jozef Rulof hebben hun graad bereikt aan de ‘Universiteit van Christus’, alweer een verwijzing naar de aardse universiteiten. De meesters geven via de boeken van Jozef Rulof hun ‘geestelijk-wetenschappelijke’ kennis door, die net als bij de aardse wetenschap door zorgvuldig onderzoek is opgebouwd.

Door zich eerst te richten op het maatschappelijke woordgebruik zijn de boeken ook in harmonie met de ontwikkeling van Jozef Rulof zelf. Naarmate hij meer inzicht in de ziel krijgt, kan het verklaringsniveau van de boeken verdiept worden. De meesters beginnen bij het woordgebruik van Jozef en de lezer uit 1933, en leggen dan steen op steen om hun geestelijke universiteit in een boekenreeks op te bouwen.

Van genade en gave naar reïncarnatie

Het verklaringsniveau is nauw verwant met de woorden die gekozen worden om iets te beschrijven. Zo wordt er bijvoorbeeld in de eerste boeken verteld dat Jozef Rulof in het hiernamaals kan waarnemen dankzij de ‘genade’ van zijn ‘gave van helderziendheid’. Deze woordkeus sluit aan bij een opvatting uit 1933 die helderziendheid beschouwde als een genade van God.

Wanneer de meesters echter naar het zielsniveau overgaan en de werking van de ziel verklaren, lossen de begrippen ‘genade’ en ‘gave’ op. De meesters hebben zich honderden jaren toegelegd op het bestuderen van wat men voelt, en hierdoor stelden ze vast dat het menselijke gevoelsleven opgebouwd wordt door de verwerking van ervaringen uit vele opeenvolgende levens op aarde, door vele reïncarnaties. Al de innerlijke krachten waarmee de mens geboren wordt, heeft hij zich zélf eigen gemaakt door er hard voor te werken in zijn eigen vorige levens. De artikelen ‘aanleg talent gave’ en ‘wonderkind’ beschrijven hoe de ‘gaven’ stap voor stap zijn opgebouwd, zonder dat er genade aan te pas kwam.

Van dood naar evolutie

De 40 artikelen over onze reïncarnaties beschrijven hoe onze ziel door haar ervaringen uit duizenden levens haar gevoelsleven en persoonlijkheid opbouwt. Op dat verklaringsniveau verdwijnt het woord ‘dood’. Op het einde van een aards leven laat de ziel het lichaam los, en gaat zij over naar het volgende leven op aarde of naar het hiernamaals. De ziel sterft niet en gaat niet dood, zij evolueert naar een volgende graad van leven.

Het woord ‘dood’ geeft niet de werkelijkheid van de ziel weer, maar ook niet die van het lichaam, want de stoffelijke materie is uit zichzelf nooit ‘levend’ geweest. Het leven dat het lichaam tot werking brengt is de ziel. In die zin zijn ziel en leven synoniemen van elkaar.

Stoffelijke levensgraden

De meesters hebben niet alleen hun eigen vorige levens gevolgd, maar ook de reïncarnaties van de allereerste zielen die op aarde geleefd hebben. Ze zagen dat die eerste zielen niet alleen hun gevoelsleven en persoonlijkheid hebben gevormd door de vele ervaringen in het stoffelijke lichaam, maar dat zij dat stoffelijke lichaam voordien zelf hadden opgebouwd. De meesters waren in staat om tot het allereerste leven van de eerste zielen op aarde terug te kijken, en toen zagen ze dat die zielen de eerste enkelvoudige cellen op aarde hebben gevormd en bezielde.

Om op zielsniveau te kunnen beschrijven hoe die zielen het menselijke lichaam hebben opgebouwd van de eerste cel tot de huidige menselijke gestalte, ontwierpen de meesters een nieuwe woordsamenstelling als begrip: stoffelijke levensgraden. Het artikel ‘stoffelijke levensgraden’ beschrijft deze evolutie.

De kosmologie

Toen de meesters hun eigen vorige levens verder terug in de tijd volgden, stelden ze vast dat ze niet alleen op aarde lichamelijke levens hadden beleefd, maar zelfs al op andere planeten. Uiteindelijk kwamen ze bij hun allereerste leven op de eerste planeet in de ruimte. Ze voelden dat dit het begin was van hun individuele kosmische evolutie.

Maar ze voelden ook dat ze nog verder terug konden, naar een toestand toen ze nog deel waren van een groter geheel, wat ze de Alziel en Albron noemden. De Alziel heeft met haar ‘basiskrachten’ al het leven in de kosmos geschapen. De meesters zagen dat ze dezelfde krachten bezaten, omdat ze als individuele ziel uit de Alziel ontstaan waren. Deze basiskrachten noemden ze ‘uitdijning en verdichting’, ‘baring en schepping’ of ‘moederschap en vaderschap’.

Met de hulp van de eerste zielen konden de meesters de hele kosmische evolutie van de ziel volgen, van de Alziel tot in het eindstadium dat ze ‘het Al’ hebben genoemd. Die hele evolutie is onderverdeeld in zeven ‘kosmische levensgraden’, waarbij de aarde de eindplaneet van de derde kosmische levensgraad is.

De meesters noemden het zielsniveau ‘de kosmologie’. Ze zagen dat de

basiskrachten waardoor de menselijke ziel evolueert, ook in de hele kosmos werkzaam zijn. Het artikel 'kosmologie' gaat hier dieper op in.

Nieuwe begrippen om het zielsniveau te beschrijven

Om te beschrijven wat de meesters over onze kosmische ziel hadden ontdekt, moesten ze zich bedienen van de menselijke taal. Vele woorden gaven voor hun echter geen werkelijkheid weer, zoals het woord 'dood'. Andere woorden vonden ze weinigzeggend, zoals 'maan' en 'zon', omdat ze het wezen van de kosmische levensvorm niet vertolken. In de artikelen 'maan', 'aarde' en 'zon' wordt toegelicht welke woorden de meesters op zielsniveau gebruiken om te omschrijven wat deze ruimtelijke levensvormen voor de kosmische evolutie van onze ziel betekenen.

Sommige woorden konden de meesters dan weer wel goed gebruiken op zielsniveau, zoals 'licht'. Hierdoor konden ze beschrijven hoe de eerste zielen 'scheppers van licht' werden door hun Allicht uit te stralen, net zoals de zon dat stoffelijk doet.

Wanneer bestaande woorden niet toereikend waren, gebruikten de meesters nieuwe samenstellingen, zoals stoffelijke levensgraden, kosmische levensgraden, Alziel en Alharmonie. De betekenis van die nieuwe begrippen moesten ze eerst opbouwen, met behulp van bestaande woorden. Ze konden de nieuwe begrippen pas ten volle gebruiken nadat de lezer de tijd had gekregen om de volledige betekenis daarvan te leren kennen. En dat kon pas nadat het gehele begrip van de werkelijkheid verruimd was. Jozef Rulof (André) legt tijdens een contactavond uit dat zijn meesters Alcar en Zelanus voor het zielsniveau van de kosmologie een volledig nieuw verklaringsniveau moesten opbouwen:

Meester Alcar zegt ook: 'Later, voor de Kosmologie, moet ik alles op-nieuw weer verklaren en dan weet je dat ook, André.'

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.15438.15438)

Het aardse denken was immers vanuit de stoffelijke materie opgebouwd zonder te weten hoe het leven die materie bezielt en heeft gevormd. Nu de meesters hadden waargenomen hoe alle materie vanuit de Alziel was opgebouwd en constant bezielt werd, moesten ze een nieuwe kosmologie schrijven, om bijvoorbeeld de totstandkoming van het lichaam van de ziel te beschrijven.

Voor het opbouwen van de verklaring op zielsniveau hebben de meesters er zich op gericht om alle stappen weer te geven die tussen het maatschappelijke woordgebruik en het zielsniveau liggen. Daarom hebben ze 27 boeken

geschreven met in totaal meer dan 11.000 pagina's. Maar dan nog zeggen de meesters dat ze eigenlijk duizenden delen van hun kosmologie zouden moeten kunnen schrijven, om de werkelijkheid van onze ziel te vertolken. Dat kon echter niet binnen de levensstijl van Jozef Rulof. De meesters hebben wel meegedeeld dat ze die duizenden boeken later zullen schrijven, wanneer ze hun geestelijk-wetenschappelijke kennis door een technisch instrument kunnen doorgeven.

Het Ontstaan van het Heelal

Bij de titel van het boek 'Het Ontstaan van het Heelal' kan men veronderstellen dat de meesters hier al met het kosmische denken van het zielsniveau zijn gestart. Toch is dit niet het geval. Dit boek werd geschreven als vijfde boek en op dat moment was het aardse verklaringsniveau nog overheersend.

Net zoals 'Een Blik in het Hiernamaals' was 'Het Ontstaan van het Heelal' nog gericht op het toenmalige woordgebruik en gedachtegoed van de lezer. Dit wordt bijvoorbeeld duidelijk door wat Christus gezegd zou hebben, toen hij op Golgotha aan het kruis hing. In 'Het Ontstaan van het Heelal' zijn de woorden opgenomen, die Christus volgens de Bijbelse overlevering uitgesproken heeft: 'Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?'

Wanneer de meesters in latere boeken tot het zielsniveau kunnen overgaan, verklaren ze dat deze woorden alleen passen in het maatschappelijke denken. Wie Christus als een gewoon mens ziet, kan bedenken dat Christus zich verlaten gevoeld moet hebben aan het kruis, want welk mens zou dat niet hebben gevoeld op dat ogenblik?

Op zielsniveau leggen de meesters in latere boeken uit dat Christus deze woorden niet uitgesproken kan hebben, omdat dit zijn kosmisch bewustzijn niet vertolkt. Als er één wezen in de ruimte is dat zich niet verlaten kan voelen door God, dan is dat Christus, die het menselijke gevoel van zich verlaten voelen al biljoenen jaren overstegen had.

Pas toen de meesters de benodigde fundamenten hadden gelegd voor het zielsniveau, konden ze de lezer duidelijk maken waarom ze voordien woorden en begrippen hadden gebruikt, waarvan de betekenis beperkt was tot het menselijke denken. Dan leggen de meesters uit dat ze de meeste boeken niet op zielsniveau geschreven hebben, omwille van de lezer uit die tijd:

U hebt de boeken gekregen zoals ú denkt. We hebben Golgotha beleefd, Christus daar gevolgd volgens het menselijke voelen en denken, niet geestelijk.

Lezingen Deel 3 (L3.1349.1350)

Dat betekent dat er woorden en verklaringen in de boeken van Jozef Rulof staan, die het aardse denken weergeven, en die niet het kosmische denken van de meesters vertolken. Dit is in de betreffende passages echter niet onmiddellijk te zien. Het is pas achteraf vast te stellen, wanneer de lezer het zielsniveau heeft opgenomen en toepast op die passages, of wanneer de meesters later die passages vanuit het zielsniveau toelichten. Een duidelijk voorbeeld hiervan is het gebruik van het woord ‘ras’.

Voorbij de rassen

In ‘Het Ontstaan van het Heelal’ wordt er veel geschreven over de zogenaamde mensenrassen. In het jaar dat dit boek gepubliceerd werd, 1939, was deze term ingeburgerd in het maatschappelijke denken. Ook vele wetenschappers uit die tijd deelden de mensheid op in verschillende rassen, waarbij door menig blanke wetenschapper de blanken als de hoogste soort beschouwd werden.

De meesters hebben zich in dit boek gericht naar het menselijke woordgebruik uit die tijd, ze zijn begonnen bij het mensbeeld van de lezer uit 1939. Daarom wordt het woord ras vaak genoemd. Het begrip ras vertolkt het aardse denken en niet de waarheid van de meesters. In dat boek introduceren de meesters ook al de term die tot hun eigen terminologie behoort: stoffelijke levensgraad. Hierdoor zijn er in dit boek twee verklaringsniveaus door elkaar gebruikt, het aardse denken in rassen en het zielsniveau van stoffelijke levensgraden.

In latere boeken verklaren de meesters dat er geen rassen bestaan. Op dat moment hadden de meesters dan het zielsniveau van de stoffelijke levensgraden al voldoende kunnen uitleggen, zodat de lezer kon weten wat ze bedoelen met de stoffelijke levensgraden die elke ziel beleeft om zichzelf in gevoel verder te brengen.

Wanneer meester Zelandus later in zijn lezingen over de kosmologie tot het verklaringsniveau van de Albron komt, kan hij aan Jozef Rulof (Jeus) uitleggen dat het boek ‘Het Ontstaan van het Heelal’ beschrijvingen bevat die zich nog niet op zielsniveau bevinden:

Want je hoort het, de Albron staat voor ons. En meester Alcar gaat nu regelrecht tot die kern. Dat van ‘Het Ontstaan van het Heelal’, Jeus, voel ik nu, dat waren slechts verhaaltjes, dat was nog niets.

Lezingen Deel 3 (L3.944.946)

Toch wordt er ook nog in de boekenreeks ‘De Kosmologie van Jozef Rulof’ over rassen gesproken. Dit illustreert hoe de meesters zelfs in hun latere boe-

ken ten dele gebruik blijven maken van de aardse begrippen omwille van de toenmalige lezer. Het opbouwen van het zielsniveau vraagt immers de nodige tijd.

De meesters sloten zich in woordgebruik aan bij de lezer die rond 1939 op zoek was naar een antwoord op levensvragen. Door de ontwikkeling van het menselijke denken bestaat die aansluiting op een aantal punten niet meer. Wanneer de meesters hun boeken in de huidige tijd zouden doorgeven, dan zouden ze geen rassen meer hoeven te gebruiken omwille van de lezer. Integendeel, het gebruik van dit woord zal in de huidige tijd meestal leiden tot verwijdering van de lezer, omdat ook de wetenschap er zich nu van bewust is dat er geen rassen bestaan en dat het gebruik van dit woord in deze tijd ongewenst is, aangezien de geschiedenis geleerd heeft dat dit kan leiden tot discriminatie en racisme (zie https://storage.googleapis.com/evcsite-images/verklaring_over_ras.pdf).

Verstrekkende gevolgen

Doordat de meesters een woord als ras hebben gebruikt, zou het in eerste instantie kunnen lijken dat de meesters zelf in dat woord geloven, dat dit woord voor de meesters werkelijkheid zou betekenen. Hun eigen werkelijkheid konden de meesters echter pas beschrijven nadat ze het zielsniveau had-den opgebouwd.

In de 27 boeken van Jozef Rulof staan honderden zinnen met het woord ras dat betrekking heeft op mensen. Wanneer we deze zinnen op zielsniveau analyseren, zijn er maar een paar zinnen die de waarheid van de meesters verwoorden, zoals de zinnen die opgenomen zijn in het artikel ‘er bestaan geen rassen’. Een voorbeeld hiervan is: ‘Er zijn geen rassen op Aarde te beleven, alléén deze zeven levensgraden voor de mens. Zwart, bruin en blank hebben geen betekenis, deze zeven levensgraden zijn het!’

Dit betekent dat honderden zinnen met ras niet weergeven wat de meesters zelf denken, want zij wisten al dat er geen rassen bestonden nog voordat dit woord door de mens uitgevonden werd. Wanneer men deze honderden zinnen leest, zal men meestal denken dat er wel degelijk ras bedoeld is. Het was echter de bedoeling van de meesters, om de lezer uit die tijd aan te geven dat dergelijke passages handelen over het menselijke lichaam.

Wanneer men nu de inhoud van deze zinnen op zielsniveau zou willen weergeven, kan men niet gewoon het woord ras vervangen door stoffelijke levensgraad, want deze twee begrippen komen uit een totaal verschillend verklaringsniveau, waarin de werkelijkheid volledig anders in elkaar zit. In wezen hebben deze twee begrippen niets met elkaar te maken, want rassen bestaan niet, en stoffelijke levensgraden zijn een basisonderdeel van de evolu-

tie van de ziel op alle planeten waarop de ziel reïncarneert.

Van mens naar Alziel

Voordat de meesters het nieuwe begrip stoffelijke levensgraad helemaal konden duidelijk maken, moesten ze eerst het mensbeeld hervormen. In het artikel ‘mens of ziel’ wordt toegelicht dat het woord mens helemaal niet meer voorkomt op zielsniveau. Voor de meesters leven er geen mensen op aarde, maar wel zielen die in hun kosmische evolutie miljoenen malen reïncarneren om hun gevoelsleven te verruimen.

Heel veel van wat de mens over de mens bedacht heeft, is niet meer geldig op zielsniveau. Wanneer de meesters op zielsniveau ons lichaam verklaren, dan gebruiken ze begrippen als ‘de verdichtingsgraad van de Alziel’. De ‘aarde’ noemen ze ‘het moederlichaam van de derde kosmische levensgraad’. Onze ‘persoonlijkheid’ wordt dan de graad van bewustzijn die de ziel van zichzelf heeft, dus in hoeverre onze ziel zich bewust is van haar harmonische uitdijning en verdichting.

Op zielsniveau is het zonneklaar dat Jozef Rulof en de meesters al tegen racisme en discriminatie waren voordat die woorden uitgevonden waren, zoals het artikel ‘anti racisme en discriminatie’ toelicht. Want er zijn geen mensen meer te discrimineren, alle aspecten van de mens waarop dit zou kunnen plaatsvinden, hebben geen werkelijkheid op zielsniveau.

Van woorden naar werkelijkheid en waarheid

Op zielsniveau kunnen de meesters elk aspect van het leven in één bladzijde verklaren. Maar dan staat die bladzijde vol met nieuwe begrippen, zoals stoffelijke en kosmische levensgraden. Dan vertelt die bladzijde precies wat de plaats van het beschrevene is in de kosmische evolutie van de ziel. Maar dan is die bladzijde niet meer te begrijpen voor het maatschappelijke denken.

Alle begrippen die niet op zielsniveau bestaan, zoals bijvoorbeeld de genades, gaven, rassen en doden, hebben geen betekenis of werkelijkheid voor de meesters, voor Jozef Rulof of voor onze ziel. Ze worden wel gebruikt in de boeken van Jozef Rulof, maar alleen voor de opbouw van de verklaringen op zielsniveau.

Het zielsniveau is de eigenlijke kennis die de meesters aan de wereld wilden doorgeven. Alleen dat is voor de meesters en Jozef Rulof zelf ‘universele waarheid’. De meesters hebben 27 boeken geschreven om de weg van het aardse denken naar het zielsniveau te bouwen. Ze laten met een gerust hart aan de lezer over wie die weg daadwerkelijk wil gaan, omdat ze weten dat elke ziel de weg naar het eigen licht vindt.

83. Er bestaan geen rassen

In de boeken van Jozef Rulof (1898-1952) werd al verklaard dat er geen mensenrassen zijn, in tegenstelling tot het wetenschappelijke en maatschappelijke denken uit die tijd.

Toenmalige wetenschap

Toen het boek ‘Het Ontstaan van het Heelal’ van Jozef Rulof in 1939 in Nederland gepubliceerd werd, gebruikte de wetenschap het begrip ‘ras’ als indeling van de mensheid. Men sprak over het ‘blanke ras’, de ‘oosterse rassensoorten’, de ‘negers’, de ‘Papoea’s’, het ‘Chinese ras’, het ‘Japanse ras’, enz. Het was in die tijd wetenschappelijk verantwoord en maatschappelijk gebruikelijk om zo te denken en te spreken.

‘Het Ontstaan van het Heelal’ bracht een nieuwe verklaring voor de onderlinge verschillen die mensen zagen. In dat boek werd de evolutie van de ziel op aarde beschreven, en de lichamelijke graden die de ziel doorliep om haar gevoelsleven te verruimen.

Omwillen van de lezer uit die tijd werd in dat boek ook de term rassen gebruikt. De indeling in rassensoorten was een toenmalige opvatting ‘zoals de geleerde dat zag’, de schrijver daarentegen gebruikte de indeling in zeven lichamelijke graden:

Zeven lichamelijke graden zijn er geboren, ook op Aarde stellen wij die vast, en dan betreden wij, zoals de geleerde dat ziet, de rassensoorten op Aarde.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.5641)

De zevende graad

In de boekenreeks van Jozef Rulof werd de omschakeling van het maatschappelijke denken in rassen naar het verklaringsniveau met lichamelijke graden geleidelijk opgebouwd. Wanneer de schrijver onmiddellijk had beweerd dat er geen rassen bestonden, hadden vele lezers die denkstap niet kunnen maken. Voor de meeste lezers uit die tijd was het bestaan van rassen een feit dat bevestigd werd door de wetenschap en door hun eigen waarneming.

Bovendien verklaarde de schrijver herhaaldelijk dat hij eerst iets nieuws

opbouwde voordat hij het oude weghaalde, zodat de lezer niets ontnomen werd zonder dat hij er iets anders voor in de plaats kreeg. Daarom begon de schrijver met een uitvoerige uitleg van de lichamelijke graden. Hij gebruikte hiervoor meestal de term ‘stoffelijke levensgraden’, omdat het graden waren waardoor het leven van de ziel zich in de stoffelijke materie vormgaf. Het artikel ‘stoffelijke levensgraden’ beschrijft uitgebreid de opbouw van het menselijke lichaam op aarde. Pas toen de geïnteresseerde lezer hiervan een duidelijk beeld had kunnen opbouwen, vroeg de schrijver aan de lezer om zijn wereldbeeld aan te passen en het begrip ras los te laten.

Om uit te leggen wat stoffelijke levensgraden waren, gebruikte de schrijver eerst het woord rassen. Gaandeweg legde hij uit dat stoffelijke levensgraden niet samenvielen met rassen. Eerst werd beschreven dat de zogenaamde ‘blanken’ zowel in de vijfde, als in de zesde en de zevende stoffelijke levensgraad voorkwamen. Daarnaast vernam de lezer dat er verschillende rassen binnen dezelfde stoffelijke levensgraad geplaatst konden worden. Zo werden naast de ‘blanken’ ook oosterse volkeren, Chinezen, Japanners en mensen met een donkere of getinte huidskleur in de zevende en hoogste stoffelijke levensgraad gesitueerd.

Dat was in 1939 voor vele lezers al een aanzienlijke denkstap. Vele ‘blanken’ beschouwden zich in die tijd superieur, en te horen dat zij hun vermeende superioriteit moesten delen, was niet vanzelfsprekend.

Daarom benadrukte Jozef Rulof tot in zijn laatste levensjaar op aarde dat de zevende en hoogste stoffelijke levensgraad niet samenviel met het zogenaamde ‘blanke ras’:

Omdat de aarde lichamen heeft geschapen, en daarvan is één lichaam het hoogste, dat is niet het blanke ras, maar dat is de zevende graad.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.124)

Er zijn geen verschillende rassen

Vervolgens ging de schrijver een stapje verder door het rasverschil binnen een stoffelijke levensgraad op te heffen. Hij stelde dat er bijvoorbeeld binnen de zevende stoffelijke levensgraad geen verschillende rassen bestonden, maar dat het lichaam van al deze mensen de zevende graad van ontwikkeling had bereikt. Het onderscheiden van ‘blanken’, oosterlingen, Chinezen en mensen met een donkere of getinte huidskleur op basis van hun lichaam is dan niet meer aan de orde.

Daarna kon de schrijver nog een stap verder gaan en verklaren dat er helemaal geen verschillende rassen bestaan. Om het wereldbeeld te verruimen, moet dit maatschappelijke denken volledig losgelaten worden:

En er is slechts één ras op aarde en dat is de mens.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.7697)

Ook de huidskleur heeft geen betekenis

Vele tijdgenoten van Jozef Rulof keken naar de huidskleur van hun medemens en verbonden aan die huidskleur nog bepaalde waarden en betekenissen. Ze dachten in termen van 'blanken' en 'zwarten'. Voor Jozef was het duidelijk dat de huidskleur op geen enkele wijze een onderscheidende factor tussen de stoffelijke levensgraden was. Want er waren 'blanke' lichamen die behoorden tot de vijfde, de zesde en de zevende stoffelijke levensgraad, en er waren 'gekleurde' lichamen die behoorden tot de zevende graad.

'De Kosmologie van Jozef Rulof' stelde al in 1944 dat er geen mensenrassen bestaan, én dat ook de huidskleur plaats moet maken voor het onderscheid in zeven stoffelijke levensgraden:

Er zijn geen rassen op Aarde te beleven, alléén deze zeven levensgraden voor de mens!

Zwart, bruin en blank hebben geen betekenis, deze zeven levensgraden zijn het!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7107.7108)

Stoffelijke levensgraden voor de ziel

Voor de schrijver zelf staat de ziel centraal en niet het tijdelijke lichaam van de ziel. De menselijke ziel doet door middel van een stoffelijk lichaam ervaringen op waardoor zij geestelijk kan evolueren. Elke ziel beleeft vele lichamen in alle stoffelijke graden om innerlijk te groeien en haar gevoel te verhogen. Maar die innerlijke evolutie gaat langzaam, de ziel heeft duizenden lichamen nodig om een hoge gevoelsgraad te bereiken.

Een ziel met een lichaam van de zesde stoffelijke levensgraad is niet noodzakelijk geestelijk hoger geëvolueerd dan een ziel met een lichaam van de vijfde stoffelijke levensgraad. Het artikel 'stoffelijke levensgraden' geeft een

breder toelichting bij het verschil tussen lichamelijke en geestelijke evolutie.

Het stelsel van stoffelijke levensgraden gaat niet over ‘mensen’, maar over de lichamelijke evolutie van de stoffelijke vorm van de ziel. Een ziel met een lichaam van een bepaalde stoffelijke levensgraad valt niet samen met het begrip ‘mens’ zoals dat doorgaans wordt gehanteerd. Dit verschil wordt toegelicht in het artikel ‘mens of ziel’.

Zielsniveau

In het artikel ‘verklaring op zielsniveau’ wordt een fundamenteel onderscheid gemaakt tussen twee verklaringsniveaus die in de boeken van Jozef Rulof neergelegd zijn: het aardse denken en het zielsniveau. Het aardse denken werd in de boeken gebruikt omwille van de lezer uit die tijd. Dit verklaringsniveau geeft het denken van die lezer weer, en niet de opvatting van de schrijver. De zienswijze van de schrijver is het zielsniveau dat langzaam opgebouwd wordt en pas in de latere boeken ‘De Kosmologie van Jozef Rulof’ volledig ontvouwd wordt.

Het begrip ras hoort thuis in het aardse verklaringsniveau, zoals de mens uit 1939 dacht. De 27 boeken van Jozef Rulof zijn geschreven om dit maatschappelijke denken te ontstijgen en de evolutie van de ziel centraal te stellen. Voor de ziel bestaan er geen rassen, maar wel verschillende lichamen waardoor de ziel ervaringen kan opdoen.

Het zielsniveau herdefinieert de meeste begrippen die de lezers van toen gebruikten, en voegt een aantal nieuwe begrippen toe om tot een nieuw verklaringsniveau te komen. Om de volle betekenis van die nieuwe begrippen op te bouwen, werd eerst gebruikgemaakt van bestaande en gekende woorden.

Het gegeven dat in de boeken van Jozef Rulof bepaalde woorden gebruikt werden, wil niet zeggen dat de schrijver enige waarde of werkelijkheid toekeende aan die woorden. Het zegt alleen dat die woorden gebruikt werden door de lezers uit de tijd dat de boeken van Jozef Rulof gepubliceerd werden. Daarom werd tot die lezers gezegd:

Dat zijn uw woorden, dat zijn uw gedachten. Die zien wij niet, die beleven wij niet in de schepping.

Lezingen Deel 2 (L2.6135.6136)

Toelichting door de uitgever

Omdat het zielsniveau in de boeken van Jozef Rulof geleidelijk opgebouwd wordt, is het niet voor elke lezer onmiddellijk duidelijk dat het woord ras voor de schrijver geen realiteit weergeeft en gerekend dient te worden tot het aardse denken van de lezer uit 1939. Dit probleem is nog veel groter wanneer een citaat uit de context van deze boekenreeks gehaald wordt.

Daarom heeft de uitgever van de boeken van Jozef Rulof besloten om bij de meeste zinnen uit deze boeken waarin het woord ras voorkomt, een verwijzing op te nemen naar dit artikel ‘er bestaan geen rassen’.

Racisme

Door de gruwelijke misdaden van Adolf Hitler en anderen is de mensheid zich bewust geworden van het gevaar van het begrip ras. In de tweede helft van de twintigste eeuw is ook de wetenschap tot de conclusie gekomen dat dit begrip verlaten moet worden, omdat er geen wetenschappelijke grond voor is (zie https://storage.googleapis.com/evcsite-images/verklaring_over_ras.pdf).

Dit heeft de weg vrijgemaakt om in de huidige tijd het gebruik van het woord ras te reserveren voor zaken omtrent racisme, of voor dierenrassen. Waar het denken in mensenrassen in de tijd van Jozef Rulof nog deel uitmaakte van het heersende wereldbeeld, is het bewustzijn van de huidige mensheid dit nu ontsiegen.

Jozef Rulof wist reeds dat er geen rassen bestonden, en hij trok in zijn tijd al ten strijde tegen het racisme dat in het midden van de twintigste eeuw ‘normaal’ werd gevonden en zelfs door de overheid van verschillende landen werd toegepast. Meer hierover in het artikel ‘anti racisme en discriminatie’.

84. Stoffelijke levensgraden

Door het opbouwen en beleven van opeenvolgende lichamelijke levensgraden verruimde de ziel haar gevoelsgraad en persoonlijkheid.

Evolutie zonder Darwin

Het huidige menselijke lichaam op aarde is het resultaat van een evolutieproces dat biljoenen tijdperken heeft geduurd. De stapjes in deze evolutie worden in de boeken van Jozef Rulof lichamelijke of stoffelijke levensgraden genoemd.

Volgens de schrijvers van deze boeken, de meesters, is het menselijke lichaam niet uit het dierenrijk geëvolueerd. De meesters hebben geestelijk-wetenschappelijk vastgesteld dat de evolutie van het dierenrijk volledig gescheiden verliep van de menselijke ontwikkeling. Darwin heeft zich vergist, we stammen niet af van de apen. Hoe het dier ontstaan is, wordt beschreven in het artikel 'de vergissing van Darwin'.

Van oer cel tot oermens

De vorming van de eerste oercellen op aarde was geen resultaat van een toevallige samenloop van gunstige omstandigheden. Hier was reeds een gerichte bezieling aan het werk om die eerste cellen te laten groeien en in biljoenen stapjes te laten evolueren tot het huidige menselijke lichaam.

Het artikel 'Alziel en Albron' beschrijft die bezieling die de gehele kosmos heeft gevormd. De menselijke ziel is een deel van de Alziel en heeft hierdoor de levenskracht om zichzelf een vorm te geven. De eerste zielen vormden de oercellen op aarde en daarna de ene stoffelijke levensgraad na de andere, door een voortdurende bezieling om hun lichamelijke vorm te verruimen. Ze reïncarneerden miljoenen malen op aarde om hun stoffelijke vorm van oer cel tot oermens op te bouwen.

Voor de eerste zielen was dit geen nieuw proces. Zij hadden op andere planeten dit evolutieproces al beleefd. De artikelen 'onze eerste levens als cel', 'evolutie in het water' en 'evolutie op het land' beschrijven uitvoerig hoe de zielen op vorige planeten hun lichamelijke vorm opbouwden. Het artikel 'aarde' licht toe hoe de eerste zielen deze opbouw herhaalden op aarde.

Reeds in de vroege oertijd bereikten de eerste zielen de volwassen menselijke gestalte, waardoor ze alles beleefd hadden wat de aarde hun aan lichamelijke belevenissen kon bieden. Hierdoor konden ze afscheid nemen van de aarde. Het artikel 'schepper van licht' beschrijft hoe deze eerste zielen hun

geestelijke evolutie in het hiernamaals hebben voortgezet.

Het samenwonen als stam

Omdat er in die tijd op aarde reeds volwassen menselijke lichamen waren gevormd, hoefden andere zielen die later aan hun aardse levensloop begonnen, niet meer te beginnen als oercel. Zij konden onmiddellijk reïncarneren bij mensen met een lichaam dat dezelfde levensgraad had als het lichaam dat deze zielen reeds op vorige planeten hadden beleefd.

Wanneer de meesters zich richtten op dit aardse tijdperk, noemen ze het lichaam dat aansloot op de vorige planeet de eerste stoffelijke levensgraad, omdat deze zielen hiermee hun eerste aardse lichaam beleefden. Voor deze zielen waren er daarna nog zes stoffelijke levensgraden te beleven, waarbij het lichaam van elke volgende graad krachtiger was dan de vorige graad.

Door het sterkere lichaam in elke volgende graad kregen de zielen telkens nieuwe ervaringen. De zielen met een lichaam van een verschillende graad gingen zich hierdoor verschillend van elkaar voelen. Ze voelden zich meer verwant met de zielen die een lichaam van dezelfde graad hadden. Met deze zielen gingen ze een groep vormen, die later tot een stam uitgroeide. Zo ontstonden zeven verschillende stammen, die afgescheiden van elkaar leefden.

De gevoelsgraad van de ziel

Al deze stammen ontwikkelden zich en kozen een eigen leefruimte. De eerste stammen bleven in het dichte oerwoud, waarin ze zich veilig voelden. Hun 'gevoelsgraad' noemen de meesters 'voordierlijk', omdat ze kannibalen waren, een gedrag dat de meeste dieren niet kennen.

Hierdoor zien we dat er een groot verschil is tussen de stuwings van de ziel enerzijds en haar graad van gevoel en bewustzijn anderzijds. De ziel had door haar stuwings een machtig menselijk lichaam opgebouwd, maar daarvan was zij zich als persoonlijkheid nog niet bewust. De ziel had dit lichaam onbewust gevormd, vanuit haar diepere lagen. Het artikel 'onze basiskrachten' beschrijft met welke krachten de ziel haar stoffelijke vorm kon scheppen.

Door het beleven van dat lichaam kreeg de ziel gevoel en bewustzijn. Hierdoor volgde haar niveau van bewustzijn de opeenvolgende stoffelijke levensgraden. Eerst kreeg ze een embryonaal bewustzijn, dan leerde ze zich te bewegen in het water en vervolgens kreeg ze een landelijk bewustzijn. Als oermens beleefde ze een enorm krachtig oerlichaam, en leerde als persoonlijkheid de kracht van dit lichaam te gebruiken om eten te verzamelen.

Het bewustzijn van de kannibalen was vooral gevuld door honger. Om deze honger te stillen, kwam de persoonlijkheid in beweging, en vergaarde

hierdoor kennis om aan eten te komen. Het gevoelsleven was vooral gericht op de eigen overleving. Door een stam te vormen met anderen uit dezelfde levensgraad had men meer kans op stoffelijke overleving.

Bezit

Het lichaam van de tweede stoffelijke levensgraad was krachtiger, waardoor het bewustzijn van de persoonlijkheid zich verruimde. Nu kreeg de persoonlijkheid het gevoel dat ze iets bezit. Ze kreeg belangstelling om meer eigendom te verwerven. Ze ging zien dat er in de wereld meer te koop was dan alleen het dagelijkse eten en drinken, haar interesses vergrootten.

Het lichaam van de derde stoffelijke levensgraad was nog krachtiger, waardoor ze meer grip kreeg op haar stoffelijke leven. Hierdoor werd ze minder angstig. Ze kende nu haar kracht, en was gereed om iedereen aan te vallen die in haar bereik kwam.

In de derde stam gebruikte ze de verhoogde lichamelijke kracht nog meer om anderen te beroven van hun bezit. Daarnaast kreeg ze nu ook al enig gevoel voor schoonheid, ze ging haar lichaam opmaken, zichzelf 'mooi' maken met al haar bezit.

Uit het oerwoud vandaan

Toen de persoonlijkheid het kannibalistische gevoel aflegde, kwam ze tot de 'dierlijke' gevoelsgraad. Ze ging voelen zoals vele dieren op aarde in hun natuurlijke omgeving, waarbij het recht van de sterkste geldt. Ze kende nu ontzag voor de mens met het sterkste lichaam. En ze begon de natuurkrachten zoals storm en onweer te vrezen, want die waren nog sterker dan het menselijke lichaam. Later ging ze deze natuurkrachten aanbidden, en kreeg zo ontzag voor een oppermacht.

De verhoogde kracht van de vierde stoffelijke levensgraad gaf haar het gevoel om haar leefwereld te vergroten. Daarom ging ze aan de rand van het oerwoud wonen. Ze stond nu aan de vooravond van de verkenning en verovering van de gehele aarde als levenstuin.

Ze verliet het oerwoud op zoek naar meer bezit. De jacht naar meer eigendom maakte haar onrustig, maar gaf haar als persoonlijkheid wel meer werking en schakering. Veel bezittingen gaven haar voldoening en hierdoor ontwaakte er iets, dat later het karakter zou vormen.

Meer stoffelijk gevorderd

Door de verhoogde kracht van een lichaam van de vijfde stoffelijke le-

vensgraad durfde de persoonlijkheid nu naar andere leefgebieden te trekken. Dankzij haar krachtige lichaam kon ze zich ook in koudere streken handhaven en haar levenswijze aan een bar klimaat aanpassen.

Met de verhoogde kracht van een lichaam van de zesde en zevende stoffelijke levensgraad ging de persoonlijkheid de hele wereld verkennen. De stammen splitsten zich en verspreidden zich over de hele aardbol. De mens gaf die afsplitsingen verschillende namen en zo ontstonden de vele volkeren en nationaliteiten.

De persoonlijkheid wilde nu alles beleven wat er op aarde te vinden was en joeg vele levens lang meer van hetzelfde na, zonder zich een hogere gevoelsgraad eigen te maken. Ze gebruikte de lichamelijke kracht van de hoogste stoffelijke levensgraad om met geweld de heerschappij over de omgeving te vergroten.

Hoe meer stoffelijk bewustzijn en intellect ze kreeg, hoe dieper de afbraak werd. Ze ontwikkelde dodelijke wapens om de wereld te kunnen overheersen. Daardoor heeft ze met een lichaam van de hoogste stoffelijke levensgraad de grootste ellende in de wereld aangericht.

Waar het gevoel om veel te willen bezitten eerst haar wereld vergrootte, ging het daarna een grote remmende rol spelen voor haar innerlijke ontwikkeling. Vele levens werden overheerst door het verlangen om steeds meer te bezitten.

“Reeds in de vroege oertijd bereikten de eerste zielen de volwassen menselijke gestalte, waardoor ze alles beleefd hadden wat de aarde hun aan lichamelijke belevenissen kon bieden.”

Karma

Toen de menselijke ziel alle stoffelijke levensgraden beleefd had, kwam er een ander proces tot ontwaking. Tot dan had de ziel ingesteld gestaan op het beleven van de stoffelijke levensgraden om alle ervaringen op te doen die een aards lichaam kon geven. Na dit beleven kwam de ziel vrij van deze gerichtheid, want er was geen sterker lichaam meer dat haar nog andere ervaringen kon geven.

Die ervaringen hadden het bewustzijn van haar persoonlijkheid verruimd, die nu naast eten en slapen ook aan veel andere aardse zaken kon denken. Ze had het kannibalisme ver achter zich gelaten en was tot de dierlijke of grofstoffelijke gevoelsgraad gekomen. Ze had zelfs al een maatschappij opgebouwd en kunsten en wetenschappen ontwikkeld.

Als persoonlijkheid was ze zich echter niet bewust van de ellende die ze in haar vele levens aan andere mensen had aangedaan. In haar sterke gerichtheid op haar krachtige lichaam en stoffelijk bezit heeft ze andere mensen getreiterd, verkracht en hun lichaam vernietigd. Hierdoor heeft ze veel karma opgebouwd.

Het artikel 'karma' licht uitgebreid toe wat dit voor gevolgen had. De ziel had door de gewelddadige handelingen van haar persoonlijkheid haar harmonie met andere zielen verloren, want ze had onder meer het lichaam van andere zielen vernietigd. Aan elke ziel die hierdoor nog levenstijd miste, werd die tijd teruggegeven, door aan die ziel een nieuw lichaam te geven, wat op aarde door het moederschap gerealiseerd kan worden. Wanneer de benadeelde ziel dit niet meer nodig had, zette men op een andere wijze de gecreëerde duisternis in licht om, bijvoorbeeld door een lichaam te geven aan andere zielen die hierop wachtten.

De tweede ronde

Om zich met het leven in harmonie te brengen, reïncarneerde de ziel opnieuw in lichamen van verschillende stoffelijke levensgraden. Zo begon ze haar tweede rondgang op aarde, ditmaal om zichzelf vrij te maken van alle disharmonie die haar persoonlijkheid in de eerste ronde gecreëerd had. Leven na leven werd nu licht gegeven waar duisternis was gebracht, en zorg gedragen voor diegenen die in ellende waren gestort.

Die stuwing kwam uit de diepte van de ziel en was overheersend op haar persoonlijkheid. De persoonlijkheid was zich niet bewust dat haar eigen ziel haar in die bepaalde levensomstandigheden had gebracht, maar ze voelde een stuwing om voor bepaalde mensen goed te doen.

Er kwamen nu zielen uit beide rondes naast elkaar te leven. Ze hadden

beiden een lichaam dat tot dezelfde stoffelijke levensgraad behoorde, maar ze bevonden zich op een heel ander punt in hun eigen innerlijke evolutie. De ene ziel beleefde dat lichaam om de kracht van die stoffelijke graad te ervaren, en de andere ziel gebruikte dat lichaam van dezelfde stoffelijke graad om zichzelf in harmonie te brengen. In gevoelsgraad konden beide zielen verschillen, omdat de ziel die voor harmonie terugkeerde al meer levens had beleefd en hierdoor meer kans had gekregen om haar gevoelsgraad te verhogen.

Dit naast elkaar leven van zielen uit beide rondes zorgt er nog sterker voor dat er aan de hand van het lichaam niet vastgesteld kan worden in welke graad van evolutie de ziel en haar persoonlijkheid zich bevinden. Alleen aan het gedrag kan in bepaalde mate te zien zijn tot welke gevoelsgraad de handelende persoonlijkheid is gekomen. Dit thema wordt verder behandeld in de artikelen 'anti racisme en discriminatie' en 'mens of ziel'.

Duizenden stoffelijke levensgraden en ziekten

Toen de ziel de zevende stoffelijke levensgraad tot stand bracht, was dat lichaam krachtiger dan de vorige graden. Elk lichaam was tot dan toe kerngezond gebleven en bestand tegen alle weersomstandigheden. Maar later is dit lichaam volkomen gedegeneerd, en de lichamelijke weerstand is ontzettend verminderd. De lichamen van de 'hoogste' stoffelijke levensgraad kregen de meeste ziekten en gebreken, de slechtste gezondheid en de minste lichamelijke kracht. Hoe kon dit gebeuren?

In het begin waren alle lichamen van een bepaalde stoffelijke levensgraad te vinden in dezelfde stam. De zeven stammen leefden gescheiden van elkaar. De voortplanting vond plaats binnen de eigen stam. Elke stoffelijke levensgraad bezat een eigen kracht en werking van de lichamelijke stelsels.

Toen het bewustzijn van de ziel toenam, en de persoonlijkheid zich ging realiseren dat er ook buiten de eigen stoffelijke levensgraad veel te beleven viel, kwamen de eerste vermengingen tot stand. De kinderen die hierdoor ontstonden, ontvingen een lichaam dat uit twee verschillende stoffelijke levensgraden samengesteld was. Dit veroorzaakte een wrijving, een voortdurende spanning in hun lichaam, omdat er twee werkingen met een verschillende kracht tegen elkaar inwerkten.

Naarmate de bezitsdrang en de hartstocht toenamen, steeg ook het aantal vermengingen. Na miljoenen jaren kwamen hierdoor de eerste ziekten tot stand, omdat het lichaam het verschil in krachten in zichzelf niet meer kon harmoniseren. Hoe hoger de stoffelijke levensgraad, hoe meer vermengingen, en daaruit volgend hoe meer lichamelijke afbraak en ziekten er ontstonden.

De vermengingen hebben zich generatie na generatie uitgebreid, zodat in de huidige tijd geen enkel lichaam op aarde nog gerekend kan worden tot één

bepaalde stoffelijke levensgraad. Na honderdduizenden jaren van vermenigving zou er daarom nu van duizenden graden gesproken kunnen worden, als men nog in stoffelijke graden wil blijven denken.

Leven in harmonie

Wanneer er geen andere zielen meer op aarde leven waarmee een ziel door karma verbonden is, komt ze vrij van de aardse cyclus, en zet ze haar geestelijke evolutie voort in het hiernamaals. Wanneer ze hierin de geestelijke gevoelsgraad heeft bereikt, heeft ze als persoonlijkheid het stoffelijke gevoel losgelaten dat te maken heeft met het beleven van de stoffelijke levensgraden op aarde.

Dan is haar persoonlijkheid het lichamelijke als gevoelsleven overstegen, en voelt ze een universele liefde voor alle andere zielen. Dan brengt de persoonlijkheid zich niet meer in disharmonie met het leven. Dan is ze 'ontwaakt' in haar aangeboren harmonie, zoals toegelicht wordt in het artikel 'harmonie'.

Dan maakt ze zich klaar om haar geestelijke evolutie voort te zetten op een planeet van de volgende kosmische levensgraad. Hier zal ze opnieuw stoffelijke levensgraden beleven, maar ditmaal in een harmonisch lichaam zonder ziekten. Daar is elke ziel als persoonlijkheid tot het bewustzijn gekomen dat het lichaam alleen dient om de gevoelsgraad te verhogen tot een universele liefde voor al het leven in de kosmos.

85. Mens of ziel

Als we de kosmische diepte van onze ziel gaan voelen, leven er geen mensen meer op aarde, maar wel eeuwige zielen in een tijdelijk lichaam.

Wie heeft het woord 'mens' uitgevonden?

In de eerste boeken van Jozef Rulof wordt het mensbeeld verruimd. De schrijvers van deze boeken, de 'meesters', belichten hierin niet alleen het lichaam van de mens, maar vooral ook zijn eeuwige kern: de ziel. Dankzij die ziel is ons leven niet beperkt tot dit ene aardse lichaam. Vóór deze reïncarnatie hebben we vele vorige levens beleefd, en na dit aardse leven zetten we ons leven voort in een volgende reïncarnatie of in het hiernamaals.

Toch is de verwoording dat de mens een ziel heeft, nog niet het eigenlijke denken van de meesters op 'zielsniveau'. In het artikel 'verklaring op zielsniveau' worden twee verschillende verklaringsniveau's beschreven, het aardse

denken enerzijds en het zielsniveau anderzijds. Het mensbeeld waarbij de mens een ziel en een lichaam heeft, behoort tot het aardse denken. Sinds de mens het woord 'mens' uitgevonden heeft, ziet hij zichzelf als mens. Die mens heeft een lichaam, en sommigen geloven ook dat we een ziel hebben. Maar dit verandert in het aardse denken niets aan het feit dat we in eerste instantie allemaal 'mensen' zijn.

Nadat de meesters in hun latere boeken de kosmische oorsprong en bestemming van de ziel hadden beschreven, konden ze pas ten volle verduidelijken hoe zijzelf het leven op aarde zien. Wanneer zij op zielsniveau naar dit leven kijken, dan zien zij geen mensen op aarde lopen. De aardse lichamen die ze waarnemen, zien ze als een stoffelijke vorm van de ziel. Op het moment dat de ziel reïncarneert, bezielt die de bevruchte eicel tot groei. Heel de aardse levenstijd stuwt de ziel haar lichaam tot werking, en beleeft ze ervaringen door het leven op aarde. Daarna laat de ziel dit lichaam los, en zet ze haar ervaringen voort in haar volgende leven. Om dit hele proces op zielsniveau te beschrijven, is het woord 'mens' niet nodig, omdat we ziel zijn.

De persoonlijkheid van de ziel

In het aardse denken heeft de mens niet alleen een lichaam, maar ook een persoonlijkheid. De vorming van de menselijke persoonlijkheid wordt vooral toegeschreven aan de invloed van aardse omstandigheden zoals erfelijkheid, opvoeding, ouders en maatschappij.

Op zielsniveau wordt de persoonlijkheid opgebouwd door al de ervaringen die de ziel in haar vele levens beleeft. Elk leven ervaart zij andere aardse omstandigheden, waardoor haar innerlijk zich verruimt. Elke reïncarnatie bouwt ze verder aan haar gevoelsleven, en wordt ze zich meer bewust van de gevolgen van haar handelingen.

Het artikel 'harmonie' licht toe dat onze ziel van nature harmonisch is, maar zich van die harmonie pas bewust wordt door vele ervaringen. Wanneer de meesters de kosmische evolutie van de ziel volgen, beschrijven ze het moment dat de ziel tot disharmonisch handelen kwam. Zij zagen de eerste handeling gebeuren, die menselijk gesproken 'doodslag' genoemd wordt.

De ziel die deze handeling toen uitvoerde was zich als persoonlijkheid nog niet bewust van de gevolgen, namelijk dat hierdoor een andere ziel het aardse lichaam moest loslaten. Het artikel 'karma' beschrijft hoe de handelende ziel met dit gebeuren omging. Deze handeling ging in tegen haar aangeboren harmonie, en zij werd in volgende levens stuwend om de veroorzaakte disharmonie weer op te lossen, bijvoorbeeld door een nieuw lichaam te geven aan de ziel van wie het lichaam vernietigd werd.

Deze corrigerende stuwung van de ziel leidde echter niet onmiddellijk tot

een harmonische persoonlijkheid. De meesters zagen dat de persoonlijkheid van deze ziel in latere levens zelfs tot bewuste disharmonische handelingen overging, die men 'moord' is gaan noemen. Hierbij kende de persoonlijkheid dan de aardse gevolgen van zijn daad voor het slachtoffer.

Later is men op aarde gaan spreken over een 'moordenaar'. Op zielsniveau bestaat er echter geen moordenaar, omdat de kosmische ziel niet vastgepind wordt op die ene disharmonische daad in dat ene leven. Nadat het karma is opgelost en de ziel van wie het lichaam vernietigd werd, een nieuw lichaam heeft gekregen, kunnen alle betrokken zielen weer verder in hun evolutie, omdat het begrip 'moordenaar' nooit bestaan heeft voor de ziel.

Elke ziel leert door disharmonische handelingen uiteindelijk hoe het niet moet. De meesters hebben onze kosmische evolutie beschreven, waarbij elke ziel een bewuste persoonlijkheid opbouwt die in alle handelingen in harmonie blijft met al het andere leven. Elke reïncarnatie op aarde is één leven van de biljoenen levens die zij op deze kosmische reis beleeft. Het artikel 'kosmische levensgraden' licht toe dat deze reis begonnen is op een andere planeet, en ons straks na de aardse fase weer naar een volgende planeet brengt. De aarde is hierin het eindpunt van de derde fase, maar er wachten ons nog vier volgende universums met miljoenen levens om onze evolutie voort te zetten.

De levensruimte van onze ziel omspannt de gehele kosmos. Onszelf identificeren met dit ene lichaam op aarde of met ons huidige karakter geeft op geen enkele wijze een adequaat beeld van de potentie van onze kosmische ziel. Onze persoonlijkheid toont alleen hoever we ons op dit moment innerlijk ontwikkeld hebben. Maar dat is slechts een momentopname. Iemand vastleggen aan dat moment, is hetzelfde als te zeggen dat een schoolkind nooit een professor kan worden. Een tijdsmoment zegt niets over de ware aard en het wezen van een levensvorm, en al zeker niet over een zielenleven dat zich nog biljoenen jaren verder zal ontwikkelen.

Geen enkele ziel is een 'eskimo'

Ook het benoemen van groepen mensen met de naam van een volk behoort tot het aardse denken. In het artikel 'verklaring op zielsniveau' wordt toegelicht dat deze benamingen in de boeken van Jozef Rulof alleen gebruikt werden om op woordniveau aan te sluiten bij het menselijke denken van de toenmalige lezers. Zo schreven de meesters bijvoorbeeld in het boek 'Het Ontstaan van het Heelal': 'Ja, men noemt hen eskimo's.'

Op dat moment volgden de meesters in dat boek de evolutie van de ziel op aarde. Elke ziel beleefde verschillende soorten lichamen, die op zielsniveau 'stoffelijke levensgraden' genoemd worden. In het aardse denken werd een groep mensen met een lichaam van de vijfde stoffelijke levensgraad op een

bepaald moment 'eskimo's' genoemd.

Zodra er echter een aardse benaming wordt toegepast, ontstaat er een beeldvorming die niet meer overeenstemt met de werkelijkheid van de ziel. Geen enkele ziel is immers een eskimo. Ook niet in een leven waarin deze ziel een lichaam van de vijfde stoffelijke levensgraad beleeft. De relatie tussen de ziel en een stoffelijke levensgraad is veel complexer dan de naam van een volk zou kunnen suggereren.

Het artikel 'stoffelijke levensgraden' licht toe dat elke ziel in het verleden de stoffelijke levensgraden beleefde in verschillende 'rondes'. De ene ziel beleefde een lichaam om de eerste ervaringen op te doen met die stoffelijke levensgraad, terwijl een andere ziel eenzelfde soort lichaam gebruikte om zichzelf weer met het leven in harmonie te brengen. Hierdoor kon de ontwikkeling van de persoonlijkheid van deze zielen aanzienlijk verschillen, omdat de ziel die voor harmonie terugkwam veel meer levens had beleefd dan de ziel die enkel nog op de stoffelijke levensgraad was ingesteld.

Daarnaast gaat deze beschrijving over het verleden toen er nog zeven gescheiden stoffelijke graden bestonden. Door langdurige en grootschalige vermengingen zijn er daarna duizenden lichamelijke graden ontstaan, als men in de huidige tijd nog van verschillende stoffelijke levensgraden wil blijven spreken.

Op zielsniveau bestaan er geen eskimo's of andere volkeren. Want de ziel heeft geen nationaliteit of behoort niet tot een bepaald volk. De ziel reïncarneert op alle uithoeken van de aarde en beleeft miljoenen lichamen om hierdoor ervaringen op te doen. Tijdens deze evolutie zegt één leven in één lichaam niets over de ware aard van de ziel. Wanneer deze ziel volgens menselijke tijdsrekening honderd jaar gevolgd wordt en daarop de benaming eskimo wordt toegepast, doet dit geen recht aan de biljoenen tijdperken waarvan deze honderd jaar slechts een miniem onderdeel is.

Ons kosmische leven

Op zielsniveau verdwijnt het begrip mens en komt de ziel ervoor in de plaats. De meesters ontleden in hun kosmologie het wezen van onze ziel. Daartoe onderzoeken ze geestelijk-wetenschappelijk waar onze ziel vandaan komt.

Elke ziel blijkt dan een deeltje te zijn van de Alziel. In het artikel 'Alziel en Albron' wordt het moment beschreven dat de Alziel zichzelf vorm begon te geven. In die eerste vormen kwam al tot uiting welke basiskrachten in de Alziel en in alle zielen afzonderlijk werkzaam zijn. Het artikel 'onze basiskrachten' beschrijft die basiseigenschappen van al het leven. Wanneer we onszelf 'leven' noemen in plaats van mens kunnen we beter zien hoe de eigenschappen van onze ziel ook in alle andere levensvormen werkzaam zijn.

Het leven dat we zijn, schept zichzelf een vorm en door het beleven van talrijke levensgraden worden we ons stapje voor stapje bewust van de basiseigenschappen die in ons leven. In elk leven beleven we een tijdsmoment van onze ziel, een evolutiegraad. Maar pas over biljoenen levens zullen we onze kosmische reis voltooien en ons 'Al' bewust zijn van ons kosmische leven.

86. Anti racisme en discriminatie

Jozef Rulof en Christus zijn met hun boodschap van universele liefde en gelijkwaardigheid tegen elke vorm van racisme en discriminatie.

Antiracisme

Jozef Rulof bezocht in 1946 Amerika, dat in die tijd nog ernstig worstelde met de huidskleuren. Toen hij op een bankje ging zitten dat aangewezen was voor ‘gekleurde’ mensen, werd hij daarop aangekeken door de zogenaamde ‘blanken’, want zij hadden hun eigen ‘white’ bankjes. Om het onbewustzijn van deze scheiding te beklemtonen, ging hij toch met de ‘gekleurde’ mensen praten en bleef hij zitten op het verkeerde bankje.

Zijn meester toonde hem het verleden van de mensen met een donkere huidskleur die naast hem zaten. Ze hadden hun vorige levens doorgebracht in Noorwegen, Frankrijk en Duitsland. Toen Jozef dat later op een contactavond in Nederland vertelde, zei hij: ‘Europa zag ik in de neger’.

Het woord ‘neger’ wordt in de boeken van Jozef Rulof gebruikt om op woordniveau aan te sluiten bij het taalgebruik uit de tijd dat deze boeken tot stand kwamen, tussen 1933 en 1952. Het artikel ‘verklaring op zielsniveau’ licht toe dat dit taalgebruik behoort tot het toenmalige aardse denken en niet tot de verklaringen op zielsniveau die het eigenlijke denken weergeven van Jozef Rulof en de schrijvers van zijn boeken, de ‘meesters’.

Op zielsniveau heeft het woord ‘neger’ geen betekenis, omdat er geen ‘negerzielen’ bestaan, net zomin als ‘blanke of gekleurde zielen’. In de grote concertzaal ‘Carnegie Hall’ in New York gaf Jozef op 14 oktober 1948 een lezing over reïncarnatie, en vertelde dat het er niet toe doet of je lichaam nu zwart, blank, bruin of grijs is, omdat het alleen een middel voor je ziel is om ervaringen op te doen. Hij informeerde de ‘blanke’ toehoorders dat ze straks weer een lichaam met een donkere huidskleur zullen bezielen, omdat de ziel lichamen van verschillende kleuren gebruikt om zichzelf weer in harmonie met het leven te brengen. De ‘zwarte’ toehoorders wilden alle mensen met een donkere huidskleur uit de wijk Harlem in New York naar hem toe brengen, als hij meer van deze antiracistische lezingen zou geven.

Jozef gaf nog meer voer voor de emancipatiebeweging voor de mensen met een donkere huidskleur door te verklaren dat hun lichaam behoorde tot de hoogste graad van lichamen die de ziel op aarde kan beleven. Op zielsniveau wordt gesproken over verschillende stoffelijke levensgraden als soorten lichamen die door de ziel zijn opgebouwd om zichzelf een vorm te geven. Het artikel ‘stoffelijke levensgraden’ licht omstandig toe hoe de ziel deze li-

chamelijke graden eerst gevormd heeft, en daarna beleeft om haar innerlijk gevoelsleven te verhogen.

Bovendien is het lichaam met een donkere huidskleur doorgaans krachtiger en gezonder dan het zogenaamde blanke lichaam, dat veel kracht en weerstand verloren heeft door langdurige vermengingen van verschillende stoffelijke levensgraden met elkaar. Hierdoor kan het donkere lichaam een stemgeluid te horen brengen, waaraan het blanke lichaam niet kan tippen. Jozef Rulof geeft het voorbeeld van Paul Robeson, een Amerikaanse bas die leefde van 1898 tot 1976.

Jozef gaat verder in tegen discriminatie op basis van huidskleur door de aandacht van zijn toehoorders te vestigen op de mensen met een donkere huidskleur die innerlijk veel krachtiger zijn dan vele mensen met een lichte huidskleur. Hij geeft aan dat het gaat om de geestelijke uitstraling van een mens in plaats van om de kleur van zijn lichaam.

Deze geestelijke uitstraling is weer als concrete vorm te aanschouwen als het geestelijke lichaam waarmee de ziel naar het hiernamaals overgaat. De huidskleur van de bewoners van de lichtsferen in het hiernamaals is echter niet meer zwart, bruin of blank. De tinten van die geestelijke huidskleur zijn miljoenvoudig, omdat de ganse kosmos erin vertegenwoordigd wordt.

De evolutie van de ziel

De woorden ‘neger’, ‘blanke’, ‘kleurling’ en vele andere omschrijvingen hebben het grote nadeel in zich dat ze de medemens typeren aan de hand van een lichamelijk kenmerk dat niets zegt over hun ziel. In de tijd van Jozef Rulof (1898-1952) ging het aardse denken nog veel verder in de fixatie op het menselijke lichaam, door de mensheid op te delen in verschillende ‘rassen’. Bovendien waren er heel wat mensen die andere zogenaamde rassen verwensten.

In de boeken van Jozef Rulof wordt duidelijk gemaakt dat de mens die het ene of andere zogenaamde ras vervloekt, daarmee niet alleen een ander naar beneden haalt, maar ook zichzelf. Vroeg of laat moet hij immers al zijn vervloekingen terugnemen en omzetten in harmonisch gedrag naar zijn medemens, anders kan hij innerlijk niet evolueren.

In het artikel ‘harmonie’ wordt toegelicht dat de menselijke ziel van nature harmonisch is. Van die harmonie wordt de ziel als persoonlijkheid zich echter pas bewust na het beleven van miljoenen levens. Elk leven geeft ervaringen, waardoor het gevoelsleven verruimt. Door vele levens bouwt onze ziel een persoonlijkheid op, die laat zien hoe liefdevol het gevoelsleven reeds is. Na miljoenen levens kan haar gevoelsgraad zo gestegen zijn dat ze een universele liefde voor alle mensen voelt.

Voordat de persoonlijkheid zover is, gaat ze door een lange periode waarin ze neerkijkt op andere mensen. Wanneer ze in de eerste gevoelsgraad vertoeft, is ze nog in staat om andere mensen te vermoorden en hun lichaam op te eten. In haar levens in de tweede gevoelsgraad kent ze alleen het recht van de sterkste. In de derde gevoelsgraad begint ze te begrijpen dat het handig is om in vrede met anderen te leven, zodat ze zelf ook niet meer belaagd wordt. Haar grofstoffelijk gevoelsleven is dan vooral ingesteld op het beleven van alle geneugten van het stoffelijke lichaam en het materiële bezit.

In de vierde gevoelsgraad gaat ze begrip en liefde voelen voor andere mensen, zelfs al zijn die anderen zelf niet liefdevol. Haar gevoelsleven is dan afgestemd op de lichtsferen in het hiernamaals, waar ze na het afscheid van

‘In de grote concertzaal ‘Carnegie Hall’ in New York gaf Jozef op 14 oktober 1948 een lezing over reïncarnatie, en vertelde dat het er niet toe doet of je lichaam nu zwart, blank, bruin of grijs is, omdat het alleen een middel voor je is om ervaringen op te doen.’

de aarde naartoe gaat. In het hiernamaals zal ze vervolgens de vijfde gevoelsgraad bereiken, waarin ze alle gevoelens en gedachten zal loslaten die te maken hebben met het aardse stoffelijke lichaam.

De evolutie van de mensheid

Ook de gevoelsgraad van de mensheid als geheel evolueert. Ooit toen de hele mensheid nog in de eerste gevoelsgraad leefde, kwam kannibalisme op grote schaal voor. In de tijd dat de mensheid in de tweede gevoelsgraad kwam, werd de strijd steeds heviger, met grotere groepen tegen elkaar, en met dodelijkere wapens. In de achttiende eeuw vertoefde de mensheid nog steeds in deze tweede gevoelsgraad.

Door het beleven van oorlog na oorlog kregen groepen mensen genoeg van die oorlogsellende. Zij gingen streven naar vrede en rust, om hun leven in de derde gevoelsgraad te kunnen doorbrengen. De mensen in de tweede gevoelsgraad stonden dat echter nog niet toe, omdat zij nog steeds op overheersing en macht waren ingesteld.

Het is pas door de Tweede Wereldoorlog dat deze tweede gevoelsgraad voor het grootste gedeelte overwonnen is. Toen hebben de volkeren die naar vrede streefden, de volkeren overwonnen die in die tijd nog grotendeels op gewelddadige overheersing stonden ingesteld. Door alle doorstane ellende van die oorlog is de gemiddelde geestelijke afstemming van de mensen op aarde naar de derde gevoelsgraad overgegaan, en dit zorgt ervoor dat er geen wereldoorlog meer zal komen.

Antidiscriminatie

Nu kwam er ruimte voor geestelijke opbouw en het leggen van geestelijke fundamenten. De mensheid vestigde de gelijkwaardigheid van alle mensen als een grondrecht in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens in 1948. De Tweede Wereldoorlog had duidelijk gemaakt hoe gevaarlijk het is om te denken dat het ene zogenaamde ras meer waard was dan het andere.

Hierdoor gingen de volkeren wetten maken om racisme te bestrijden. Later hielpen een aantal wetenschappers een handje mee door te verklaren dat er geen rassen bestonden (zie https://storage.googleapis.com/evcsite-images/verklaring_over_ras.pdf). De wetenschap in de tijd van Jozef Rulof daarentegen hanteerde het rassenstelsel nog als een wetenschappelijke indeling van de mensheid.

Nadat het woord ras in de ban werd gedaan, begon men ook te zien dat elk onderscheid in mensen ongewenste discriminatie kon opleveren. De ene na de andere wet tegen racisme en discriminatie kwam tot stand, in een poging om elk ongewenst gedrag en zelfs ongewenst denken te beteugelen. Toen viel

ook het maatschappelijk licht op de boeken van Jozef Rulof, want daarin was er immers ook over rassen geschreven. Was hierin dan geen sprake van een verboden rassenleer, werd het 'blanke ras' niet boven andere rassen gesteld?

Er bestaan geen rassen

In het artikel 'er bestaan geen rassen' wordt toegelicht dat Jozef Rulof al wist dat er geen rassen bestonden. Maar waarom staan er dan rassen in zijn boeken? In het artikel 'verklaring op zielsniveau' wordt toegelicht dat de meesters het woord 'ras' gebruikten om in taalgebruik aan te sluiten bij het denken uit die tijd, net zoals bijvoorbeeld het woord 'neger'.

Op zielsniveau behoort een lichaam tot een stoffelijke levensgraad, en beleeft elke ziel alle levensgraden om de eigen gevoelsgraad te verhogen. Elk lichaam met welke huidskleur dan ook dient hiervoor, waarbij de huidskleur niets zegt over welke gevoelsgraad de ziel heeft bereikt.

Daarnaast bepaalt dat lichaam of die gevoelsgraad op geen enkele wijze de zogenaamde 'waarde' van een mens. Op zielsniveau bestaat er geen waardeoordeel over een mens. Per definitie is elke ziel volkomen gelijkwaardig, ongeacht het evolutiemoment dat men van die ziel zou willen beoordelen. Het hebben van een waardeoordeel past niet bij de universele liefde voor al het leven. Wie liefde voelt voor alle mensen, gaat kijken hoe men zijn medemens kan helpen, in plaats van een waardeoordeel te vormen op aspecten van de mens die in de kosmische evolutie van zijn ziel volkomen wegvallen.

Wanneer de meesters in hun latere boeken het zielsniveau uitdiepen, verdwijnen al de termen uit het aardse denken naar de achtergrond. Op zielsniveau lopen er geen 'negers', 'blanken', Chinezen, Arabieren, Nederlanders of zelfs mensen meer op aarde, maar stelt Moeder Aarde als hoofdplaneet van de derde kosmische levensgraad haar ruimtelijke lichaam ter beschikking van alle zielen die hier hun kosmische evolutie voortzetten dankzij lichamen met een verschillend kleurtje.

De Eeuw van Christus

De meesters hebben zich tot doel gesteld meer uitleg te geven bij de kernboodschap van Christus: Heb elkander lief. Ze hebben door hun 27 boeken 'De Universiteit van Christus' opgebouwd, om op zielsniveau te kunnen uitleggen waarom het voor onze eigen geestelijke evolutie essentieel is om iedereen universeel lief te hebben. Alleen hierdoor brengen we de harmonie van onze ziel in onze persoonlijkheid tot bewustzijn, zodat we ook als samenleving aan iedereen een liefdevolle omgeving gaan aanbieden om zich in de beste condities innerlijk te kunnen ontwikkelen.

Het antiracisme en antidiscriminatie dat we zien in de huidige maatschappij, is een uiting van de derde gevoelsgraad om het gewelddadige verleden achter zich te laten. In de vierde gevoelsgraad laat de universele liefde elke 'anti' achter zich, omdat er 'pro' elk mens gedacht en gehandeld wordt. In de vijfde gevoelsgraad gaan we voor de evolutie van elke ziel voelen, denken en handelen, en is elk menselijk onderscheid overstegen.

Op zielsniveau wordt het begrip mens losgelaten, zoals toegelicht wordt in het artikel 'mens of ziel'. Op dit hogere verklaringsniveau van de meesters zijn er geen mensen op aarde, er zijn alleen zielen die door het beleven van miljoenen lichamen hun gevoelsgraad verhogen. De Universiteit van Christus analyseert in de boeken van Jozef Rulof alle gevoelsgraden van de ziel in detail, om elke geïnteresseerde de inzichten te geven hoe het eigen gevoelsleven te verruimen naar een universele liefde voor al wat leeft.

In de periode die na de Tweede Wereldoorlog is begonnen, is de mensheid op weg naar deze universele liefde. De meesters noemen deze tijdperiode 'De Eeuw van Christus'. In die periode onderbouwde Jozef Rulof de boodschap van Christus om geen enkele ziel te discrimineren:

Christus zegt dan:

„De Volken zullen gelijke rechten bezitten, want in Mijn Eeuw zal niet één ziel worden uitgestoten. Ik wil, dat één voor allen en állen voor één werken en dienen en elkaar zullen liefhebben.”

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.5313.5315)

87. Kosmologie

De kosmos komt tot stand door dezelfde basiskrachten als waarmee de kosmische ziel haar lichaam, gevoelsleven en persoonlijkheid opbouwt.

De universiteit van ons leven

'De Kosmologie van Jozef Rulof' is een reeks van vijf boeken waarin de schrijvers van deze boeken, de meesters, de geestelijke reizen beschrijven die ze met Jozef Rulof door de kosmos hebben gemaakt. Op die reizen volgen ze het ontstaan en de evolutie van al het leven in de kosmos.

De meesters noemen hun kosmologie ook de universiteit van ons leven en daarin beschrijven ze het leven op zielsniveau. Ze onderzoeken de bouwstenen van het leven zelf om de basiskrachten te leren kennen waardoor dit leven zichzelf een vorm heeft gegeven. Deze basiskrachten noemen ze 'uit-

dijing en verdichting'. Al het leven dijt uit en verdicht zich tot een concrete vorm.

Ruimtelijke psychologie

De basiskrachten zorgen niet alleen voor de groei van een cel tot het menselijke lichaam, de meesters zien ze ook terug in onze persoonlijkheid. Zo kunnen onze gevoelens uitdijen en verdichten tot gedachten en handelingen. Daarom noemen de meesters hun kosmologie ook ruimtelijke psychologie.

Tijdens hun kosmische reizen maken de meesters dikwijls vergelijkingen van wat ze waarnemen met aspecten van onze persoonlijkheid, zodat we de basiskrachten van het leven in ons eigen innerlijk terug kunnen zien. Hun bedoeling is dat we door deze vergelijkingen kunnen zien welke gevoelens en gedachten van onze persoonlijkheid overeenstemmen met de natuurlijke

kosmologie: zo boven zo beneden

harmonie van de kosmos, zodat we de onwerkelijkheden kunnen loslaten die in ons karakter geslopen zijn.

De hoogste kennis

De meesters geven aan dat hun kosmologie de hoogste kennis is die men in de lichtsfere in het hiernamaals kan verwerven. Vanaf de vierde lichtsfere heeft men het aardse denken voldoende losgelaten om op eigen kracht kosmisch te gaan voelen en denken. Dan kan men de kosmologie niet alleen uitgelegd krijgen, zoals wij hier op aarde, maar dan kan men door een gevoelsverbinding de kosmische eenheid met al het leven zélf beleven.

De meesters brengen echter deze kennis nu al op aarde, in opdracht van hun hoogste mentor Jezus Christus, zodat wij nu al Zijn boodschap ‘Heb elkander lief’ op zielsniveau kunnen begrijpen.

Onze kosmische ziel

Het artikel ‘onze kosmische ziel’ geeft een overzicht van de 28 artikelen die enkele kernaspecten van de kosmologie belichten. Dit zijn slechts bondige samenvattingen, want de meesters hebben aangegeven dat ze duizenden boeken kunnen schrijven om de volledige kosmologie te verklaren.

De kosmologie gaat immers niet over één bepaald onderwerp, maar verklaart op zielsniveau al het leven dat in de kosmos vorm heeft gekregen. Dan wordt zonneklaar dat wij met al dit leven in de diepste kern verbonden zijn op een wijze die we nog maar pas aan het ontdekken zijn.

88. Alziel en Albron

Voordat we individuele zielen werden, waren we deel van de Alziel die al de levensvormen in de kosmos bezielt en tot evolutie brengt.

De diepte van onze ziel

Het artikel ‘verklaring op zielsniveau’ licht toe dat de eigenlijke boodschap van de schrijvers van de boeken van Jozef Rulof, de meesters, over onze ziel gaat. Maar wat is onze ziel? Is onze ziel geboren of geschapen, en waaruit en wanneer?

Toen de meesters zich dit afvroegen, stelden ze zich in op het verleden van hun eigen ziel. Dit is voor hen mogelijk, omdat ze buiten tijd en ruimte leven. Doordat ze na hun dood op aarde niet meer gebonden zijn aan de beperking

van een aards lichaam, kunnen ze de ziel geestelijk-wetenschappelijk onderzoeken en tot in haar diepste kern leren kennen.

De meesters volgden eerst hun vorige levens op aarde, en daarna merkten ze dat de aarde niet de eerste planeet was waar hun ziel geleefd had. Ze voelden dat hun ziel ouder was dan de aarde. Op het moment dat ze als ziel naar de aarde kwamen, hadden ze elders reeds een verleden beleefd en een bewustzijn opgebouwd.

Toen de meesters zich dieper op dat verleden instelden, kwamen ze in een tijd dat er nog geen planeten of sterren geboren waren. Er was zelfs nog geen enkele vorm in het heelal te bekennen. De meesters konden terugkijken tot een toestand voordat het heelal gevormd was.

Alziel

In die toestand voelden ze dat ze zelf nog geen individuele zielen waren. Ze maakten deel uit van een groter geheel wat ze Alziel zijn gaan noemen. Begrippen zoals 'mijn' ziel, 'ik', 'jij' en 'zij' bestonden hier niet, want er was nog geen individualiteit, al het leven was nog één.

Toch voelden de meesters dat deze Alziel al een bewustzijn had. Er was nog geen individueel bewustzijn van een deel apart, maar het grote geheel had reeds het besef van wat het was en wat het kon vormen. De meesters voelden dat de Alziel al een stuwing had om te evolueren, om zichzelf een vorm te geven.

Ze beseften dat dit hun diepste kern was, dat de stuwing van de Alziel altijd aanwezig was geweest in hun innerlijk. De meesters zagen dat deze stuwing om te evolueren in al het leven aanwezig is.

Albron

De meesters konden de Alziel bevoelen in de toestand toen die nog geen enkele vorm had geschapen. Het was toen donkerder dan in de donkerste nacht op aarde, stiller dan in het diepst van de Stille Oceaan. Er was nog 'niets', nog niets gevormd. Toch is uit dit niets alles ontstaan, dit niets is de bron van alles wat in de kosmos tot leven is gekomen. Daarom spreken de meesters ook over de Albron.

De meesters zagen dat deze bron altijd blijft stromen. De Albron was niet klaar nadat zij al het leven tot geboorte had gebracht. Ook in het menselijk lichaam op aarde voelen ze de stuwing van de Albron, via de zonnevlucht als het gevoelscentrum. Van daaruit stuwt de Albron tot handelen, tot denken.

De meesters beseften dat het de Albron in hen is die voelt, beleeft, bezielt. Ze ontdekten dat ze geen 'mensen' waren, maar een ontwikkelingsstadium

van de Albron. Aan de gevoelsgraad kunnen ze zien tot hoever een individueel deel van de Albron ontwikkeld is, hoeveel men al voelt van zichzelf en de diepte van het leven. Aan het lichaam kunnen ze zien hoever de Albron zich voor dat leven al tot stoffelijke vorm heeft gebracht, en wat een lange weg er is afgelegd om vanuit het niets tot dit lichaam te evolueren.

Goddelijk leven

De meesters noemen onze ziel ook de ‘goddelijke levensvonk’. Het woord God vertegenwoordigt al het leven van de Albron. Al dat leven kan goddelijk genoemd worden in de zin dat het uit God ontstaan is en door God geschapen is.

Bewustwording

De meesters zagen dat toen ze zich als individuele ziel van de Alziel hadden afgesplitst, ze een zelfstandig deeltje van de Alziel werden. Hun essentie was hierdoor echter niet veranderd, de stuwende werking van de Alziel bleef in hen aanwezig. Die stuwing had hun zelfs tot de verzelfstandiging gebracht, en tot alle volgende stappen in hun evolutie. Toen de meesters hun hele evolutie konden overzien, beseften ze dat de Alziel als ziel al biljoenen tijdperken de stuwing in hen was. Al die tijden waren ze zich daar niet persoonlijk van bewust geweest, omdat hun persoonlijkheid maar langzaamaan opgebouwd werd door alle ervaringen. Pas nu ze konden terugkijken naar het allereerste begin, werden ze zich als persoonlijkheid bewust van wat ze in wezen zijn.

89. Onze basiskrachten

Onze ziel stuwt ons tot evolutie door twee basiskrachten die we gemeenschappelijk hebben met al het leven in de kosmos.

Benamingen

De twee basiskrachten krijgen in de boeken van Jozef Rulof verschillende namen, om verschillende aspecten van deze krachten te belichten. De schrijvers van deze boeken, de meesters, noemen de eerste basiskracht baring, uitdijing of moederschap. De tweede basiskracht noemen ze schepping, verdichting of vaderschap.

Het samenspel van de twee basiskrachten noemen ze ‘baring en schepping’, ‘uitdijing en verdichting’ of ook wel ‘moederschap en vaderschap’. Door de

werking van deze twee krachten komt het leven tot vorm en tot evolutie.

Basiskrachten van de Alziel

Het artikel 'Alziel en Albron' licht toe dat we als ziel een zelfstandig deel van de Alziel zijn. De meesters hebben kunnen volgen hoe die Alziel met haar basiskrachten de kosmos heeft gevormd. Hierdoor leerden ze de fundamentele eigenschappen van al het leven kennen, omdat de Alziel met 'baring en schepping' al de levensvormen tot evolutie brengt.

De meesters zien deze basiskrachten in alle evolutiegraden terug, te beginnen met de eerste nevelverschijnselen die in de kosmos optraden. Later vormden die krachten de macrokosmische levensvormen die wij planeten en zonnen noemen, en de microkosmische levensvormen die wij mens, dier en natuur genoemd hebben.

De eerste baringen van de Alziel

Toen de Alziel haar gevoel de ruimte inzond om tot evolutie te komen, bracht dat eerst trillingen voort. Uit deze trillingen ontstonden zwakke dampverschijnselen, zoals de mist in de morgen op aarde voordat de zon opkomt. Deze zwakke nevelen verdampten daarna zodat er weer duisternis kwam. Toch waren die nevelen niet helemaal weg, ze bleven in de ruimte aanwezig als energetisch plasma. Door een tweede en een derde reeks nevelen werd de ruimte met nog meer plasma gevuld.

De meesters vergelijken deze ijle nevelen met zwakke gedachten. Wanneer we als mens ons gevoel vanuit onze zonnevlecht de ruimte van ons lichaam inzenden, krijgen we eerst vluchtige gedachten. Als ons gevoel blijft stromen, komen we tot afzonderlijke woorden die welgevormde gedachten en betekenisvolle zinnen vormen.

Moederschap

De eerste basiskracht van de ziel is het vermogen om uit het gevoel nieuw leven te baren. Op aarde wordt dit vertegenwoordigd door het moederschap. Als een vrouw gaat verlangen naar een kindje, dan stemt zij zich af op dezelfde kracht als toen de Alziel het gevoel kreeg om te baren. Ook op menselijk vlak zorgt de moeder door een kind te

baren dat er nieuw leven gestalte krijgt.

De Alziel heeft al het leven gebaard en tot zelfstandigheid gebracht. Elke individuele ziel zal dit baren vele malen beleven om het leven tot evolutie te voeren. Hierdoor worden we ons bewust van deze fundamentele kracht in onszelf.

Uitdijning

Een andere benaming voor de eerste basiskracht van de ziel is uitdijning of verruiming. De nevelen dijen uit en namen meer ruimte in. De volgende reeksen nevelen namen telkens meer ruimte in, en konden later in die ruimte blijven bestaan als zelfstandige vormen. Uiteindelijk verstoffelijkten ze zich tot het uitdijende heelal.

Deze uitdijning is een kenmerk van het leven zelf. Elke levensvorm heeft deze basiskracht in zich. Een bloemzaadje in de grond dijt uit tot steel, blad en bloempje. Een menselijk lichaam is de uitdijning van een bevruchte eicel. Van een minieme cel groeien we in negen maanden uit tot baby, en achttien jaar later zien we al mensen van twee meter rondlopen.

Deze uitdijende kracht heeft zelfs een heelal gevormd dat vandaag de dag nog steeds meer ruimte inneemt. Door deze eerste basiskracht van de Alziel zijn uit het niets nevelen ontstaan, en daarna planeten en sterren en de hele kosmos.

Het uitdijende heelal in de mens

Het moederschap geeft de ziel de mogelijkheid om die uitdijende kracht in zichzelf te voelen. Wanneer het kind in de moederschoot groeit, beleeft de moeder de verruiming aan den lijve. Ook wanneer we als kind opgroeien, ervaren we de uitdijning van ons lichaam en onze persoonlijkheid.

Als we volwassen zijn, kan de uitdijning innerlijk doorgaan. De meesters stellen ons de vraag: dijt u elke dag uit? Geeft u aan uw liefde en vriendschap uitdijning? Door ons voelen en denken, ons doen en laten, kunnen we onze persoonlijkheid uitbouwen tot een sterker karakter.

Deze uitdijning blijft niet beperkt tot één leven. Ons gevoelsleven groeit leven na leven, als ziel kunnen we ons leven door reïncarnatie eeuwig laten uitdijen. Onze persoonlijkheid zal hierdoor ontwaken, en dat wordt ons verkregen bewustzijn. Dankzij de uitdijende kracht van onze ziel beleven we stoffelijk en innerlijk een kosmische evolutie.

Verdichting als tweede basiskracht

Als de Alziel alleen maar nevelen had gebaard die daarna uitdijden en verdampen, dan zou er geen stoffelijk heelal gevormd zijn. De eerste reeksen nevelen waren heel ijl, men kon er als het ware makkelijk doorheen kijken. Elke reeks nevelen kreeg een duidelijkere gestalte en de latere nevelen vormden een dicht, diep en strak geestelijk lichaam. Deze latere nevelen waren meer verdicht. De kracht waardoor de nevelen verdichtten, is een andere kracht dan waardoor de nevelen uitdijden.

De tweede basiskracht van het leven kunnen we verdichting noemen. De huidige aarde is vele graden meer verdicht dan de ijle nevelen. Op aarde kennen we zelfs stenen en diamanten, zo hard is het leven geworden, zo sterk heeft het leven zich kunnen verdichten en verharden. Ook in ons menselijk lichaam zien we deze verdichting terug, want uit de zachte eicel hebben we na een paar jaar stevige tanden en beenderen gevormd.

Het uitdijen zorgt als eerste basiskracht voor het innemen en het beleven van ruimte. Doordat ons menselijk lichaam uitgedijd is van een bevruchte eicel tot onze huidige rechtopstaande gestalte, hebben we ruimte ingenomen en kunnen we die ruimte ook beleven. We voelen wat er met ons lichaam gebeurt, en we kunnen de aardse levensruimte verkennen en in bezit nemen.

De tweede basiskracht, het verdichten, zorgt voor het terugtrekken en samentrekken van hetgeen eerder was uitgedijd. Nadat de nevelen waren uitgedijd zorgden de verdichtingsprocessen ervoor dat de nevelen dikker en dichter werden. Daarnaast begrepsden ze het uitdijingsproces. Doordat die tweede kracht ook werkzaam is in ons menselijke lichaam, worden we geen drie meter hoog, op een bepaald moment wordt de uitdijning afgeremd en stopgezet.

De opeenvolging van uitdijning en verdichting maakt telkens een volgende stap in onze evolutie mogelijk. Door beide basiskrachten van onze ziel kunnen we een ontwikkeling beginnen en consolideren. Uitdijning en verdichting zijn elkaar opvolgende fasen die leiden tot de volgende graden in ons evolutieproces.

Graden van evolutie

Het vormen van de nevelen kende zeven tijdperken, zeven graden van evolutie. In elke graad dijen de nevelen eerst uit, waarna ze verdichtten. Door zevenmaal uit te dijen en te verdichten bereikten de nevelen een dicht en strak geestelijk lichaam.

Deze zeven graden van evolutie zien de meesters in de ontwikkelingsprocessen van al het leven terug. Het leven was niet ineens af, de Alziel heeft

miljoenen tijdperken gebouwd aan de verdichte schepping. In elke volgende graad van evolutie maakt de ziel gebruik van wat zij geleerd heeft door de beleving van het uitdijen en verdichten van de vorige graad.

Onze geestelijke gestalte

Ook al hadden de nevelen uiteindelijk een strak lichaam gevormd, toch bestonden ze toen nog altijd uit een geestelijke substantie, een soort plasma. Ze waren nog niet tot het verdichte niveau van de stof gekomen. Het waren nog geen verstoffelijkte nevelen zoals bijvoorbeeld de spiraalnevelen die later in het heelal verdicht werden. De geestelijke nevelen bestonden nog niet uit waterdamp, ze bevatten nog geen waterstofatomen. Maar de Alziel had met deze nevelen al wel een geestelijk lichaam voor zichzelf gevormd.

Als individuele ziel zullen we later hetzelfde doen voor ons leven in het hiernamaals. In de geestelijke werelden van het hiernamaals is onze geestelijke gestalte zichtbaar voor elke bewoner van dezelfde sfeer. Ons geestelijke lichaam is een verdichting van onze ziel. Als ziel hebben wij dezelfde eigenschappen als de Alziel, wij kunnen ons gevoel verdichten tot een geestelijke gestalte.

‘Door het verdichtingsproces ontstonden er daarna meer kleurtinten.’

Licht en kleur

De latere nevelen straalden geestelijk licht uit. Het licht nam toe naarmate de nevelen een hogere graad van evolutie bereikten. De meesters zien dit verschijnsel terug in hun eigen geestelijke uitstraling. Het geestelijke lichaam van de ziel gaat helder licht uitstralen als de persoonlijkheid een bepaalde gevoelsgraad heeft bereikt, een bepaald niveau van bewustzijn en liefde.

De eerste nevelen waren diepblauw van kleur. Wanneer de nevelen een krachtig licht hadden bereikt, straalden ze een gouden gloed uit. Toen het gouden licht verijlde, kregen de overgangen van blauw naar goud de kans om zich als zelfstandige kleuren te verdichten, zoals lichtblauw en zachtgroen. Door het verdichtingsproces ontstonden er daarna meer kleurtinten.

De meesters zien deze vorming van kleuren terug in de menselijke aura. Ze kunnen aan de kleuren van de geestelijke uitstraling zien welke karaktereigenschappen de mens zich heeft eigen gemaakt, en welke levens de ziel heeft beleefd.

Splitsing

Al het leven krijgt een vorm door de twee basiskrachten. Op zielsniveau zijn we een eeuwige bron van ‘uitdijning en verdichting’. Om tot voortplanting en evolutie te komen, is er echter nog een derde proces nodig, dat we ‘splitsing’ of ‘reïncarnatie’ kunnen noemen. Dit wordt toegelicht in het artikel ‘kosmische splitsing’.

90. Kosmische splitsing

Na de zevende verdichtingsgraad heeft de Alziel haar geestelijke lichaam gesplitst om tot zelfstandige kosmische levensvormen te komen.

Verdeling in myriaden deeltjes

De Alziel heeft haar geestelijke lichaam van lichtuitstralende nevelen gevormd in zeven graden van uitdijning en verdichting. In de zevende graad bereikten deze nevelen hun uiterste kracht en dichtheid. Ze waren toen als een strak gespannen kleed. Deze zevende graad was het eindpunt van dit evolutieproces, verder uitdijen en verdichten kon niet meer, de uiterste verdichting in deze vorm was bereikt.

Om dit kosmische geestelijke lichaam verder te laten evolueren, moest de Alziel nu een ander proces starten. In deze vorm kon ze immers niet komen

tot een heelal met zonnen en planeten, want alles was nog steeds verbonden met elkaar, het was nog één geheel van nevelen, er waren nog geen aparte levensvormen geschapen. Hoe is de Alziel tot de vorming van aparte levensvormen gekomen?

Door zich te splitsen! De Alziel verdeelde zichzelf in myriaden deeltjes, en gaf elk deeltje een stukje van haar ziel en van haar verdichte geestelijke lichaam. Door zich te verdelen, zaten al die ontelbare deeltjes niet meer bij elkaar vast aan één strak lichaam in de ruimte, nu kon elk deeltje apart deelnemen aan een volgende graad van evolutie.

Zoals de ontlading van aardse onweerswolken gepaard gaat met donder en bliksem, en de wolken uiteenvloeien en zich splitsen in miljoenen regendruppels, zo verdeelde de Alziel zich in biljoenen deeltjes.

Verzelfstandiging van basiskrachten

Na het vaneenscheuren van de dichte lichtmassa kwam in dit geestelijke heelal opnieuw duisternis. Het was alsof het licht van een kaarsvlam verdeeld werd in ontelbare deeltjes die zo klein waren, dat het individuele licht niet meer waar te nemen was. Toch was deze duisternis in het heelal verschillend van het niets van voor de schepping, want in deze duisternis na de splitsing was veel verdichte geestelijke energie aanwezig.

Met deze verdichte energie kon de Alziel nu aparte macrokosmische levensvormen gaan scheppen. Hiervoor gebruikte ze de twee basiskrachten die in haar aanwezig zijn, uitdijning en verdichting. De basiskrachten van de Alziel konden nu elk hun wezenlijke kracht tot een eigen vorm gaan scheppen, onafhankelijk van elkaar. Voordien was er maar één geestelijk lichaam waar beide krachten samen aan gewerkt hadden, maar nu kwamen ze apart tot zelfstandigheid.

Daarom kan deze kosmische splitsing ook gezien worden als de verzelfstandiging van de twee basiskrachten. Hierdoor kon de uitdijning nu een macrokosmisch lichaam gaan opbouwen dat het gevoel om te baren en uit te dijen volkomen vormgeeft. Deze macrokosmische levensvorm heeft de mens een 'planeet' genoemd, voor de Alziel is het een moederlijk lichaam dat kan baren. Zo vertegenwoordigt veel later ook Moeder Aarde het moederschap door voor gunstige omstandigheden te zorgen waardoor het microkosmische leven op haar lichaam geboren kan worden en kan uitdijen.

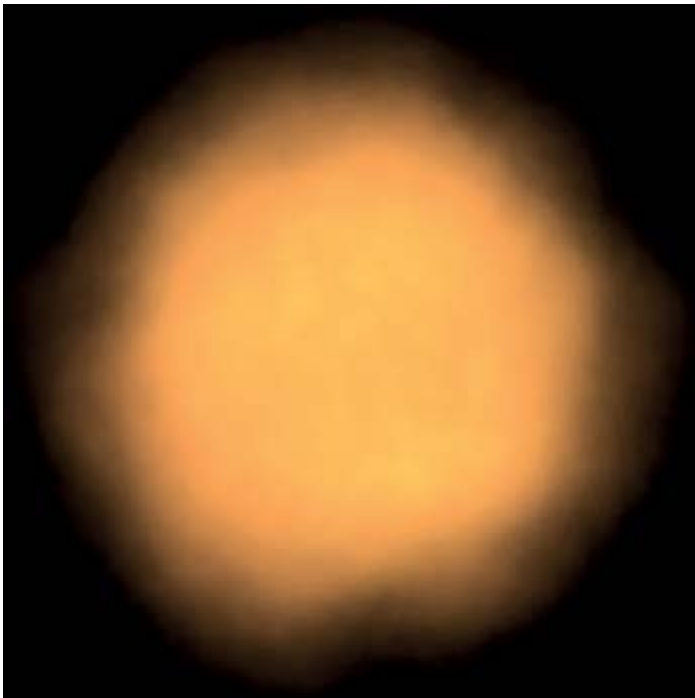
Daarnaast kon nu ook de verdichtingskracht een vorm scheppen die de lichtuitstralende basiskracht verstoffelijkt. Men noemt deze levensvorm een 'zon' of een 'ster', op zielsniveau is het een scheppend lichaam dat licht uitstraalt en hierdoor zorgt dat het microkosmische leven zich op een moederplaneet kan verdichten tot mensen, dieren en planten.

Inzuiging

De basiskrachten hebben nu elk een verschillend macrokosmisch lichaam opgebouwd uit de verdeelde geestelijke energie in de ruimte. Dit deden zij door deze energie te verzamelen en als het ware in te zuigen naar een centraal punt, een proces dat te vergelijken is met de werking van een tornado op aarde. Hierdoor trokken ze de geestelijke energie samen en verdichtten ze die tot een compacte levensvorm.

De meesters zagen door dit proces de eerste moederplaneet en de eerste zon ontstaan. Die waren bij hun ontstaan nog steeds geestelijk, samengesteld uit geestelijke verdichte energie. In deze fase van het heelal ontstond er nog maar één planeet, omdat er maar één moederschap nodig was om het microkosmische leven te baren en te laten uitdijen. Toen was ook één zon voldoende om dit leven te verwarmen met uitstralende energie.

Later heeft de Alziel meer planeten en zonnen geschapen, om een verdere evolutie van het microkosmische leven mogelijk te maken. Vanaf het aller-eerste begin stond de Alziel ingesteld om al het leven tot evolutie te brengen, maar hiervoor waren er tijdperken nodig als graden van uitdijning en verdichting.

‘... de uiterste verdichting in deze vorm was bereikt.’

91. Maan

Als eerste planeet in de ruimte heeft de maan in een ver verleden ontelbaar leven gebaard dat haar heeft verlaten voordat zij aan haar stervensproces begon.

Geestelijke bol

In het artikel ‘kosmische splitsing’ wordt beschreven hoe de allereerste planeet in de ruimte gevormd is uit de energie die vrijkwam na de kosmische splitsing. Die allereerste planeet heeft zich ontelbare tijdperken later verdicht tot onze maan.

In onze huidige tijd is de maan een dode planeet. De wetenschap heeft al wel ontdekt dat er zich nog enige vorm van water op haar oppervlakte bevindt, waardoor er in de voorbije tijden leven op de maan geweest kan zijn.

Geestelijk-wetenschappelijk beschrijven de meesters van Jozef Rulof in hun boeken het verre verleden van de maan, toen die nog een jonge planeet was met veel water en leven. Ze verklaren ook hoe de maan ontstaan is, in een tijd dat het heelal alleen uit geestelijke energie bestond. Deze energie was nog niet verdicht tot materie; voor stoffelijke ogen was er op dat moment in het heelal nog niets te zien. Nadat de energie na de kosmische splitsing samengetrokken was tot een compacte massa, ontstond de maan in de vorm van een geestelijke bol.

De eerste basiskracht

In die geestelijke bol kwamen er ijle nevelen, een soortgelijk proces dat de meesters al eerder hadden waargenomen in het geestelijke heelal. Het artikel ‘onze basiskrachten’ licht toe dat deze nevelen een uiting waren van de eerste basiskracht van het leven. Deze kracht wordt ‘baring’ of ‘uitdijning’ genoemd als verwoording van het vermogen om nieuw leven te baren en te laten uitdijen.

De maan als planeet heeft deze basiskracht vorm gegeven in een ruimtelijk lichaam dat kon baren, dat nieuw leven kon vormen. Dat nieuwe leven in de maan nam eerst de vorm aan van nevelen. Toen die nevelen in het hart van de maan voldoende verdicht waren, konden die zich splitsen tot ontelbare cellen, een proces dat vergeleken kan worden met de vorming van regedruppels uit een wolk op aarde.

Ruimtelijk moederschap

De eerste basiskracht wordt ook ‘moederschap’ genoemd. Op zielsniveau spreken de meesters niet over ‘maan’, omdat dat woord het wezen van deze ruimtelijke levensvorm niet vertolkt. Voor de ruimte is zij een moeder, omdat zij haar lichaam heeft gesplitst tot ontelbare cellen. Deze cellen zijn lichamen voor het leven, dat ook ‘ziel’ genoemd kan worden.

Het artikel ‘Alziel en Albron’ beschrijft de toestand van het leven in de kosmos voordat het zich verdicht en gesplitst had. Toen was al het leven nog één, er waren nog geen aparte zielen. Doordat de maan als moeder haar geestelijke lichaam splitste, kreeg elke aparte ziel haar eerste geestelijke lichaam in de vorm van een cel.

Het artikel ‘onze eerste levens als cel’ beschrijft uitvoerig de eerste levens van deze cellen. Met behulp van het prille licht van de eerste zon konden deze cellen zich verdichten en verstoffelijken. Dat licht was toen nog heel zwak, omdat ook de zon nog maar net aan zijn ruimtelijke leven begonnen was.

Door dit zonlicht kon elke ziel haar kleine lichaam laten groeien en uitdijen. Die groei zien we terug in de vorming van ons huidige menselijke lichaam uit een heel kleine bevruchte eikel. Door deze uitdijingen kwamen er op de maan grotere lichamen, met meer verstoffelijking, meer materie. Wanneer de ziel zich uit een lichaam terugtrok om naar een volgende incarnatie over te gaan, ging het afgelegde lichaam tot ontbinding over. Uit deze ontbindingen vormde zich uiteindelijk een modderachtige massa. Dit zou de meest verdichte verstoffelijking worden die deze planeet heeft bereikt zolang er nog leven op haar oppervlakte aanwezig was. Men zal dus nooit goud of diamanten op of in de maan vinden, want de zon had in die tijd nog niet voldoende kracht om dergelijke harde en kleurrijke verdichtingen tot stand te brengen.

De maan lost op

Toen alle zielen hun vele levens op deze eerste planeet beleefd hadden, verlieten ze dit ruimtelijke lichaam om op een volgende planeet verder te kunnen evolueren. Nadat al het leven op de maan verdwenen was, loste de buitenste laag van haar dampkring op, en begon zij aan haar stervensproces.

Op dat moment verhardde de modderachtige massa tot de maankorst die nu nog aanwezig is. Toen de maan haar laatste ademhaling beleefde, ontstonden de kraters.

De maan is nu stervende. Het zal nog miljoenen jaren duren voordat haar lichaam volledig is opgelost. Tijdens dit proces trekt zij al haar gevoel te-

rug uit dit dode moederlichaam. Het langzame oplossen van het lichaam is volgens de ruimtelijke uitdijingswetten in harmonie met het leven, wat de meesters ook bij het menselijke lichaam terugzien wanneer dat na het sterven begraven wordt. Wanneer het lichaam de benodigde tijd voor het oplossen niet krijgt door bijvoorbeeld crematie, wordt de harmonie van dit natuurlijke proces verbroken.

Door het langzame oplossen kan de leeggekomen ruimte op een harmonische wijze gevuld worden met nieuwe energie, zodat het toekomstige verdwijnen van de maan geen ruimtelijke schok in ons zonnestelsel teweeg zal brengen. De meesters voorspellen dat er binnen miljoenen jaren nog mensen op aarde zullen leven, die de maan zien verwazen en tenslotte volledig verdwijnen. Maar dan kent elke mens zijn innige band met deze moederplaneet.

92. Zon

De lichtuitstralende kracht van onze zon toont elke ziel hoe zij warmte kan geven aan al het leven waarmee zij zich verbindt.

Ruimtelijk vaderschap

Stel dat er geen zon was. Dan was ons ‘zonnestelsel’ niet ontstaan. Er zouden wel planeten kunnen bestaan, maar geen ‘Moeder Aarde’. De planeten zouden geen moederschap kunnen beleven, omdat er zonder zonkracht geen mensen, dieren of planten kunnen leven.

Wanneer we spreken over Moeder Aarde, dan kan de zon als vader beschouwd worden. Het leven op Moeder Aarde is immers tot evolutie gekomen dankzij de warmte en het licht van de zon. Zoals de individuele ziel op aarde moeder kan worden dankzij de scheppende kracht van de man als vader, zo kan de aarde haar moederschap beleven dankzij de scheppende uitstraling van de zon.

Het ruimtelijke vaderschap van de zon wordt verwezenlijkt door zijn uitstralende licht. Zoals de man door het geven van zijn zaadcellen een vrouw tot het moederschap kan brengen, zo geeft de zon door zijn lichtcellen aan de aarde het moederschap van alles wat op onze planeet geboren is. Moeder Aarde en Vader Zon hebben de sterkte van die zonkracht bovendien op de juiste kracht geregeld door hun onderlinge afstand zo te bepalen dat het zonlicht ons voldoende verwarmt maar niet verbrandt.

De tweede basiskracht

Volgens de meesters is dit niet toevallig zo harmonisch tot stand gekomen. Toen ze de oorsprong van onze ziel peilden, zagen ze dat de zon de ruimtelijke verpersoonlijking is van de tweede basiskracht van de Alziel, zoals die in het artikel 'onze basiskrachten' is beschreven. Die tweede basiskracht kan verdichting, schepping of vaderschap genoemd worden. Die kracht werkt samen met de eerste basiskracht die uitdijning, baring of moederschap genoemd kan worden. Samen brengen ze het leven van de Alziel tot evolutie.

In het artikel 'kosmische splitsing' wordt beschreven hoe deze twee basiskrachten in de ruimte tot zelfstandigheid zijn gekomen door het inzuigen van verdichte geestelijke energie. Het moederschap bouwde zich op als de eerste planeet en het vaderschap trok zich samen tot onze zon. In het artikel 'maan' wordt de geboorte, de bloei en het sterven van de eerste planeet gevolgd, zodat het ruimtelijke lichaam dat we maan noemen, op zielsniveau een moederlijke betekenis kan krijgen.

Verdichting

De meesters hadden deze twee basiskrachten al vóór de kosmische splitting waargenomen in de evolutie van de eerste nevelen in het heelal. Toen de Alziel haar stuwend gevoel tot vorm bracht, gebeurde die vormgeving in twee fasen. Eerst baarde zij de nevelen, die zich uitdijden en ruimte innamen. Daarna verdichtte zij haar nevelen tot een dicht geestelijk lichaam.

Die verdichtende werking als tweede basiskracht gaat later ook van de zon uit. De zon geeft aan de planeten de mogelijkheid ijle nevelen te verdichten tot cellen, zoals dit beschreven wordt in het artikel 'onze eerste levens als cel'. Door de voortdurende inwerking van de zonnewarmte kunnen deze cellen zich verdichten tot verstoffelijkte lichamen, waardoor de individuele zielen stoffelijke ervaringen kunnen beleven. Door die ervaringen zal ook de menselijke persoonlijkheid van deze zielen zich veel later kunnen verdichten tot karaktereigenschappen.

Uitstralend licht

De meesters merkten dat hun geestelijke lichaam licht ging uitstralen, toen hun persoonlijkheid een bepaalde graad van bewustzijn en liefde had bereikt. Door het gezamenlijke uitstralende licht kwamen de lightsferen van het hiernamaals tot stand.

Hierdoor zagen de meesters dat wij als ziel dezelfde geestelijke lichtuitstralende basiskracht hebben als onze zon. De zon heeft deze uitstraling bovendien verdicht tot zichtbaar zonlicht, waardoor ons leven verstoffelijkt kon worden.

De meesters zien de zon als een ruimtelijk voorbeeld voor elke individuele ziel. Ooit zullen alle zielen met hun geestelijke licht al het leven om hen heen verwarmen, zoals de zon nu al voortdurend doet.

Ook de zon heeft deze uitstraling moeten opbouwen. In het begin was zijn rood-gouden licht nog zwak. Om te komen tot zijn huidige goudgele uitstraling heeft hij biljoenen tijdperken nodig gehad. En zo is hij voor elke ziel een spiegel, dat we de geestelijke uitstraling van de hogere lightsferen pas bereiken wanneer al onze gedachten lichtuitstralend worden.

Evolutie

De meesters vergelijken het proces waardoor de zon tot zijn lichtende uitstraling komt met de werking van een vulkaan. Ze zien dat ook de aarde deze scheppende werking kent, omdat de aarde uit de Alziel is ontstaan en hierdoor de twee basiskrachten van de Alziel in zich heeft. Ook de zon kent in

zijn diepste kern het barende aspect, voordat hij die baring door zijn schepende basiskracht tot licht brengt.

De meesters zien de twee basiskrachten in elke ziel terug, waardoor we vele malen vrouw én man worden. Lichamelijk is telkens één van beide basiskrachten verstoffelijkt, maar ons innerlijke gevoelsleven is opgebouwd door de ervaringen van beide geslachten. Door de twee basiskrachten ten volle te beleven groeien we naar een bewuste liefde die beide aspecten harmoniseert, en voelen we hoe juist de samenwerking van deze basiskrachten ons tot evolutie brengt. Het moederschap en het vaderschap hebben we van onze Alziel ontvangen. Door het moeder- en vaderschap bewust te beleven, gaat onze persoonlijkheid als onze eigen zon geestelijk uitstralen en al het leven verwarmen waarmee we ons verbinden.

93. Kosmische levensgraden

In de evolutie van onze ziel en de kosmos zijn zeven grote evolutiestappen te onderscheiden: de zeven kosmische levensgraden.

Eerste Kosmische Levensgraad

De eerste kosmische levensgraad bestaat uit één planeet en één zon. Op die planeet zijn wij als ziel aan ons allereerste leven begonnen. Alle zielen in de ruimte zijn hier gestart en inmiddels naar een hogere kosmische levensgraad overgegaan om verder te evolueren. De planeet zelf is hierna aan haar sterfensproces begonnen. Toen haar dampkring begon op te lossen, verdampte al het water waarin wij onze miljoenen levens op deze planeet beleefd hadden. In onze huidige tijd is van deze planeet slechts een dood lichaam overgebleven, door de mens ‘maan’ genoemd.

Hoe wij heel lang geleden op deze eerste planeet geleefd hebben, is beschreven in de artikelen ‘onze eerste levens als cel’ en ‘evolutie in het water’. Omdat de zon in die tijd nog maar een zwak licht uitstraalde, konden wij onze lichamelijke vorm op deze planeet niet sterker verdichten dan een waterachtig lichaam dat leek op de huidige zeeleeuw. Om ons lichaam verder te kunnen verdichten tot onze huidige menselijke gestalte waren er andere atmosferische condities nodig.

Tweede Kosmische Levensgraad

Daarom verlieten we als ziel de eerste planeet, om over te gaan naar de tweede kosmische levensgraad. Vanaf de tweede graad bevat een kosmische

levensgraad niet alleen een centraal zonnestelsel met een hoofdplaneet, maar daarnaast ook andere zonnestelsels met overgangspaneten. Die overgangspaneten met hun verschillende atmosferische condities zijn voor de ziel nodig om kleinere tussenstapjes in haar lichamelijke opbouw te kunnen maken. Om deze verschillende condities te scheppen, liggen deze overgangspaneten verspreid in het universum in zonnestelsels met andere zonnen dan de onze.

Nadat we als ziel op deze tussenplaneten zes overgangstoestanden beleefd hadden om ons lichaam af te stemmen op het vasteland, konden we op de hoofdplaneet van de tweede kosmische levensgraad ons landelijke bestaan ten volle uitbouwen. De mens noemt deze hoofdplaneet Mars.

Derde Kosmische Levensgraad

Na Mars beleefden we weer zes overgangstoestanden op tussenplaneten, om ons lichaam klaar te maken voor het leven op de hoofdplaneet van de derde kosmische levensgraad: Moeder Aarde. Op aarde moesten de eerste zielen net als op alle andere planeten het lichaam opbouwen van een ijle cel tot een volwassen lichaam. Hiervoor hadden ze miljoenen levens nodig, waarin de lichamelijke vorm in deze specifieke atmosferische conditie uitgebouwd werd tot onze huidige menselijke gestalte.

Elke ziel heeft miljoenen reïncarnaties nodig, om haar gevoelsleven te verhogen door het beleven van alles wat er op de planeten te ervaren valt. Zo bouwen we stap voor stap onze persoonlijkheid op. Na onze levens op Moeder Aarde gaan we over naar het hiernamaals, dat behoort tot de derde kosmische levensgraad en dient om ons voor te bereiden op de vierde kosmische levensgraad.

Ontwakingsruimte

Alle planeten en zonnen uit ons universum behoren tot de eerste drie kosmische levensgraden. Dit universum is een ontwakingsruimte, we worden ons als persoonlijkheid bewust van onze essentie en welke basiskrachten onze ziel voortstuwen. We leren zien waar we onze harmonie verbroken hebben, en hoe we die weer herstellen. Uiteindelijk komen we weer samen met onze tweelingziel, en leren we hoe we verder kunnen evolueren zonder nog disharmonie te veroorzaken.

Vierde, Vijfde en Zesde Kosmische Levensgraad

Dan zijn we klaar om te reïncarneren op de planeten van de vierde, vijfde en zesde kosmische levensgraad. Deze planeten behoren niet tot ons universum, omdat ze uit een ijlere substantie bestaan.

Op deze planeten zetten we onze kosmische evolutie voort. We leren al het leven in de kosmos kennen en waarderen, ons bewustzijn en onze liefde groeien met elke incarnatie. Ook ons lichaam wordt onbeschrijflijk mooi, omdat we zoals een zon onze universele liefde uitstralen naar al het leven waarmee we ons verbonden voelen.

Zevende Kosmische Levensgraad

Het eindpunt van onze kosmische evolutieweg is de zevende kosmische levensgraad of het Al. De eerste zielen hebben het Alstadium van hun evolutie reeds bereikt. Van daaruit steunen ze al het leven in de kosmos op weg naar de Alliefde.

'Dit universum is een ontwakingsruimte ...'

94. Onze eerste levens als cel

Tijdens de eerste levens als cel schiep onze ziel door haar liefde het moeder- en vaderschap, waardoor zij haar reïncarnaties kon beginnen.

De eerste planeet

In het artikel ‘stoffelijke levensgraden’ wordt beschreven dat het menselijke lichaam opgebouwd is door de ziel. De schrijvers van de boeken van Jozef Rulof, de meesters, hebben geestelijk-wetenschappelijk vastgesteld dat dit niet alleen voor het lichaam op aarde geldt, maar voor alle planeten waarop de ziel stoffelijke levens beleeft.

De eerste planeet waarop onze ziel zichzelf een vorm gaf, was tevens de eerste planeet die in de ruimte tot stand kwam. In het artikel ‘kosmische splitsing’ wordt beschreven hoe de eerste planeet en de eerste zon in het heelal zich vormden uit verdicht plasma. De meesters noemen de verdichtingsgraad van dit plasma ‘geestelijk’.

Onze eerste cel

De eerste planeet was op dat moment een bol van geestelijk plasma. Van deze geestelijke substantie maakte de ziel gebruik om haar eerste lichaam te vormen. In het hart van de eerste planeet vormde de ziel met een kleine hoeveelheid plasma haar eerste lichaam als cel.

De meesters vergelijken dit vormingsproces met hoe in het huidige stadium op aarde wolken zich verdelen in miljoenen regendruppels. In de eerste planeet werd het geestelijke plasma verdicht tot ‘wolken’, die in dat stadium ijle nevelen genoemd zouden kunnen worden. Uit die nevelplasma’s konden de eerste ‘druppels’ afgescheiden worden, de eerste cellen. Hierdoor kon de individuele ziel haar eerste leven als cel beginnen.

Op dat moment werd dus niet alleen het eerste geestelijke cellichaampje gevormd, maar ook de eerste individuele ziel. De Alziel was nu zo ver geëvolueerd dat zij haar kleinste eenheid kon afsplitsen die later de menselijke ziel genoemd zou worden. Op dat moment kreeg de menselijke ziel haar zelfstandigheid. De individuele ziel kon nu haar eerste leven als cel beginnen.

De eerste liefde

Elke ziel heeft de twee basiskrachten van de Alziel, die ‘uitdijing en verdichting’, ‘baring en schepping’ of ‘moederschap en vaderschap’ genoemd

kunnen worden. De uitdijing zorgde ervoor dat het kleine cellichaampje begon te groeien.

De eerste zielen waren al spoedig omringd door vele soortgenoten. Er volgde een eerste verkenning, twee cellen raakten elkaar even aan, maar het bleef bij een vluchtige kennismaking, want eerst moest het cellichaam volwassen worden.

Toen de eerste zielen hun geestelijke cellichaam tot volwassenheid hadden gebracht, kwamen ze tot hun eerste 'kus'. Ze verbonden zich met een cel van gelijke kracht en volwassenheid, en brachten hun cellichaam dicht bij elkaar. Zoals in de huidige tijd op aarde moeder en vader hun eicel en zaadcel afscheiden en bij elkaar brengen, zo scheidden toen twee zielen een klein deel van hun cellichaam af en brachten dat bij elkaar.

De eerste kinderen

De twee afscheidingen verenigden zich tot één vrucht. Deze vrucht dijde uit. Toen deze vrucht door een groeiproces voldoende zelfstandigheid had bereikt, splitste die zich af van de oudercellen. De vrucht groeide en ging zich op haar beurt splitsen. Deze vrucht bestond immers uit twee delen, de twee afscheidingen van de twee oudercellen. De vrucht splitste zich in deze twee delen, zodat er twee 'kinderen' ontstonden, een proces dat te vergelijken is met de huidige tweelingen op aarde.

Deze kinderzellen konden nu aan hun eigen individuele leven beginnen. Ze groeiden tot volwassenheid en stonden dan voor hun eigen voortplanting. Hiervoor hadden deze kinderzellen echter meer nodig dan hun eigen energie. Ze waren namelijk anders dan hun oudercellen, die rechtstreeks uit het

'Deze vrucht bestond immers uit twee delen ...'

plasma van de planeet gevormd waren.

De kinderzellen waren afscheidingen van de oudercellen. Die oudercellen hadden maar een klein deel van zichzelf afgescheiden, zo'n vijf procent. Hoewel de kinderzellen daarna tot volwassenheid waren gegroeid, toch misten ze de volle kracht waarmee hun ouders zich hadden kunnen splitsen en voortplanten. De kinderzellen hadden voor hun voortplanting de ontbrekende kracht van hun ouders nodig.

De eerste dood

Hun ouders hadden inmiddels hun eerste leven voltooid. Nadat ze hun voortplanting hadden beleefd, was hun eerste leven voleindigd. Hierdoor hadden ze hun eerste ervaringen van baring en schepping opgedaan en hadden ze dit cellichaam als eerste levensvorm ten volle beleefd.

In dit cellichaam viel er voor hen niets meer te beleven, de zielen lieten dit eerste lichaam los en trokken zich terug in hun eigen kern. Door hun lichaam los te laten, maakten ze zich klaar voor een nieuwe evolutie, voor een nieuw lichaam met nieuwe ervaringen.

Ze beleefden het proces dat de mens op aarde 'sterven' is gaan noemen. Ze gingen door hun eerste 'dood', wat ook hier slechts een overgang was naar hun volgende bestaan.

De wereld van het onbewuste

Op het moment van hun eerste dood, ontstond de wereld van het onbewuste. In die toestand verwerkt de ziel wat zij in haar vorige leven heeft beleefd.

Ook de menselijke ziel op aarde trekt zich na een stoffelijk leven terug in die wereld om de aardse ervaringen te verwerken en zich voor te bereiden op een volgende incarnatie. Op aarde valt er natuurlijk al veel meer te verwerken, op de eerste planeet was het nog maar het allereerste begin, de belevenissen van het eerste leven als cel. In hun eerste leventje hadden deze zielen hun eerste uitdijning en verdichting beleefd, maar om tot een ruimere bewustwording te komen hadden ze meer levens nodig.

De eerste zielen hadden dus een nieuw lichaam nodig en hun kinderen misten voldoende kracht om zich voort te planten. Hierdoor trokken ouders en kinderen elkaar aan, want de een had datgene wat de ander nodig had.

De eerste reïncarnatie

Wanneer twee kindercellen hun eerste liefde beleefden, hadden zij hun ouders nodig om de honderd procent kracht te bereiken die vereist was om tot de splitsing van hun eigen lichaam te kunnen overgaan. De eerste zielen verlieten hun wereld van het onbewuste en verbonden zich met het baringsproces van de kindercellen.

Hier ontstond de eerste reïncarnatie, de eerste zielen incarneerden in de vrucht van hun kindercellen. Ook die vrucht bestond uit twee delen, elk van de parende kindercellen stond zijn deel af. Toen deze vrucht gegroeid was, kon die zich splitsen, en op dat moment konden de eerste zielen in zelfstandigheid aan hun tweede leven beginnen.

Nadat de kindercellen hun voortplanting hadden beleefd, gingen ook zij over naar de wereld van het onbewuste. Op het moment dat de eerste zielen in hun tweede leven tot voortplanting overgingen, kregen de zielen van de kindercellen de mogelijkheid om hun tweede incarnatie te beginnen.

Zo reïncarneerden ouders en hun twee kinderen telkens bij elkaar. Door het baren van twee kinderen zorgden deze zielen niet alleen voor hun voortplanting, maar ook voor hun eigen evolutie, omdat er hierdoor telkens een lichaam beschikbaar kwam om in te reïncarneren wanneer die kinderen op hun beurt het moederschap en vaderschap gingen beleven. Op deze wijze heeft de ziel zelf haar reïncarnatie geschapen.

Moederschap en vaderschap

Het specifieke moederschap en vaderschap was er niet vanaf het begin. De eerste zielen waren vrouwelijk én mannelijk, ze waren nog beide. Pas na zeven levens waren de eerste zielen moeder óf vader, na zeven levensgraden hadden het moederschap en het vaderschap zich elk tot een zelfstandigheid gevormd. Nadat de ziel de volheid van de ene basiskracht had beleefd, ging de ziel over naar het andere geslacht, om de ervaring van beide basiskrachten in het eigen gevoelsleven samen te voegen.

Ook in de volgende evolutiegraden van het stoffelijke lichaam reïncarneerde de ziel zowel in het vrouwelijke als in het mannelijke lichaam, om telkens baring en schepping in zichzelf ten volle te ervaren. Later zet de ziel op aarde deze evolutie voort door in alle opeenvolgende stoffelijke levensgraden zowel moeder als vader te worden, om de volheid van beide gevoelslevens te kunnen opnemen.

Tweelingzielen

Op onze kosmische levensweg hebben we een vaste levenspartner, onze tweelingziel. Vanaf de eerste liefde op de eerste planeet is er één specifieke ziel waar we in alle eeuwigheid bij horen en mee verbonden blijven. In de liefdevolle verbinding met onze tweelingziel hebben we ons eerste moederschap en vaderschap beleefd.

Op de eerste planeet bleef deze verbinding intact, maar vele tijdperken later werd die verbroken als gevolg van de disharmonie die toen door de persoonlijkheid werd gecreëerd. Op aarde zijn nu de meeste zielen bezig om de verbinding met hun tweelingziel te herstellen, door deze disharmonie te herscheppen tot harmonie. Dit gegeven wordt toegelicht in het artikel 'harmonie'.

Van embryonaal naar kosmisch bewustzijn

Na de levens als cel op de eerste planeet bouwden de eerste zielen hun lichaam uit tot een visachtig stadium. Deze evolutie wordt beschreven in het artikel 'evolutie in het water'. Nadat ze alle stoffelijke levensgraden van de eerste planeet hadden beleefd, gingen de eerste zielen naar de volgende planeten om hun kosmische evolutie voort te zetten. Zo kwamen ze ook op de aarde, de hoofdplaneet van de derde kosmische levensgraad.

Deze eerste zielen leven nu niet meer op aarde, zij leven reeds in de hoogste kosmische levensgraad, het Al. Lange tijd na hen, zijn wij aan onze eerste levens op de eerste planeet begonnen. Na ons zijn er nog ontelbare zielen op de eerste planeet begonnen, die pas later hun eerste leven op aarde zullen beginnen. Maar waar de zielen zich ook bevinden op hun kosmische levensweg, ze hebben met elkaar gemeenschappelijk dat ze op de eerste planeet hun eerste levens beleefd hebben als geestelijke cel, samen met hun tweelingziel.

'Na de levens als cel op de eerste planeet bouwden de eerste zielen hun lichaam uit tot een visachtig stadium.'

95. Evolutie in het water

Door de stuwning van de ziel groeide haar lichaam van cel tot een zeeleeuwachtig organisme en daardoor ontstond haar persoonlijkheid.

Verdichting tot stoffelijke materie

Hoe is de eerste stoffelijke materie ontstaan? Het artikel 'onze eerste levens als cel' beschrijft hoe de ziel eerst alleen een geestelijke cel heeft beleefd. Op het moment dat de eerste zielen zich afsplitsten uit de eerste planeet, bestond die planeet uit geestelijke substantie. Het eerste cellichaam van de individuele zielen was nog puur geestelijk, het bestond uit hetzelfde ijle plasma als de planeet.

Toen de eerste zielen als volwassen cellen aan hun eerste voortplanting begonnen, kwamen ze als twee geestelijke cellen tot eenheid. Ze splitsten een kleine geestelijke substantie van hun cellichaam af, en gaven dat aan elkaar. Samen vormden ze zo hun eerste kinderen, hun eerste vrucht. Op dat moment beleefden ze hun eerste ervaring van voortplanting, van baring en schepping.

Om hun vrucht heen kwam een vliesje. Dat vliesje was de eerste aanzet voor wat stoffelijke materie genoemd kan worden. De ziel heeft door deze ervaring en vele volgende ervaringen haar geestelijke substantie kunnen verdichten tot een stoffelijke wereld.

Van cel tot zeeleeuw

Elk nieuw leven van de ziel gaf meer ervaring, meer verdichting, meer verstoffelijking. Door het beleven van die stoffelijke vorm verruimde ook het embryonale bewustzijn en gevoelsleven. Door celdeling, uitdijning en verdichting bouwde de ziel zo haar verstoffelijkte lichaam eerst op tot een bolvormig wezentje met een staartje om zich voort te bewegen. Elk leven kon zij ietsje verder bouwen door de ervaring die zij in het vorige leven had opgedaan. Na vele levensgraden leek haar lichaam op een visje, dat door het water zwom.

Om in dat water te kunnen ademen, vormde ze kieuwen. De restverschijnselen van die kieuwen kunnen in het huidige stadium op aarde nog waargenomen worden tijdens de groei van het embryo in de moederschoot. Op aarde dijen we uit van een cel tot een volwassen menselijk lichaam in minder dan twintig jaar. We herhalen dan supersnel waar we tijdens onze stoffelijke evolutie miljoenen jaren over deden.

Om ons in het water sneller voort te bewegen ontwikkelden we zwemvlie-

zen. Orgaan na orgaan kwam tot stand door de stuwning van onze ziel om onszelf te evolueren, om onze levensvorm te verruimen en te verdichten in het water van de eerste planeet.

We ontwikkelden onze zintuigen om het leven buiten onszelf stoffelijk te kunnen aanvoelen. Om ons eten te kunnen bevoelen, vormden we smaakpapillen en een tong. En we schiepen ons gehoor om de trillingen die tot ons kwamen te interpreteren.

Maar hoe kwamen we aan twee ogen, want één oog was toch genoeg om de wereld te aanschouwen? Doordat de vrucht reeds bij de eerste voortplanting bestond uit twee helften van twee cellichaampjes, zijn vele eigenschappen dubbel uitgebouwd, zoals onze twee ogen. Daarom kan er uiteindelijk een ‘moederlijk’ linkeroog onderscheiden worden van een ‘vaderlijk’ rechteroog.

De ziel vormde leven na leven zowel de inwendige organen als de uitwendige lichaamsdelen door haar stuwning om haar stoffelijke vorm te laten groeien. Zo ontwikkelde ze ook de geslachtsorganen, om de werking van het moederschap en vaderschap te verdichten.

Op de eerste planeet bereikte ze in zeven graden van evolutie de hoogste stoffelijke vorm die vergeleken kan worden met de huidige zeeleeuw op aarde. Maar op die planeet was dat lichaam nog op het waterleven ingesteld, de ziel had voor het landelijke leven nog geen ademhalingsorganen ontwikkeld.

De vorming van onze persoonlijkheid

De ziel is stuwend om zich te evolueren. Door die stuwning verruimt en verdicht zich haar lichaam. Door de beleving van het stoffelijke organisme in elk van haar miljoenen levens zal de persoonlijkheid van de ziel zich gaan vormen. Hierdoor zullen we ons uiteindelijk persoonlijk bewust worden van de basiskrachten waarmee onze ziel ons stoffelijke bestaan vormgeeft en ons telkens doet reïncarneren.

In het water begonnen we stoffelijk voedsel tot ons te nemen. Hiertoe waren we in staat, omdat het water zich ondertussen gevuld had met vele dierlijke organismen. In ons lichaam ontwikkelde zich de gewaarwording van honger.

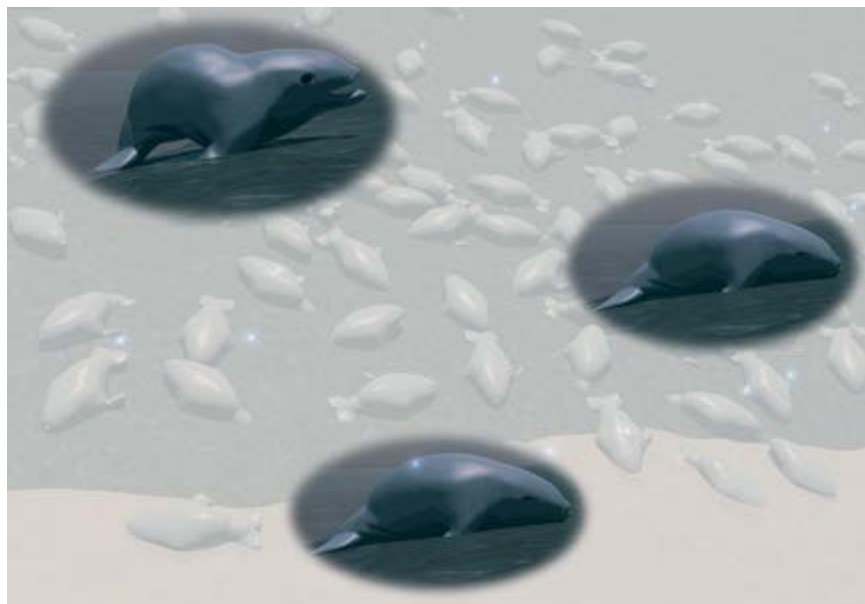
Het zoeken naar eten gaf ons bewustwording. We vergaarden kennis waar het eten te vinden was, en hoe we ervoor konden zorgen dat onze honger steeds gestild werd. Dit was onze eerste vorm van kennis, het begin van het denken.

Hierdoor echter werd ook onze eerste angst geboren. In een later stadium was het voedsel niet altijd meer aanwezig, wanneer we honger kregen. En dat voedsel kon ook ontnomen worden door anderen. De angst dat we geen voedsel kunnen vinden is zeer oud en onbeschrijflijk diep, als we dit vanuit de oppervlakte van ons huidige gevoelsleven bekijken.

We noemen het nu angst, maar op dat moment was het werking, gewaarwording, beleving, ervaring, evolutie. Door het beleven van miljoenen levens bouwden we ervaringen op, die zich tot een gevoelsleven gingen vormen. Het bewust ervaren van dat gevoelsleven vormde onze beginnende persoonlijkheid.

Op de eerste planeet bestond onze persoonlijkheid nog uit het natuurlijk beleven en aanvaarden van wat het leven ons bracht. We beleefden vooral ons lichaam, zowel de inwendige processen als de uiterlijke lichaamsvormen. We ondervonden wat we met dit lichaam konden doen, en welke ruimte we konden verkennen en ervaren. En we aanvaardden alles zoals het tot ons kwam.

Door één gevoel werd onze persoonlijkheid overheerst, dat was de enorme stuwning van onze ziel om te evolueren. Door die stuwning incarneerden we telkens weer en bouwden in miljoenen tijdperken ons lichaam op van een cel tot een zeeleeuwachtig organisme. Daarna kropen we het land op dat zich door het verdichte slib begon te vormen. Dit betekende het einde van dit stoffelijke leven, want ons organisme had op deze eerste planeet nog geen ademhalingsorganen kunnen vormen voor het land. Toch kropen we dit land op, want onze ziel wilde verder, naar het leven op het land.

Wanneer begon ons eerste leven?

Op de eerste planeet zijn we als ziel niet allemaal tegelijk begonnen. Op het moment dat de eerste zielen door hun ervaringen hun lichaam na miljoenen reïncarnaties tot een zeeleeuwachtig organisme hadden gevormd, begonnen andere zielen nog aan hun eerste leven als cel. En de eerste planeet ging hierna nog miljoenen tijdperken door met baren, totdat al haar geestelijke energie omgezet was tot cellichamen voor menselijke zielen.

Het verschil in tijdstip waarop verschillende zielen hun eerste leven op de eerste planeet begonnen zorgt voor het verschil in graad van evolutie van deze zielen, wanneer op een bepaald moment dit evolutiestadium met elkaar vergeleken zou worden. Een ziel die vroeger is begonnen, heeft op een bepaald moment meer levens beleefd, en heeft hierdoor een verder evolutiestadium bereikt dan een ziel die later is begonnen.

De eerste zielen verlieten ontelbare tijdperken geleden de eerste planeet, om op volgende planeten hun stoffelijke en geestelijke uitdijning voort te zetten. Ze hebben in de prehistorie hun aardse levens beëindigd, en ze zijn al tijden geleden op de zevende en hoogste kosmische levensgraad aangekomen, het Al.

De mensen die nu op aarde leven, zijn veel later op de eerste planeet begonnen. Toen onze ziel haar eerste leven op de eerste planeet beleefde, was die hele planeet al gevuld met leven in alle graden van evolutie. Na ons zijn er nog miljoenen tijdperken lang zielen begonnen met hun eerste leven. Dit

ging door totdat de laatste geestelijke energie van de eerste planeet opgebruikt was. De zielen die het laatst begonnen zijn, moeten straks hun eerste leven op aarde nog aanvangen.

De eerste planeet heeft al haar geestelijke plasma geschonken aan de menselijke zielen. Alle menselijke zielen die in de kosmos leven, zijn hier hun kosmische evolutie begonnen. Nadat al deze zielen de eerste planeet hadden verlaten, kon zij aan haar stervensproces beginnen. Het artikel 'maan' beschrijft dit stervensproces.

Op dat moment hadden de eerste zielen reeds al hun levens op Moeder Aarde beleefd, en waren zij geëvolueerd tot de hoogste lichtsfeer in het hiernaams. Zij waren klaar om naar de volgende planeet te incarneren, die behoort tot de vierde kosmische levensgraad.

96. Evolutie op het land

Op de tweede kosmische levensgraad bouwde onze ziel leven na leven haar lichaam stelselmatig uit om op het land rechtop te kunnen lopen.

Volgende planeet

In het artikel 'evolutie in het water' wordt beschreven hoe de ziel haar stoffelijke lichaam op de eerste planeet heeft ontwikkeld van cel tot een organisme dat vergeleken kan worden met de huidige zeeleeuw op aarde. Om haar lichaam verder te ontwikkelen voor het leven op het land moest de ziel naar een andere planeet. De eerste planeet had in die tijd geen vaste grond.

Op de eerste planeet kon toen ook geen vastere grond komen, omdat de zon hiervoor nog niet op voldoende sterkte was. Het licht van de zon was nog mild, precies afgestemd op de ontwikkelingsgraad van het embryonale leven op de eerste planeet. Deze milde atmosferische condities moesten ook zo blijven zolang als er nieuwe zielen aan hun eerste levens begonnen, anders zou hun tere cellichaampje onder invloed van te sterk zonlicht vervloeien. Op de eerste kosmische levensgraad waren de omstandigheden toen optimaal om de eerste levens te beleven, maar om een verdere stoffelijke evolutie te kunnen opbouwen was een volgende planeet nodig.

Geestelijke uitstraling

Op het moment dat de eerste zielen hun laatste lichaam op de eerste planeet hadden beleefd en losgelaten, was er een volgende planeet klaar om hun de verdere stap in hun evolutie te bieden. Die nieuwe planeet was voorbereid

op hun komst door de uitstraling die van de eerste planeet kwam.

De meesters vergelijken dit proces met het tot stand komen van het hiernamaals. De geestelijke substantie van de sferen in het hiernamaals is gevormd door de uitstraling van de mens op aarde. Wanneer wij op aarde ons gevoel verdichten tot gedachten of handelingen, straalt deze verdichting energie uit. Als we het leven liefhebben, dan bouwt onze uitstraling mee aan de lichtsferen. Onze uitgezonden energie zorgt dan voor de geestelijke bodem waarop wij straks lopen. Als we duister denken of handelen, bouwt onze uitstraling mee aan de duistere sferen van het hiernamaals. In beide gevallen creëren we door onze uitstraling ongeweten onze volgende leefwereld. Het artikel 'ontstaan van de astrale wereld' gaat hier dieper op in.

Ditzelfde proces vond ook plaats op de eerste planeet. Toen de eerste zielen hun lichamen verdichtten, ging de uitstraling van deze verdichting naar de volgende planeet. Op die nieuwe planeet kon de volgende leefwereld voor de ziel gevormd worden omdat die wereld zich buiten de invloedssfeer van de eerste planeet bevond. Net zoals een kind het ouderlijk huis verlaat om een nieuwe stap in zijn evolutie te maken, moesten de eerste zielen het ouderlijk huis van de eerste kosmische levensgraad verlaten om hun volgende ontwikkeling te kunnen opbouwen.

Van cel in het water tot leven op het land

De eerste zielen werden na hun laatste leven op de eerste planeet agetrokken door hun eigen uitstraling die naar de nieuwe planeet was gegaan. Op deze tweede planeet moesten zij opnieuw beginnen als cel, want hier was nog geen groter lichaam aanwezig.

Ze bouwden opnieuw hun lichaam op van cel tot een zeeleeuwachtig organisme, maar ditmaal konden ze een stapje verdergaan. De tweede planeet kon onder invloed van een andere en krachtiger wordende zon een sterkere verdichting bereiken. Hier was het namelijk niet nodig om het zonlicht te blijven afstemmen op de vorming van nieuwe cellen. Vanaf het moment dat de eerste zielen op deze tweede planeet een zeeleeuwachtig organisme hadden opgebouwd, konden de volgende zielen die van de eerste planeet kwamen, onmiddellijk in dit zeeleeuwachtige organisme incarneren. Dit zeeleeuwachtige organisme hadden die nieuwe zielen ook al op de eerste planeet beleefd, dus hun gevoelsleven was al ingesteld op een stoffelijk organisme van die omvang. De volgende zielen hoefden op deze tweede planeet hun eerste leven dus niet meer als cel te beleven, zij konden onmiddellijk de stoffelijke levensgraad bezielen die aangepast was aan hun gevoelsleven.

Op de tweede planeet konden de zielen een organisme ontwikkelen, dat de eerste 'stapjes' op het land kon zetten. Om die stapjes te kunnen zetten,

waren er benen nodig, en die moesten eerst nog gevormd worden. Omdat de ziel ingesteld stond om het leven op het land op te bouwen, splitste zich het onderlichaam van het zeeleeuwachtige organisme. Dit splitsingsproces gebeurde geleidelijk, zoals elke overgang in het gigantische evolutieproces dat door de ziel gestuwd werd. Leven na leven werd de splitsing voortgezet, waardoor de vliezen zich konden ontwikkelen tot benen.

Om de stoffelijke voortplanting op het land te kunnen uitvoeren, waren er ook andere voorplantingsorganen nodig. Door de stuwing van de ziel werden die organen omgevormd tot hun landelijke vorm. De scheppende basiskracht in de ziel gaf het voortplantingsorgaan voor het vaderschap de uitzendende vermogens die ook de zon als ruimtelijk vaderschap heeft. De basiskrachten van de ziel schiepen alle organen die nodig waren om het moederschap en het vaderschap in de stoffelijke materie te beleven. Zo bouwde de ziel haar landelijk lichamelijk leven op door alle benodigde uitwendige en inwendige organen stap voor stap te ontwikkelen.

De tweede kosmische levensgraad

De ziel begon de opbouw van het landelijke lichaam op de tweede planeet, en zette die evolutie door op de volgende overgangsplaneten. De tweede planeet was eigenlijk de eerste overgangsplaneet van de tweede kosmische levensgraad, die onderverdeeld kan worden in zes overgangsstappen en een moederplaneet als eindstadium. In het artikel 'kosmische levensgraden' wordt toegelicht dat deze moederplaneet van de tweede kosmische levensgraad door de mens de planeet Mars wordt genoemd.

Al deze planeten vormden één evolutielijn, ze gaven de ziel telkens de mogelijkheid het landelijke leven verder uit te bouwen. Door verschillende atmosferische condities op de verschillende planeten kon het lichaam verder uitdijen en verdichten. Als de zon zwak was of verder weg stond, had het organisme tijd genoeg om langzaam uit te dijen. Op een andere planeet waar het zonlicht sterker was, kon het stoffelijke organisme meer verdicht, steviger en compacter worden.

Wij schiepen ons zelf

De ziel stuwde leven na leven haar stoffelijke organisme om zich te verheffen van de bodem. Zij had het gevoel om rechtop te lopen, en vormde haar stoffelijke organisme om dit gevoel mogelijk te maken. Ze was aan het bouwen, en in de menselijke gestalte op aarde zien we waar de ziel al die tijd naartoe aan het werken was.

Doordat de ziel ingesteld stond op het waarnemen van de omgeving,

vormde zich het hoofd en verhief het hoofd zich uit de romp. Het beenderstelsel verdichtte zich, zodat het lopen tot stand kon komen. De roei- en zwemorganen uit het water vormde de ziel om tot poten en klauwen. Door voortdurend de concentratie daarop te richten, vormden de klauwen zich tot handen, werden er armen en benen ontwikkeld en werd het lichaam zo beter uitgerust om eten te bemachtigen en de stoffelijke ruimte te verkennen.

Op de tweede kosmische levensgraad bouwde de ziel haar organisme op tot het enigszins leek op de aardse aap. Maar de evolutie van het menselijke organisme bleef volledig gescheiden van het dierenrijk. In het artikel 'de vergissing van Darwin' wordt die scheiding vanaf het ontstaan toegelicht.

Op de tweede kosmische graad werd het hele menselijke lichaam en de grove kop volledig behaard. De schedel leek op die van de mens op aarde, maar op Mars was de schedel nog grover en het kaakbeen stak ver vooruit. De ogen lagen diep in de kassen en vielen weg door de overvloedige beharing.

Dit lichaam gaf de ziel vele ervaringen, waarmee ze aan haar persoonlijkheid bouwde. In het artikel 'ons bewustzijn op Mars' wordt deze persoonlijkheid toegelicht. Dan wordt nog duidelijker dat de ziel niet alleen haar lichaam maar ook haar persoonlijkheid zélf heeft geschapen.

97. De vergissing van Darwin

Omdat de menselijke en dierlijke evolutielijnen gescheiden lopen, heeft Darwin zich vergist met zijn opvatting dat de mens van de aap afstamt.

Ontstaan van de mens

Darwin dacht dat de mens een diersoort was, geëvolueerd uit de aap. De schrijvers van de boeken van Jozef Rulof, de meesters, hebben geestelijk-wetenschappelijk vastgesteld dat dit een vergissing was. Toen zij in het verleden van hun ziel terugkeken, zagen ze dat ze hun eerste leven als cel hadden beleefd op de eerste planeet in de ruimte. Op dat moment was er nog geen sprake van een dier, laat staan van een aap.

De eerste levens van de menselijke ziel op de eerste planeet worden beschreven in het artikel 'onze eerste levens als cel'. Het artikel 'evolutie in het water' licht toe hoe de ziel haar stoffelijke levensvorm in het water van de eerste planeet opvoerde van cel tot een zeeleeuwachtig organisme. Het artikel 'evolutie op het land' licht toe hoe de ziel vervolgens op het land haar lichaam omhoog stuwde tot een aapachtig organisme.

Het artikel 'stoffelijke levensgraden' beschrijft hoe de ziel op aarde dit evo-

lutieproces herhaalde en haar stoffelijke lichaam opgebouwd heeft van oer cel tot onze huidige menselijke gestalte. Het artikel 'aarde' beschrijft hoe de ziel tijdens deze stoffelijke evolutie de verschillende tijdperken van de aarde heeft kunnen overleven.

Ontstaan van het dier

Maar waar is het dier dan ontstaan, en heeft het dier ook een ziel? De meesters zagen dat ook dieren reïncarneerden, dus ook dieren hebben een ziel. De meesters konden door een gevoelsverbinding met de dierlijke ziel ook het verleden van het dier volgen. Ze zagen dat de evolutielijn van het dier altijd gescheiden heeft gelopen van de menselijke evolutie. Alleen het allereerste begin bleek niet gescheiden te zijn.

De meesters stelden vast dat de dierlijke ziel haar allereerste leven ook als cel had beleefd, en dat die eerste dierlijke cellen uit de eerste menselijke cellen geboren waren. De menselijke cellen waren ontstaan uit het geestelijke plasma van de eerste planeet. Het artikel 'onze basiskrachten' licht toe hoe dit plasma tot stand was gekomen in zeven tijdperken van verdichting. Hierdoor bestonden deze cellen uit zeven verdichtingsgraden. De menselijke zielen hebben tijdens hun eerste leven als cel maar één graad van dit geestelijk plasma beleefd. Toen ze zich terugtrokken, kwamen de andere graden tot werking. Hierdoor ontstonden de eerste dierlijke cellen.

Dit dierlijke leven beleefde dezelfde basiskrachten als de menselijke ziel, door 'uitdijning en verdichting' ontstonden vele diersoorten. Anders dan bij de menselijke ziel die één lichamelijke evolutielijn heeft gevolgd, en haar lichaam uitbouwde van enkelvoudige cel tot onze huidige menselijke gestalte, heeft het dierlijke leven zich gesplitst en vertakt tot een veelheid aan diersoorten, zoals die op aarde te zien zijn.

Aap, zeeleeuw en vogel

Het eerste dierlijke leven dat uit de menselijke cel is ontstaan, heeft zich op aarde gevormd tot wat wij 'apen' noemen. Daarom vertoont de aap lichamelijke gelijkenissen met de mens, en zien we ook in het gedrag van de aap menselijke eigenschappen terug. De aap is voor het land het schaduwbeeld van de mens.

Voor het leven in het water zijn er andere dieren die het menselijke het dichtst benaderen, zoals de zeeleeuw en de zeehond. Er zijn verschillende diersoorten door de mens tot menselijk gevoel op te trekken, zoals de hond en het paard. Maar desondanks zullen ze altijd één graad onder het menselijke gevoelsleven blijven, omdat ze bij hun geboorte als ziel één graad minder bewust leven hebben meegekregen.

Toch hebben ze dezelfde basiskrachten van het leven. Daarom kunnen ze zich ook voortplanten, kregen ze ook ogen en andere zintuigen, bezitten ze dezelfde organen als de mens, maar dan in de brede variatie die we kennen in de dierlijke wereld.

De aap en de zeeleeuw zijn echter niet het eindstadium van de dierlijke evolutielijn. De zeeleeuw vertegenwoordigt het eindstadium voor het leven in het water, en de aap voltooit de evolutie van het leven op het land. Maar het dierenrijk heeft ook al vleugels ontwikkeld om zich van het land te verheffen, de vogels vertolken reeds het ruimtelijke bewustzijn. Zo heeft het dierenrijk reeds het volgende stadium van evolutie op aarde vormgegeven, wat de mens alleen innerlijk kan beleven als het ruimtelijke gevoel dat de stoffelijke materie ontstijgt.

Darwin heeft al wel fundamenteën gelegd voor het principe van evolutie, maar pas na zijn dood zag hij in dat hij zich ook schromelijk vergist had. Toen hij in het hiernamaals ontwaakte, werd hij begroet door de meesters, want iedereen die met de evolutie van het denken van de mensheid verbonden is, wordt door hen gevolgd.

Toen kon Darwin geïnformeerd worden dat we geen apen als voorouders hebben. Nadat Darwin zijn aardse denken had losgelaten, voelde hij hoe verkeerd hij het menselijke denken op aarde had beïnvloed met zijn eigen bedenksels. Toen hij in het hiernamaals de universele waarheid leerde kennen, wilde hij die heel graag op aarde brengen, om zijn vergissing te herstellen.

Maar daartoe miste hij het aardse lichaam, en de mensen op aarde konden hem nu niet meer beluisteren. In het hiernamaals voelde hij pas het gevaar om tijdens het aardse leven iets aan de andere mens te geven waarvan men op dat moment door het beperkte aardse denken niet absoluut zeker is. Jozef Rulof beloofde hem te helpen door de 'juiste evolutieleer' op aarde te brengen.

98. Ons bewustzijn op Mars

Door beleving van honger en de kracht van een oersterk lichaam bereikt de ziel op Mars de voordierlijke gevoelsgraad als instinctief bewustzijn.

Sporen van leven

In 2018 heeft de ruimtevaartorganisatie NASA bekend gemaakt dat er organische moleculen op de planeet Mars gevonden zijn. De ouderdom van de rotsen waarop de moleculen aangetroffen zijn, wordt gedateerd op drie miljard jaar. Bij een vorig onderzoek had het Marswagentje al zuurstof, koolstof en waterstof aangetroffen. Bovendien zijn er aanwijzingen dat er ooit stromend water is geweest dat meren heeft gevormd. Door al deze bevindingen acht de wetenschap het mogelijk dat er ooit leven op Mars is geweest, in de tijd dat er ook zoet water en een dichtere atmosfeer was.

In de boeken van Jozef Rulof wordt beschreven hoe we ons dat leven kunnen voorstellen. Volgens de schrijvers van deze boeken, de meesters, hebben zelfs wij ooit op Mars geleefd. De meesters hebben geestelijk-wetenschappelijk vastgesteld dat elke menselijke ziel vele levens op Mars heeft beleefd in de loop van haar kosmische evolutie.

Hierbij is Mars niet de eerste en niet de laatste planeet op deze kosmische reis. Het artikel 'kosmische levensgraden' licht toe dat Mars het eindstadium is van de tweede kosmische levensgraad. De aarde is het eindstadium van de derde kosmische levensgraad. Na vele reïncarnaties op Mars gaat de menselijke ziel naar een aantal overgangplaneten, en hierna naar de aarde, om haar evolutie voort te zetten.

Nu is Mars aan het sterven, de dampkring is aan het oplossen. Maar lang geleden was het een bloeiende planeet met veel leven. In die tijd was de dampkring nog intact, en zag de planeet er nog niet zo droog en doods uit.

Onze fysieke vorm

Het lichaam dat we op Mars hebben beleefd, was minder ver geëvolueerd dan het menselijke lichaam op aarde. Maar net zoals op aarde heeft de ziel op Mars wel een hele evolutie doorgemaakt, om haar organisme van eenvoudige cel naar de hoogste stoffelijke vorm te laten groeien. De stoffelijke evolutie op aarde wordt toegelicht in het artikel 'stoffelijke levensgraden'.

Ook op Mars is deze stoffelijke evolutie begonnen in het water. De artikelen 'onze eerste levens als cel' en 'evolutie in het water' lichten toe hoe de ziel zich in het water een fysieke vorm opbouwde. Het artikel 'evolutie op het land' beschrijft het vervolg van onze stoffelijke evolutie op het land.

Op Mars bereikten we uiteindelijk een fysiek lichaam dat enigszins gelijkenis vertoont met grote apen op aarde. De evolutie van het dierenrijk loopt echter volledig gescheiden van de menselijke evolutie, zoals toegelicht wordt in het artikel 'de vergissing van Darwin'.

Het leven en klimaat op Mars in die tijd kan vergeleken worden met de prehistorie op aarde. Het bestaan was er ruw en hard. De levensvormen kregen hier een enorme omvang. De planten werden zeer groot, de dieren bereikten de grootte zoals in de prehistorie op aarde en ook de mens was een reus in vergelijking met onze huidige gestalte. Het menselijke lichaam was oersterk en kende geen ziekten. Het was echter veel grover dan het huidige lichaam op aarde.

Ons bewustzijn

Ons bewustzijn op Mars werd hoofdzakelijk bepaald door de beleving van het stoffelijke lichaam. We beleefden de lichamelijke handelingen die horen bij eten, drinken, slapen, voortplanting en moederschap. Als het lichaam voedsel nodig had, kregen we de gewaarwordingen die we op aarde 'honger' zijn gaan noemen. Die honger bracht de persoonlijkheid in beweging.

Het zoeken naar eten gaf de eerste kennis. Na duizenden reïncarnaties wis-

ten we waar ons voedsel te vinden was, en hoe we het konden bemachtigen. Dit werd een instinctief weten hoe we onze honger konden stillen.

Op Mars leerden we ook de kracht van ons lichaam kennen en gebruiken om het eten te bemachtigen. Hierdoor verwierven we de eerste bewustzijnsgraad. De meesters noemen die de voordierlijke gevoelsgraad, omdat er handelingen verricht werden die de meeste huidige dieren op aarde niet uitvoeren, zoals het eten van soortgenoten. Op Mars kwam de menselijke persoonlijkheid tot het voordierlijke kannibalisme, en pas toen zij op aarde in de dierlijke gevoelsgraad kwam, kon ze het kannibalisme weer loslaten.

Doordat de mens op Mars zijn lichaam leerde gebruiken voor het bemachtigen van eten, kwam er onderlinge strijd. Zo ging de ziel hier voor het eerst op haar kosmische evolutieweg disharmonisch handelen ten opzichte van andere zielen. Hoe deze disharmonie ontstond en opgelost werd, wordt toegelicht in het artikel 'harmonie'.

De persoonlijkheid was zich op Mars nog niet bewust van haar disharmonische handelen. Zij kende de menselijke begrippen 'goed en kwaad' nog niet. Zij beseftte nog niet dat zij zich door dit gedrag met andere zielen in disharmonie bracht. De persoonlijkheid kon nog niet denken, zij kon alleen instinctief voelen. Dat voelen was erop gericht om sterk te zijn en te blijven, om altijd te zorgen dat er voldoende eten bemachtigd kon worden.

Van aardse menselijke eigenschappen was hier nog geen sprake. Er was ook nog geen taal ontwikkeld, het was slechts een schreeuwen. Er was nog geen persoonlijkheid die leven na leven een eigen karakter vormde, van de vorige levens bleef alleen een algemeen instinctief gevoel over. Het uiteindelijke bewustzijn kan omschreven worden als een vroege vorm van kuddegeest.

Eerst zocht men zijn voedsel alleen, maar later vormde men groepen, omdat die meer overlevingskansen boden. De groepen met het sterkste lichaam van de hoogste stoffelijke levensgraad slachtten de andere groepen met een

minder sterk lichaam af. De groepen werden geleid door de allersterksten, want het recht van de sterkste domineerde dit bewustzijn.

Wanneer de ziel het vrouwelijke lichaam beleefde, kwamen er ook moedergevoelens van zorg voor het jonge leven. De borstvoeding gebeurde op gelijkaardige wijze als op aarde. De gevoelens van zorgzaamheid kan men de eerste graad van moederliefde noemen, de moeder voelde dit als haar geluk. Zij viel iedereen aan die haar dit geluk wilde ontnemen. Wanneer het kind voor zichzelf kon zorgen, verdween dit gevoel weer en wist de moeder niet meer dat het haar kind was.

Het voordierlijke bewustzijn was de hoogste gevoelsgraad die de menselijke ziel op Mars heeft beleefd, en waarmee ze op aarde begint. Op aarde ontwikkelt ze hogere gevoelsgraden, zoals in het artikel 'gevoelsgraden' wordt toegelicht. Wanneer de ziel uiteindelijk in het hiernamaals de universele liefde van de geestelijke gevoelsgraad bereikt, kan men terugkijken naar het toenmalige bewustzijn van Mars als de noodzakelijke eerste stap in de eigen bewustzijnsontwikkeling.

99. Aarde

Terwijl de aarde haar zeven tijdperken doorloopt, geeft zij aan alle zielen de mogelijkheid om de derde fase in hun kosmische evolutie te beleven.

Derde kosmische levensgraad

Volgens de schrijvers van de boeken van Jozef Rulof, de meesters, is het leven op aarde het verst ontwikkeld van al het leven in ons heelal. Op geen enkele planeet in onze kosmos is er leven dat bewuster is, we hoeven geen ruimtevaartuigen van buitenaardsen te verwachten.

De meesters noemen de aarde de moederplaneet van de derde kosmische levensgraad. Hiermee duiden ze op zielsniveau de plaats aan die de planeet inneemt in de kosmische evolutie van onze ziel. In het artikel 'kosmische levensgraden' wordt toegelicht dat onze ziel al veel reïncarnaties had beleefd op verschillende planeten van de twee eerdere kosmische levensgraden voordat we klaar waren om de aardse evolutie aan te vangen.

Het begin van de aarde

Toen de eerste menselijke zielen heel lang geleden bij de aarde aankwamen, was deze planeet nog niet verdicht, het was nog een geestelijke bol. Het artikel 'kosmische splitsing' licht toe hoe de geestelijke substantie van deze

bol ontstaan is.

De eerste zielen gebruikten deze geestelijke energie om hun eerste celli-chaampje te vormen. Dit was de eerste levensvorm op aarde. Het artikel 'stoffelijke levensgraden' licht toe hoe de ziel haar lichaam heeft opgebouwd van cel tot oermens door miljoenen reïncarnaties.

De ijstijden en verhittingstijden

Dat de ziel bij het ontstaan van de aarde begonnen is om haar stoffelijke levensgraden op te bouwen, is voor de huidige wetenschap nog niet bekend. De meesters stelden geestelijk-wetenschappelijk vast dat de oermensen de

eerste tijdperken van de aarde overleefd hebben door rond te trekken. Wanneer er in een bepaalde streek een ijstijd of verhittingstijd heerste, trok de oermens naar andere streken waar het leefbaar bleef, want niet heel de aarde beleefde dezelfde fase in dezelfde tijd.

Wel hebben uiteindelijk alle streken de ijstijden en de verhittingstijden gekend, want die waren noodzakelijk voor de verdichting en de verharding van de aarde. Ook vulkaanuitbarstingen en aardbevingen zijn uitingen van het leven en de evolutie van de aarde. De vuurspuwende bergen zijn hierbij de ademhalingsorganen van Moeder Aarde.

In de huidige tijd worden de ijstijden en de verhittingstijden op kleinere schaal vertegenwoordigd door winter en zomer. De seizoenen geven aan de natuur evolutie door de afwisseling van de basiskrachten van het leven, die uitdijning en verdichting genoemd kunnen worden. In het begin der tijden zorgden deze basiskrachten voor het ontstaan van ons heelal, zoals toegelicht wordt in het artikel 'onze basiskrachten'.

De evolutiestappen van de aarde

De meesters onderscheiden zeven tijdperken voor de aarde, waarbij elk volgende tijdperk een hogere ontwikkeling geeft voor de stoffelijke levensgraden en de geestelijke ontwikkeling van al het leven. Elk volgend tijdperk vraagt een ruimere tijd, omdat er meer bewustzijn komt.

De meesters zien dit principe weerspiegeld in hun eigen innerlijke evolutie. Hoe hoger ze komen in de lichtsferen van het hiernamaals, hoe meer tijd ze nodig hebben om zich het bewustzijn en de harmonie van die hogere graad eigen te maken, omdat ze meer voelen en bewuster met al het leven verbonden raken. Bovendien stijgt ook het bewustzijn om in harmonie met al het leven te blijven, en het vraagt de nodige tijd om zich bewust die harmonie eigen te maken.

Het onbekende verleden

In het eerste tijdperk van de aarde zijn er ontwikkelingsfasen geweest waarvan de huidige wetenschap het bestaan nog niet kent, omdat er geen sporen van overgebleven zijn.

Zo was er een fase dat de natuur uit waterdamp bestond. Er waren planten die zo groot waren als een huidig groot gebouw, maar die wij nu met een krachtige uitademing van ons huidige lichaam omver zouden kunnen blazen, omdat de plant alleen uit damp bestond. Nadat de materie meer verdicht werd, kwam er een fase dat de natuur een grote modderpoel was. Zelfs toen daarna al het leven grof van vorm en gestalte was geworden, waren er

nog alleen maar grauwe kleuren in de natuur, omdat het zonlicht nog niet de huidige kracht bezat.

Toen het leven de stoffelijke materie voldoende verdicht had, vormde het ontzaglijk grote lichamen voor mens en dier. In die tijd werd de basiskracht 'uitdijning' maximaal beleefd. Het leven herhaalde hier de fase die het ook op de tweede kosmische levensgraad bereikt had, maar op aarde kon de materie meer verdicht worden, omdat de zon krachtiger werd.

Niet alleen de dieren kregen een reusachtig groot lichaam, ook de mensen waren reuzen in vergelijking met de huidige tijd. Uit die tijd is er echter geen menselijk skelet overgebleven, in de loop der tijden is al dit organisch materiaal onder de grond gekomen en verdicht tot steenkool.

Harmonie tussen mens en dier

In die tijd leefden mens en dier nog harmonisch samen. Het artikel 'de vergissing van Darwin' licht toe waar het oorspronkelijke gevoel van het dier vandaan komt. Het dier voelde in de mens zijn schepper, en het beleefde de mens als vader en moeder. De reuzendieren legden zich bij de mens neer en likten zijn handen.

Het artikel 'harmonie' licht toe hoe mens en dier van nature harmonisch zijn. De ziel van mens en dier had die aangeboren harmonie verstoffelijkt in een oerkrachtig lichaam waarvan al de organen op dat moment harmonisch samenwerkten.

Maar de menselijke ziel was zich als persoonlijkheid nog niet bewust van die harmonie. Toen de persoonlijkheid bewust werd van zichzelf en het andere leven, ging de mens over tot disharmonisch handelen. Hij werd zich bewust van de ruimte, en wilde die ruimte voor zich alleen, hij begon het andere leven van zich af te duwen. De persoonlijkheid werd zich bewust van het begrip 'bezit', en van de mogelijkheden van zijn eigen lichamelijke kracht om zich meer bezit en voedsel te verschaffen.

Toen begon de mens het dier af te slachten. Dat dier was zich eerst niet bewust van wat er gebeurde, en onderging lijdzaam de afslachting. Maar wanneer dit dier reïncarneerde en weer opgroeide, maakte die ervaring van dat vorige leven deel uit van haar instinctieve reactie. Zo is de dierlijke angst en haat ontstaan, en de strijd tussen mens en dier barstte los.

De disharmonie neemt toe

De mens die zich bewust werd van zijn lichamelijke kracht ging niet alleen dieren doden, maar ook zijn medemens. Door dit laatste bracht hij zich in disharmonie met een andere ziel en met zijn eigen wedergeboorte. Andere

mensen die in harmonie waren gebleven, konden sneller reïncarneren.

Toen de mens in de prehistorie nog in harmonie met al het leven was, kon hij al zeven uur na zijn sterven op aarde een nieuwe bevruchte eicel in de moeder bezielen tot groei, om negen maanden later aan een nieuw stoffelijk leven op aarde te beginnen.

Maar elke vroegtijdige overgang door moord of zelfmoord verwijderde de ziel verder van de harmonische geboorte. Toen de mens op grote schaal oorlogen begon te voeren, liep die tijd om te reïncarneren op tot duizenden jaren. In de huidige tijd wachten er zo'n honderdduizend zielen op elke moederlijke cel die bezield kan worden.

De laatste twintig levens is die disharmonie alleen maar toegenomen. Vroeger pleegde de mens eens een moord uit honger, maar in de laatste eeuwen kregen dictators de macht om honderdduizenden mensen in oorlogen te betrekken, waardoor het karma ontzettend gestegen is. Gelukkig zal elke ziel ervoor kunnen zorgen dat al haar karma opgelost wordt, zoals het artikel 'karma' toelicht.

Oermensen

Later kwam de mens in het tijdperk waarvan nog wel stoffelijke sporen overgebleven zijn. Ook in dat tijdperk waren er nog grote dieren, waarvan de gevonden skeletten van bijvoorbeeld dinosaurussen getuigen. De menselijke ziel verdichtte haar gestalte tot de compactere vorm van de oermensen die we door hun opgegraven skeletten kennen.

Deze oermensen hadden een kleine hersenpan. Omdat ze minder gevoel bezaten, hadden ze minder hersenen nodig om dat gevoel op te vangen. Het artikel 'hersenen' licht deze functie van de hersenen toe.

De uitdijning van de hersenen houdt gelijke tred met de uitdijning van het gevoelsleven. De basiskrachten uitdijning en verdichting werken voor elk lichaamsdeel, voor mens, dier en natuur. Nadat de prehistorische diersoorten hun maximale grootte hadden bereikt, verdichtte het dierlijke leven haar stoffelijke vorm tot de soorten die we nu kennen als een paard, hond en kat.

De prehistorische mensen hebben hun aardse levens voleindigd zonder stoffelijke welvaart. Zij kenden geen God, Christus, kunst of muziek. Toch bereikten zij hun noodzakelijke evolutie, alleen door de reïncarnaties, door het moederschap en het vaderschap. Hun ziel beleefde alles wat Moeder Aarde hun in dat tijdperk had te bieden, waarna ze hun innerlijke evolutie konden voortzetten in het hiernamaals.

Heden en toekomst

In de huidige tijd is de aarde aan haar vierde tijdperk toegekomen. De meeste prehistorische diersoorten zijn uitgestorven, omdat het bewustzijn van het leven op aarde verhoogd is naar de stoffelijke levensgraad.

Het leven op aarde kreeg stoffelijke ontwikkeling, de mens bouwde steden op. Wetenschap en techniek brachten stoffelijke welvaart. In het huidige vierde tijdperk van de aarde is al het leven op aarde ten opzichte van de prehistorie veel meer verfijnd, we kennen nu bijvoorbeeld mooiere bloemen en vruchten. Het dierenrijk is zelfs al verder geëvolueerd dan het leven op het land, de nachtegalen en duiven vertegenwoordigen reeds het ruimtelijke gevoelsleven.

Wanneer het leven op aarde over miljoenen jaren aan het vijfde tijdperk begint, zal alle aardse stof de geestelijke levensgraad bereiken. Dan wordt het groen van Moeder Natuur doorschijnend en het water kristalhelder. Al het leven zal dan ook als stof het bewustzijn vertegenwoordigen dat de zielen bezitten die nu al in de sferen van licht in het hiernamaals leven. Het zonlicht wordt ijler en milder, het klimaat op aarde wordt dan zoals het geestelijke klimaat in de lichtsferen.

‘... de nachtegalen en duiven vertegenwoordigen reeds het ruimtelijke gevoelsleven.’

Wanneer alle zielen hun aardse levens zullen hebben afgerond, zal ook Moeder Aarde als planeet haar stoffelijke leven voltooien. Haar overgang zal echter heel anders verlopen dan het stervensproces van de maan. In het artikel 'maan' wordt toegelicht dat de oppervlakte van de maan nog een grote modderpoel was, toen de eerste laag van haar dampkring oploste. Daarom verharde haar oppervlakte pas tijdens haar stervensproces, waardoor tevens haar kraters ontstaan zijn.

Maar omdat de aarde haar oppervlakte al lang geleden heeft kunnen verdichten, zal haar stervensproces anders verlopen. Dit is conform het verhoogd bewustzijn van de derde kosmische levensgraad ten opzichte van de maan als planeet van de eerste kosmische levensgraad.

Moeder Aarde zal haar moederschap pas beëindigen, nadat alle menselijke zielen de derde kosmische levensgraad ten volle beleefd hebben. Dan heeft elke ziel afscheid genomen van Moeder Aarde om zich in de geestelijke sferen klaar te maken voor het volgende stoffelijke leven op de eerste planeet van de vierde kosmische levensgraad.

Die planeet bevindt zich in een ander heelal, dat uit een ijlere substantie bestaat, en vanuit ons heelal niet waarneembaar is. Hoe de menselijke ziel haar kosmische evolutie hier voortzet, wordt beschreven in het artikel 'vierde kosmische levensgraad'.

100. Goed en kwaad

Goed en kwaad zijn slechts aardse begrippen die onze ziel niet kunnen verruimen of aantasten, omdat ze op zielsniveau niet bestaan.

Aards denken

Vele mensen denken in termen van goed en kwaad. Sommige mensen vrezen dat het veroorzaken van een groot kwaad hun ziel kan aantasten. In de boeken van Jozef Rulof wordt verklaard waarom dit niet mogelijk is. De schrijvers van deze boeken, de meesters, konden in de evolutie van de mens terugkijken tot het moment dat de eerste daad werd voltrokken die men kwaad zou kunnen noemen: het vermoorden van een medemens. De meesters hebben de gevolgen van deze daad voor de ziel van het slachtoffer en de dader onderzocht.

Ze zagen dat de ziel van het slachtoffer onmiddellijk kon reïncarneren in

een volgend lichaam en hierdoor haar evolutie op aarde kon voortzetten. De vader moest langer wachten om te kunnen reïncarneren, want hij had zich in disharmonie met het leven gebracht. Maar ook dat was slechts een tijdelijk verschijnsel, de meesters observeerden dat zijn ziel de harmonie herkreeg door liefde te geven. Door moeder te worden bood zijn ziel aan een andere ziel de mogelijkheid op aarde geboren te worden en zo werd aan het leven teruggegeven wat ontnomen was. Hierdoor verdween de disharmonie, en datgene wat men kwaad kan noemen. Dit proces wordt verder beschreven in de artikelen 'harmonie' en 'karma'.

De meesters zagen dat al het kwaad dat de mens tijdens zijn kosmische evolutie veroorzaakt, uiteindelijk een hogere bewustwording oplevert, omdat de mens erdoor leert hoe het niet moet. Door vele ervaringen wordt de mens zich bewust van een hogere liefde waardoor hij in harmonie met al het leven kan blijven. In alle ontwikkelingsstappen zorgt de ziel voor de harmoniserende stuwung waardoor de mens zijn disharmonische handelingen omzet in licht en geluk voor zijn medemens.

Op zielsniveau

In het artikel 'verklaring op zielsniveau' wordt toegelicht hoe de meesters in de boeken van Jozef Rulof twee verschillende verklaringsniveaus hebben gehanteerd. Het begrip 'goed en kwaad' behoort tot het aardse denken. De meesters hebben deze woorden gebruikt om de lezer duidelijk te maken welke verschijnselen geanalyseerd worden.

Op zielsniveau bestaat geen goed en kwaad, en dus ook geen goedmaken of goeddoen. De mens als persoonlijkheid kan zich tijdelijk in disharmonie met zijn medemens brengen, omdat hij in elke gevoelsgraad maar een bepaald niveau van liefde voelt. Maar zijn ziel zorgt ervoor dat deze disharmonie zo snel mogelijk oplost en alle betrokkenen evolueren.

Op zielsniveau is er alleen evolutie en bewustwording. Onze ziel heeft een aangeboren harmonie, en door de gevolgen van al onze handelingen worden we ons bewust hoe we die harmonie in alle omstandigheden kunnen vertolken. Uiteindelijk bereiken we hierdoor de universele liefde, waardoor we in harmonie blijven met alle andere zielen en met al het leven in de kosmos.

Als ziel zijn we niet goed of slecht. Op zielsniveau kunnen we alleen zeggen: wij zijn! De eigenschappen van ons zijn worden zichtbaar naarmate we verder evolueren en we ons bewust worden van de basiskrachten die we van de Alziel hebben meegekregen. Uiteindelijk gaan we zien hoe we met onze gevoelens, gedachten en handelingen het licht en de harmonische liefde kunnen uitstralen, die elke ziel in potentie heeft meegekregen.

101. Harmonie

Onze ziel bezit een aangeboren harmonie, maar het is een lange weg om deze harmonie ook bewust door al onze handelingen te vertolken.

Onze harmonische ziel

De meesters hebben geestelijk-wetenschappelijk vastgesteld dat al het leven in de kosmos in harmonie gebaard en geschapen is door de Alziel. Onze individuele ziel heeft haar aangeboren harmonie ontvangen van de Alziel waar zij uit voortgekomen is. Onze eerste levens als cel op de eerste planeet in de ruimte waren reeds een uiting van deze aangeboren harmonie. We beleefden onze eerste liefde in harmonie met onze tweelingziel. Door deze harmonische liefde werden we voor de eerste maal vader en moeder, en door de liefde van onze kinderen kwam een lichaam beschikbaar voor onze eerste reïncarnatie.

Leven na leven werd onze levensduur langer, en deze levenstijd was in harmonie met de vorm van het lichaam dat door de ziel werd opgebouwd. Op het einde van elk leven nam onze ziel precies op tijd afscheid van het lichaam, waarna we al snel wedergeboren werden. We hoefden dus nooit te wachten in de wereld van het onbewuste, omdat we in harmonie bleven met het leven.

Tijdens miljoenen volgende levens op planeten van de eerste en tweede kosmische levensgraden bleven alle zielen in perfecte harmonie met alle andere zielen. Niemand hinderde elkaar, elke ziel kon al haar levens tot de laatste seconde beleven en hierdoor de nodige ervaringen opdoen om haar gevoelsleven en persoonlijkheid stap voor stap op te bouwen.

De harmonie van de ziel werd ook vormgegeven in het lichaam. Alle lichamelijke stelsels werkten op harmonieuze wijze samen, er waren toen nog geen lichamelijke ziekten. De oerkracht van de Alziel was vormgegeven in het oersterke lichaam dat tegen alle klimatologische omstandigheden bestand was.

Tot op aarde kunnen we de harmonie van het leven terugzien in de stofelijke levensvormen. Het leven van Moeder Natuur is immers in harmonie gebleven, elke bloem bijvoorbeeld straalt deze harmonie uit. De gestalte van een boom en de eenvoud van het water verstoffelijken de zuivere harmonie van het leven.

Onze bewustwording

Ons bewustzijn groeide mee met ons lichaam. Tijdens onze evolutie op

het land voelden we vooral de nood om ons lichaam te voeden. Honger was de gewaarwording die ons in beweging bracht. Ons bewustzijn op Mars was voornamelijk gevuld met het stillen van onze honger. Ons leven bestond daar uit eten, drinken, slapen en voortplanting. We wisten niet dat we bezig waren om mens te worden, we hadden nog geen besef van een eigen 'ik'. Er was geen individueel bewustzijn zoals we dat later op aarde zouden ontwikkelen.

In alles waren we in harmonie met onze tweelingziel en met alle andere zielen, maar dat wisten we nog niet. Onze harmonische ziel stuwde ons om te evolueren en lief te hebben, maar als persoonlijkheid waren we ons hiervan niet bewust.

Waar we ons gaandeweg wel bewust van werden, was de kracht van het lichaam. Toen de ziel haar lichaam tot een krachtige aapachtige vorm had uitgebouwd, leerde zij als persoonlijkheid dat sterke lichaam te gebruiken om altijd voedsel te vinden.

De eerste disharmonie

De enige andere kracht in deze levensruimte die de mens van voedsel kon afhouden, was een ander mens. Wanneer verschillende hongerige mensen samen op hetzelfde moment voedsel vonden, gebruikten ze hun lichamelijke kracht om het voedsel te bemachtigen.

Hierdoor ontstond het eerste gevecht tussen de eerste mensen die tot deze bewustwording van lichamelijke kracht waren gekomen. Zo werd er voor de allereerste maal in de kosmos een menselijke ziel van haar lichaam beroofd. Het ging hier nog niet om een bewuste moord, maar er was al wel de aanzet van het gevoel: ga weg uit mijn ruimte.

Door de eerste doodslag is de eerste disharmonie ontstaan. Op dat moment kwam voor de eerste maal een ziel in disharmonie met een andere ziel. De ziel van het slachtoffer moest haar lichaam verlaten, en kwam vroeger in de wereld van het onbewuste terecht dan wanneer de harmonische levenstijd opgebruikt was geweest.

Op dat moment was er nog geen wachttijd in de wereld van het onbewuste, deze ziel kon onmiddellijk reïncarneren om haar kosmische evolutie voort te zetten. Hierdoor was de disharmonische situatie voor het slachtoffer snel opgelost.

Voor de dader duurde het verblijf in de wereld van het onbewuste langer. Door de doodslag had hij zich in disharmonie met het leven gebracht. Hij had zich door zijn disharmonische daad losgeslagen van zijn eigen levensharmonie. Daarom duurde het na zijn eigen dood langer voor hij weer voldoende in harmonie was gekomen om geboren te worden.

Ook na de nieuwe geboorte was hij nog niet in harmonie met het leven. Zijn ziel bleef stuwend om de harmonie te herstellen. Dit kon bereikt worden door als moeder een nieuw lichaam te geven aan een ziel die in de wereld van het onbewuste wachtte. En al spoedig wachtten er andere zielen in de wereld van het onbewuste, want er werden steeds meer moorden gepleegd. Alle zielen die zich als persoonlijkheid bewust werden van hun lichamelijke kracht, probeerden hiermee hun voedsel te bemachtigen ten koste van anderen.

Zo werd het eerste karma veroorzaakt en opgelost, zonder dat de betrokken mensen zich daarvan bewust waren. Tot op aarde herhaalt zich dit proces, ook daar schept de mens karma en lost de ziel dit karma op, zonder dat de persoonlijkheid zich bewust is van de harmoniserende stuwings van de

eigen ziel. In de artikelen ‘karma’ en ‘oorzaak en gevolg’ worden deze verschillen tussen ziel en persoonlijkheid verder toegelicht.

Persoonlijkheid

Het ontstaan van de eerste disharmonie was merkwaardigerwijs ook een teken dat het bewustzijn van de mens toenam. Voordien was de persoonlijkheid zich niet bewust genoeg van haar lichamelijke kracht om een ander weg te stoten van het begeerde voedsel. Hoe bewuster de persoonlijkheid werd, hoe meer zij haar kracht ging gebruiken, wat leidde tot vechten en moorden.

De eerste moord was nog geen bewuste disharmonische daad, de handeling was alleen bewust in het bemachtigen van het voedsel. Het menselijke bewustzijn houdt gelijke tred door het niveau van ontwikkeling van het gevoelsleven, de bereikte gevoelsgraad. De mens is zich bewust van datgene wat tot zijn eigen bewustzijnsgraad behoort, maar nog onbewust van wat tot een hogere gevoelsgraad behoort. Zo was deze mens zich bewust van zijn lichamelijke kracht, maar nog onbewust van het begrip moord.

De gevoelsgraad van de persoonlijkheid wordt opgebouwd door miljoenen handelingen en de ervaringen die erdoor teweeggebracht worden. Hierdoor komt de mens op aarde tot bewuste disharmonische handelingen, waarbij de dader zich bewust is dat hij de levenstijd van een ander vernietigt.

De harmoniserende werking van de ziel zorgde niet onmiddellijk voor meer harmonie op het niveau van de persoonlijkheid, omdat de gevoelsgraad hiervoor nog niet hoog genoeg was. Integendeel, strijd en geweld namen toe naarmate de mens zich meer bewust werd van zijn lichamelijke kracht. De stuwung van de ziel om het karma op te lossen vond onder de oppervlakte van het menselijke bewustzijn plaats, net zoals dat later ook op aarde zou doorgaan.

Toename van disharmonie

Naarmate de mens meer stoffelijk bewustzijn kreeg, wilde hij meer bezitten en beleven. Hierdoor veroorzaakte hij nog meer disharmonie, want hij liet de ander niet meer met rust, hij wilde nu overheersen. Zijn bewustzijn was nu ruimer geworden dan honger en voedsel, hij was zich nu bewust van alles wat hij kon bemachtigen, en van alle hartstochten die hij kon bevredigen.

In het begin bleef de disharmonie nog beperkt, omdat de mens nog geen mogelijkheden had om groter geweld toe te passen. Op aarde echter is door de ontwikkeling van de techniek het vermoorden van mensen in hoge mate gestegen. Door oorlogen nam het karma snel toe en groeide de disharmonie

tot ongekeerde grootte.

Daarom duurt de periode waarin wij momenteel op aarde reïncarneren veel te lang. We doen er miljoenen jaren extra over om alle disharmonie op te lossen, die met behulp van de toegenomen aardse middelen veroorzaakt werd. En vele mensen worden zich pas na al hun aardse levens bewust van de noodzaak om hun handelingen op harmonie af te stemmen.

Evolutie

De mens op aarde heeft een gigantische disharmonie gecreëerd, maar zijn ziel is ondertussen bezig om zichzelf licht te scheppen door haar harmoniserende stuwung. Hierin is zij niet anders dan de Alziel, die de kosmische duisternis heeft overwonnen door haar lichtende zonnen.

De menselijke ziel is de leidende kracht voor haar stoffelijke levens vanaf het allereerste begin. Zij stuwde haar eerste cellichaampje tot groei en liefde, zij zorgde voor de harmonische opeenvolging van vele levens. Zij vereffent al het karma en het 'oorzaak en gevolg' dat door haar persoonlijkheid veroorzaakt wordt. Zij is de innerlijke stuwung van elk mens om zich te verruimen.

Wanneer de menselijke persoonlijkheid de dierlijke en stoffelijke gevoelsgraden beleeft, voelt zij weinig van de harmoniserende stuwung van de eigen ziel. De mens ondergaat deze stuwung en beleeft het oplossen van de disharmonie uit vorige levens, maar beseft nog niet dat de eigen ziel de levensomstandigheden schept.

Na de aardse levens staat de menselijke persoonlijkheid voor haar eigen gevoelsgraad, die weerspiegeld wordt in het licht van de sfeer in het hierna maals waar ze binnentreedt. Dan staat de mens voor de uitdaging om elke verkeerde gedachte recht te zetten, totdat al zijn voelen en denken in harmonie met het leven is gebracht. Dan gaat hij inzien dat elke disharmonie uiteindelijk door de harmoniserende stuwung van de ziel tot evolutie heeft geleid.

In de vierde lichtsfeer bereikt de mens de geestelijke bewustwording van zijn eigen leven. Dan heeft de ziel haar aangeboren harmonie in bewustzijn omgezet, en kan zij bewust verder evolueren zonder het leven nog te bezwaren. Integendeel, nu voelt ze als bewuste persoonlijkheid een universele liefde voor al het leven.

Nu kan ze zich voorbereiden om op de vierde kosmische levensgraad nieuwe lichamelijke levens te beleven, voor eeuwig in volkomen harmonie met haar tweelingziel en met al het leven om haar heen. Dan zal zij zich stap voor stap meer bewust worden van de harmonische werking van de Alziel die haar eigen leven voortstuwt.

102. Karma

Wanneer een mens een moord pleegt, zal zijn ziel de verbroken harmonie met het leven herstellen om zo de eigen evolutie te hervatten.

Gevolgen van een moord

Voor velen heeft het begrip karma te maken met bepaalde omstandigheden die de mens in het heden ervaart als gevolg van zijn eigen handelingen in het verleden. Het verleden wordt hierbij dikwijls ruim genomen zodat het ook vorige levens omvat. Het artikel 'oorzaak en gevolg' belicht dit thema vanuit de boeken van Jozef Rulof.

In deze boeken verwijst het woord karma specifiek naar de gevolgen van een moord. De schrijvers van deze boeken, de 'meesters', leggen geestelijk-wetenschappelijk uit wat de gevolgen zijn voor de dader en het slachtoffer.

Deze gevolgen worden zowel geanalyseerd voor de persoonlijkheid van de betrokkenen, als voor hun ziel. De meesters leggen uit dat we ons als persoonlijkheid bewust worden van de eigenschappen van onze ziel, naarmate we meer levens beleven waarin die eigenschappen vorm krijgen.

Harmonie

Bij karma gaat het dan om de harmonische eigenschappen. In het artikel 'harmonie' wordt verklaard dat onze ziel in wezen harmonisch is. Van nature is onze ziel in harmonie met al het leven waar zij deel van uitmaakt.

Maar hoe kan een mens dan tot disharmonische daden komen, zoals een moord? Dit komt omdat we ons als menselijke persoonlijkheid nog maar in beperkte mate bewust zijn van de harmonie van onze ziel. Dit bewustzijn groeit leven na leven, door de ervaringen die we opdoen. Hoe meer levens we beleven, hoe bewuster we kunnen worden.

Gevoelsgraad

Omdat we als ziel op een verschillend tijdstip aan onze ontwikkelingsweg begonnen zijn, is er in het heden een verschillend niveau van bewustzijn onder mensen. De meesters noemen dit verschillend niveau de gevoelsgraad. In het artikel 'gevoelsgraden' wordt beschreven hoe wij evolueren van een lagere naar een hogere gevoelsgraad.

In een lagere gevoelsgraad kan een mens nog een moord begaan vanuit gevoelens als haat, macht, bezitsdrang en hartstocht. Door het beleven van

vele levens komt iedereen ooit tot een hogere gevoelsgraad, waarin men al het leven bewust en universeel liefheeft.

Wroeging

De gevoelsgraad bepaalt wat de dader ervaart bij een moord. Hoe hoger de gevoelsgraad, hoe meer wroeging na het plegen van een moord zal ontstaan. Sommige daders zouden dan graag deze disharmonie herstellen, maar deze daad kan in dit leven niet meer hersteld worden, het slachtoffer is immers overleden.

In de laagste gevoelsgraad voelt de dader geen spijt over het plegen van een moord. Daarom zijn er seriemoordenaars zonder berouw. Zij zijn nog niet bezig met wat hun slachtoffers moeten doorstaan, laat staan dat ze al zouden voelen hoe zwaar zij hun eigen ziel belasten door hun disharmonische handelingen.

Herstellen

Voor de ziel van de dader is het een heel andere zaak dan voor zijn persoonlijkheid. De moord brengt disharmonie en staat in schril contrast met de natuurlijke harmonie van de ziel. De ziel zal de harmonie met het leven gaan herstellen om weer verder te kunnen evolueren.

Het herstellen kan op verschillende wijzen gebeuren. Het meest voor de hand liggende herstel is het teruggeven van de lichamelijke levenstijd die het slachtoffer door de moord is afgenomen. Hiervoor is een nieuw lichaam nodig. De ziel van de dader kan voor dit lichaam zorgen door moeder te worden. Zo kan zij de ziel van het slachtoffer een nieuw lichaam geven en als haar eigen kind baren.

Een mannelijke dader bezit die mogelijkheid niet. Als zijn vrouw voor hem een 'extra' kind kan baren, dan kan op die wijze de afgenomen tijd aan het slachtoffer teruggegeven worden. Maar anders zal de man eerst moeten reïncarneren als vrouw om moeder te kunnen worden. Met de omschakeling van man naar vrouw gaan meestal vele opeenvolgende levens gepaard. Hierdoor kan een mannelijke dader duizenden jaren nodig hebben, om het karma van een moord op te lossen.

Hulp van de maatschappij

Maar moet het slachtoffer dan ook duizenden jaren wachten, om weer op aarde geboren te kunnen worden? Wanneer er geen andere moeder is om deze ziel te baren, dan zouden de dader en het slachtoffer inderdaad duizen-

den jaren aan elkaar vastgeklonken zitten. In de huidige tijd kan de wachttijd om te reïncarneren inderdaad lang zijn, omdat vele zielen wachten op een lichaam. Door de vele oorlogen en al het andere geweld is het een ophoping geworden 'tussen leven en dood'. Er wachten in deze tijd meer zielen in de wereld van het onbewuste op een aards lichaam, dan dat er mensen op aarde leven.

In de boeken van Jozef Rulof wordt voorspeld dat onze samenleving als geheel in de toekomst dit grote probleem gaat aanpakken. Dan worden alle aardse middelen ingezet om de wachtende zielen te helpen. De maatschappij zal dan alle moeders voluit steunen in hun moederschap, zodat ze de wachtende zielen gemakkelijker kunnen helpen, ook buiten hun eigen karma om. In die tijd zal het karma overgenomen worden door de maatschappij, die ervoor zal zorgen dat zo snel mogelijk alle wachtende zielen een nieuw lichaam kunnen ontvangen.

Door deze voorspelling maken de meesters ook duidelijk dat karma geen één op één wet is. Het slachtoffer zit niet noodzakelijk vast aan de dader. Wanneer een andere moeder waarmee de wachtende ziel ook verbonden is, een volgend lichaam geeft, dan kan die ziel ook weer verder.

'De maatschappij zal dan alle moeders voluit steunen in hun moederschap, zodat ze de wachtende zielen gemakkelijker kunnen helpen ...'

Als het slachtoffer door een andere moeder is geholpen, dan betekent dat niet dat de dader vrij is van de veroorzaakte disharmonie. De ziel van de dader zal stuwend blijven om het slachtoffer terug te geven wat ontnomen is. Als het slachtoffer later nog opnieuw een aards lichaam nodig heeft, dan zal de dader daar alsnog voor zorgen.

Als dit niet het geval is en ze zich beiden in het hiernamaals bevinden, dan kan de dader daar de ontnomen levensjaren vergoeden door al die jaren liefde aan het slachtoffer te geven.

Indien het slachtoffer geen aards lichaam meer nodig heeft en al een hoge gevoelsgraad heeft bereikt in het hiernamaals, dan zal de dader andere zielen gaan helpen. Dat kan de dader dan in het hiernamaals doen, of op aarde als moeder.

Hoe dan ook zal de ziel van de dader stuwend blijven om aan het leven meer licht te schenken dan er aan duisternis door de moord is veroorzaakt. Hierdoor zal de dader vrijkomen van deze zwarte bladzijde uit zijn levensgeschiedenis. Het uiteindelijke resultaat zal zijn, dat de ziel haar verbroken harmonie met het leven hersteld heeft, en dat haar persoonlijkheid hierdoor ervaringen rijker is geworden. Zo wordt elke disharmonische handeling een leerproces, dat leidt tot evolutie.

Harmoniserende stuwning

De meeste mensen die op aarde hun karma oplossen, weten niet dat ze hiervoor gereïncarneerd zijn. Herinneringen aan vorige levens komen immers weinig voor. Het eigen verleden ligt verborgen in het onderbewustzijn en de persoonlijkheid is zich alleen bewust van de omstandigheden van het nieuwe leven. Die beoordeelt hij dikwijls als ongewenst, omdat de huidige levenssituatie het resultaat is van de disharmonie uit het verleden. Men weet in de regel niet dat de omstandigheden van het huidige leven door het 'oorzaak en gevolg' zijn gevormd.

Velen voelen zich hierdoor gebonden aan deze omstandigheden, en iets overheerst hun gevoelsleven, maar ze weten niet wat. Dat 'iets' is de stuwning van hun ziel die het karma oplost. Die stuwning is zo sterk, dat die het grootste gedeelte van de persoonlijkheid kan innemen. Andere aspecten van de persoonlijkheid worden dan tijdelijk onderdrukt, totdat het karma is opgelost.

De ziel zal deze stuwning volhouden totdat niet alleen dit ene karma is opgelost, maar totdat al het karma uit alle vorige levens is opgeruimd. Zij zal zolang werken totdat zij alle afgenomen levensjaren heeft teruggegeven aan alle zielen die zich nog in de sfeer van de aarde bevinden.

Als persoonlijkheid beleeft de mens op aarde deze stuwung naargelang de eigen gevoelsgraad. Hoe hoger de gevoelsgraad, hoe meer de mens zal voelen dat het oplossen van het karma een bevrijding betekent voor het eigen leven, een vrijkomen van een disharmonisch verleden.

Nadat al het karma is opgelost, is de ziel vrij om haar evolutie in het hiernamaals voort te zetten. Zij kan dan afscheid nemen van Moeder Aarde, omdat er geen andere ziel meer is die haar aan de aarde bindt.

Zij kan zich dan in het hiernamaals voorbereiden op de volgende kosmische levensgraad, waar zij haar nieuwe levens kan gaan beleven zonder disharmonie. Daar zal de mens als geestelijk bewuste persoonlijkheid de harmonische eigenschappen van zijn eigen ziel elke seconde voelen en in elke handeling vertolken.

103. Oorzaak en gevolg

Onze ziel is eeuwig stuwend om elke disharmonische handeling van onze persoonlijkheid om te zetten in universele liefde voor al het leven.

Harmonie

‘Wat ge zaait zult ge oogsten.’ Christus gebruikte een beeldspraak die door iedereen begrepen kon worden. Omdat de mensheid daar niet voor openstond, kon Hij er toen niet bij vertellen dat het principe van ‘oorzaak en gevolg’ nog veel sterker geldt voor opeenvolgende levens.

‘De Universiteit van Christus’ kan dat nu wel. De meesters van deze universiteit hebben het onderliggende principe van ‘oorzaak en gevolg’ uiteengezet. Zij hebben in de boeken van Jozef Rulof beschreven hoe onze ziel ervoor zorgt dat we onze disharmonische handelingen in hetzelfde of in een volgend leven corrigeren.

In het artikel ‘harmonie’ wordt toegelicht hoe onze ziel in wezen harmonisch is. Als menselijke persoonlijkheid zijn we ons maar in beperkte mate bewust van deze harmonie, en hierdoor brengen we ons nog in disharmonie met het leven om ons heen. Maar in een volgend leven is onze ziel stuwend om deze disharmonie weer op te lossen. Als we bijvoorbeeld iets stelen, zal onze ziel stuwend worden om het gestolen goed terug te geven.

Onze ziel zal ons daartoe naar de juiste omstandigheden voeren, waardoor we ons van ons disharmonische verleden kunnen bevrijden. Als persoonlijkheid vindt de mens dat meestal niet prettig, omdat hierdoor ongewenste levensomstandigheden ontstaan. Maar de harmoniserende stuwung van onze ziel houdt pas op wanneer de disharmonie is opgelost, omdat pas daarna

onze ziel haar harmonie met al het leven in dit aspect terugkrijgt en hierdoor verder kan groeien in bewustzijn en liefde.

De Kringloop der Ziel

In het boek 'De Kringloop der Ziel' beschrijft Lantos hoe het 'oorzaak en gevolg' als een rode draad door zijn opeenvolgende levens liep. Tijdens zijn levens op aarde had hij zich dikwijls afgevraagd waarom bepaalde gevoelens hem stuwden en waarom hij in die specifieke levensomstandigheden terecht was gekomen. Na deze levens werd hem dit in het hiernamaals verklaard door zijn geestelijke begeleider Emschor.

Zo legt Emschor hem bijvoorbeeld uit dat hij als geestelijke gids Lantos het gevoel had gegeven om afstand te doen van het omvangrijke landgoed met burcht waarvan Lantos erfgenaam was. Emschor kon hierdoor bereiken dat dit landgoed teruggeven werd aan de rechtmatige eigenaar van wie Emschor het had gestolen. Maar wat had Lantos daar dan mee te maken? Lantos was in een vorig leven de zoon van Emschor geweest. In dat leven had Emschor dit landgoed geroofd. Op het einde van zijn leven wilde hij dit landgoed teruggeven, maar Lantos weigerde dit toen af te staan. In een later leven werd Lantos geboren op dit gestolen erfgoed als erfgenaam, zodat de disharmonie uit het verleden van beide zielen hersteld kon worden door het teruggeven van het landgoed.

Emschor toont Lantos nog andere oorzaken die in dat vorige leven ontstonden. Lantos had toen een man gemarteld om afstand te doen van diens bezittingen. Zijn slachtoffer zag hij in een volgend leven weer als de duistere geest die hem aanspoorde om zelfmoord te plegen. Door die zelfmoord ontving Lantos een geestelijk lijden dat beschreven wordt in het artikel 'euthanasie en zelfmoord'. De duistere geest beleefde dit als wraak en liet hierdoor zijn gerichtte haat los, die door de marteling was ontstaan. Hierdoor kwam Lantos weer in harmonie met de ziel van zijn slachtoffer, want door het loslaten van de haat kon die ziel weer verder op zijn eigen evolutieweg.

Emschor legt ook uit waarom Lantos in zijn laatste leven op aarde niet het geluk had gekend om samen te kunnen zijn met zijn tweelingziel Marianne. In dat leven was Lantos bevriend met Roni, ze waren beiden kunstenaars. Op een bepaald moment kwam Roni op bezoek met zijn nieuwe vriendin. Lantos herkende in haar zijn tweelingziel, en een sluimerende haat tussen Lantos en Roni laaide op. Roni wilde Lantos bespringen, maar Lantos was sneller, greep een stuk steen en sloeg Roni dood. Hiervoor kreeg Lantos levenslang, en daardoor kon hij Marianne zelfs niet meer ontmoeten.

Emschor toont Lantos wat de oorzaak was van dit gebeuren. In een vorig leven hadden Lantos en Marianne samen Roni bedrogen. Roni was toen

getrouwd met Marianne, en Lantos was de minnaar van Marianne. Roni werd zich toen bewust van dit vreemdgaan, en ontwikkelde hierdoor een haat naar Lantos. In hun kunstenaarsleven voelde Marianne zich aangetrokken tot Roni. Ze voelde dat ze bij hem wilde zijn, maar wist niet waarom. Ze voelde niet dat haar ziel haar stuwde om de liefde terug te geven, die ze hem destijds onthouden had.

Doordat Lantos Roni had neergeslagen, was het ‘oorzaak en gevolg’ niet opgelost geraakt. Marianne kon hierdoor namelijk de gestolen liefde niet teruggeven. Hiervoor moest ze later opnieuw reïncarneren. In haar laatste leven op aarde voelde ze zich opnieuw aangetrokken tot Roni, en trouwde ze met hem. Haar huwelijk bracht haar geen geluk, want Roni was zijn haat naar haar nog niet kwijt. Toch stuwde haar ziel haar om bij Roni te blijven, om zich eens en voorgoed van het eigen disharmonische verleden te bevrijden.

‘Wat ge zaait zult ge oogsten.’

In dat laatste leven werd ze geholpen door Lantos als beschermengel. Lantos had inmiddels zijn laatste aardse leven beleefd. Vanuit zijn geestelijk leven volgde hij Marianne en kon hij haar af en toe helpen door haar 's nachts te laten 'uittreden'. Dan waren de tweelingzielen even tezamen, waardoor Marianne de volgende ochtend weer nieuwe moed had verzameld om de gevolgen te dragen van wat ze ooit veroorzaakt had.

Wie schrijft die blijft

Lantos heeft na 'De Kringloop der Ziel' nog andere boeken geschreven via Jozef Rulof, zoals 'Geestelijke Gaven'. Daarin licht hij de werking van 'oorzaak en gevolg' nader toe door andere voorbeelden. Zo belicht hij het geestelijke leven van een schrijver, die boeken vol hartstocht schreef.

Na dat aardse leven wilde deze ziel aan een hoger leven beginnen, om de sferen van licht in het hiernamaals te bereiken. Telkens als iemand op aarde echter zijn hartstochtelijke romans leest, wordt hij teruggetrokken door zijn eigen creaties. Hij beseft nu dat hij hiermee niet alleen de ziel van de lezer belemmert in haar geestelijke ontwikkeling, maar dat hierdoor ook zijn eigen evolutie tegengehouden wordt. Zolang er één iemand zijn boeken mooi vindt, zal hij zich hier niet van kunnen bevrijden. Hij hoopt dat zijn boeken ooit stuk gelezen zullen zijn, maar dan nog moet er geen andere schrijver deze boeken mooi vinden en hiervan ideeën overnemen, want dan gaat zijn lijdensweg nog verder. Gelukkig voor hem waren er in zijn tijd op aarde nog geen digitale boeken, want anders zou hij nog eeuwen langer in zijn eigen 'oorzaak en gevolg' kunnen vastzitten.

Lichtende gevolgen

In het artikel 'karma' wordt het specifieke geval van 'oorzaak en gevolg' behandeld waarbij de oorzaak een moord betreft. Die disharmonische handelingen pakt de ziel het eerste aan in volgende levens. Daarna is de ziel stuwend om al het 'oorzaak en gevolg' op te lossen, totdat alle zielen die men ooit belast heeft, hiervan vrijgekomen zijn.

Daarna kan de ziel zich in de sferen van licht vrijmaken van al het aardse voelen en denken, om haar geestelijke evolutie voort te zetten. Dan blijft ze bewust in harmonie met al het leven waar ze deel van uitmaakt. De gevolgen van al haar handelingen zullen haar daarna het geluk en de liefde terugbrengen die ze aan het leven geeft.

104. Vrije wil

Wij komen met onze persoonlijke vrije wil vooruit, wanneer we die afstemmen op de kosmische wil van onze harmonische ziel.

Onze harmonische ziel

Heeft de mens een vrije wil? Het filosofische begrip ‘vrije wil’ is een concept uit het aardse denken. Het artikel ‘verklaring op zielsniveau’ onderscheidt in de boeken van Jozef Rulof twee verklaringsniveaus. Naast het aardse denken gebruiken de schrijvers van deze boeken, de meesters, het zielsniveau. De ziel heeft een wil met een kosmische kracht, maar die werkt meestal heel anders dan de wil van de menselijke persoonlijkheid.

De meesters hebben geestelijk-wetenschappelijk vastgesteld dat de wil van de ziel ingesteld staat op haar eigen harmonische evolutie. Het artikel ‘harmonie’ licht toe dat de ziel van nature in harmonie is met al het leven. De mens als persoonlijkheid is zich echter nog maar in beperkte mate bewust van deze harmonie. Hierdoor kan hij door de inzet van zijn vrije wil deze harmonie verstoren. Op dat moment zal zijn ziel corrigerend gaan werken, om de verloren harmonie met al het leven te herstellen.

Oorzaak en gevolg

Het artikel ‘karma’ licht toe dat wanneer een mens een moord begaat, zijn ziel in een volgend leven de verloren harmonie wil herstellen door de levens-tijd terug te geven aan de ziel van wie het stoffelijke leven is afgenomen. Op dat moment gaat de kosmische wil van de ziel de persoonlijke wil overheersen. De ziel wordt zo sterk stuwend om de verloren harmonie te herstellen, dat de persoonlijkheid hier weinig tegenin te brengen heeft. Als de persoonlijkheid toch geen gevolg geeft aan deze sterke stuwning van de eigen ziel, dan zal de stuwning van de ziel in een volgend leven alleen maar sterker worden. Die stuwning zal zich pas terugtrekken als de harmonie hersteld is.

Het artikel ‘oorzaak en gevolg’ licht toe dat dit principe werkzaam is voor alle handelingen waarmee de persoonlijkheid een ander mens leed berokkent of in zijn evolutie hindert. Hoe meer de mens zich richt op geweld, bezit, hartstocht en vernietiging, hoe minder zijn persoonlijke vrije wil hem doet evolueren.

Onze kosmische wil

De meesters werden pas ‘meesters van het licht’ nadat ze al hun karma en oorzaak en gevolg hadden hersteld, en ze in de lichtsferen in het hiernamaals elke gram hadden losgelaten van de persoonlijke wil die op het aardse bezit en het stoffelijke denken gericht stond. Wanneer ze zich volkomen instelden op hun geestelijke evolutie en de universele liefde voor al het leven, voelden ze dat ze de kosmische wil waarmee hun ziel hun evolutie gestart was, bewust in handen kregen.

Toen ze zich instelden op het begin van hun evolutie, zagen ze dat de kosmische wil van hun ziel zo sterk was, dat die al vanaf haar eerste leven als cel de dood overwon. Die kosmische wil bracht de eerste reïncarnatie zelf tot stand en stuwde zich daarna biljoenen tijdperken lang zelfstandig naar een hogere evolutie. Toen begrepen de meesters dat ze de kosmische kracht van hun wil nog maar net hadden leren kennen, en dat ze aan het begin stonden van hogere kosmische levensgraden, waarvan de mens met een aardse persoonlijkheid zich nog niet eens een voorstelling kon maken.

‘Heeft de mens een vrije wil?’

105. Rechtvaardigheid

Ooit zal elk mens weten hoe hij de aangeboren rechtvaardigheid van zijn ziel in vele levens zelf heeft bezwaard en daarna heeft hersteld.

Waarom?

Waarom krijgt de ene mens al het geluk in zijn leven in de vorm van gezondheid, rijkdom, zorgzame ouders en liefde, en ontvangt de andere mens een bende ongeluk zoals ziekte, armoede, honger en oorlog? Waarom kan die ene mens negentig jaar lang van al zijn geluk genieten, en sterft dat andere eenjarige kind aan melaatsheid?

Zijn deze verschillen te rijmen met enige rechtvaardigheid? Of moeten we hieruit concluderen dat het leven onrechtvaardig is? Bestaat er een hogere rechtvaardigheid in het heelal die niet wordt aangetast door alle ellende?

Mens of ziel

Als de mens ontstaat bij de conceptie en eindigt bij de dood en als stoffelijk wezen slechts eenmaal leeft, dan is er geen hogere rechtvaardigheid waarneembaar. Dan heeft de ene mens geluk, de andere mens pech, en regeert het toeval over alle mensen.

De schrijvers van de boeken van Jozef Rulof, de meesters, hebben een andere werkelijkheid leren kennen, met een ingebouwde kosmische rechtvaardigheid. Zij hebben geestelijk-wetenschappelijk vastgesteld dat de mens een ziel is die vele levens op aarde beleeft. Elke ziel ontvangt in zijn vele reïncarnaties datgene wat de mens geluk en ongeluk noemt, als gezondheid, ziekte, rijkdom, armoede, liefde en oorlog.

Oorzaak en gevolg

Op zielsniveau verklaren de meesters dat wij als persoonlijkheid zelf kunnen veroorzaken wat ons in volgende levens zal toevallen. Als we ellende ontvangen, kan het zijn dat we in vorige levens zelf ellende gebracht hebben aan andere mensen.

De artikelen ‘karma’ en ‘oorzaak en gevolg’ lichten toe dat dit geen straf van het leven of van God is, maar een corrigerend sturen van onze eigen ziel. Het artikel ‘harmonie’ licht toe dat onze ziel een aangeboren harmonie bezit. Als we als persoonlijkheid een ander mens ellende aandoen, zal onze ziel stuwend worden om de verloren harmonie met al het leven in volgende levens te

herstellen. Onze eigen ziel brengt ons daarvoor in levensomstandigheden die we als persoonlijkheid onrechtvaardig kunnen vinden, maar waarin we wel de mogelijkheid hebben om het ‘oorzaak en gevolg’ te beëindigen door liefde te geven in plaats van ellende te veroorzaken.

De rechtvaardigheid van het leven bestaat erin dat elke ziel de mogelijkheid heeft om al het karma en oorzaak en gevolg op te lossen, dat door de eigen persoonlijkheid veroorzaakt is. Hiervoor krijgt elke ziel voldoende levens. Door het vermogen om te reïncarneren kan elke ziel zich van deze disharmonie bevrijden, waardoor de weg weer vrij is om geestelijk verder te evolueren. Dan beleeft zij haar verdere kosmische evolutie in de rechtvaardigheid die zij nu zelf als bewuste persoonlijkheid in elke handeling vertolkt.

Hoe rechtvaardig zijn we reeds?

Door de opgedane ervaringen van miljoenen levens leren we hoe het voelt om iets te ondergaan dat we in een andere situatie een ander hebben aangedaan. Ook ervaren we hoe het voelt als we het leven in liefde tegemoet treden. Hierdoor beleven we een innerlijke evolutie, die ons uiteindelijk tot een universele liefde voor al het leven zal brengen.

Hiervoor is het nodig dat we in alles rechtvaardig worden. Zoals bij alle eigenschappen van het leven kunnen we ons de vraag stellen: wat hebben we er ons reeds van eigen gemaakt? Onze ziel heeft een aangeboren rechtvaardigheid, maar als persoonlijkheid worden we ons pas na vele levens bewust van wat we kunnen doen om die rechtvaardigheid ook in ons dagelijkse leven toe te passen.

De meesters geven een aantal voorbeelden voor het maatschappelijk leven. Bepalen we een verkoopprijs eerlijk naar inspanning en kosten, of berekenen we er een woekerwinst bovenop? Leven we op de kracht en de kosten van een ander in plaats van er zelf voor te werken als we dat kunnen? Verwennen we onze kinderen tot luiheid in plaats van hun de mogelijkheid te geven zichzelf te ontwikkelen door eigen inspanning?

Voor het beleven van de rechtvaardigheid kunnen we ons nog niet aan de maatschappij spiegelen, want de mensheid heeft de geestelijke rechtvaardigheid nog niet bereikt. De meeste mensen zijn immers nog ingesteld op het stoffelijke bezit. Als we zelf een hogere gevoelsgraad willen bereiken, dan kunnen we onszelf altijd de vraag stellen: ben ik waar en rechtvaardig in alles wat ik denk en doe?

Jozef Rulof trad iedereen rechtvaardig tegemoet. Het maakte niet uit wat een mens in het verleden had gedaan, bij Jozef kon men beginnen met een schone lei. Alleen wanneer iemand zelf onrechtvaardigheid, onwelwillendheid of leugens naar Jozef bracht, ging hij een stap achteruit en liet hij die

*‘Het maakte niet uit wat een mens in het verleden had
gedaan, bij Jozef kon men beginnen met een schone lei.’*

mens zichzelf beleven.

Goddelijke rechtvaardigheid

Vele mensen vragen zich af waarom God kan goedvinden dat de ene mens alles krijgt, en de ander niets. De artikelen ‘Alziel en Albron’ en ‘kosmische splitsing’ lichten toe dat God als Alziel zichzelf gesplitst heeft in biljoenen deeltjes, waardoor elke ziel de goddelijke rechtvaardigheid als aangeboren eigenschap meekreeg.

Hierdoor hebben we allemaal dezelfde mogelijkheid om ons door miljoenen levens een kosmisch bewustzijn eigen te maken, nadat we al de onrechtvaardigheid die we zelf gecreëerd hebben, omgezet hebben in liefde en geluk voor alle zielen waarmee we op ons levenspad verbonden zijn geraakt.

Met dat kosmische bewustzijn zullen we onze levens op de volgende planeten van de hogere kosmische levensgraden vanaf het begin rechtvaardig opbouwen en beleven. Het artikel ‘vierde kosmische levensgraad’ licht toe hoe hierdoor een volledige samenleving rechtvaardig is, zodat er nooit meer ellende kan ontstaan. Daar beseft elk mens bewust hoe hij zijn goddelijke rechtvaardigheid heeft gekregen, vergooid, hersteld en nu voor eeuwig vertolkt in elk gevoel, in iedere gedachte en in alle handelingen.

106. Ontstaan van de astrale wereld

Het hiernamaals is ontstaan door de geestelijke uitstraling van de mens vanaf de tijd dat de oermensen hun laatste levens op aarde beleefden.

Sferen in het hiernamaals

De schrijvers van de boeken van Jozef Rulof, de meesters, geven al in hun eerste werk 'Een Blik in het Hiernamaals' een overzicht van de astrale of geestelijke werelden waar we na onze levens op aarde naartoe gaan. Ze noemen die werelden sferen, en maken een onderscheid tussen duistere sferen en lichtsfereën.

'Een Blik in het hiernamaals' en de artikelen over ons hiernamaals zijn gesitueerd in de huidige tijd, ze beschrijven wat er gebeurt wanneer nu een mens van de aarde naar het hiernamaals overgaat. Het ontstaan van het hiernamaals beschreven de meesters in hun latere boeken, toen ze de evolutie van de menselijke ziel konden gaan volgen.

De wereld van het onbewuste

In hun 'kosmologie' volgen de meesters deze evolutie van de mens op 'ziel-sniveau'. Hierdoor komen we te weten waar, wanneer en hoe de menselijke ziel het hiernamaals heeft geschapen. Want het hiernamaals was er niet vanaf het begin.

In het begin had de ziel geen bewust hiernamaals om naartoe te gaan. In het artikel 'onze eerste levens als cel' worden de allereerste levens van de eerste menselijke zielen op de eerste planeet in de ruimte beschreven. Na hun eerste leven als cel lieten deze zielen hun cellichaampje los en beleefden zo voor de eerste maal wat de mens op aarde 'sterven' noemt.

De zielen kwamen niet terecht in een bewust hiernamaals, want dat was nog niet gevormd. Ze kwamen terecht in de 'wereld van het onbewuste'. Dit is een toestand van de ziel die vergeleken kan worden met een zeer diepe slaap, zoals toegelicht wordt in het artikel 'wereld van het onbewuste'. Hierin bezonken de ervaringen van het beleefde leven, en maakten de zielen zich klaar om te reïncarneren. De meesters noemen deze wereld onbewust, omdat de ziel als persoonlijkheid in deze toestand in slaap is.

Op de eerste planeet en de hieropvolgende planeten gingen de zielen na elk stoffelijk leven steeds weer naar de wereld van het onbewuste, om zich af te stemmen op de kleine cel waarin ze gingen reïncarneren. Die afstemming bestond uit het terugkeren naar het embryonale bewustzijn, om de nieuwe

tere cel in haar groei niet te hinderen met bewuste herinneringen aan de vorige levens.

Stoffelijke levensgraden

De meesters hebben de kosmische evolutie van de eerste zielen op de eerste, tweede en derde kosmische levensgraad kunnen volgen. Ze zagen dat de zielen biljoenen malen reïncarneerden, om te evolueren van een kleine cel naar het menselijke lichaam op aarde. Tijdens al deze levens gingen de zielen na het stoffelijke leven altijd onmiddellijk naar de wereld van het onbewuste. Nergens zagen de meesters een bewust hiernamaals, nooit ging de ziel naar een astrale sfeer waarin zij wakker werd en bleef. Altijd viel de ziel als persoonlijkheid onmiddellijk in slaap na het sterven.

De meesters verbonden zich in gevoel met de eerste reïncarnerende zielen en ze voelden dat die al die tijden alleen ingesteld stonden op het scheppen en beleven van de lichamelijke levensvormen. In het artikel 'stoffelijke levensgraden' wordt toegelicht hoe de eerste zielen op aarde hun lichamelijke levensvorm opbouwden van cel tot oermens. Door het beleven van lichaam na lichaam kregen de oermensen ervaringen en begon hun persoonlijkheid te groeien. Toch stonden zij als ziel al die tijd alleen ingesteld op het beleven van de stoffelijke levensgraden totdat zij de laatste graad ten volle hadden ervaren.

Karma

Tijdens hun laatste levens op aarde bereikten de eerste zielen door alle ervaringen een bepaald niveau van gevoel dat de voordierlijke gevoelsgraad genoemd wordt. Hun persoonlijkheid werd zich bewust van de lichamelijke kracht en gebruikte die onder meer om andere oermensen te bevechten en te doden. Het artikel 'karma' licht toe wat de gevolgen waren van deze moorden.

De eerste zielen verloren hierdoor hun harmonie met andere zielen, en zij wilden die harmonie herstellen door de afgenomen levenstijd terug te geven. Hiervoor hadden ze nieuwe levens nodig, en zo begonnen ze aan hun 'karmalevens'.

De meesters zagen dat de eerste zielen ook tussen twee karmalevens niet naar een bewust hiernamaals gingen, omdat de zielen alleen ingesteld stonden op het oplossen van al het karma dat ze opgebouwd hadden. Ook nu gingen ze na een stoffelijk leven onmiddellijk naar de wereld van het onbewuste.

Geestelijke uitdijing

Toch zagen de meesters dat er reeds in de oertijd een andere niet-stoffelijke wereld ontstond, naast de wereld van het onbewuste. Ze namen waar dat de eerste zielen als oermensen hun verkregen bewustzijn uitstraalden. Deze uitstraling was aanvankelijk als een ijl plasma dat na duizenden jaren vormen begon aan te nemen.

De geestelijke uitstraling van de oermensen bouwde op deze wijze geleidelijk een astrale wereld op. Hoe meer de mens zijn voordierlijk gevoelsleven beleefde, hoe duidelijker deze astrale wereld vorm kreeg. Na lange tijd verdichtte zich deze wereld tot een duister bergachtig landschap van astrale substantie: het menselijke hiernamaals had vorm gekregen!

Basiskrachten van de ziel

De meesters zagen in dit vormingsproces van het menselijke hiernamaals een gelijkenis met wat zij in het begin van de schepping hadden waargenomen. Het artikel 'onze basiskrachten' licht toe hoe de Alziel in het begin der tijden door de uitstraling van haar gevoel een geestelijke wereld had geschapen die toen nog uit ijle nevelen bestond. Na biljoenen tijdperken van uitdijing en verdichting waren deze nevelen zo compact geworden dat ze via een kosmische splitsing geboorte gaven aan de eerste zon en de eerste planeet in de ruimte.

De menselijke ziel is uit de Alziel ontstaan, en behield hierbij haar basiskrachten 'uitdijing en verdichting'. Hierdoor bouwden de eerste zielen hun stoffelijke levensgraden op. Toen zij hun hoogste levensvorm op de eerste planeet in de ruimte beleefden, straalden zij het verkregen bewustzijn uit naar de ruimte. Het artikel 'evolutie op het land' licht toe hoe deze uitstraling een nieuwe geestelijke wereld schiep. Een wereld die zich kon verdichten tot de volgende planeet op het moment dat de eerste zielen daar hun kosmische evolutie voortzetten. Ook hier had de menselijke ziel haar volgende stap als een geestelijke wereld zelf geschapen door haar geestelijke uitstraling.

De eerste bewuste astrale wereld

De meesters begrepen hierdoor dat de vorming van een bewust hiernamaals het volgende stadium van ontwikkeling voor de ziel was. En zij zagen dat het ontstaan van de duistere sferen daarbij onvermijdelijk was, omdat de geestelijke uitstraling van de oermensen voortkwam uit hun voordierlijk gevoelsleven. Daardoor vormde zich een weliswaar bewust, maar nog duister hiernamaals. De mens is die duistere sferen later 'hellen' gaan noemen.

Toen de eerste zielen op aarde hun laatste karmaleven hadden voltooid, gingen zij over naar de astrale wereld die zij onbewust zelf geschapen hadden. Voor het eerst in ontelbare biljoenen tijdperken betrad de menselijke ziel een bewuste geestelijke wereld van haarzelf, voordien had zij alleen de wereld van het onbewuste beleefd na een stoffelijk leven.

Door het betreden van hun bewuste hiernamaals hadden de eerste zielen de aarde als de laatste planeet van de derde kosmische levensgraad stoffelijk overwonnen. Na hun laatste stoffelijke leven vielen zij in slaap, en werden ze wakker in hun eigen geestelijke werkelijkheid. Dat wakker worden wordt beschreven in het artikel 'schepper van licht'.

107. Schepper van licht

De eerste zielen

Het artikel 'ontstaan van de astrale wereld' beschrijft hoe het hiernamaals gevormd is door de geestelijke uitstraling van de mens op aarde. Toen de eerste zielen in de oertijd alle stoffelijke levensgraden op aarde hadden beleefd en daarna hun opgebouwd karma hadden opgelost, gingen zij over naar de geestelijke wereld die zij ongeweten zelf hadden geschapen.

Voor de oermensen die in hun hiernamaals wakker werden, was dit de eerste geestelijke ontwakking van een menselijke ziel ooit. In hun kosmische

evolutie hadden de eerste zielen al ontelbare reïncarnaties beleefd op de vele planeten van de eerste drie kosmische levensgraden. Maar tijdens heel die evolutie gingen de zielen na elk lichamelijk leven onmiddellijk naar de wereld van het onbewuste, omdat zij als ziel alleen ingesteld stonden op het volgende stoffelijke leven.

Nu zij echter hun laatste stoffelijke leven op aarde beleefd hadden, gingen zij niet meer naar de wereld van het onbewuste, omdat zij zich niet meer hoefden in te stellen op een nieuwe geboorte. Wel vielen zij in slaap bij het loslaten van het aardse lichaam, net zoals wij elke nacht inslapen wanneer we het wakkere 'dagbewustzijn' loslaten dat bij het lichamelijke dagleven op aarde hoort. Maar de eerste zielen werden nu niet meer wakker op aarde, zij ontwaakten in hun eigen geestelijke wereld.

Een wereld zonder licht

In het artikel 'geest en geestelijk lichaam' wordt toegelicht dat de ziel bij het binnentreden in het hiernamaals een geestelijk lichaam bezit dat sterk kan lijken op het stoffelijke lichaam dat op aarde beleefd is. Daarmee wordt de ziel als geestelijke persoonlijkheid wakker, en kijkt met geestelijke ogen rond in de nieuwe wereld.

Voor de eerste zielen was er op dat moment nog maar weinig te zien. Hun wereld was nog leeg, en vooral nog duister, want zij hadden nog geen geestelijk licht opgebouwd. De geestelijke atmosfeer was een weerspiegeling van hun duistere gevoelsleven. Ze konden in hun hiernamaals al wel rondlopen, want de geestelijke uitstraling had zich inmiddels verdicht tot een soort astrale grond.

Zonder hulp

De eerste zielen ontwaakten in eenzaamheid, want er waren nog geen overleden geliefden die hen bij het sterven kwamen afhalen en opvingen. Daarom was hun ontwaking heel anders dan in de huidige tijd, waarin men geestelijke hulp kan krijgen.

De schrijvers van de boeken van Jozef Rulof, de meesters, stellen de vraag of in dit verschil geen onrechtvaardigheid zit. Het lijkt immers dat de huidige mens het veel gemakkelijker heeft. Hij krijgt niet alleen de geestelijke hulp van zijn geliefden, maar hij heeft zich ook op aarde al innerlijk verder kunnen ontwikkelen dan de oermens, omdat het stoffelijke leven op aarde al verder gevorderd is. Bovendien kent de huidige mens geestelijke voorbeelden, zoals de universele liefde die Christus op aarde bracht.

Geloof in de dood

Wanneer de meesters de vraag over rechtvaardigheid bevoelen, komen ze tot de bevinding dat er geen wezenlijk verschil is. Zelfs al heeft de huidige mens meer middelen en voorbeelden, hij moet er toch zelf aan beginnen om zijn voelen en denken open te stellen voor het geestelijke leven. Een voorbeeld hiervan zijn de mensen die in de huidige tijd in het hiernamaals ontwaken en die niet geloven dat ze op aarde gestorven zijn. Zij kunnen jaren geestelijk voortleven in hun geloof dat ze nog op de stoffelijke aarde wandelen.

Iets soortgelijks overkwam Gerhard de koetsier uit het boek 'Zij die terugkeerden uit de Dood', iemand die Jozef Rulof op aarde gekend had. Zijn lijfspreuk was: dood is dood! Hij werd bijna krankzinnig toen hij zijn geloof in de dood moest verruilen voor de ervaring dat hij terecht was gekomen in een geestelijk hiernamaals dat nog maar weinig licht had, omdat hij innerlijk nog maar weinig geestelijk bewustzijn had opgebouwd.

Geestelijk licht

Met of zonder hulp, de ziel staat voor de volgende stap in haar evolutie: het ervaren en bewust verwerken van haar geestelijke realiteit. In de stoffelijke levens op aarde kan de mens gericht blijven op de materie, maar in zijn geestelijke leven komt hij hiermee niet vooruit. Want op die manier blijft zijn geestelijke wereld duister.

De meesters volgden de ontwaking van de eerste zielen, omdat die ontwaking in haar eenvoud een helder licht werpt op het proces. De oermensen kenden de maatschappelijke ballast nog niet die de huidige mens naar zijn hiernamaals meesleept. Ze hadden geen beroep, geen hobby's, geen verslavingen, geen geld, geen bezit, geen godsdienst, geen politiek, geen leugens en bedrog. Zij kenden alleen eten, drinken, zonlicht, slaap, voortplanting en vechten.

Met deze gevoelens ontwaakten ze in hun duistere geestelijke wereld. Wanneer de meesters uit de hogere lichtsferen hun eigen geestelijke wereld beschouwen, dan zien ze daar veel licht in. De ziel moet dus ooit dat geestelijke licht gevormd hebben. En dit op eigen kracht, want de eerste zielen kregen geen hulp van buitenaf of bovenaf, zij hadden alleen zichzelf en hun eigen gevoelens.

Deze kracht van de ziel om licht te vormen hadden de meesters al gezien bij het ontstaan van het heelal. De artikelen 'Alziel en Albron' en 'onze basiskrachten' beschrijven hoe de Alziel haar eerste nevelen in het heelal licht heeft gegeven door het gebruik van haar basiskrachten. En na de kosmische splitsing heeft de Alziel haar vermogen om licht te scheppen vorm gegeven

in de eerste zon in de ruimte, dezelfde zon die nog steeds het leven op aarde licht geeft. Elke menselijke ziel heeft bij haar ontstaan uit de Alziel deze basiskrachten meegekregen, waardoor de ziel op eigen kracht in staat is om geestelijk licht te scheppen.

Aardse gevoelens

Voor die opdracht stonden nu de eerste zielen in hun hiernamaals. Ze waren zich onbewust van de weg die ze te gaan hadden, hun persoonlijkheid had pas de eerste graad van bewustzijn bereikt. Het enige wat ze zagen was duisternis, waardoor ze zich in de nacht op aarde waanden.

Ze vielen geregeld in slaap, omdat ze nog geen eeuwigdurend bewustzijn hadden ontwikkeld. En als ze weer wakker werden, bleek er niets veranderd, het licht was nog steeds niet teruggekeerd. Hierdoor werden ze angstig, er moest iets vreselijks gebeurd zijn, want dit hadden ze nog nooit meegemaakt. Er was nog iets vreemds aan de hand, ze voelden honger en dorst, maar konden nergens voedsel vinden.

Het enige wat ze vonden was elkaar. Nadat er meerdere zielen in het hiernamaals ontwaakten, kregen ze opnieuw de gevoelens die ze onder elkaar al ervaren hadden. Ze gingen met elkaar vechten, net zoals op aarde.

En ze gingen met elkaar paren. Maar ook daarin misten ze iets. Anders dan op aarde vonden ze hierin namelijk geen bevrediging. Ze hadden nog wel dezelfde organen, ze beleefden het paren op dezelfde wijze, maar er was geen stoffelijk gebeuren, er kwamen geen kinderen. Jarenlang beleefden ze het menselijke paren, maar zonder bevrediging, de lichamelijke gevoelens bleven achterwege, die konden ze niet meer opwekken.

Ze begrepen dit niet. Ze betastten zichzelf, ze voelden hun eigen lichaam, waarvan ze niet begrepen dat dit een geestelijk lichaam was, want ze kenden niets anders dan het leven op aarde in een stoffelijk lichaam.

Waar is het licht?

Door al deze vreemde ervaringen gingen de eerste zielen zich vragen stellen. Niet woordelijk, want ze hadden nog geen taal ontwikkeld, hun stemgeluid zouden wij nu schreeuwen noemen. Maar in gevoel vroegen ze zich af waar ze terecht gekomen waren. Ze waren hun gekende leventje kwijt, en hun vragen werden sterker: waar is het licht en waar leef ik? Dit zijn de eerste menselijke gevoelens die in de astrale wereld werden bevoeld, de persoonlijkheid begon te ontwaken!

Ze vroegen zich af waar het zonlicht naartoe was. Eerst hadden ze gedacht dat ze te vroeg wakker waren geworden, want in de nacht op aarde hadden ze

deze duisternis ook gekend. Maar ze gingen beseffen dat dit toch niet klopte, want zelfs in de nacht was er dikwijls nog een licht aan de hemel. In deze nieuwe duisternis was er zelfs geen maan of sterren meer, er was niets dat nog licht gaf, helemaal niets.

Wat was er gebeurd?

Niemand gaf de eerste zielen een antwoord op hun vragen. Er was geen meester, geen Christus, geen God die hen hielp. Zij waren de eerste zielen in de ruimte die tot geestelijke ontwaking kwamen en er was nog geen hoger bewustzijn. Zij hadden alleen zichzelf om hun vragen te beantwoorden door die vragen te bevoelen en te onderzoeken.

Ze begonnen zich af te vragen wat er gebeurd was waardoor zij in deze wereld zonder licht terechtgekomen waren. Voor velen was het een gevecht met een wild dier. Maar wat was er op dat moment gebeurd, dat hierdoor definitief het licht verdween?

Zo-even was er iets gebeurd en toen kwam de pijn, het neervallen. Ze realiseerden zich niet dat dit zo-even al honderd jaar geleden was, want ze hadden geen besef van tijd. Ze keerden telkens terug naar de laatste gevoelens die ze beleefd hadden in hun aardse lichaam.

‘Ze vroegen zich af waar het zonlicht naartoe was.’

Terug naar de aarde

Ze bevonden zich toen buiten de dampkring van de aarde, want als ziel hadden ze de stoffelijke wereld achter zich gelaten. Hun ziel was vrijgekomen van de stoffelijke levens op aarde. Maar hun persoonlijkheid nog niet.

Het blijven zoeken naar wat ze op aarde gekend hadden en het dieper bevoelen van hun laatste gevoelens in het stoffelijke leven, voerde de eerste zielen uiteindelijk tot de aarde terug. Door innig aan het aardse leven te denken, zweefden de eerste zielen terug naar de stoffelijke ruimte waaraan ze dachten. Zo verlieten ze hun astrale ruimte en keerden ze terug naar de sfeer van de aarde.

Teruggekomen op aarde zagen ze aanvankelijk het stoffelijke leven niet. Het stoffelijke licht en het aardse zien was voor hun afgesloten, zij hadden geen stoffelijk lichaam meer. Hun geestelijke ogen namen geen stoffelijk licht waar, zij zagen alleen wat ze voelden, en hun gevoelsleven kende nog geen geestelijk licht.

Maar omdat ze innig dachten aan het lichamelijke leven op aarde, werden ze aangetrokken door de mens op aarde die een stoffelijk lichaam bezat. Ze konden de stoffelijke mens voelen, omdat ze net als die mens ingesteld stonden op het stoffelijke beleven van het aardse leven. Als een wild dier besprongen ze het stoffelijke lichaam dat ze voelden.

Verbinding met de aardse mens

Zo kwamen de eerste zielen tot eenheid met de stoffelijke mens. Ze zogen zich vast aan de stoffelijke levensaura. Door dit éénzijn van gevoel tot gevoel, konden ze eindelijk weer ervaren wat ze vroeger op aarde gevoeld hadden. Dit was waar ze honderden jaren naar verlangd hadden en al die tijd hadden moeten ontberen.

Toen ze volkomen afgedaald waren in de stoffelijke mens, dwongen ze als astrale persoonlijkheid de stoffelijke mens om te eten en te drinken, zodat hun astrale kwelling oploste. Eindelijk hadden ze weer een lichaam om hun honger en dorst te stillen, eindelijk konden ze weer voedsel vinden.

Doordat ze in gevoel volkomen één werden met de aardse mens, konden ze uiteindelijk ook door de stoffelijke ogen van deze mens het heerlijke zonlicht opnieuw aanschouwen. De eeuwigdurende nacht was nu eindelijk voor hen opgelost, ze hadden het daglicht teruggevonden, ze konden weer zien!

De stoffelijke mens voelde dit éénzijn niet eens, want het gevoel dat door de astrale persoonlijkheid in hem kwam, was voor hem hetzelfde als zijn eigen gevoel. Alleen, er was nu méér gevoel, méér honger, en méér wil om alles van het stoffelijke leven te beleven.

Zegt het voort

De eerste zielen beseften door deze ervaring dat er een stoffelijke en een geestelijke wereld bestond! Zonder dit stoffelijke éénzijn leefden ze in een geestelijke duistere wereld waar weinig te beleven viel. Door dit stoffelijke lichaam was alles van het stoffelijke leven op aarde weer bereikbaar.

De eerste zielen deelden hun bevindingen met de andere zielen die dit nog niet beleefd hadden. Hierdoor konden ook de andere zielen het genoegen beleven om weer op aarde te leven en het stoffelijke licht weer te zien.

Voor alle zielen in het hiernamaals was het dé enige mogelijkheid om terug te krijgen wat ze door het sterven verloren hadden. Door het éénzijn met een stoffelijk mens was honger en duisternis verleden tijd. Op aarde beleefden de astrale persoonlijkheden nu weer volop eten, drinken en zonlicht. En bij het paren voelden ze door het éénzijn met het stoffelijke lichaam nu eindelijk weer de lichamelijke gevoelens.

Bescherming

Hierdoor werd het erg belangrijk voor de astrale persoonlijkheid om de verbinding met de aardse mens te behouden. Er was echter één gebeurtenis die telkens weer roet in het eten gooide. Wanneer de aardse mens stierf, moest de astrale persoonlijkheid op zoek naar een ander mens om de stoffelijke verbinding terug te krijgen. Die aardse mensen werden schaarser, want er kwamen steeds meer astrale persoonlijkheden die zich wilden verbinden.

De eerste zielen gingen zich toeleggen op het behouden van hun stoffelijke verbinding door ervoor te zorgen dat de stoffelijke mens niet vroegtijdig overleed ten gevolge van bijvoorbeeld een gevecht met een dier. Ze gingen de stoffelijke mens waarmee ze verbonden waren, tegen dit gevaar beschermen.

Tijdens dat beschermen voelden de astrale mensen een geestelijke warmte in hun innerlijk komen, een merkwaardig gevoel dat ze niet eerder gevoeld hadden. Om deze warmte meer te ervaren, gingen ze zich toeleggen op het beschermen. Dat was niet altijd makkelijk, want de stoffelijke mens vocht geregeld met andere mensen of dieren.

Er is geen dood

De eerste zielen die als astrale persoonlijkheid verbonden waren met de stoffelijke mens beleefden herhaaldelijk het sterven van de mens. Wanneer de stoffelijke mens bijvoorbeeld gedood werd door een wild dier, zagen de eerste zielen hoe de astrale persoonlijkheid van die mens uit het dode lichaam geslingerd werd. Ze konden die persoonlijkheid volgen en begrepen zo dat zij

zelf vroeger op eenzelfde wijze op aarde gestorven waren.

Dit deelden ze aan elkaar mee, waardoor ze nog scherper deze overgangen van de stoffelijke naar de geestelijke wereld bevoelden en bestudeerden. Hierdoor gingen de eerste zielen beseffen: er is geen dood! Sterven is het overgaan naar de astrale wereld, of naar de wereld van het onbewuste om te reïncarneren. Maar een einde valt er niet te beleven, de ziel leeft altijd verder.

Geestelijk waarnemen

De eerste zielen leerden door de stoffelijke verbinding met de aardse mens duizenden verschijnselen kennen, wat hun innerlijke ontwaking gaf. Hierdoor gingen ze nu ook buiten het stoffelijke oog om waarnemen. Ze zagen nu vanuit hun eigen verkregen bewustzijn het leven op aarde, hiervoor hadden ze geen stoffelijke mens meer nodig.

De eerste zielen gingen het leven verkennen. Ze leerden zich geestelijk te verplaatsen door hun concentratie. Ze inspireerden de stoffelijke mens en zagen dat hun gedachten opgevangen werden. Ze beleefden dat ze in staat waren om de mens te helpen.

Ze gingen ook zien dat het de ziel is die het lichaam in beweging brengt. Ze begrepen dat ze nu al veel meer wisten dan de aardse mens, want die kende zijn eigen ziel nog niet.

De eerste zielen beleefden dat hun bewustzijn verduisterde wanneer ze zich instelden om het stoffelijke éénzijn met de stoffelijke mens te beleven. Dat wilden ze beter leren kennen en gingen ze onderzoeken. Wanneer zij de mens voor het goede hielpen, kregen ze meer licht en dan waren ze in staat om de stoffelijke wereld beter te zien. Ze gingen voelen dat deze handelingen hen tot een nieuw en hoger voelen en denken brachten.

Een tiental eerste zielen verlieten nu het gekende gebied en gingen het andere leven op aarde verkennen. Zij leerden alle stoffelijke levensgraden kennen. Tijdens deze verkenning hielpen zij de stoffelijke mens, waardoor hun gevoelsgraad verhoogde tot het schemerlicht op geestelijke afstemming.

Onder dit verkennen merken ze dat ze geen honger en dorst meer hadden. Ze begrepen dat die gevoelens bij de stoffelijke mens hoorden, en dat ze die zelf niet meer hoefden te voelen. Zo leerden ze onderscheid maken tussen gevoelens die bij het stoffelijke lichaam op aarde hoorden, en gevoelens van zichzelf die bij hun geestelijk bestaan hoorden.

De zon achterna

Ze richtten hun blik nu opwaarts en maakten zich los van de aarde. Ze zweefden omhoog en zagen dat ze boven de aarde konden uitstijgen. Ze

keken nu vanuit de ruimte naar de aarde, en zagen dat ze in de ruimte altijd konden kijken naar de bron van het licht, die later 'zon' genoemd zou worden. Er was in de ruimte geen zon die 'onderging' en verdween. Ze gingen dikwijls op en neer naar de aarde om dit te controleren.

Ze begrepen nu hoe de aarde nacht maakte door zich te draaien. Zo ontstegen ze als eerste onderzoekers van de ruimte het aardse, menselijke, lichamelijke bewustzijn en brachten zichzelf tot ruimtelijke ontwaking.

Naar de maan

De onderzoekers wilden nu ook de andere hemellichamen verkennen. Ze voelden zich aangetrokken door de maan en vonden daar tot hun verbazing ook leven. Ze volgden de stoffelijke levensgraden van de ziel op de maan, want de eerste planeet was toen nog in volle werking.

Door al deze ontdekkingen voelden ze dat ze een oneindig leven bezaten. De eerste menselijke tranen van geluk stroomden, en vertolkten de blijdschap van het voelen van de eigen kosmische diepte.

De eerste leraar

Er was één onderzoeker die meer voelde dan de anderen. Het was de ziel die als eerste het embryonale leven op de eerste planeet had beleefd. Hij voelde dat ze allen op de eerste planeet begonnen waren, dat ze daar geleefd hadden. Hij werd hun eerste leraar.

Hij volgde samen met de andere onderzoekers hun eerste levens als cel op de eerste planeet. Op dat moment werd de geestelijke wetenschap geboren. De eerste onderzoekers stelden geestelijk-wetenschappelijk het ontstaan van het menselijke leven vast. Het leven zelf overtuigde hen van de levensgraden die zij op eigen kracht ontdekten.

De Alziel

De eerste onderzoekers stelden zich nu in op het ontstaan van het heelal, en ze zagen de tijdperken vóór de kosmische splitsing. Ze beleefden de basiskrachten van de Alziel, het uitdijen en het verdichten. En uiteindelijk keerden ze terug tot de duisternis van voor de schepping.

Daarna volgden ze de kosmische levensgraden tot ze terug op de aarde kwamen. Daar zagen ze dat de stoffelijke mens ondertussen in niets veranderd was en nog niets van deze levensgraden af wist. De onderzoekers begrepen dat ze die stoffelijke mens nu nog beter konden helpen en een geweldig plan ontwaakte.

De geboorte van hun eigen licht

De onderzoekers wilden de mens op aarde en in het hiernamaals naar het bewustzijn voeren dat ze zelf verworven hadden. Ze vertelden aan andere zielen waar ze geweest waren en wat ze ervaren hadden. En ze namen hen mee naar de Alziel om hen de werkelijkheid van hun eigen kosmische reis te laten beleven.

De onderzoekers beseften nu welke grote taak hen wachtte, en wat dat met hun innerlijk deed. Zij voelden dat het lichtend in hen werd, omdat zij het andere leven gingen dienen. Zij wisten nu dat er licht ging komen in de astrale wereld. Zij waren dat licht. De sferen van licht leefden in henzelf. Het licht in de astrale mens trad naar voren als leven, liefde, harmonie, vreugde en geluk. De onderzoekers voelden die bewustwording in zichzelf gestalten krijgen, waardoor hun astrale wereld lichtend werd. Ze zagen de eerste lichtsfeer in en om zichzelf geboren worden door het andere leven te dienen en universeel lief te hebben.

Ze voelden zich lichtend en zwevend, niets kon hun zekerheid storen als zij bleven dienen. Ze merkten ook dat hun wereld lichter werd naarmate er meer zielen tot ontwakning kwamen.

Ze voelden nu bewust de basiskrachten van de Alziel in zichzelf. Hiermee konden ze geestelijk uitdijen en verdichten, zodat hun lichtsfeer tot verdichting kwam. Zij wisten nu hoe ze als een bewuste persoonlijkheid de kracht van hun ziel konden gebruiken en tot lichtende werelden konden verdichten door al het leven dienend lief te hebben.

Toen ze beseften hoe ze zichzelf geestelijk konden verruimen, gingen ze meer bezieling geven aan lichtende gevoelens, gedachten en handelingen, waardoor de ene na de andere lichtsfeer uit henzelf geboren werd. Ze gingen zien dat elke gedachte een wereld werd, en die wereld gingen ze meer gevoel, meer kracht, meer harmonie en meer bewustwording geven. Ze beleefden nu de werkelijkheid zoals alles ontstaan is, en ze waren in harmonie met die geestelijke werkelijkheid op het niveau van hun eigen lichtsfeer.

Door elke dienende daad kwam er meer licht in en om hun astrale persoonlijkheid. Ze zagen dat ze zelf de schepper van dit licht waren. De ene na de andere lichtsfeer ontwaakte door hun dienend werken.

De Universiteit van Christus

De eerste zielen richtten 'De Universiteit van Christus' op om elke ziel in de ruimte bij te staan op de weg naar het geestelijke bewustzijn. Ze begrepen dat elke ziel de eerste lichtsfeer zal bereiken na het overwinnen van de duisternis in het eigen gevoelsleven. Ze steunen elke ziel in dit proces door

inspiratie en bewustmaking.

De Universiteit van Christus bracht de mens op aarde tot het menselijke denken en voelen. Door inspiratie kreeg de mens op aarde vindingen zoals bijvoorbeeld het gebruik van vuur. Hierdoor ontstonden er steden, techni-

'Zij wisten nu hoe ze als een bewuste persoonlijkheid de kracht van hun ziel konden gebruiken en tot lichtende werelden konden verdichten door al het leven dienend liefde hebben.'

sche wonderen en stoffelijke ontwikkeling, wat de mens levensvreugde en menselijk geluk gaf.

Door inspiratie kwam er ook geestelijke ontwikkeling, zodat er op aarde reeds mensen begonnen te werken aan de uitstraling van hun eigen geestelijke licht. De Universiteit van Christus werkt aan haar grootse plan om de mensheid reeds op aarde bewust te maken hoe zij schepper van licht kan worden.

108. Vierde Kosmische Levensgraad

Na de zevende lichtsfier in het hiernamaals reïncarneert de menselijke ziel op de eerste planeet van de vierde kosmische levensgraad.

De bewuste overgang naar de vierde graad

Het artikel 'kosmische levensgraden' licht toe dat de aarde voor onze ziel de laatste planeet is van de derde kosmische levensgraad. Na de aarde gaat de ziel naar het hiernamaals om zich als persoonlijkheid klaar te maken voor de harmonie van de volgende kosmische graad.

In het hiernamaals laat zij al het aardse gevoel los en maakt zij zich een hogere liefde en bewustzijn eigen. Hierdoor gaat zij haar innerlijke licht als geestelijk licht uitstralen en bouwt zij mee aan zeven opeenvolgende lichtsfieren. Zij komt weer in harmonie met haar tweelingziel en vanaf dat moment gaan de tweelingzielen hand in hand verder, samen zullen zij het hogere bewustzijn dragen en vertolken.

Wanneer de tweelingzielen de zevende lichtsfier in zichzelf ten volle tot werking hebben gebracht, gaan zij over naar de mentale gebieden. Die gebieden verschillen van de wereld van het onbewuste, omdat de zielen nu bewust blijven. Als persoonlijkheid zijn ze nu voldoende geëvolueerd om bewust naar de volgende fase in hun kosmische evolutie te gaan.

Een ijler universum

De vierde kosmische levensgraad is een nieuw universum dat vanaf de aarde niet is waar te nemen. Het is ijler dan ons universum waarin de eerste drie kosmische levensgraden liggen. De menselijke ziel kan de vierde kosmische graad pas beleven wanneer zij die ijlheid als gevoelsgraad en bewustzijn bereikt heeft.

Voor de mens op aarde is het nieuwe universum even onzichtbaar als de lichtsfieren. Hoewel de vierde kosmische levensgraad weer stoffelijke plane-

ten en zonnen bevat, is de verdichtingsgraad van die stoffelijke materie te ijel om te worden waargenomen door onze stoffelijke zintuigen of door aardse instrumenten.

Het universum van de vierde graad bevat zeven opeenvolgende planeten waarop de menselijke ziel haar kosmische evolutie voortzet. Die planeten liggen niet meer verspreid in het universum zoals bij de tweede en de derde kosmische levensgraad. In de vierde graad vormen de zeven planeten samen met de zeven zonnen die hen belichten één groot stelsel van kosmische harmonie. Er is een centrale moederplaneet bij de centrale zon, en daaromheen liggen de zes overgangspaneten om naar de moederplaneet te evolueren.

Stoffelijke levensgraden

Voordat de eerste zielen naar de vierde kosmische levensgraad overgingen, had hun geestelijke uitstraling de eerste planeet van de vierde graad al voorbereid op hun komst. Hierdoor konden de eerste zielen het geestelijke plasma van deze planeet gebruiken om hun eerste cellichaam te vormen. Net als bij de vorige planeten moesten de eerste zielen hun eerste leven ook als kleine cel beginnen, omdat er nog geen groter menselijk lichaam was opgebouwd.

Het verschil met de vorige kosmische levensgraden was dat zij nu bewust bleven bij alle overgangen. Zij konden bewust reïncarneren naar het volgende stadium om al de stoffelijke levensgraden in dit nieuwe universum op te bouwen. Ook hier beleefden zij opnieuw de stoffelijke opbouw van het lichaam in het water en op het land. Zij hoefden echter geen prehistorische stadia meer te doorlopen, omdat zij de stoffelijke evolutie vanuit een hoger bewustzijn konden bezielen.

De eerste zielen herinnerden zich deze prehistorische levensgraden wel van hun aardse evolutie, want daar hadden zij in de oertijd geleefd. Op aarde hadden zij geen steden gekend en geen taal gesproken, want het stoffelijk leven was toen nog niet zover gevorderd. Op de vierde kosmische graad hebben ze geen taal meer nodig, want ze spreken met elkaar van gevoel tot gevoel. Door hun gevoelsverbinding staan ze in contact met al het leven dat tot hun graad behoort.

Een geestelijk-stoffelijke wereld

Toen de eerste zielen hun lichaam op de vierde kosmische levensgraad tot de volwassen menselijke gestalte hadden gebracht, was dat lichaam ook gekleed. Hun gewaad was enigszins te vergelijken met de kleding van de oude Grieken en Romeinen en ook met wat Christus op aarde droeg.

De mens op de vierde kosmische graad hoeft dit gewaad echter nooit meer

te wassen, want het wordt niet vuil. Hij hoeft zijn kleding zelfs niet meer aan te trekken, want het gewaad wordt gevormd door zijn geestelijke uitstraling. Al de materie op deze planeet is een verdichte vorm van geestelijke uitstraling, en de materie blijft direct reageren op die uitstraling.

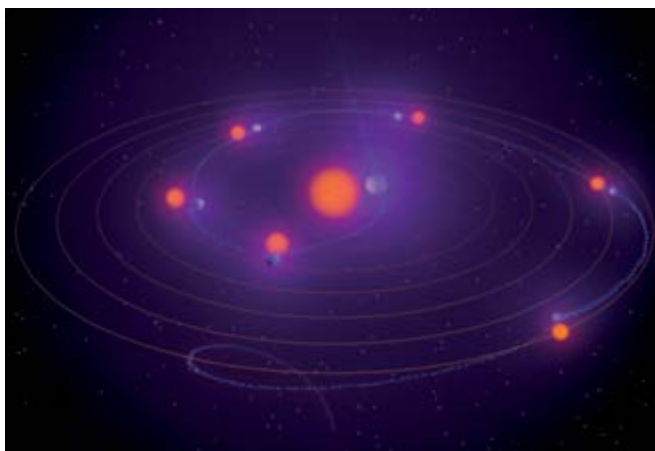
Zo wordt elke gedachte van de persoonlijkheid onmiddellijk in het menselijke gewaad zichtbaar. Het gewaad straalt licht uit, net als in de lichtsferen. De ziel als persoonlijkheid baart en schept haar gewaad elke seconde als een kleurrijke uitstraling. En ook de haardracht wordt nu doorstraald door al de kleuren van de ruimte.

Het menselijke lichaam is hier stoffelijk licht geworden, doorstralend bewust. Het bloed is hier niet meer rood, maar doorschijnend roze. Al de stof van deze planeet is doorschijnend, men kan door het groen van de natuur heen kijken. Al is het water duizenden meters diep, men ziet de bodem, omdat al de materie die ijheid heeft bereikt. De grond waarop men wandelt, is geen klei of zandgrond meer, het is verstoffelijkte levensaura.

Harmonisch leven

De ziel heeft in de zeven lichtsferen elke stoffelijke en aardse gedachte afgelegd. Daarom bestaat op de vierde kosmische levensgraad geen leugen, bedrog of ellende meer. Hier is elke ziel als persoonlijkheid volledig in harmonie met alle andere zielen. Iedereen is helderziend en helderhorend, en is zich nu bewust van alle vorige levens.

Er zijn hier geen koningen of keizers meer, geen aardse medailles, geen schandaal of geschrijf, want alle tweelingzielen beleven hier hun eigen 'le-

‘Er is een centrale moederplaneet bij de centrale zon, en daaromheen liggen de zes overgangspaneten om naar de moederplaneet te evolueren.’

vensboek'. Iedereen is nu zelf kunst, wijsheid en wetenschap, op elk moment kan het harmonische leven tot een geestelijk-stoffelijke vorm worden geschapen. Men heeft hier geen kunstlicht meer nodig, de mens zelf is hier 'licht'. Hier kan men tempels vormen door eraan te denken, er is geen aards bouwwerk meer nodig.

In deze wereld komen geen stoffelijke ziekten meer voor. Dat wat men op aarde sterven noemt, gebeurt hier harmonisch en nooit door ziekte. Wanneer men naar het volgende leven overgaat, lost het vorige lichaam op. Men gaat niet meer te vroeg over door een ongeluk, laat staan door moord of zelfmoord, die gevoelens heeft men al duizenden jaren achter zich gelaten. De natuurlijke levensstijd wordt hier steeds ten volle uitgeleefd.

Het natuurlijke sterven wordt hier samen met de tweelingziel beleefd, hand in hand lost hun verschijning op terwijl ze in de natuur wandelen. Tijdens de overgang blijven ze bewust, en niemand hoeft lang te wachten om te reïncarneren, in deze wereld is er geen karma opgebouwd. Zeven uur na hun oplossen kunnen ze de bevruchte eikel van het nieuwe leven al bezielen, de reïncarnatie is hier in harmonie met de ruimte gekomen.

Universele liefde

Ook in de moederschoot blijft de ziel hier als persoonlijkheid bewust. Zij weet bij welke andere moeder haar tweelingziel geboren zal worden, en zij kan dat al meedelen aan haar eigen moeder. Moeder en kind hebben een voortdurend gevoelscontact, ze praten geestelijk met elkaar.

De zwangerschap duurt hier zeven maanden, dit zijn zeven tijdperken van stoffelijke groei en evolutie. Na de geboorte groeit de mens heel snel naar zijn volwassen gestalte toe, in twintig dagen is die al bereikt, er zijn hier geen stoffelijke stoornissen of remmingen meer.

Een leven op de eerste planeet van de vierde kosmische levensgraad duurt honderden jaren, op de laatste planeet al duizenden jaren. De ziel beleeft nu haar ruimtelijke leeftijd die in harmonie is met de graad van haar bewustzijn. De levensduur verruimt en zal in de hogere kosmische levensgraden tot het eeuwigdurende evolueren.

Elke ziel leeft hier samen met haar tweelingziel, als moeder en vader krijgen ze in elk leven twee kinderen, zodat het leven altijd verder kan. De ziel als persoonlijkheid leeft hier voor haar liefde, de universele liefde voor al het leven.

Weerspiegeling in de natuur

En wat heeft de ziel als persoonlijkheid nog te doen tijdens haar miljoenen

reïncarnaties? Zij lééft, en brengt haar kosmische bewustzijn tot de allerhoogste ontwaking. Als zij in de natuur kijkt, ziet ze dat al haar eigenschappen in miljoenen bloemsoorten worden uitgebeeld.

Elk stadium van evolutie en bewustwording van de ziel, haar persoonlijkheid en haar lichamelijke levensgraden wordt door een ander soort bloem vertegenwoordigd. Zo heeft bijvoorbeeld elke fase van de zwangerschap een eigen bloem. Ook elke levensgraad van de ruimte en de zonnestelsels krijgt een eigen levensbloem.

Alle menselijke karaktertrekken en gedachten worden door bloemen vormgegeven, miljoenen bloemen weerspiegelen het gevoelsleven. Men hoeft alleen maar te kijken naar de natuur, en ziet zichzelf en al het leven vertolkt in kleur en vorm.

Ook de lichamelijke organen worden door bloemen weergegeven. Zo toont de hartbloem het levende hart van de mens in een natuurproduct. De bloem voor het moederschap bezit al de organen voor de baring, zoals de aardse orchidee al de baarmoeder vertolkt. Er zijn zelfs bloemen die de mens kunnen aankijken, omdat ze het levende oog van de Alziel vertolken.

Door de natuur leert de ziel als persoonlijkheid zichzelf kennen en ontwaakt zij voor nog hogere werelden als verstoffelijking van haar leven. Zo gaat zij naar de vijfde en zesde kosmische levensgraad, om ten slotte het Al te bereiken, de zevende kosmische levensgraad.

109. Het Al

In het Al als zevende kosmische levensgraad zal elke menselijke ziel zich na haar kosmische evolutie Albewust worden van al het leven dat zij is.

Kosmologie

Voor de boekenreeks ‘De Kosmologie van Jozef Rulof’ is Jozef samen met zijn meesters Alcar en Zelanus driemaal in het Al geweest. Het Al is de bestemming van elke menselijke ziel, het evolutiestadium waar iedereen naar op weg is. Het is het einde van onze kosmische evolutie, en tegelijkertijd een begin, want de ziel is oneindige werking.

Op de reizen voor de kosmologie worden Jozef en zijn meesters steeds begeleid door een gids uit het Al, om aan de aardse mens een glimp van de kosmische wijsheid door te geven die de mens in het Al zich heeft eigen gemaakt. De mens in het Al kan zich nog steeds op het aardse bewustzijn afstemmen, omdat hij ooit ook op aarde miljoenen levens heeft beleefd.

In de boeken van Jozef Rulof wordt het leven op de vierde kosmische levensgraad uitvoerig beschreven, omdat dit ijlere universum reeds het voelen en denken van het Al in zich draagt, terwijl het toch nog in aardse vergelijkingen omschreven kan worden. Om het leven op de hogere kosmische levensgraden in woorden te vatten, schieten aardse woorden te kort.

Evenals op de vierde kosmische levensgraad bestaat in de volgende kosmische graden de eenheid van zonnen en planeten. Het licht van de vijfde kosmische graad bezit de afstemming van het licht van de vijfde lichtsfear in het hiernamaals. Het zilverachtig licht van de zesde kosmische graad wordt door een gouden glans overstraald, net zoals in de zesde lichtsfear.

Tot in de zesde kosmische levensgraad baart de moeder nog kinderen. Het stoffelijke lichaam wordt hier nog steeds door een geestelijke substantie opgebouwd. Het gevoelsleven heeft hier geen zwaartekracht meer, elke karaktertrek is geestelijk bewust en waarachtig. Om van het ene leven naar de volgende evolutie te gaan, is er slechts een gedachte nodig: ik wil, ik ben, ik ga.

De zevende kosmische levensgraad

Het Al wordt ook de zevende kosmische levensgraad genoemd. De ziel heeft een lange reis van zes kosmische levensgraden doorlopen voordat zij het Al bereikt. De zevende kosmische levensgraad kent dezelfde basiswetten als de vorige kosmische levensgraden. Ook hier is er een moederplaneet in het midden van de ruimte, die het moederschap vertegenwoordigt. Het leven op deze planeet is zacht, er is geen hardheid meer te bekennen. Er zijn hier bloemen en planten, en een ontzagwekkende stilte. De mens en al het leven straalt een goudachtig licht uit. De ruimte is als lichtgevend plasma. De planeet heeft een ontzagwekkend lichaam, dat al de ruimten in zich opgenomen heeft. Het Albewustzijn is zo ontzagwekkend dat het alleen gedragen kan worden door de innige liefde van tweelingzielen. De tweelingzielen hebben beiden één gevoel, één leven, één gedachte, als twee bloemen van één kleur.

Als ze op de zevende kosmische levensgraad aankomen, zijn er nog zeven overgangen te beleven, voordat ze het uiteindelijke stadium bereiken en de diepte van het Al kunnen beleven. In de zevende overgang komt de ziel weer terug in de Albron, in de duisternis van voor de schepping. Maar nu is de individuele ziel zich ook als persoonlijkheid bewust van al het leven dat zij is. Zij heeft zichzelf leren kennen als een eeuwigdurende bron van baren en scheppen. Dat bewustzijn is gegroeid en verworven door de lange evolutie in zeven kosmische levensgraden. Daarom wordt het ook het bewuste Alstadium genoemd.

Christus

Het Al is als bewustzijnsstadium voor de mens op aarde ver weg, maar als ruimte niet. Werelden liggen in elkaar, waar de mens zich ook bevindt, daar leeft ook het Albewustzijn. Ook wij leven nu in het Al, maar dan als mens, wij hebben nog ons aardse menselijke bewustzijn.

Elke ziel zal ooit het Al als bewustzijnsstadium bereiken, na de lange reis door de zeven kosmische levensgraden. Alle zielen die nu Albewust zijn, hebben die reis al afgelegd. Diegenen die als eerste begonnen zijn op de eerste kosmische levensgraad, hebben het eerst hun Alstadium bereikt. Wij hebben één van hen mogen leren kennen als Jezus Christus.

*Een door Jozef Rulof mediamiek ontvangen
schilderstuk waarin Christus afgebeeld wordt.*

110. Animatie van onze kosmische reis

Op onze websitepagina "Animatie van onze kosmische reis" zijn de animaties te vinden over onze kosmische reis van oorsprong tot kosmische bestemming, zoals die geanimeerd zijn in 2006.

111. Universiteit van Christus

De geestelijke meesters van de 'Universiteit van Christus' stuwden de mensheid naar een hogere bewustwording en de universele liefde.

De toelichting bij 'Heb elkander lief'

„Toen Christus op Golgotha Zijn ogen sloot, had Hij nog heel veel te zeggen. Of denkt gij dat dit niet zo is? Hebt gij u nooit afgevraagd wat Christus eigenlijk de mensheid wilde schenken?

Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.10774.10776)

Christus vatte zijn boodschap aan de mensheid samen met: Heb elkander lief. Veel meer wilde men in zijn tijd niet horen. Voor de paar woorden die Hij heeft kunnen zeggen, heeft men hem al gekruisigd.

Hij wist echter dat de toelichting bij zijn boodschap later gegeven zou worden, door de geestelijke meesters van de 'Universiteit van Christus'. Zij leiden vanuit het hiernamaals de mensheid naar een hogere bewustwording en brengen geestelijke wijsheid op aarde via Jozef Rulof en vele anderen.

Inspiratie vanaf de oertijd

Vanaf de prehistorie inspireerde Christus de meesters al om de geestelijke ontwikkeling van de mensheid omhoog te stuwden. De mensen op aarde beleefden op dat moment nog hun dierlijke gevoelsgraden. Ze slachtten elkaar af, alleen het recht van de sterkste gold.

Christus begreep dat het voor de mensen op aarde heel moeilijk was om op eigen kracht uit deze poel van geweld te komen. Het aardse leven was te kort om andere gevoelens te ervaren dan honger en angst om niet genoeg eten te hebben. Zonder hulp zou de mensheid uitzichtloos blijven lijden door lichamelijke ziekten, onderling geweld en innerlijk onbewustzijn.

Om aan deze ellende een einde te maken ontwierp Christus een gigantisch plan. Hij beseftte dat het aardse lijden pas zou ophouden als de mens de geestelijke gevoelsgraad zou verwerven. Die kon men alleen bereiken door het andere leven lief te hebben. Christus had ervaren dat het geven van liefde hem in de lichtsferen en uiteindelijk tot in de hoogste kosmische levensgraad, het Al, had gebracht.

Christus is de eerste ziel

Christus kon dit alles reeds in de oertijd overzien, omdat Hij vele miljoenen jaren eerder als ziel aan zijn kosmische ontwikkeling was begonnen dan de mensen die toen op aarde leefden. Het artikel 'onze kosmische ziel' geeft een overzicht van de artikelen die de kosmische evolutie van de menselijke ziel beschrijven. Alle zielen in de ruimte beleven een gelijksoortige ontwikkeling, maar ze zijn niet op hetzelfde moment aan hun evolutie begonnen. Zo zijn wij veel later aan ons eerste leven begonnen dan de eerste zielen in de ruimte. Die eerste zielen hebben de aardse cyclus al lang geleden achter zich gelaten en ze hebben reeds hun Albewustzijn bereikt, waardoor zij een overzicht kregen van de hele kosmische weg die elke ziel in de ruimte aflegt.

Christus is één van die eerste zielen. Hij is de eerstgeborene die zich op de eerste planeet tot individueel leven ontwikkelde. Met hem ontkiemde het leven op alle planeten waarop de ziel stoffelijke lichamen heeft beleefd. Hij betrad als eerste de aarde en daarna het hiernamaals om zich voor te bereiden op de hogere kosmische levensgraden. Als eerste verwierf Hij het meesterlijke bewustzijn, waardoor Hij andere zielen tot gids kon zijn.

De Universiteit van Christus

Toen Hij vanuit het Al de kosmos overschouwde, zag hij dat alleen op de aarde een grote nood aan geestelijke bewustwording heerste. Op de planeten vóór de aarde waren de bewoners niet in staat om tot een geestelijke gevoelsgraad te komen, en op de planeten na de aarde hadden alle bewoners al universele liefde ontwikkeld.

Hij voelde zich gestuwd om zijn blijde boodschap persoonlijk op aarde te komen brengen. Maar om door de mens op aarde gehoord te worden, moesten er eerst voorbereidingen getroffen worden. Anders zou zijn reïncarnatie als Christus niet het beoogde effect kunnen bereiken. En ook na zijn aardse reïncarnatie was er geestelijke leiding nodig, om te voorkomen dat de mens op aarde zich in geweld verloor.

Om het aardse lijden op te lossen en de mens op aarde tot geluk en geestelijk bewustzijn te brengen, zijn er vele stappen nodig die door de 'Universiteit van Christus' begeleid worden. Die stappen worden beschreven in de volgende artikelen:

Inspiraties vóór Christus

Mozes en de profeten * Bijbelschrijvers * God * De eerste priester-magier *
Het oude Egypte * Piramide van Gizah

Christus

Jezus Christus * Judas * Pilatus * Caiphas * Gethsemane en Golgotha * Apostelen * Kerkelijke vertelsels

Laatste Wereldoorlog

Evolutie van de mensheid * Hitler * Joodse volk * NSB en nationaalsocialisme * Genocide

Universele liefde

Graden van liefde * Tweelingzielen * Moederschap en vaderschap * Homoseksualiteit * Psychopathie * Krankzinnigheid

De Eeuw van Christus

Het mediumschap van Jozef Rulof * De Eeuw van Christus * Lichtende toekomst * Ultiem genezingsinstrument * Directe-stemapparaat

112. Mozes en de profeten

Mozes en de profeten reïncarneerden om het geloof in de almachtige God te brengen die over de mens op aarde en in het hiernamaals heerste.

Vanaf de oertijd

De meesters van de ‘Universiteit van Christus’ stonden voor een enorme opgave toen ze in de oertijd begonnen om de mensheid naar een hoger bewustzijn te brengen. De mens op aarde beleefde op dat moment een voor-dierlijke gevoelsgraad. Hij kende alleen eten, drinken, jagen, slapen en voortplanting. Er was nog geen menselijk denken, er was alleen een instinctief voelen dat gericht was op overleving.

De meesters waren als geestelijke persoonlijkheden onzichtbaar voor een oermens. Ze konden zich in gevoel met hem verbinden en hem andere gevoelens geven, maar zodra ze daarmee stopten, waren die andere gevoelens ook weer weg. De oermens kon alleen gevoelens vasthouden die te maken hadden met zijn stoffelijke werkelijkheid en overleving.

Stoffelijke ontwikkeling

Daarom hebben de meesters zich eerst gericht op het verhogen van de stoffelijke welvaart, zodat de mens op aarde aan iets anders zou kunnen gaan denken dan alleen aan eten en overleving. De meesters lieten hem steentjes over elkaar schuren waardoor een vlam ontstond en de beheersing van het vuur geboren werd.

Door inspiratie van de meesters kwam de mens op aarde tot landbouw, ruilhandel en een samenleving. Men begon te denken, en vele talen ontstonden. Het woord 'dood' kreeg reeds betekenis, maar was er ook een leven na de dood?

Leven na de dood

De meesters inspireerden de gevoeligste mensen op aarde en ontwikkelden de eerste mediums. De meesters maakten zich bekend als mensen, die de aarde voorgoed verlaten hadden en in het leven na de dood voortleefden. Maar werden ze geloofd?

De mens met een dierlijk gevoelsleven sloeg de sensitieve medemens dood en beroorfde de meesters van hun mediums! De wereld was niet klaar om deze geestelijke werkelijkheid te beluisteren en legde de sprekers hardhandig het zwijgen op.

De Oppermacht

Om de geestelijke kennis van de Universiteit van Christus op aarde te brengen, was dus een andere aanpak nodig. De meesters in de lichtsferen ontvingen hiertoe hulp van de hoogste meesters uit de zevende kosmische levensgraad. Die gaven door dat de mens op aarde alleen zijn geweld zou intomen als hij een sterkere kracht boven zich zou voelen.

Alleen voor een oppermacht zou de mens ontzag kunnen krijgen, een macht die zijn eigen lichaamskracht en leven overheerste. Op aarde gold onderling nog steeds

*Detail uit een door Jozef Rulof
mediamiek ontvangen schilderstuk.*

het recht van de sterkste. Omdat men kracht en macht alleen kende van zichzelf en andere mensen, moest die nieuwe oppermacht ook een menselijk voorkomen krijgen. En zo werd 'de Heer' geboren!

De meesters uit de sferen van licht begrepen dat ze zich als God zouden moeten voordoen, als een heerser met onbeperkte macht. De aardse mens had een geloof in God nodig, om ontvankelijk te worden voor het idee dat hijzelf niet alle macht in handen had om over het leven en dood van een ander te beslissen.

Schemerland

Maar hoe kon die God op aarde worden gebracht? Daartoe waren er mensen nodig, die standvastig in die God gingen geloven. En de mensen op aarde kenden geen almachtige God, dus bij die mensen kon het geloof niet ontkiemen.

Daarom verbonden de meesters zich met iemand in het leven na de dood die al meer begreep dan toen hij nog op aarde leefde. De meesters gingen naar het schemerland, een geestelijke wereld in het hiernamaals die aan de sferen van licht grenst. Zoals het artikel 'schemerland' toelicht, leven daar ook al mensen die zich bewust zijn dat ze op aarde gestorven zijn.

De meesters zochten daar een man op die vurig wenste om de aardse mens te laten weten dat er leven na de dood was. Ze lieten zich niet zien aan deze man, maar één van hen sprak als de Heer die hem ging helpen om zijn missie op aarde te kunnen uitvoeren. De Heer zou hem op aarde helpen om de mensen daar een geloof te geven, zodat ze aan hun geestelijke ontwikkeling zouden beginnen.

Abraham en de profeten

Deze man reïncarneerde op aarde en kreeg daar de naam Abraham. Rond deze man werd op aarde een kring gevormd van mensen die hem geloofden wanneer hij over de Heer sprak. Want de Heer had alles geschapen en beschermd deze kring.

De ene mens na de andere sloot zich aan bij deze kring rond Abraham. Isaak en Jacob werden geboren en meerdere profeten na elkaar bouwden het geloof en de groep uit. Deze groep begon meer en meer naar de Heer toe te denken, en zij plaatsten hun eigen wil onder gezag van het geloof.

God

De meesters zagen dat de groep gedijde, maar deze mensen hadden een krachtdadige leiding nodig, een man die er strijders van zou maken, want anders zouden ze uitgemoord worden door de ongelovigen. Die man bevond zich nog in het schemerland, en vroeg zich af hoe hij de mensen op aarde wakker kon schudden en zo nodig met harde hand de ogen kon openen voor de geestelijke zijde van het leven.

Hij had, evenals Abraham, een groot verlangen om opnieuw geboren te worden. Daarom daalde hij in een moeder af, juist op het ogenblik dat de bevruchting plaatsvond. Maar hij moest ervaren dat hij buiten deze cel gesloten werd door een andere ziel. Daarop smeekte hij aan de Oppermacht om hem een nieuw lichaam te geven.

Die Oppermacht sprak tot hem en maakte zich bekend als God. Het was een meester van de zevende sfeer die wist hoe het geloof in God op aarde versterkt moest worden. Hij verklaarde dat het woord God alles omvat: het leven, de ruimte, de liefde, licht en duisternis, alles wat zichtbaar en onzichtbaar is. Hij noemde zichzelf God maar sprak ook als mens, en dat zou hij op aarde ook weer gaan doen.

De meester liet deze mens geloven dat God ook de macht had om hem een nieuw leven op aarde te geven. De man richtte zich hierdoor in gevoel helemaal op zijn missie, zijn reïncarnatie. Toen hij volledig opgegaan was in dat gevoel, gebeurde het wonder, en kon hij zich als ziel verbinden met een vader en moeder op aarde om geboren te worden.

Mozes

Op aarde werd dit leven Mozes genoemd, en hij werd geboren bij de groep die in de Heer geloofde. Hij bleek helderziend en helderhorend te zijn, hij hoorde God spreken. De meesters voerden zijn mediumschap op en brachten door hem materialisaties en dematerialisaties tot stand. Zijn volgelingen beschouwden dat als wonderen wat hun geloof versterkte.

Dankzij Mozes groeide de groep in aantal en werd die niet vernietigd door de ongelovigen. De meesters stelden zich in op de aanvoerders van zijn belagers om hun plannen te weten, en gaven die door aan Mozes zodat hij zijn belagers telkens een stap voor was. Mozes maakte van zijn volgelingen strijders, en de ene na de andere strijd moest uitgevochten worden om te overleven en het geloof in God te kunnen verspreiden.

De meesters gaven deze groep gelovigen uitvindingen, en inspireerden meer zieners en zieneressen om Mozes tot steun te zijn in zijn zware strijd. Steeds meer mensen sloten zich bij deze kern aan. De meesters leidden deze

groep door de duisternis naar het licht. Dit kostte strijd en veel bloed, maar een andere weg konden de meesters niet gaan, de mens zelf stond het niet toe!

Velen gaven hun leven voor de heilige zaak. Zouden zij in het hiernamaals een hemel binnentreden, wachtte hen daar de beloning voor hun strijd? Uiteindelijk ging ook Mozes over naar het leven na de dood.

Ontnuchtering

Mozes werd wakker in het schemerland. Hij vroeg zich af waarom hij niet in het licht was, en waar God was die hem altijd had geleid. Een meester trad op hem toe en maakte zich bekend als Abraham. Mozes kreeg te horen dat deze meester tot hem had gesproken als God, om het geloof in de ene almachtige God op aarde te versterken.

Mozes kon dat moeilijk aanvaarden, want hij had toch het brandende braambos gezien en de tien geboden van God ontvangen. De meester liet zien hoe deze verschijnselen tot stand waren gekomen, en waarom. De tien geboden waren afgestemd op het gevoelsleven van Mozes, zodat hij die kon ontvangen en doorgeven.

Maar Mozes had die tien geboden zelf niet toegepast, want zijn volgelingen hadden nog gedood in de strijd. Aan hun handen kleefde bloed, en daarom kon geen van hen in de sferen van licht binnentreden. Mozes begreep nu waarom hij nog geen licht zag, en hij besepte dat het zijn eigen verlangens waren die hem tot leider van de strijders maakte. Hij wilde zelf de mens op aarde desnoods hardhandig tot God brengen, en zijn leven verliep naar zijn eigen gevoel, niemand had hem daartoe gedwongen.

De meesters maakten hem duidelijk dat er geen andere weg was om de mens op aarde verder te brengen. Ze moesten het geweld dulden, want de mens wilde geweld. Ook de gelovigen, want zij wilden hun aardse leven niet verliezen en vchten voor hun leven. Toch was hierdoor winst geboekt, want de groep gelovigen en het geloof in God was sterk gegroeid.

De komst van de Messias

Mozes vroeg of hij de hemelen mocht zien. De meester voerde hem naar de eerste lichtsfere en verklaarde hoe de bewoners zich daar voelen. Hierdoor begreep Mozes dat deze mensen zijn taak op aarde niet hadden kunnen volbrengen. Deze mensen staan niet meer open voor geweld, ze nemen geen zwaard meer in handen om een tegenstander neer te slaan.

De meesters lieten Mozes ver vooruitkijken, zodat duidelijk werd dat de strijd op aarde nog niet ten einde was. De mensen die in vrede willen samenleven moesten eerst sterker en talrijker zijn dan diegenen die nog vechten

voor het vergroten van hun macht en materieel bezit. Dan pas konden de vredelievende mensen hen definitief een halt toe roepen. Maar voor het zover was zou er nog veel bloed vloeien.

Mozes besloot om zijn taak voort te zetten. Voortaan sprak hij ook als God tot de volgende profeten. Die hoorden nu dat er grootse dingen gingen gebeuren. Zij spraken al over een tijd dat er vrede op aarde zou heersen. De Messias zou naar de aarde komen, werd er gezegd. Mozes begreep nu dat hij en alle andere profeten de komst van Christus aan het voorbereiden waren.

113. Bijbelschrijvers

De Bijbel werd geschreven door mensen die een geloof in God wilden vastleggen, maar die niet boven hun eigen tijd en bewustzijn uitstegen.

De profeten

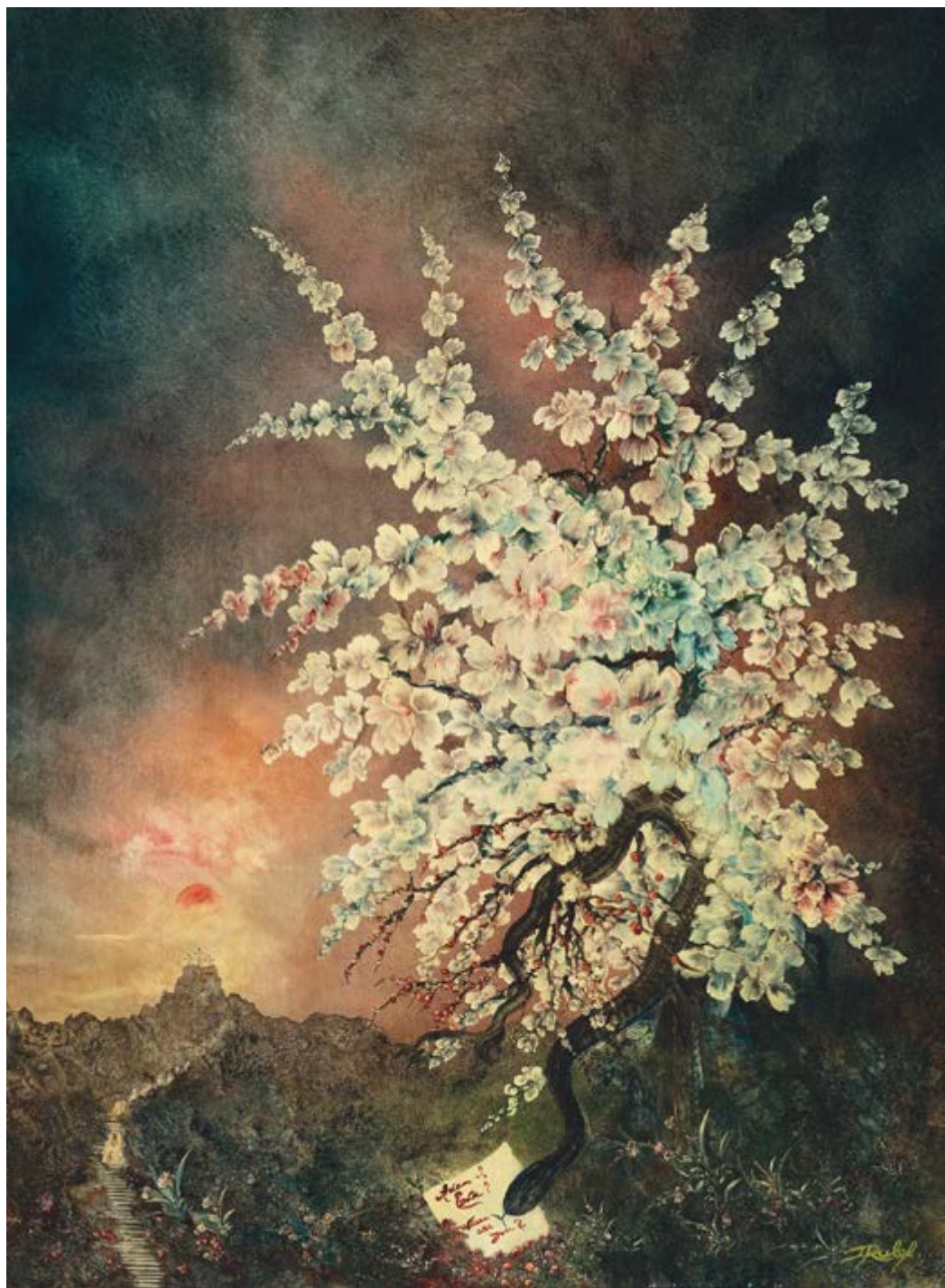
Het artikel ‘Mozes en de profeten’ schetst de tijd waarin de profeten moesten werken. Het gevoelsleven van de mensheid toen kan omschreven worden met het woord ‘wild’. Het enige recht dat men respecteerde was het recht van de sterkste. Er werd gemoord voor macht en bezit, uit haat en hartstocht.

De profeten getuigden van de Heer, die machtiger was dan alle aardse heersers. De machtige God beschermde diegenen die naar zijn woord luisterden en zijn geboden gehoorzaamden. De anderen werden voor hun losbandige leven door de Heer verdoemd en mismaakt. En de Heer zag alles, niemand ontsnapte aan zijn oordeel. Het was dus uitermate belangrijk te weten wat God precies gezegd had.

De Bijbelschrijvers

Daarom gingen er mensen de woorden van de profeten opschrijven. De eerste doorvertelde verhalen over de belevenissen van de profeten werden op schrift gesteld. De Bijbelschrijvers vroegen aan vele mensen wat ze gehoord hadden, en bouwden daarmee hun vertellingen op.

Maar de Bijbelschrijvers gingen verder dan deze verhalen omdat ze hun medemensen wilden aantonen hoe groot de Heer was. Ze ontwierpen bijvoorbeeld ook scheppingsverhalen om aan te tonen dat de Almachtige voor alles had gezorgd. Zo schiep God lichten voor de nacht en de dag, alsof Hij zijn eigen schepping niet kende. In werkelijkheid keken de Bijbelschrijvers naar het licht voor de nacht, de maan. Zij leefden nog in een tijd waarin men niet wist dat de maan alleen het licht van de zon weerkaatste. Men dacht

*Jozef Rulof ontving mediamiek dit schilderij in Amerika
met als boodschap: Adam? Eva? Waar zijn jullie?*

toen dat de maan zelf licht uitstraalde.

Ze lieten God een scheiding tussen licht en duisternis aanbrengen, omdat men nog niet wist dat de aarde nacht maakte door om haar as te draaien. De Bijbelschrijvers voelden zich bezielde om de grootsheid van God te beschrijven, maar ze kwamen niet boven de aardse kennis van hun eigen tijd uit. Ze lieten God alles scheppen in zeven dagen, omdat ze niet wisten dat het heelal al miljoenen tijdperken oud was en de hele Schepping door geleidelijke ontwikkeling gevormd was. Ze vertolkten naar hun gevoel 'het woord van God', maar de huidige wetenschap heeft al lang achterhaald dat hun woorden veel onwaarheden bevatten.

Ze ontwierpen Adam en Eva, omdat ze niet wisten hoe al het leven als cel in het water begonnen is. Hun God blies in een hoopje klei, en ziedaar, de man stond in volwassen vorm op de wereld. De vrouw was duidelijk van tweede orde, daarvoor was een mannelijke rib nodig. En later kreeg hun Heer spijt van Zijn schepping, want wegens het eten van de verboden vruchten werden Adam en Eva uit het paradijs geworpen. Dat de mens zelf zijn harmonie met het leven heeft verbroken door een ander mens te vermoorden, zoals het artikel 'harmonie' belicht, was hun niet bekend.

Schemerland

Toch werden de Bijbelschrijvers voor hun taak geboren, net als Mozes en de profeten. Allen reïncarneerden ze op aarde vanuit het 'schemerland', een geestelijke wereld in het hiernamaals waarin het bewustzijn van de bewoners begint te ontwaken. Ze hadden allen ervaren dat het sterven slechts een overgang was, en die geestelijke wetenschap wilden ze op aarde brengen.

Tijdens die missie werden ze geïnspireerd door de meesters van de Universiteit van Christus, maar het doorgeven van de geestelijke kennis werd beperkt door het toenmalige wereldbeeld. De Bijbelschrijvers waren niet helderziend of helderhorend, ze konden hun inspirators niet zien of horen. De meesters konden alleen werken van gevoel tot gevoel. Zij moesten zich aanpassen aan het gevoelsleven van de schrijvers. De echte werkelijkheid zoals de meesters die hadden leren kennen, konden ze niet doorgeven omdat die door de schrijvers niet gevoeld of begrepen kon worden in die tijd.

Angst was nodig om zelfbeheersing te ontwikkelen

De meesters kenden deze beperking, en ze wisten wat ze daarbinnen konden bereiken. Vanuit het Al waar Christus leeft, hadden zij vernomen wat ze konden doen. De mens op aarde moest een geloof in de machtige God ontvangen, zodat ze hun eigen willen ondergeschikt zouden maken aan de

wil van de Heer. Het enige gevoel in de aardse mens dat hiervoor gebruikt kon worden, was angst. Alleen uit angst om gestraft te worden, zouden zij hun daden ombuigen volgens de tien geboden van God.

Als zij doorgingen om hun medemens te verkrachten en te vermoorden, zouden zij gestraft worden door de Heer. En de strafmaat was aanzienlijk: ze zouden voor eeuwen veroordeeld worden. In het hiernamaals zouden ze zich innerlijk gepijnigd voelen door het vuur van hun eigen hartstocht. Wanneer ze zich op aarde niet leerden te beheersen, konden ze na hun dood geen lichtvol hemelrijk van God binnentreden.

Alleen de angst om ontzettend gestraft te worden en eeuwen te lijden, was krachtig genoeg om zelfbeheersing te ontwikkelen op aarde. De meesters wilden het lijden op aarde verminderen, en alleen het beeld van een strafende almachtige God kon de mens op aarde de noodzakelijke eerste stap laten zetten om zijn eigen geweld te beheersen en het moorden te verminderen.

Met het vertolken van deze gevoelens gaven de meesters een geestelijke werkelijkheid door die begrepen kon worden door de toenmalige mens op aarde. De meesters hadden immers zelf ervaren dat zij door het geweld dat zij in hun levens op aarde anderen hadden toegebracht, in het hiernamaals in een duisternis terecht kwamen. In die duisternis hadden ze in hun gevoel vele eeuwen de kwalijke gevolgen van hun duistere handelingen op aarde moeten ondergaan, voordat zij zich een lichtsfeer hadden verworven.

Erbij schrijven is zoals roddelen

Maar bij deze geestelijke werkelijkheid bleef het niet. Het ‘branden in gevoel’ was te ijl voor het aardse denken, de Bijbelschrijvers wilden dit aanschouwelijker maken. Want op aarde kende men alleen het branden door het vuur, en zo kwam er ook vuur in het hiernamaals terecht. En eeuwen was heel lang voor de mens die niet verder dan één aards leventje keek, dus dat werd uiteindelijk ‘eeuwenlang’ en ‘voor eeuwig’.

De verhaaltjes werden ook sterker naarmate ze doorverteld werden. De ene mens deed er brandend vuur bij, de andere liet de tijdsduur langer worden, en hierdoor kreeg de vertelling meer aardse zeggingskracht. Zo ontstond het beeld van het eeuwig branden in het hellevuur, waartoe elke zondige ongelovige onverbiddelijk door de almachtige God veroordeeld werd.

De meesters zagen dat de angst ontspoorde en onwerkelijke geloofsbeelden bouwde. Zij konden dit proces niet stoppen, net zomin als alle andere roddel op aarde die van een klein menselijk vergrijp een afgrijpselijke misdaad kan maken. Telkens wanneer de verhalen doorverteld en overgeschreven werden, dikte men de onwerkelijkheid aan. Uiteindelijk produceerde het een Bijbel vol onwaarheden.

Als gevolg van de angst gingen wel steeds meer mensen op aarde zich van geweld afkeren. Het beeld van de straffende God werkte, meer mensen temden hun hardheid en begonnen te werken aan vrede onder elkaar. Hierdoor zou ooit de wereldvrede binnen bereik komen.

Bijbelschrijvers nu

De Bijbelschrijvers schreven voor de mensen uit hun tijd. Dat hun vertelsels door miljoenen nu nog worden geloofd als ‘de waarheid’, getuigt van de angst die groteske vormen heeft aangenomen in de loop der eeuwen en het feit dat vele mensen nog niet tot een zelfstandig oordeel zijn gekomen.

Toen de Bijbelschrijvers na hun laatste leven op aarde naar het hiernamaals overgingen, kwamen zij niet terecht in hun beloofde paradijs. Zij moesten zich de geestelijke werkelijkheid van de eerste lichtsfeer nog eigen maken, want ze leefden nog in de onwaarheden die ze beschreven en aangedikt hadden.

Naderhand merkten ze dat hun ontwikkeling in het hiernamaals werd tegengehouden door wat ze op aarde hadden gebracht. Doordat steeds meer mensen op aarde gingen geloven in de onwaarheden die in de Bijbel waren geslopen, kluisterde dit de Bijbelschrijvers vast aan de aarde. Zij konden zich opwerken naar de derde en vierde lichtsfeer, maar hoger kunnen ze niet evolueren, zolang er op aarde of in het hiernamaals nog mensen zijn die door de Bijbel in onwerkelijkheid geloven en leven.

Directe-stemapparaat

Het artikel ‘God’ licht toe dat de eeuwigdurende verdoemenis in een brandende hel en de god van haat uit het Oude Testament behoren tot de ergste onwaarheden in de Bijbel. Het artikel ‘kerkelijke vertelsels’ licht nog andere verzinsels toe. Al de onwaarheden uit de Bijbel zullen pas van de aardbodem verdwijnen wanneer de meesters door alle mensen worden aanvaard die nu nog de Bijbel vasthouden als de enige waarheid.

Maar dat zal pas gebeuren als het woord van de meesters niet meer vervormd wordt. De meeste mensen op aarde zullen de boodschap van de meesters pas kunnen aanvaarden als die door een technisch apparaat wordt doorgegeven, en niet door een menselijk medium. Daarom zullen de Bijbelschrijvers pas uit hun benarde situatie bevrijd kunnen worden, wanneer de meesters rechtstreeks tot de aardse mens kunnen spreken door het directe-stemapparaat. Zoals het artikel ‘directe-stemapparaat’ toelicht, zal dit technisch instrument elke twijfel aan vervorming wegnemen, waardoor iedereen op aarde het geloof kan omzetten in het werkelijke weten.

114. God

Het woord 'God' is op aarde gebracht om al het leven in de kosmos te omvatten dat Christus in miljoenen werelden heeft leren kennen.

Meester Zelandus gaf de volgende toelichting bij dit schilderij: 'U zou aanstonds dit werk 'God' kunnen noemen. Al het leven is daarin aanwezig. De edelgesteenten die u zult zien, zijn karaktertrekken van de mens die de waarheid, de rechtvaardigheid, de harmonie ten opzichte van Moeder Natuur en de ruimte heeft overwonnen en zich hierna eigen heeft kunnen maken.'

Liefde in plaats van haat

Het artikel 'Mozes en de profeten' beschrijft hoe de profeten God leerden kennen als hun machtige beschermheer. Wanneer zij Gods geboden opvolgden, beschermde Hij hen tegen de aanvallen van vijandige stammen. Maar wie zich bezondigde aan willekeurig moorden, stelen en bedriegen, werd door de Heer gestraft met de eeuwige verdoemenis na de dood.

Het artikel 'Bijbelschrijvers' licht toe hoe de schrijvers van de Bijbel het straffen door God alsmaar groter maakten. Wanneer bijvoorbeeld de profeet Elisa door een groep kinderen werd uitgescholden voor 'kale kop', liet God een paar beren uit het bos halen om tweeëntwintig kinderen te verscheuren. In de Bijbel is deze beschrijving te lezen in 2 Koningen 2:23-25.

Een ander voorbeeld is waar God als massamoordenaar bijna alle mensen op aarde vernietigde door de zondvloed (Genesis 6:7), omdat Hij in hen teleurgesteld was en spijt had dat Hij hen gemaakt had. Alleen Noach en de zijnen werden gespaard, omdat die naar Gods geboden leefden. De Bijbelschrijvers wisten niet dat het grootste gedeelte van de continenten niet overspoeld werd, en dat miljoenen mensen hier geen last van hebben gehad. Zij wisten evenmin dat de overstromingen een gevolg waren van de natuurlijke ontwikkeling van Moeder Aarde en dat dit niets met een straffende god te maken had.

Christus daarentegen sprak over God als een Vader van Liefde. Hij zei: 'Wie het zwaard opneemt, zal door het zwaard vergaan.' Dit is geen evangelie van strijd en haat, maar van liefde. Hij vatte zijn boodschap samen met: 'Heb elkander lief.'

Christus wilde de god van wraak en verdoemenis afschaffen, omdat Hij wist dat die god niet bestond. Hij zag dat de Bijbelschrijvers niet het woord van God hadden vertolkt, maar hun eigen beperkte bewustzijn. Maar de wereld aanvaardde deze boodschap van liefde niet, en men vermoordde Christus om de oude god van het Oude Testament te kunnen behouden.

Christus in het Al

Christus was de enige mens op aarde die exact wist wat er waar en niet waar was van alles wat over God gezegd werd. Voordat Christus naar de aarde kwam om zijn boodschap van liefde te brengen, had Hij God immers leren kennen als het Leven.

Het artikel 'de Universiteit van Christus' licht toe dat Christus toen als ziel al heel oud was, omdat Hij behoorde tot de eerste zielen die in de ruimte tot ontwaking kwamen. Hij had alle planeten beleefd, waarop Gods leven als mens, dier en plant tot groei was gekomen. Hij kende de hele kosmos en

was samen met de eerste zielen geëvolueerd tot de hoogste kosmische levensgraad, het Al. Daar aangekomen gingen ze op zoek naar God:

‘En nu gaan we even kijken’, zegt, die dan de Messias moet worden aanstonds, ‘nu gaan we eens kijken waar die vader, die moeder leeft. Waar is die God? We zijn vader, we zijn moeder; we zijn baring en schepping. Ik ben het, gij zijt het, miljoenen levens zijn er ontstaan. Maar waar is de stem, waar is de kracht, waar is het wezen dat ons heeft geschapen?’ Ze gaan op zoek naar God. Ze willen die bron, dat denken en voelen, dat willen ze beleven, daarmee willen ze één-zijn; met God. Wie is het? Maar ze ontmoeten geen wezen, alleen zichzelf. Ze zien geen vader die aan een tafel zit en zijn hamer laat weerklinken en zegt: ‘Kom nu maar eens bij mij, hebt gij mij niets te zeggen?’ die is er niet te zien.

Lezingen Deel 2 (L2.2718.2727)

Ze kwamen in gevoel tot eenheid met de bron waaruit ze ontstaan waren, de Albron:

Ze vallen neer en nu komen zij – wat zij reeds in de verschillende, de lagere levensgraden hebben beleefd – komen zij tot het goddelijke één-zijn met het Al, met de Albron. De Albron als vader en moeder, als licht, leven, liefde, ziel, geest, uitdijings-, verhardingswetten, spreekt: ‘Dit alles dat gij hebt beleefd’, dat komt in hen, ziet u, dat is het één-zijn, het geestelijke aanvoelen en beleven, ‘dat alles wat u hebt beleefd, dat ben ik, u bent ik. Mijn leven hebt u, ruimtelijk diep, maar ik ben geen gestalte. Ik heb mij door u gemanifesteerd. Ik ben dit alles. Gij vertegenwoordigt mij als stof, als licht, leven, liefde, liefde ... vader- en moederschap, maar liefde!’

Ja, daar staat de goddelijke mens in zijn Al. Hij ziet geen God als persoon. Hij ziet geen tafel waaraan een God een rechtvaardigheid zal spreken. Die rechtvaardigheid die leeft in henzelf, dat zijn zij, want ze hebben de onrechtvaardigheid en het afbreken overwonnen.

Lezingen Deel 2 (L2.2735.2744)

Toen Christus het Al bereikte, leefden de mensen op aarde nog in de prehistorie. Christus wilde een begin maken om die mensen tot een hoger gevoel en bewustzijn te brengen zodat zij het moorden achterwege zouden laten en hierdoor het lijden op aarde ooit zou kunnen ophouden. Maar omdat de aardse mens nog niet veel kon bevatten van geestelijke werkelijkheden, moest er begonnen worden met één concept, één woord:

Toen kwamen de meesters bijeen met de Christus, met de hoogste Mentor, de hoogst Bewuste in het goddelijke Al en zeiden: 'Hoe moeten wij dit alles omvatten? Hoe kunnen wij de mens opvangen door één woord zodat de mens ontzag krijgt voor dit Al, voor de miljoenen werelden die wij hebben beleefd en mochten overwinnen?'

Lezingen Deel 2 (L2.5565.5566)

Toen kreeg men op aarde dat ene woord:

Ja, in de Zevende Kosmische Graad, dat was Christus, en de Zijnen: 'Hoe moeten wij dit alles noemen?' En toen kreeg de aarde een naam, en die heette God.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.493.494)

Dat woord omvatte al het leven:

Daarvoor zei Christus: 'En nu naar de aarde terug om de eerste fundamente te leggen. De eerste fundamente hebben wij te leggen om die massa, die wilde, onbewuste massa te kunnen opvangen en voor dit alles te plaatsn.''

En toen heeft men het woord God beleefd. U kunt nu zeggen: het leven.

Lezingen Deel 2 (L2.5729.5732)

Pas in 1944 kon de Universiteit van Christus via Jozef Rulof aan de aarde doorgeven welke geestelijke realiteiten in het woord God lagen besloten:

De Albron ...

God als Moeder

God als Vader

God als Ziel

God als Leven

God als Geest

God als een Persoonlijkheid

God als Harmonische wetten

God als Stoffelijke wetten

God als Geestelijke wetten

God als het Uitdijende Heelal

God als Liefde

De Vonk Gods ...

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.23.35)

Onze godsvonk

Vanaf het moment dat de Bijbelschrijvers bedachten dat God mensen geschapen heeft, zijn velen aan dat mensbeeld gaan bouwen. Toen Christus in het Al kwam, was het begrip ‘mens’ nog niet bedacht. Hij voelde zich ook niet tot God teruggekeerd, want Hij was als ziel tijdens zijn lange evolutieweg nooit van God weggeweest. Hij was zich alleen goddelijk bewust geworden van het leven dat zich door hem manifesteert.

In ‘De Kosmologie van Jozef Rulof’ spreken de meesters over onze godsvonk. Onze ziel is een vonk, een deeltje van God en de Albron. Hoe meer liefde we voelen en geven aan al het leven van God, hoe bewuster we gaan voelen welke aspecten in onze godsvonk besloten liggen.

In het Al komt elke ziel uiteindelijk tot het besef dat zij alle aspecten van God zelf beleeft. Dan heeft zij het menselijke denken al lang achter zich gelaten en voelt zij dat ze altijd alleen een deeltje van God en de Albron als Almoeder is geweest:

Wat beleeft de „Almoeder” nu? Wat beleeft God? De „Almoeder” én God beleven Zichzelf! Wij hebben dus het menselijke bestaan en het dierlijke volkomen uit te schakelen. En dat wil zeggen, dat God geen mensen noch dieren, noch bloem en plantenleven heeft geschapen, doch zichzelf!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.6654.6658)

115. De eerste priester-magiër

In China leefde de eerste priester-magiër die onder inspiratie van de Universiteit van Christus tot het metafysische onderzoek van het leven kwam.

De metafysica ontkiemde in China

De meesters van de Universiteit van Christus hebben niet alleen tot Mozes en de profeten gesproken, ze hebben de mens op aarde ook geïnspireerd om tot metafysisch onderzoek van zijn eigen leven te komen. De eerste mens die hiervoor te bereiken was, leefde in China. Daar begon een priester zich af te vragen: ‘Wat is het leven? Wat is slaap? Is dat geen tijd verknoeien?’

Het innerlijke leven van zijn hand

Hij vraagt zich af of hij ook een deel van zijn lichaam in slaap kan brengen terwijl hijzelf wakker blijft. Hij concentreert zich en slaagt erin zijn hand te laten slapen door het gevoel eruit te halen. Hiermee blijft hij doorgaan totdat hij in staat is om zijn lichaam te doorsteken zonder pijn te voelen.

Hierdoor beseft de priester dat hij het zelf is die zijn hand van leven en gevoel voorziet, en dat hij dat gevoel ook kan terugtrekken. Dit is voor hem zo merkwaardig dat in hem het verlangen ontwaakt om zijn hele lichaam uit te schakelen. Dat zou namelijk betekenen dat hij iets anders was dan zijn lichaam en dat hij wellicht meer zou zijn dan datgene wat doodgaat.

De priester is eerst wekenlang bezig met zijn hand en volgt het leven dat dit lichaamsdeel tot werking brengt. Dat leven is een soort innerlijke hand die de fysieke hand bezielt. Wanneer hij zijn innerlijke hand uit zijn fysieke hand terugtrekt, voelt hij dat die innerlijke hand niet oplost maar ergens anders naartoe gaat. Hij voelt dat hij die bijvoorbeeld in zijn schouder kan plaatsen. Wanneer hij zijn innerlijke hand terug laat indalen in zijn fysieke hand, ontspant die omdat die het eigen leven terugkrijgt.

Het lukt hem om zijn innerlijke hand nog sterker terug te trekken, totdat zijn fysieke hand zelfs begint af te sterven. Hierdoor beseft hij dat hij minstens een beetje gevoel in een stoffelijk lichaamsdeel moet achterlaten, zodat het niet definitief doodgaat.

Waarnaartoe verplaatsen?

Omdat het daglicht hem in zijn concentratie hindert, sluit de priester zich in een donker vertrek op. Hij wil immers onderzoeken of hij verder dan zijn hand kan gaan en ook zijn armen en benen volledig gevoelloos kan maken. Hij komt zover dat hij zijn armen en benen kan doorsteken, zonder dat hij pijn voelt en zonder dat er bloed vloeit.

Dan vraagt hij zich af of hij ook zijn innerlijke organen zoals maag en nieren kan overheersen. Hij verbaast er zich over dat hij zo goed kan denken en dat hij telkens nieuwe gedachten krijgt. Urenlang stelt hij zichzelf vragen en geeft hij zich tevens antwoord. Soms weet hij plotseling een oplossing, alsof een ander hem die gedachten heeft geschonken.

Wanneer hij het leven uit zijn benen haalt, krijgt hij een ontzettende honger. Hij concentreert zich op zijn maag en voelt dat hij zijn innerlijke benen daarnaartoe heeft verplaatst. Zijn maag kan de dubbele levenskracht niet verwerken en hierdoor krijgt hij die enorme honger. Maar waar moet hij zijn innerlijke benen dan laten? Hij probeert het in zijn hoofd, maar daar wordt

hij duizelig van en krijgt barstende hoofdpijn en een bloedneus.

Buiten het lichaam

Om beter te kunnen nadenken, maakt de priester in gedachten een korte wandeling. Plotseling voelt hij de oplossing: zijn innerlijke benen moeten ook gaan wandelen en buiten zijn lichaam gebracht worden. Hij krijgt dat voor elkaar en kan die innerlijke benen zelfs buiten het lichaam aansturen met zijn wil. Hij laat ze buiten zijn stoffelijke lichaam lopen en dansen.

Totdat ze beetgepakt worden en eraan getrokken wordt. Hij voelt duidelijk dat andere handen op zijn innerlijke benen worden gezet alsof iemand zijn benen wil afpakken. Hij krijgt een ontzettende pijn en trekt zijn innerlijke benen in zijn lichaam terug. Wat voor een merkwaardig verschijnsel leert hij nu weer kennen?

Iets vastpakken en eraan trekken, dat kan alleen een mens. Zijn er mensen in de ruimte buiten zijn lichaam? Zou men in die wereld dan van zijn innerlijke benen afweten? Nogmaals probeert hij het en zijn innerlijke benen

'Dat leven is een soort innerlijke hand die de fysieke hand bezielt.' (foto: Kirlian fotografie)

worden ook nu weer vastgepakt en weggesleept. Hij moet vechten om ze terug te winnen en ze uit die andere handen te rukken.

Anderen

Om dit verschijnsel te onderzoeken laat hij zijn innerlijke benen nogmaals buiten zijn lichaam dansen. Wanneer ze weer vastgepakt worden, trekt hij ze snel terug, maar deze keer kijkt hij astraal naar het wezen dat op zijn benen loert. Hierdoor ziet hij niet één, maar tientallen mensen. Zijn die daar eerder dan hij en is hij niet de eerste om deze ruimte te onderzoeken?

Wekenlang denkt hij na over dit verschijnsel. Als daar mensen zijn, moet daar ook een wereld zijn waarin die mensen leven. Zijn innerlijke benen behoren bij die wereld, anders kunnen ze daar niet beetgepakt worden. Dus zijn innerlijke leven behoort tot een andere wereld dan de stoffelijke! Hoe kan hij die wereld verder onderzoeken?

Naar de innerlijke wereld

Hij voelt dat hijzelf naar die wereld toe moet gaan, zijn benen alleen zijn niet genoeg. Hij moet daar rond kunnen kijken en wandelen. Als hij dat probeert dan komt hij een probleem tegen, want hoe meer hij van zijn innerlijk leven naar die wereld laat overgaan, hoe meer slaap hij krijgt in de stoffelijke wereld.

Wanneer zijn denkvermogen naar die andere ruimte overgaat, valt hij op aarde in slaap. Dat kan hij niet weerstaan, hij kan niet in beide ruimten tegelijk denken. Hij besluit om voldoende leven in zijn stoffelijke lichaam achter te laten zodat het niet afsterft, en de rest van zijn gevoel over te brengen naar die andere wereld. Hierdoor kan hij in die andere wereld waarnemen. En zie, niet alleen zijn benen krijgen daar nu gestalte. Ook zijn romp komt op zijn benen, zijn hoofd erbij, en als innerlijk mens staat hij nu buiten zijn stoffelijke lichaam dat in slaap ligt. Maar dan gaat er een ontzettende schok door hem heen.

Bezeten

Zijn aardse lichaam komt in beweging zonder dat hij dat zelf aanstuurt. Hij concentreert zich op zijn lichaam en probeert dat weer onder controle te krijgen, maar moet ervaren dat een ander wezen hiervan bezit heeft genomen. Er ontstaat een hevig gevecht, maar die ander is sterker en overheerst nu zijn stoffelijke lichaam. Terwijl de priester in de nieuwe wereld vertoefde, was die andere persoon in zijn stoffelijke lichaam afgedaald en had zich er

één mee gemaakt.

De priester verliest het gevecht en zit nu gevangen in de diepere graden van slaap waarin hij was afgedaald. Die diepere graden kunnen ook het onderbewustzijn genoemd worden, onderscheiden van het dagbewustzijn waarmee men op aarde wakker is en het stoffelijke leven beleeft. Hij kan in zijn stoffelijke lichaam de lichtste drie graden van slaap en het dagbewustzijn niet meer bereiken, want die worden nu door de andere persoon ingenomen. Die heeft het lichaam stevig onder controle, hij wil het gebruiken voor eten en drinken en seksualiteit. Hij eet voor vier mensen tegelijk en leeft zich uit in seksueel genot.

De priester zit nu gevangen in zijn eigen lichaam. Door enkele karaktereigenschappen heeft hij afstemming op de duistere persoonlijkheid die zijn lichaam in bezit heeft, en hierdoor kon hij bezeten raken. Hij beleeft nu alles mee wat de andere mens met zijn lichaam doet.

Er zich vrij van denken

De priester zoekt nu een weg om toch zelf te kunnen blijven denken, want zijn dagbewustzijn wordt gevuld met de gedachten van een ander. Hij ervaart dat hij door te walgen van die gedachten er losser van komt en beseft dat hij dus ijler moet gaan denken, buiten de hartstocht om. Die ander voelt zijn ijlere gedachten immers niet.

De priester-magiër leert een tegenkracht op te bouwen, een tweede ik, vanuit het onderbewustzijn. Hij leert zichzelf te blijven onder het meebeleven van de hartstochtelijke gedragingen van de ander. Hij volgt die ander en neemt alles waar, maar wacht op een gunstig ogenblik om te ontsnappen.

Zijn lichaam krijgt dorst, de ander moet voor water zorgen. Langzaam en voorzichtig daalt die een helling af op weg naar drinkbaar water. De priester doet alsof hij ingeslapen is, zodat hij niet gevoeld wordt. Maar ondertussen voelt hij dat rechts van zijn lichaam het bruisende water ligt, waarvoor de ander angstig is.

Dit is de kans! De priester flitst op tot het dagbewustzijn, overheerst dit slechts enkele seconden, neemt waar hoe de omgeving is en springt. Het water neemt hen op, het ontzettende gebrul van de ander zinkt mee onder water, en de dood volgt. De aura's scheuren vaneen, het fluïdekoord breekt en de priester komt vrij.

Inspiratie

De meesters volgen deze ziel, ze brengen de occulte wetten door dit leven naar de aarde, waardoor uiteindelijk het contact tussen de aarde en het

hiernamaals gestalte zal krijgen. In dat ene leven zijn er grote vorderingen bereikt, maar ze wisten van tevoren dat de priester zou bezwijken, omdat hij zich de kennis van deze verschijnselen nog moet eigen maken.

Op eigen krachten moet hij zover komen, zodat het uiteindelijk zijn eigen bezit wordt. Wel wordt hij geïnspireerd door de meesters met telkens nieuwe gedachten, zodat hij verder komt in zijn denken. Stap voor stap zal de priester zo de astrale werelden veroveren. Daarvoor is een nieuw leven nodig, dat hij twintig jaar na zijn sprong in het water weer kan beginnen.

Reïncarnatie

De priester-magiër wordt opnieuw geboren in de buurt van de tempel die door zijn volgelingen is opgericht. Wanneer hij zes jaar oud is, manifesteren de opgedane ervaringen uit zijn vorige leven zich in zijn dagbewustzijn en is hij alweer in staat om vanuit dit vorige bewustzijn te voelen en denken.

Hij doorsteekt zichzelf, en laat anderen zien dat er geen bloed vloeit. Hij laat steeds meer van zich horen, en spoedig komen de priesters van zijn tempel hem halen. Op vijftienjarige leeftijd is hij reeds een volleerd priester, want zijn ziel heeft door het sterven het bewustzijn niet afgelegd. Hij begrijpt dan tot waar hij in zijn vorige leven is geraakt, en kan nu aan zijn medepriesters die verschijnselen verklaren.

Wanneer zijn lichaam volgroeid is, kan hij zijn studie voortzetten. Hij komt zover dat hij een vogel in de vlucht tot zich kan roepen en geheel aan zijn sterke wil kan laten gehoorzamen. Dan sluit de priester zich weer in duisternis op, en gaat verder waar hij gebleven was.

Astrale ontwaking

Van de dood heeft hij niets gevoeld, de dood blijkt geen belemmering voor het verderzetten van zijn studie. Het lijkt alsof hij slechts een tijdlang geslapen heeft. Hij krijgt nu gedachten om het anders te doen. Ditmaal stelt hij zich in op het centrum van zijn lichaam, op de zonnevlucht, in plaats van op elk orgaan afzonderlijk.

De priester voelt dat dit energiecentrum alle organen voedt. Van daaruit trekt hij nu het leven van al zijn lichamelijke organen in zich op, waardoor het lichaam in slaap valt. Maar hijzelf als persoonlijkheid blijft zich bewust van zijn voelen en denken, ook in de diepere graden van slaap. Hij gaat nu echter niet uit zijn lichaam, omdat hij weet dat er dan gevaar dreigt.

Vanuit de diepte van zijn slaap stelt hij zich op zijn stemorganen in en slaagt erin die tot werking te brengen. Zo kan hij aan zijn leerlingen vertellen wat hij beleeft, terwijl hij toch in een diepe slaap blijft. In zijn nieuwe

toestand concentreert hij zich op het zien, en zo leert hij zien buiten zijn stoffelijke ogen om. Hij heeft nu het astrale waarnemen bereikt en ziet de omgeving zonder zijn stoffelijke ogen te openen.

Hierdoor beseft hij dat hij als persoonlijkheid het is die ziet, en niet zijn stoffelijke lichaam. Op dit moment ziet hij vanuit de diepe slaap, en als hij op aarde in dagbewustzijn wakker is dan gebruikt hij zijn stoffelijke ogen. Als hij zijn innerlijke ogen gebruikt, ziet hij zijn innerlijke lichaam als een ijle gestalte die dezelfde vorm heeft als zijn stoffelijke gestalte. Hij beseft dat hij met zijn innerlijke lichaam het stoffelijke lichaam aanstuurt wanneer dat in het dagelijkse leven moet handelen.

De trance

De priester-magiër bouwt nu aan de trance. Hij leert het daglicht te overwinnen zodat hij niet meer in de duisternis hoeft te verblijven. Nu zet hij zijn studie verder te midden van zijn leerlingen die om hem heen zitten. Van tijd tot tijd bezielt hij zijn spreekorganen en geeft hun zijn nieuwe inzichten door.

Hij stelt zich op de graden van slaap in. Het is alsof iemand hem bij zijn hand neemt en verder brengt, een zacht strelend gevoel komt in zijn leven. Hij voelt nu bewust dat hij geholpen wordt. Indien de priester-magiër alles alleen had moeten verwerven, waren er honderden levens voor deze studie nodig geweest. Door de hulp van een geestelijke meester kan hij in twee levens tot deze diepte komen. Telkens krijgt hij nieuwe gedachten van de meester, zodat hij weet in welke richting hij kan voortwerken.

Hij zakt dieper in slaap en voelt dat hij de dood nadert. Verdergaan kan nu niet, want dan zou het stoffelijke lichaam afsterven. Hij kan nu zijn stoffelijke lichaam astraal voeden, zodat het geen stoffelijk voedsel of adem meer nodig heeft. Om dat te bewijzen vraagt hij aan zijn leerlingen om hem te begraven. Ze maken een kist, leggen zijn slapende lichaam erin, en begraven de kist onder de grond.

Na vier dagen graven ze hem weer op, en zien aan zijn gelaatskleur dat het lichaam nog niet gestorven is. Langzaam brengt hij zijn bewustzijn uit de diepe slaap en keert hij tot het dagbewustzijn terug. Hij neemt wat vruchtensap, om vervolgens zijn studie voor te zetten.

Uittreding

De priester heeft nu de slaap en het stoffelijke lichaam overwonnen, en richt zich op de astrale wereld. Hij wil weten wat dat innerlijke lichaam is dat hij heeft leren kennen, en in welke ruimte dit leeft. Hij leert zijn gedachtekracht splitsen, zodat hij kan uittreden en tegelijk zijn lichaam kan blijven

voeden.

Hij kan zich nu vrij bewegen in de astrale wereld, maar die blijft duister. Zijn gevoelsgraad is nog laag, hij heeft zich nog geen lichtsfeer eigen gemaakt. Hij denkt nog alleen voor zichzelf, is nog niet dienstbaar aan een ander mens en kent nog geen hogere liefde. Hij is alleen voor zichzelf aan het studeren.

Het astrale gevaar

Wanneer hij een wandeling maakt in de astrale duisternis staat hij plots voor het astrale gevaar. Daar voor zich neemt hij astrale mensen waar, honderden komen er op hem af. Ze omsingelen hem, vallen hem aan en knijpen zijn keel dicht. Hij roept om hulp, maar die kan niet komen, omdat hij door zijn gevoelsgraad op deze duistere wereld is afgestemd.

Op aarde maken zijn leerlingen zijn sterven mee. Ze horen hem om hulp roepen, maar kunnen geen hand uitsteken. Opnieuw heeft de priester-magier zijn stoffelijke lichaam verloren. Ditmaal niet door bezetenheid, maar doordat de voeding van zijn lichaam afgeknepen werd door het astrale geweld waartegen hij zich nog niet heeft leren wapenen.

Wat had hij moeten doen? Als hij zich flitsend snel in zijn stoffelijke lichaam had teruggetrokken, dan was hij in hun handen opgelost. Maar tijdens de aanval dacht hij geen seconde meer aan zijn stoffelijke lichaam. Hierdoor konden ze hem astraal wurgen en dat verbrak het fluïdekoord. Door deze ervaringen leerde hij dat hij tussen leven en dood anders zal moeten gaan handelen om het fysieke lichaam te kunnen behouden.

Het oude Egypte

In volgende levens maakte hij zich een hogere gevoelsgraad eigen door andere mensen te dienen en lief te hebben. Daarna kwam hij terug naar de aarde om zijn studie voort te zetten, en werd het grootste medium van het oude Egypte. In dat leven kon hij deze studie volkomen afmaken.

Hij werd daar aanvaard en bemind als een godheid, de enige die in die tijd kon uittreden en toch zijn fysieke lichaam behouden. Al de andere priesters bezweken, zoals ook hij het in vorige levens had moeten aanvaarden. Hij bracht de metafysische kennis van het oude Egypte tot op het hoogste niveau, zoals het artikel 'het oude Egypte' toelicht.

116. Het oude Egypte

In de bloeiperiode van de mystieke tempels in het oude Egypte heeft de Universiteit van Christus machtige metafysische wijsheid kunnen doorgeven.

De tempel van Isis in het oude Egypte

De metafysische weg naast het geloof in God

Het oude Egypte heeft een grote bloeiperiode gekend met mystieke tempels en de bouw van de 'piramide van Gizeh'. In de tempels van Ra, Ré, Luxor en Isis onderzochten de priesters de wetten van leven en dood. Tijdens hun geestelijke uittredingen dachten ze machtige kennis te ontvangen van hun goden.

In werkelijkheid waren het de meesters van de Universiteit van Christus die door het inspireren van deze tempelpriesters het contact tussen de aarde en het hiernamaals gestalte gaven. Naast het brengen van een geloof in God door Mozes en de profeten bouwden de meesters in het oude Egypte aan de metafysische weg om ons een beeld te geven van onze kosmische ziel.

De meesters brachten het geloof als houvast voor de mens op aarde om zijn gevoelsgraad te verhogen. Maar ze wisten vooraf dat de mens er kerkelijke vertelsels van zou maken die tot dogma's zouden verzanden en daardoor niet meer tot hogere kennis konden leiden. Daarom inspireerden ze vele mensen die bereikbaar waren om aan de directe geestelijke bewustwording via de metafysische weg te beginnen. In het oude Egypte heeft die weg een hoogtepunt in de geschiedenis beleefd.

Tussen leven en dood

Door het boek 'Tussen Leven en Dood' ontving Jozef Rulof een beschrijving van het mystieke leven in de tempels van het oude Egypte. In dit boek wordt een vorig leven van Jozef als tempelpriester Dectar beschreven, die bijna vierduizend jaar geleden leerling-priesters opleidde.

Hij leerde hun hoe ze hun gedachten konden onderwerpen aan hun strenge wil om geen speelbal te worden van de gedachten van een ander. Hun gedachten mochten alleen vertolken wat ze werkelijk waarnamen door een directe gevoelsverbinding met het leven, want in de tempels werden geen eigen fantasieën geduld.

Onfeilbare genezers

Dectar was een groot genezer. In het oude Egypte zuiverden de priesters een wond met kruiden en genazen ze ziekten door hun concentratie en het geven van hun levensaura. Ze legden hun wil op aan ziekten, net zoals ze hun wil konden opleggen aan een vogel in de vlucht. Ze dwongen het zieke lichaamsdeel aan de harmonische werking van het geheel deel te nemen, of stelden het tijdelijk buiten werking om te genezen.

Minstens dertig jaar duurde de tempelstudie, en dan waren de priesters ook genezers. Ze brachten zelfs operaties tot stand waarbij ze gezwollen in korte tijd onder het schedeldak verwijderden, alsof ze de kunde en kennis van de huidige tijd bezaten.

Achter de godin van steen

De priesters traden uit hun lichaam, van het hiernamaals wisten ze echter heel weinig. Ze dachten de wijsheid te krijgen van de godin van de tempel. Maar achter die godin leefden de meesters, die op deze wijze de wijsheid doorgaven dat er geen dood was en dat de ziel reïncarneerde.

Voor de Egyptenaren was zelfs een stuk steen al een godheid. Ze aanbaden vele goden en begrepen dat alles een deel van God was, maar ze bleven

vastzitten aan de stoffelijke vorm omdat hun gevoelsgraad nog afgestemd was op de materie.

Amenhotep

Er waren honderden priesters, maar slechts eens in de honderd jaar werd er een priester geboren die genoeg gevoel had om bij een uittreding ook bewust nieuwe wijsheid te kunnen doorgeven aan de tempel. Die priester werd de 'Groot Gevleugelde' genoemd, omdat hij zich in het astrale leven kon verplaatsen als een vogel.

Een priester kon die hoogte slechts bereiken indien hij in vorige levens al aanzienlijke kennis van de occulte wetten had verworven. Zo beschrijft het artikel 'de eerste priester-magiër' twee vorige levens van de Groot Gevleugelde Amenhotep. Toen hij in het oude Egypte reïncarneerde, bracht hij daar de hoogste wijsheid voor die tijd en kon hij zijn metafysische studie afmaken.

Bloeiperiode

Wanneer een Groot Gevleugelde geboren werd, kwam de tempel tot bloei. De priester trad uit zijn lichaam en werd in het hiernamaals opgewacht door een meester van het licht. Die verklaarde de priester de wereld waarin hij terecht kwam. De priester sprak dan tijdens de uittreding tot de aanzittende medepriesters en gaf hen door wat hij ontving. Op aarde werd die wijsheid opgetekend en in hiërogliefen vastgelegd.

Soms zorgden de meesters niet alleen voor wijsheid, maar brachten ze ook fysische verschijnselen tot stand zoals de directe stem. Dan hoorden de aanzittenden een stem buiten het medium om. De meesters lieten de aanzittenden zo horen hoe het astrale leven zich kon verstoffelijken.

De ontvangen wijsheid werd gesymboliseerd in hiërogliefen. Hierdoor werd de kennis voor oningewijden onbegrijpelijk gemaakt en zo voor ont-heiliging behoed. Vele priesters waren teken- of schildermedium en konden voor het maken van hiërogliefen geïnspireerd worden.

Tuchtmaatregelen tegen fantasie

Er leefden maar enkele grote mediums in die tijd, de rest kon die hoogte niet bereiken. Elke priester hoopte echter een Groot Gevleugelde te worden, omdat die als een godheid vereerd werd. De wens is de vader van de gedachte, en hierdoor gingen vele priesters verder dan ze aan werkelijkheid waarnamen. Ze fantaseerden dat het een lieve lust was.

De hogepriesters stelden tuchtmaatregelen in om die verbeelding te be-

teugelen. Wanneer een priester op fantasie betrapt werd, kreeg hij een kastijding. Bij ernstige overtredingen was er geen pardon meer, en moest de priester zijn gaven bewijzen door het gevecht met wilde dieren aan te gaan. Als hij het dier niet onder controle kreeg, bleek hij niet voldoende gaven te bezitten, wat hij met de dood moest bekopen.

De hogepriesters volgden op astrale wijze alle leerling-priesters, zelfs wanneer die sliepen, om vast te stellen of de wetten van de tempel overtreden werden. De hogepriesters konden zien wat alle priesters gevoeld en gedacht hadden, en velen vielen zo door de mand. De strenge tucht heeft meegewerkt aan de opbouw van de tempel, door in de bloeiperiode de ongebreidelde fantasie buiten de deuren te houden.

Het verval van de tempels

Maar vele priesters waren niet opgewassen tegen de spanning van het templeven. Ze zochten naar middelen om hun leven te vergemakkelijken en aan de astrale discipline te ontkomen. De hulp die hiervoor nodig was, trokken zij zelf aan. In de duistere sferen van het hiernamaals leefden ondertussen voldoende priesters die hun fantasie met de dood hadden moeten bekopen.

Vooraf in de perioden dat er geen Groot Gevleugelde in de tempel was, kregen deze duistere krachten hun kans. De zittingen van de hogepriesters gingen door, al was het maar om te horen wanneer de volgende Groot Gevleugelde geboren zou worden. Maar ondertussen beproefden vele priesters hun kans, en fantaseerden ze in uitgetreden toestand de geweldige wijsheid die hen groot zou maken.

Doordat deze priesters geholpen werden door hun duistere soortgenoten in het hiernamaals, konden ze machtige verschijnselen tot stand brengen. Hierdoor gingen zelfs de hogepriesters twijfelen. Onder het mom van een heilig eenzijn om de Groot Gevleugelde aan te trekken, beleefden priesters het lichamelijke eenzijn met uitverkoren priesteressen. De duistere priesters in het leven na de dood werkten hier graag aan mee, omdat ze op die wijze hun hartstocht konden uitleven. Vele priesters werden door hen bezeten, en de duisternis in de tempel nam toe.

Zwarte magie

Toen ook de hogepriesters de duisternis niet meer konden beteugelen, werd de witte magie zwart. De meesters van het licht trokken zich terug, omdat ze deze duisternis niet wilden steunen. Op dat moment kregen de priesters alleen nog 'hulp' van de duistere priesters in het hiernamaals, en die konden zich nu volop uitleven in hartstocht en geweld.

Terwijl de priesters op aarde vroeger hun concentratie gebruikten om het stoffelijke lichaam te genezen, wenden ze nu hun magische krachten aan om het stoffelijke lichaam van hun tegenstanders te vernietigen. Zij konden op afstand doden door de levensadem van hun slachtoffer te vergiftigen of vitale organen te vernietigen.

Tenslotte overwonnen de priesters ook de farao, en heel Egypte was nu in hun macht. Een groot leger van duistere astrale priesters hielp hun materialisaties en dematerialisaties tot stand te brengen. Er werden stenen gegooid die uit het niets opdoemden, tafels en uiteindelijk halve tempels werden van hun zwaartekracht ontdaan en zweefden in de lucht.

Hiërogliefen in de tempel van Isis in het oude Egypte

Priesteressen werden stoffelijk en astraal verkracht, niemand was nog veilig voor de zwarte magie. Heel Egypte verviel in duisternis, en hun machtige cultuur doofde uit. De ene na de andere priester ging er zijn ondergang door tegemoet, en zo bleef er van de geestelijke gaven niets meer over.

Het halt van de gevoelsgraad

Elke tijd heeft zijn mogelijkheden en beperkingen. Toen de meesters hun wijsheid doorgaven aan de tempels van het oude Egypte, wisten ze dit vooraf. Ze maakten gebruik van de mogelijkheden van die tijd om datgene te schenken, wat de mens op dat moment kon verwerken.

De tempels ontvingen door de Groot Gevleugelde een wijsheid, die boven de gevoelsgraad van de meeste priesters lag. Het gevoelsleven van de meeste priesters en mensen uit het oude Egypte was nog afgestemd op het land van haat en hartstocht en geweld. Hierdoor zou na verloop van tijd wit, zwart worden.

Bovendien was de wijsheid die de meesters konden doorgeven beperkt door het bewustzijn van de Groot Gevleugelde, die op zijn beurt weer deel was van de tijdsgeest en de cultuur. Er waren nog vele goden die aanbeden werden, en de hogepriesters waren nog niet klaar om al het leven te dienen.

De erfenis van de tempellevens

In de bloeiperiode van de tempels konden heel wat priesters bouwen aan concentratie, innerlijke kracht en astrale wijsheid. Ze dienden niet alleen voor die tijd, maar ze namen die krachten ook mee naar hun volgende levens. Wanneer ze daarna hun gevoelsgraad verhoogd hadden, konden ze die krachten ten dienste stellen van de geestelijke bewustwording van de mensheid.

Daarom zien we in hun volgende reïncarnaties de grote priesters uit het oude Egypte terug, die zich dan manifesteren als Rudolf Steiner, Madame Blavatsky, Galileï, Socrates, Plato, Ramakrishna, Mary Baker-Eddy, enz. Zij brachten tijdens hun laatste leven op aarde wijsheid, wetenschappen en kunst, waartoe ook Bach, Beethoven, Mozart, Rembrandt en meester Alcar als Anthony van Dyck behoorden.

Zij dienden de Universiteit van Christus en droegen hun steentje bij om de mensheid naar een hogere gevoelsgraad en bewustzijn te stuwten. In de Eeuw van Christus werden zij opgevolgd door het laatste medium van de Universiteit, Jozef Rulof.

117. Piramide van Gizeh

De piramide van Gizeh symboliseert de stoffelijke, geestelijke en kosmische ontwikkeling van de ziel, de mensheid, Christus en het heelal.

Foto: de grote piramide van Cheops in Gizeh

Wie ontwierp en bouwde de piramide?

Het plan om de piramide van Gizeh te bouwen is ontworpen en uitgevoerd door de Universiteit van Christus. Verschillende meesters reïncarneerden op aarde en werden de wiskundigen, astronomen en architecten die de bouw op aarde leidden. Andere meesters werden de aardse priesters die de instructies voor de bouw uit de hoogste lichtsfere konden ontvangen. Alles werd op aarde geleid door de hogepriester, die hiervoor uit de zevende lichtsfere wedergeboren werd.

De hogepriester stond in direct contact met de farao, want voor de bouw waren héél veel mensen nodig omdat er geen geavanceerde machines of magische krachten werden gebruikt. Alles kwam tot stand door menselijke in-

spanning, met de eenvoudigste middelen om de stenen te verrollen, omhoog te hijsen en op de juiste positie te plaatsen. Heel Egypte hielp mee, iedereen had een taak in dit grote gebeuren.

Het is het enige moment in de geschiedenis van de mensheid dat vele meesters uit de hoogste lichtsferen op aarde reïncarneerden. Zij deden dat speciaal en alleen om de piramide te bouwen, een stenen tempel voor alle tijden, een uitnodiging om tot vragen te komen. Want hoe was het mogelijk om in die tijd zonder geavanceerde middelen en zonder de huidige wetenschap een dergelijk monumentaal bouwwerk te ontwerpen en te realiseren, waarbij elke ontzagwekkend zware steen tot op de millimeter nauwkeurig is neergezet? En waar is al die kennis dan gebleven die daarvoor nodig was, en vooral, waar kwam die kennis in die tijd al vandaan?

De verreikende betekenis

De meesters hebben in steen de kosmische evolutie van de ziel uitgebeeld. In de eerste plaats is de geboorte en het leven van Christus voorspeld. Daarnaast is ook de ontwikkeling van de mensheid en de kosmos uitgebeeld, en alle graden die het leven in haar kosmische ontwikkeling beleeft.

Elke steen heeft een eigen betekenis. Zo verwijzen de gangen in de piramide naar het innerlijke leven van de mens. De koningskamer symboliseert het Al, waar wij als ziel op weg naar zijn. De sfinx is ook verbonden met de piramide. Zij symboliseert het moederschap, vanuit het dierlijke naar het hogere gevoelsleven. Zij en de piramide als verdichte schepping vertegenwoordigen de basiskrachten van al het leven.

In de boeken van Jozef Rulof is de betekenis van de piramide slechts summier aangeraakt in het boek 'Het Ontstaan van het Heelal'. Op dat moment was Jozef als medium nog niet ver genoeg ontwikkeld om een verklaring op zielsniveau te geven. Later had dit wel gekund maar is dit niet gebeurd omdat de tijd daarvoor te kort was.

De duiding van de betekenis van de piramide zal pas in de komende eeuwen plaatsvinden. Telkens zullen er zielen geboren worden die een tipje van de sluier onthullen, net datgene wat op het denken van de mensheid op dat moment is afgestemd. Voor alle komende tijden staat daar het gebouw als een tempel die getuigt van de verziende blik van de meesters uit het Al, die de mens op aarde vanaf de oertijd inspireren en ondersteunen om het lijden op te lossen en het eeuwigdurende geluk te realiseren door geestelijke ontwikkeling en universele liefde.

118. Jezus Christus

De Universiteit van Christus onthult het Albewustzijn van Christus waarover in de Bijbel niets geschreven is.

Christus in het Al

Op aarde kent men vooral de Bijbelse Christus die in het Nieuwe Testament is beschreven. De artikelen 'Bijbelschrijvers' en 'apostelen' lichten toe dat de Bijbel geschreven werd door mensen die onderhevig waren aan hun eigen tijdsgeest. Het artikel 'kerkelijke vertelsels' ontleedt het beeld van de zwakke Christus dat zo ontstaan is.

Het artikel 'Universiteit van Christus' verklaart hoe Jozef Rulof en zijn meesters Christus heel anders hebben leren kennen. Het artikel 'onze kosmische ziel' geeft een overzicht van de artikelen over de kosmische weg van de Albron naar het Al, die Christus heeft afgelegd voordat hij de Messias werd.

Een smalle weg

Toen Christus vanuit het Al op aarde reïncarneerde, wist Hij wat hem te wachten stond. Mozes en de profeten hadden een smalle weg voor hem gebaad door de mensheid het geloof in één almachtige God te geven en de komst van de Messias te voorspellen. Daar kon Hij op voortbouwen, zodat Hij voor de wereld niet zomaar uit het niets kwam.

Maar Hij wist dat Hij bitter weinig van zijn Albewustzijn zou kunnen doorgeven, omdat de mensheid nog ingesteld stond op geweld en macht. Hijzelf leefde in de hoogste graad van liefde, maar op aarde beleefde de massa slechts eigenliefde.

Maria en Jozef

Maria en Jozef waren hierop een uitzondering, zij voelden reeds universele liefde. Dat was niet toevallig, zij waren voor hun taak wedergeboren. Zij reïncarneerden vanuit de eerste lichtsfeer van het hiernamaals om in hun harmonieus samenzijn de Albewuste te ontvangen. De artikelen 'ons hiernamaals' en 'onze reïncarnaties' geven een overzicht van de artikelen die de werelden van de menselijke ziel beschrijven.

Toen Christus zich instelde op deze twee mensen, werd Jozef geïnspireerd om zich aan Maria te geven. Man en vrouw kwamen tot lichamelijk éénzijn, zodat de ziel van Christus zich kon verbinden met een zaadcel en een eikel,

zoals elke wedergeboorte op aarde begint. Christus wist dat het moederschap en het vaderschap de basiskrachten van al het leven vertolkten, en Hij volgde hierin deze universele levensmogelijkheid.

In haar zwangerschap voelde Maria dat zij een heel bijzonder kind droeg. De meesters brachten haar in een toestand van helderhorendheid en helderziendheid om haar zo in woord en beeld te kunnen verduidelijken welke weg haar kind zou gaan. Deze meesters werden door de mensheid engelen genoemd.

Christus en Jezus

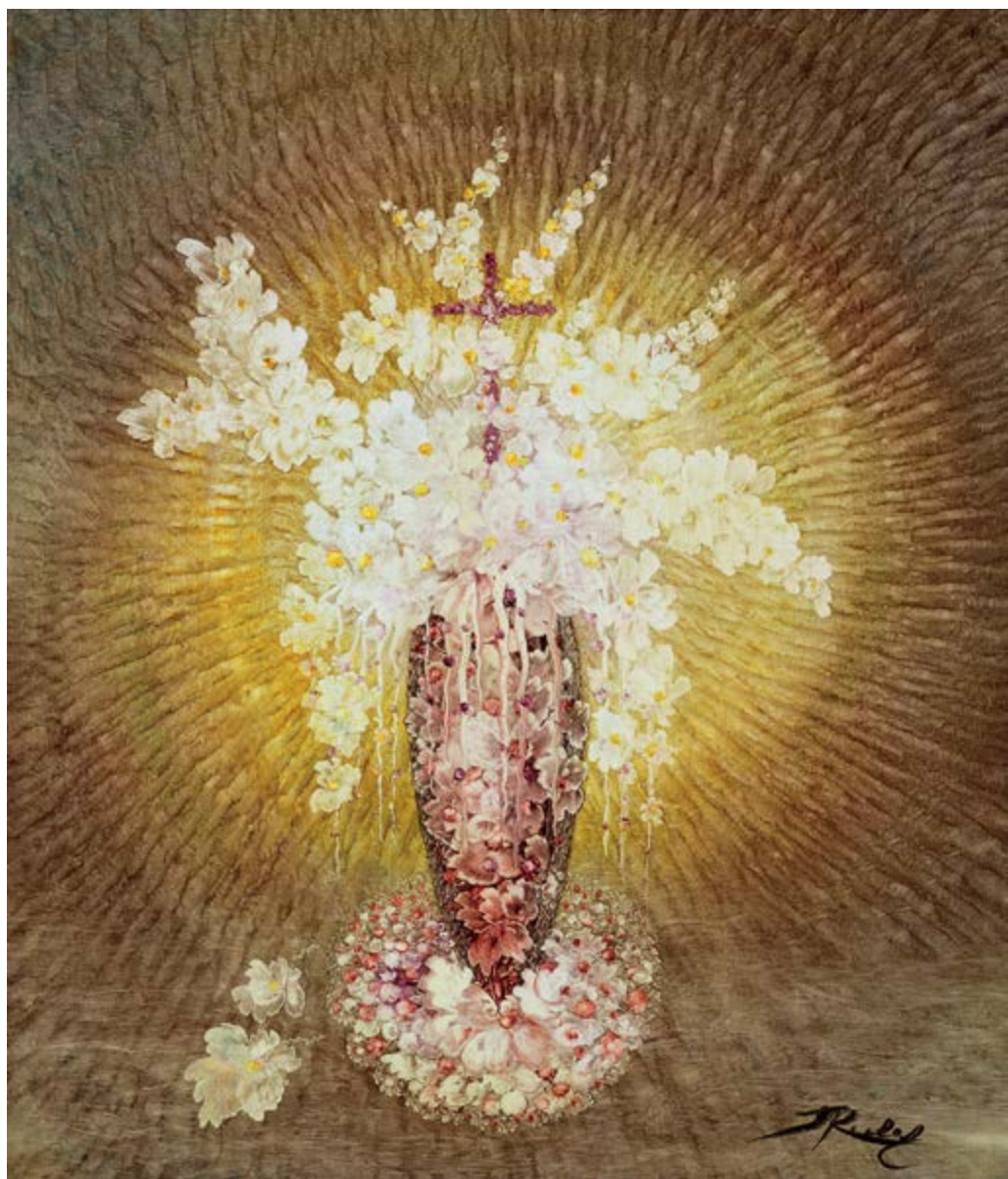
Voordat Christus als Albewuste op aarde kon spreken moest Hij eerst een nieuwe aardse persoonlijkheid opbouwen die aan de taal en de gebruiken van die tijd was aangepast. Die persoonlijkheid werd op aarde Jezus genoemd.

Jezus kon als kind spelen zoals elk kind, maar soms trok Hij zich terug om te mediteren. Dan was Christus bezig om zijn Albewustzijn stap voor stap in zijn aardse persoonlijkheid geboren te laten worden. Dat moest heel geleidelijk gebeuren, naarmate het zenuwstelsel zijn Albewuste bezieling kon opvangen en verwerken.

Soms vond Maria haar kind terug tussen de bloemen en de vogels, waarmee Hij zich dan in gevoel had verbonden. Maria voelde deze zoon veel inniger dan haar andere kinderen, want door de gevoelsverbinding communiceerde Hij met haar en al het leven. Eerst nam Hij de natuur als leermeester, om de natuurwetten te bevoelen en deze gevoelens in dit nieuwe aardse lichaam ook tot stoffelijke gedachten te brengen.

Daarna richtte Hij zijn aandacht op de mens, en volgde de levensloop van embryo tot ouderdom. Hij peilde alle gevoelsgraden van zijn medemensen, en begreep tot waar hun denken was gekomen. Op twaalfjarige leeftijd ging Hij de tempel binnen en praatte Hij met de schriftgeleerden. Hij verblufte hen met zijn kennis, die al volledig op God en zijn schepping stond ingesteld. Hij sprak uit zijn gevoel, dat Hij zich in zijn miljoenen levens had eigen gemaakt en dat Alvermogen was geworden. Hij plaatste het aardse gelovige gezag voor ziel en ruimte, maar werd niet aanvaard. Zo gaf Hij aan wat juist was in de Bijbel, maar ook wat verkeerd beschreven was door de Bijbelschrijvers. De schriftgeleerden hielden zich vast aan hun geleerdheid en wezen zijn Albewustzijn af. De wereld was begonnen om zich tegen hem te keren.

Hij liet de schriftgeleerden in hun geloof en verbond zich verder met het leven in de ruimte. Zo beleefde Hij de maan en de zon, de planeten en sterren, en drong door tot hun kosmische diepte. Op die wijze bereidde Hij zich ernstig voor op zijn taak, en ging hierin geen stap verder dan Hij op dat ogenblik kon verwerken. Dag na dag liet Hij zijn Albewustzijn in zijn aardse

Het Christuslicht, een door Jozef Rulof mediamiek ontvangen schilderij

persoonlijkheid ontwaken, in harmonie met de groei en de kracht van zijn stoffelijke lichaam.

In gedachten volgde Hij de reis die zijn kosmische ziel had afgelegd. Hij ging zijn levens na op de eerste planeet in de ruimte. Hij volgde zijn ziel die lichaam na lichaam opbouwde om te komen tot de menselijke gestalte op Moeder Aarde. Toen Hij het moment bekeek dat Hij als eerste ziel in het hiernamaals aankwam, zag Hij zich weer afvragen waar het zonlicht gebleven was. Hij zag zich 'schepper van licht' worden en zijn kosmische evolutie vervolgen tot in de zevende kosmische levensgraad, het Al. Zo kwam Hij tot aan het moment dat Hij de Universiteit van Christus oprichtte om de mensheid naar de universele liefde te leiden. Vervolgens zag hij zich reïncarneren bij Maria en Jozef om op aarde te tonen wat de hogere liefde daadwerkelijk betekent.

Een blijvend houvast

Toen zijn lichaam volwassen was en Hij elke cel van dat lichaam in zijn gevoel had opgenomen, voelde Hij zich klaar om in de openbaarheid te treden. Nu kon geen lichamelijk weefsel hem meer storen en afleiden, Hij was heer en meester over zijn aardse lichaam én zijn aardse persoonlijkheid.

Hij trok zijn apostelen aan en gaf zijn eerste lezing aan het volk. De waarheid die Hij voelde werd nu vertolkt, woord voor woord kreeg een universele betekenis, niet alleen voor die tijd maar ook voor de komende eeuwen. Hij wilde de mens van alle tijden een blijvend houvast geven om het lagere ik en de disharmonie in zichzelf te overwinnen.

Zijn Blijde Boodschap

Christus wist dat Hij niet veel kon zeggen voordat men hem het spreken zou beletten. Bovendien stemde Hij zich af op het begripsvermogen in die tijd. Daarom vatte Hij zijn boodschap samen met enkele woorden: heb elkaar lief, heb lief alles wat leeft, heb de ander lief zoals uzelf. Het gaat om een hogere liefde dan de eigenliefde die men doorgaans in de wereld beleeft. Het artikel 'graden van liefde' gaat hier dieper op in en verklaart wat Christus in zijn tijd nog niet kon uitleggen.

Hij gaf wel aanwijzingen hoe die hogere universele liefde begrepen kon worden, zoals bijvoorbeeld: 'Indien ge al de talen van de wereld bezit en ge hebt geen liefde, dan hebt ge niets en ge zijt niets.' Het gaat niet om kennis of om een gebed, maar wel om een daadwerkelijke liefde die helpt en geeft. De universele liefde is meer dan een gevoel dat uitgaat naar één mens. Ze heeft vele aspecten in zich, zoals hartelijkheid, welwillendheid, begrip, aan-

vaarding en dienstbaarheid.

De eerste steen

Liefhebben is tegengesteld aan iemand veroordelen of iets kwalijk nemen. Toen men een vrouw wilde stenigen, schreef Christus in het zand: 'Wie vrij van zonden is, gooi de eerste steen.'

Toen Petrus bij Christus kwam om zich te beklagen dat ze hem hadden uitgejouwd, vroeg Christus hem of hij daar aanleiding toe gegeven had. Petrus moest toegeven dat hij eerst had gezegd dat ze zich niet met hem moesten bemoeien. Christus vroeg steeds wie als eerste begonnen was met bedrog, roddel of afbraak.

Hij kon in die tijd nog niet de fundamentele principes van 'oorzaak en gevolg' uitleggen. Hij kon alleen zeggen: 'Wat ge zaait zult ge oogsten.' En wanneer Johannes en Petrus aan hem vroegen of ze het goed deden, vroeg Hij of ze dan niet voelden dat ze van de ander terugkregen wat ze zelf uitstraalden. Een hartelijke liefde opent harten en laat de warmte terugstralen.

Toen Christus voor een mens stond die een misdaad had begaan, zei Hij: 'U bent geen misdadiger' en over Maria Magdalena zei Hij: 'Zij is geen publieke vrouw. Zonden zijn er niet.' En tegen haarzelf zei Hij: 'Láát het en ge zijt genezen.' Meer kon Hij in die tijd niet kwijt, zijn toehoorders waren nog niet toe aan een verklaring op zielsniveau. Zij wisten nog niets af van hun kosmische ziel. Zij konden nog niet bedenken dat er geen misdadigers of publieke vrouwen bestaan, omdat elke ziel onnoemelijk veel ruimer is dan die paar handelingen waar men dan iemand op beoordeelt.

Bovendien is het veel belangrijker om zich af te vragen waar wij als ziel naar op weg zijn en hoe we daar komen. Daarom ging Christus in tegen het begrip 'zonde', omdat het de mens in gevoel vastpint op zijn verleden. Als we van ons verleden leren wat niet harmonisch voelt en dat dan laten, dan komen we vooruit. Het artikel 'kerkelijke vertelsels' gaat dieper in op wat het begrip 'zonde' met de mens in de loop der tijden gedaan heeft.

Christus richtte zich tot Maria Magdalena omdat zij door zijn hulp haar leven ten goede kon veranderen. Hij wist dat men hem dat later zou verwijten. Dat weerhield hem er echter niet van om zijn toehoorders op deze wijze duidelijk te maken dat ze geen enkele medemens mochten minachten. Christus voelde zich verbonden met al het leven, en dan kan je niet meer zeggen: het gaat me niet aan, ik was mijn handen in onschuld. Nee, Pilatus, dat is geen universele liefde.

Het gooien van de eerste steen begint niet met onze handelingen, maar met onze gedachten. Christus zei: 'Maar Ik zeg u allen, dat, zo wie éne vrouw aanziet, om dezelve te begeren, te bezitten, die heeft alreeds overspel ge-

pleegd.’ Hij waarschuwde de mens voor de hartstocht die de universele liefde tegenhoudt.

Reïncarnatie

Het gooien van de eerste steen gaat veel verder terug dan het huidige leven. Christus wist dat zijn toehoorders gereïncarneerd waren om hun karma uit hun vorige levens op te lossen. Daarom zei Hij: ‘Gij zult geenszins uitkomen, daar niet, gij zult uw laatste penning moeten betalen voor uw leven.’ Elke ziel zal haar ‘laatste penning terug betalen’ voor elke disharmonie die aan een ander is aangedaan, voordat men de lichtsferen kan betreden.

Christus kende al zijn vorige levens, en zei: ‘Voordat gij was, was Ik er al.’ Zijn toehoorders zouden niet aanvaard hebben dat Hij erbij vertelde dat Hij al in het prehistorische tijdperk op aarde geleefd had, en zijn aardse levenscyclus al vele miljoenen jaren geleden had voltooid. Zij konden zich geen begrip vormen van kosmische levensgraden.

Gethsemane en Golgotha

Toen de Messias voelde dat zijn kruisiging naderde, ging hij in meditatie. Zo bereidde Hij zich voor op het geweld van de wereld dat op hem afstormde. Hij wist dat Hij niet veel meer zou kunnen doen om de mens tot voorbeeld te zijn hoe men geweld kan opvangen zonder de eigen harmonie te verliezen.

Toen Hij zijn meditatie had afgerond, maakte Hij zijn apostelen bewust van hun mogelijke inzet met de woorden: ‘Kunt ge dan geen uur met me waken?’ Hij aanvaardde de kus van Judas, en liet zich gewillig meevoeren door de soldaten. Hij zei niets tegen Pilatus, want het gezag van de toenmalige maatschappij kon hem toch niet begrijpen.

Toen Caiphas als het gelovige hoofd van het volk hem vroeg of hij de Messias was, zei Hij alleen: ‘Gij zegt het.’ De verstrekkendheid van al deze gebeurtenissen wordt toegelicht in de artikelen ‘Judas’, ‘Pilatus’, ‘Caiphas’, ‘Gethsemane en Golgotha’ en ‘apostelen’.

Toen Christus aan zijn kruis hing en zijn laatste ogenblikken in dit lichaam beleefde, voelde Hij zich niet verlaten want Hij was elke seconde één met God

*Detail uit een door Jozef Rulof
ontvangen schilderstuk.*

en de Albron. Hij zei: 'Dát leven ben Ik. Gij zijt uit God ontstaan. Ik lijd voor u.' Deze woorden zijn door de toehoorders niet begrepen en later vervormd door het gelovige denken dat nog in zonden dacht, zoals toegelicht wordt in het artikel 'kerkelijke vertelsels'. Men begreep niet dat Christus bedoelde dat Hij het leed van alle mensen voelde, omdat Hij een kosmische verbondenheid met al het leven beleefde. Hij leed om het gebrek aan bewustzijn waar de mensheid in leefde, dat Hij op dat moment niet hoger kon brengen omdat men hem bewust vermoordde.

Tot zijn laatste gedachten was Christus werkzaam om de mens op aarde naar het licht te stuwten. De laatste woorden die Hij van gevoel tot gevoel heeft gesproken waren gericht tot een hulpbehoevende leerling waarmee Hij verbonden was, zijn geliefde apostel Judas. Judas voelde hem op dat moment niet, omdat deze leerling in wanhoop was opgelost en zelfmoord wilde plegen. Maar ooit zou Judas naar dit ogenblik kunnen terugkijken en dan ervaren dat zijn Meester wist dat er geen verraad in zijn gevoel had meegespeeld.

De opstanding

Christus stierf en men legde zijn lichaam in een graf. Toen men een paar dagen later dat graf weer opende, bleek het lichaam verdwenen te zijn. De meesters hebben later via Jozef Rulof verklaard hoe dit mogelijk was. Het lichaam werd gedematerialiseerd en opgetrokken naar het geestelijke lichaam. Toen Christus zich met dit geestelijke lichaam later aan de apostelen vertoonde, werd het voor hen duidelijk dat Hij uit de dood was opgestaan.

Dat deze opstanding niet stoffelijk was, is door de gelovige mens niet begrepen. Het artikel 'kerkelijke vertelsels' licht toe dat men er een 'laatste oordeel' van gemaakt heeft, met een lichamelijke opstanding die gebruik zou maken van de beenderen die in het graf liggen.

De werkelijke opstanding behoort echter aan de ziel, voor wie het lichamelijke sterven slechts een overgang is naar de volgende fase in haar kosmische evolutie. Onze ziel staat miljoenen malen weer op na het einde beleefd te hebben van het vorige leven. Door miljoenen opstandingen evolueren we naar het Christusbewustzijn.

Onze eigen Christus

De Universiteit van Christus verklaart dat het niet zozeer gaat om Christus na te volgen, maar wel om onze eigen Christus te laten ontwaken. In elke ziel zal het Christusbewustzijn wakker worden, wanneer de universele liefde het handelen gaat leiden. Dankzij vele reïncarnaties zal elke ziel in de ruimte ooit tot deze geestelijke ontwaking komen.

119. Judas

Judas vond pas rust en geluk nadat hij al het eisende in zijn gevoelsleven had begraven en niets meer van Christus wilde afdwingen.

De eis van Judas

Volgens de Bijbel heeft Judas Christus verraden. De Bijbelschrijvers hebben dat verondersteld door te interpreteren wat er is gebeurd. Ook de andere apostelen konden niet in het hart van Judas kijken, en ze hebben zijn daad vanuit hun eigen bewustzijn betekenis gegeven.

De meesters van de Universiteit van Christus kunnen zich wel afstemmen op wat er in het gevoel van Judas omging toen hij zijn bewuste kus aan Jezus gaf en hiermee de soldaten liet zien wie ze zochten. Op dat moment wilde Judas de Messias aansporen om te tonen wat Hij kon. Judas verwachtte dat Christus de soldaten met zijn krachten zou neerslaan, zodat de wereld eindelijk zijn grootsheid zou zien.

Judas had een grenzeloos vertrouwen in de Messias. Hij kende de schrift als geen ander, en voelde dat Christus de langverwachte Messias was van wie de komst door Mozes en de profeten was voorspeld. Hij beschouwde Christus als de zoon van God en was overtuigd dat de miezerige soldaten niet tegen de goddelijke krachten waren opgewassen.

Judas was eisend tegenover Christus en wilde hem aansporen om tot krachtdadig handelen over te gaan, zodat de mensheid zijn goddelijke afkomst zou leren kennen. Hij bemoeide zich met de wijze waarop Christus zijn weg ging, hij wilde die weg een andere wending geven.

En op dat beslissende moment voelde Judas een hevige spanning in zichzelf. Hij was trots op Christus en had hem innig lief. Maar als de Messias nu eens anders zou handelen en de dingen een verkeerde loop zouden nemen? Dat kon niet, want Christus zou eindelijk bewijzen wie Hij was!

Christus bleef zichzelf

Christus wist wat Judas wilde, maar Hij bleef zichzelf en bliksemde de soldaten niet neer, maar liet zich als een lam wegvoeren. Hij zette geen geweld tegenover geweld, en overheerste geen andere mensen. Hiermee gaf Hij Judas een levensles.

Ook bij de gebeurtenissen die daarop volgden bleef Christus op dezelfde wijze handelen. Het artikel 'Gethsemane en Golgotha' beschrijft welke geestelijke waarde Christus met zijn geweldloosheid vertolkte. Hij bleef al het

leven liefhebben en vormde geen één negatieve gedachte.

Wedergeboren

Judas kende geen rustig uur meer en pleegde zelfmoord. Na verloop van tijd werd hij opnieuw op aarde geboren. Tijdens zijn nieuwe leven lag in hem het verlangen om te studeren en alles van het geloof te weten. Hij maakte een diepgaande studie van zowel het joodse als het katholieke geloof. Hij schopte

Judas, geschilderd door Anthony van Dyck

het tot rabbi in de joodse raad en was een van de geleerdste onder hen.

Uiteindelijk kwam hij zover dat hij bewust voelde dat Christus de Messias was. Daarna probeerde hij zijn mede-rabbijnen te overtuigen dat ze niet langer naar de Messias hoefden uit te zien omdat Hij al in de persoon van Christus tot hen was gekomen. Maar die wilden hier niet van horen en stootten hem uit de raad.

Judas reisde vervolgens naar Jeruzalem, waar hij zich al van kindsbeen af toe aangetrokken voelde. Toen hij deze stad betrad, voelde hij zich als herborren en trappelde als een blij kind. Schreiend kuste hij de aarde, waarover de Messias ooit liep. Hier kwam hij tot diep nadenken.

Hij zwierf rond en leed honger en ellende, maar dat deerde hem niet. Hij wilde boeten, al wist hij niet waarvoor. In hem woedde een hevige strijd en hij wilde het wel uitschreeuwen dat men de Messias moest aanvaarden, maar kwam slechts tot prevelen.

Waar eens het kruis van Christus stond, groef hij met zijn blote handen een diepe kuil en ging erin zitten. Zijn vorige leven voelde hij in zijn innerlijk als een andere persoonlijkheid naar boven komen, maar hij durfde die niet helemaal toe te laten omdat die dan zijn bewustzijn overheerste en een branderige pijn met zich meebracht. Dit maakte hem verward waardoor hij niet goed meer kon denken.

Hij smeekte God het vreselijke, dat zijn innerlijk teisterde, uit hem weg te nemen. Soms dwaalde hij door de straten van Jeruzalem, in zichzelf pratend en hoofdschuddend. Plots had hij een flits van zijn vorige leven, waarin hij zichzelf door Jeruzalem zag wandelen naast een figuur, die zo hemels en goddelijk was, dat het alleen de Messias kon zijn. In extase zonk hij neer en prevelde de naam van de Messias.

Toen hij wakker werd door de geïnteresseerde voorbijgangers, vluchtte hij weer naar Gethsemane. Daar vond men hem dood terug, met zijn hoofd op de aarde, alsof hij nog in zijn laatste ogenblikken het antwoord had willen horen op zijn beklemmende vragen. Verschillende keren had hij gevoeld dat hij Judas geweest was, maar dat heeft hij niet kunnen aanvaarden, het was te ongelooflijk voor hem.

Een innerlijke brand

Ook in zijn volgende leven klom hij op tot de joodse raad en werd hij verstoten om zijn overtuiging dat Christus de Messias was. Hij trok weer naar Jeruzalem en beklom dadelijk de Calvarieberg om te mediteren. Maar toen kreeg hij opeens een hevige schok, omdat hij onverwachts in zijn vorige levens afdaalde. De schrik was zo hevig dat hij door een beroerte stierf.

In zijn volgende levens bleef het vuur in hem branden. Dikwijls werd hij

verbannen door de joodse raad voor zijn afwijkende mening. Jeruzalem had een magische aantrekkingskracht. Men vond hem meestal terug in Gethsemane en op Golgotha. Tot in zijn laatste leven brandde er één vraag op zijn lippen: ben ik Judas geweest?

Ook in het hiernamaals

Als hij na zijn laatste leven in het hiernamaals wakker wordt, treden gestalten op hem toe die hij meent te herkennen. Petrus, Johannes, Andreas, Jakobus en andere apostelen verwelkomen hem in de eerste lichtsfier. Ze laten hem zijn levens op aarde zien, waardoor hij zijn vragen en spanningen begrijpt die hem toen drukten.

Toch is hij ook nu nog niet vrij van die brand in hem. Hij keert als astrale persoonlijkheid vanuit het hiernamaals naar Golgotha terug. Daar blijft hij verlangen dat Christus naar hem komt en zijn daad vergeeft. Maar Christus komt niet en Judas zinkt weg in een gevoel van wanhoop. De gedachten aan de eeuwige verdoemenis laten hem niet los. Hij vraagt zich af of zijn daad te groot was om ooit vergiffenis te kunnen ontvangen.

Wanneer hij zijn vorige levens op aarde nagaat en daarbij geen verlangens in zich laat opkomen, ervaart hij vrede en geluk in hem. Maar zodra hij zich laat drijven door zijn dwingende begeerte om vergeving, stijgt de onrust en voelt hij dat hij weer achteruit gaat. Hij eist dan weer, en heeft het leven hem niet te verstaan gegeven dat hij niets te eisen heeft?

Aanvaarding

Om verder te komen smooit hij iedere gedachte die in zijn innerlijk opkomt en hem dwingen wil om vergeving te verlangen. Hij voelt dat hij pas meester over zichzelf zal worden, als er geen eisende gevoelens meer in hem zijn. Met die nieuwe geesteshouding volgt hij opnieuw hoe het hele drama zich op Golgotha heeft afgespeeld, inclusief zijn eigen rol daarin.

Hij denkt er nu rustig over na en begrijpt hoe alles heeft kunnen gebeuren. Zo komt er warmte en geluk in hem. En als het laatste gevoel van eisen in hem gestorven is, breekt er een gouden licht door op Golgotha. Judas kijkt omhoog en ziet het gelaat van zijn Goddelijke Meester.

Judas vraagt om vergeving, maar nu in volle overgave, zonder nog te eisen. Christus omstraalt hem met zijn gouden licht en bevestigt dat Judas nu alles achter zich kan laten, omdat hij zichzelf heeft leren kennen. In Judas zingt het van geluk omdat hij zich vrij voelt van elke lagere gedachte. Hij heeft nu afstemming op de derde sfeer van licht en is bezig om voor de mensheid grote dingen tot stand te brengen.

120. Pilatus

Pilatus verzinnebeeldt de persoonlijkheid die uit twijfel, gemakzucht of angst verzaakt om daadwerkelijk al het leven lief te hebben.

Hij waste zijn handen in onschuld

Christus werd voor Pilatus gebracht, die toen het hoogste maatschappelijke gezag in Jeruzalem vertegenwoordigde. Pilatus moest oordelen of Christus overgeleverd kon worden aan het Joodse gezag, dat hem wilde berechten voor vermeende zonden.

Pilatus constateerde geen misdaad waarvoor Jezus moest terechtstaan. Hij waste echter zijn handen in onschuld, omdat hij zich niet wilde bemoeien met deze netelige kwestie. Hij onttrok zich aan het eigenlijke oordeel, om zo zijn maatschappelijke positie niet in gevaar te brengen. Hierdoor verzaakte hij zijn mogelijkheid om een halt toe te roepen aan het lagere in de mens, dat de hogere liefde van Christus wilde ombrengen.

Een schilderij van de Nederlandse schilder Hendrick ter Brugghen (1588-1629) dat het handen wassen van Pilatus uitbeeldt

Zijn reïncarnaties

De meesters van de Universiteit van Christus hebben de volgende reïncarnaties van Pilatus gevolgd, om te zien wat zijn handelen in Jeruzalem voor de ontwikkeling van zijn gevoelsleven veroorzaakte. Ze zagen dat Pilatus in zijn volgende levens heel geïnteresseerd was in de blijde boodschap van Christus en zich ging inzetten om die te verspreiden.

Leven na leven diende hij het christendom en sprak hij over Pilatus en het gebeuren in Jeruzalem, zonder zijn rol daarin te kennen. Eeuwenlang werd hij voortgedreven door de innerlijke drang om te werken voor Christus, zonder te weten waar die stuwung vandaan kwam. Zo werd hij bijvoorbeeld als bisschop tijdens de Tweede Wereldoorlog vervolgd voor zijn geloof. Zijn ziel was stuwende om zijn toenmalige handelen te corrigeren en voortaan te doen wat hij diep voelde dat hij in Jeruzalem had moeten doen.

De twijfel

Meester Zelanus volgt in zijn lezingen welke gevoelens Pilatus tot zijn handelen in Jeruzalem brachten. Pilatus zelf kon geen schuld in Christus ontdekken, maar toch gebruikte hij zijn maatschappelijke gezag niet om Christus te verdedigen tegen het lagere geweld dat hem wilde kruisigen. Hij wilde geen onvrede van dat lagere geweld naar zichzelf toetrekken, en waste zijn handen in onschuld om zich te beschermen.

Meester Zelanus ziet in het Pilatusbewustzijn een diepe afgrond die 'twijfel' genoemd kan worden. Het twijfelen om de waarheid te vertegenwoordigen wanneer het daarbij behorende gedrag kan leiden tot negatieve gevolgen voor het eigen stoffelijke leven. Allen die iets hebben gedaan voor de geestelijke bewustwording van de mensheid, hebben het gevecht met deze twijfel moeten leveren. Socrates, Plato, Aristoteles, Pythagoras en vele anderen wisten dat diegenen die hen niet begrepen, hun aardse leven konden vernietigen. Maar ze lieten zich niet tegenhouden door de twijfel die elke bezieling smooit en hogere gedachten ondermijnt.

Ook de apostel Petrus heeft deze keuze moeten maken, toen men hem vroeg of hij tot de leerlingen van Christus behoorde. Hij hoorde de haan kraaien toen hij tot driemaal toe de waarheid verloochend had om zijn hachje te redden. Later vond hij de kracht om te getuigen voor de universele liefde en hiervoor in die tijd een gewelddadige dood te ondergaan.

Meester Zelanus trekt dit door naar het dagelijkse handelen in de maatschappij. Telkens als men de verantwoordelijkheid van een handeling onterecht naar een ander afschuift, wordt het hogere gevoel gekelderd. Indien men zich uit gemakzucht laat dragen door de maatschappij, kan de eigen

werkzaamheid niet groeien. Als we niet werken voor het geheel, kunnen we niet voelen dat we met al het leven verbonden zijn.

Onze Albron

Wanneer we ons door de twijfel laten leiden, zal de maatschappij ons hierop niet afrekenen. Maar wat doet de twijfel met onszelf? In eerste instantie kan de twijfel signaleren dat we voor afbrekende gevoelens, gedachten of handelingen staan. Hierdoor kunnen we ons bewust worden dat we voor een keuze staan.

De tientallen artikelen over ‘onze kosmische ziel’ beschrijven hoe ons leven gestuwd wordt door de Albron in ons. Die stuwt ons tot reïncarneren en tot de verruiming van onze persoonlijkheid. Wanneer we onze handelingen afstemmen op die innerlijke bezieling, dan krijgen we steeds hogere gevoelens en gedachten.

De sleutel tot onze geestelijke groei is hoe we omgaan met de Pilatus in onszelf. Elke seconde kunnen we onze persoonlijkheid verruimen door ons handelen af te stemmen op de gevoelens van waarheid, rechtvaardigheid, harmonie en universele liefde. Dan gaat onze Albron sterker stromen, omdat die gevoelens de kern van onze ziel vertolken. Dan krijgen we meer kracht en vitaliteit omdat we de basiskrachten van onze ziel in harmonie met al het leven laten werken. Die basiskrachten van de Albron hebben planeten en zonnen geschapen, ze zijn onuitputbaar.

Maar die planeten en zonnen zouden niet tot stand gekomen zijn, wanneer er twijfel in het spel was geweest. Twijfel in het scheppingsproces geeft afbraak, duisternis, vernietiging. Het niet inzetten van de hogere krachten in onszelf leidt tot stilstand en achteruitgang. Na Pilatus kwam Caïphas, en vernietigden de lagere gevoelens de hogere liefde op aarde.

Christus bracht de universele liefde. Het verwerven van die hogere liefde vraagt het krachtadig halt toeroepen aan de eigenliefde van de Pilatus in onszelf. Dit kan niet door een eenmalige keuze, maar slechts door miljoenen malen te kiezen voor de universele liefde die meer inzet vraagt, maar waardoor er nieuwe en hogere krachten in onze Albron geactiveerd worden. En zo bereiken we uiteindelijk de geestelijke gevoelsgraad, waarin geen minuscuul twijfeltje ons nog weerhoudt om elk ogenblik al het leven lief te hebben.

121. Caiphas

Caiphas vermoordde Christus en elk gevaar voor zijn eigen macht en geloofsdogma, van Jeruzalem tot in de Tweede Wereldoorlog.

De hogepriester die Christus liet kruisigen

Pilatus leverde Christus uit aan Caiphas en de andere hogepriesters die aan het hoofd van het Joodse volk stonden. Caiphas aanvaardde niet dat Christus de Messias was en liet hem zo snel mogelijk aan het kruis nagelen. Hij voelde er niets voor om zijn machtige positie in gevaar te laten brengen door een rabbi die wonderen zou verrichten.

Caiphas zei: 'Dood hem, Hij mismaakt de Heer.' Om zijn gezag als hogepriester van het oude geloof veilig te stellen, moest hij ervoor zorgen dat Christus niet meer volgelingen zou krijgen. Caiphas verdedigde zijn geloof, zijn bezit, zijn aanzien en zijn macht over de gelovigen.

Reïncarnaties van Caiphas

De machtswellust van Caiphas eindigde niet met zijn dood. In zijn volgende levens veranderde zijn innerlijk weinig. De meesters van de Universiteit van Christus beschreven de reïncarnaties van Caiphas om later zijn gedrag als Hitler te verklaren.

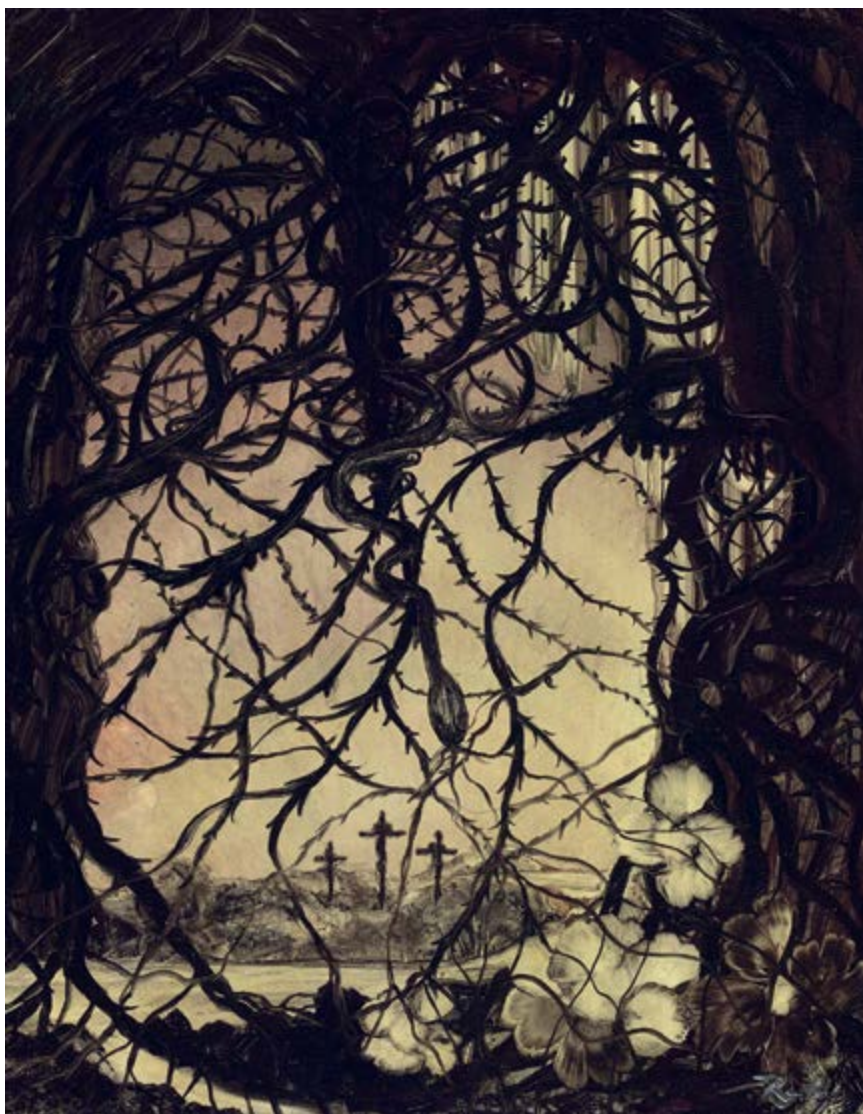
In zijn volgende levens onderging Caiphas dezelfde verschijnselen als Judas en Pilatus: de gebeurtenissen in Jeruzalem hadden een enorme impact op zijn gevoelsleven. Hij begreep de gevoelens van wroeging, twijfel en haat niet die in hem leefden. Hij voelde dat hij iets met Golgotha te maken had, maar wat?

In zijn eerstvolgende leven werd Caiphas opnieuw priester. Hij trok naar Jeruzalem, dat een onweerstaanbare aantrekkingskracht op hem uitoefende. Toen hij door de straten van Jeruzalem zwierf, voelde hij zich als een uitgehongerde wolf die al het leven haatte. Hij was angstig voor de beelden en gedachten die in zijn innerlijk naar boven kwamen en die betrekking hadden op de gebeurtenissen die zich in deze stad hadden voltrokken.

In zijn daaropvolgende levens zocht hij naar alles wat de schrift vertelt over de gebeurtenissen op Golgotha. Dikwijls ging hij naar Jeruzalem en beklom er de Calvarieberg. Steeds was hij aan het zoeken en aan het vragen, maar toch leerde hij niets nieuws in deze levens, omdat zijn innerlijke leven bleef overheersen. De eeuwen vlogen voorbij, maar hij beleefde niets van de stofelijke en geestelijke evolutie van de mensheid.

Er brandde wroeging in zijn innerlijk, en hij hoorde een stem steeds luider roepen: Christus was de Messias! Hij vervloekte die woorden, maar kon er zich niet van bevrijden. Geregeld maakte hij gewelddadig een einde aan zijn aardse leven, maar ook dat bevrijdde hem niet van zijn moordende gevoelens.

Aards gesproken behoorde hij tijdens deze levens meestal tot het Joodse volk, waarmee zijn gevoelsleven verbonden bleef. Vaak was hij rabbi of koopman. Hij kreeg een afkeer tegen gesjacher, gewoeker, liegen en bedriegen.

*Afbeelding: door Jozef Rulof mediamiek ontvangen
schilderij met slang, doornen en Golgotha*

Soms ging hij daar fel tegen tekeer, en dan deed hij een merkwaardige ontdekking op. Hoe meer hij de afbraak van het levenspeil hekelde, hoe minder hij zijn eigen innerlijke pijn en wroeging voelde. Hij onderzocht deze gevoelens, maar raakte er niet over uitgedacht.

De corrigerende ziel

Uiteraard kon hij dit verschijnsel niet begrijpen, omdat hij als persoonlijkheid de werking van zijn ziel niet kende. Hij wist niet dat zijn ziel in essentie harmonisch is en hem stuwt om zijn gedrag als Caiphas in Jeruzalem te corrigeren. Hij had geen begrip van de werking van karma en ‘oorzaak en gevolg’.

Op het moment dat hij zich tijdelijk onttrok aan leugen en bedrog, voelde hij zijn wroeging minder sterk. Dit gaf hem op dat ogenblik een beetje rust, en daardoor ging hij steeds meer tekeer tegen sjacheren en bedriegen. Maar hij bleef al het leven haten, en zijn gevoelsleven bleef ook in al zijn volgende levens afgestemd op het ‘land van haat en hartstocht en geweld’. Meer en meer ging hij het gedrag bij anderen haten dat hij vroeger zelf vertoonde, en waarover hij onbewust wroeging voelde. Dat gedrag verbond hij aan het Joodse volk waartoe hij zich als persoonlijkheid rekende.

Hitler en zijn soort

Het artikel ‘Hitler’ beschrijft hoe de persoonlijkheid van Caiphas zich uitleefde in zijn reïncarnatie in de twintigste eeuw. Als Hitler zette hij niet alleen de machtswellust van Caiphas in Jeruzalem voort, maar ook zijn opgebouwde haat tegen het Joodse volk. Als Hitler gaf hij zijn ziel geen kans om het karma te corrigeren, maar creëerde integendeel onnoemelijk veel nieuw karma.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog bundelde hij zijn krachten opnieuw met enkele andere persoonlijkheden die ook op vernietiging ingesteld stonden. Zijn zoon in Jeruzalem die hem hielp om Christus te kruisigen, was in de twintigste eeuw zijn duivelse propagandist: dr. Goebbels. En de man die zijn lans ophief naar Christus aan het kruis had ook een nieuwe naam gekregen: Himmler. Soort zoekt soort.

De Caiphas als karaktereigenschap

De intellectuele hoogmoed en het dogmatische geloof lieten het angstig donker worden op Golgotha. Toen waren het Caiphas en de zijnen, later werden het Hitler en zijn soort. Maar het zijn niet alleen hun duistere gedachten

die Christus hebben vermoord en de universele liefde aan het kruis nagelen. Alle duistere gedachten van alle mensen zijn hiervoor verantwoordelijk, omdat ze samen een duistere sfeer voeden.

Meester Zelanus analyseert in zijn lezingen de Caiphas als karaktereigenschap. Wat hebben wij nog als Caiphaseigenschappen in onszelf? Caiphas staat hierbij voor het oude dat het nieuwe niet wil toelaten. Dat kan bijvoorbeeld een geloof zijn dat tot starre dogma's is vervallen, en geen nieuwe bezieling meer krijgt om ons een hogere bewustwording te geven. Of dat kan een positie in de maatschappij zijn, die verdedigd wordt omwille van het bijbehorende geld of aanzien, waardoor iemand een nieuwe uitvinding of bewustwording tegenhoudt. En het kan vorm krijgen in het gelijk willen hebben wanneer men voelt dat men geen gelijk heeft.

We staan voor die Caiphas in allerlei vormen door de hele maatschappij heen. Meester Zelanus benadrukt het belang om niet met die handelingen mee te doen, zodat we de Caiphaseigenschappen in ons innerlijk niet voeden. We hoeven een Caiphaseigenschap niet eens droog brood te verschaffen. Het helpt eerder om deze achter tralies te zetten en een stille dood te laten sterven. Indien we dan in de plaats van dat Caiphasbewustzijn onszelf naar de universele liefde stuwen, kan het Christusbewustzijn in ons ontwaken.

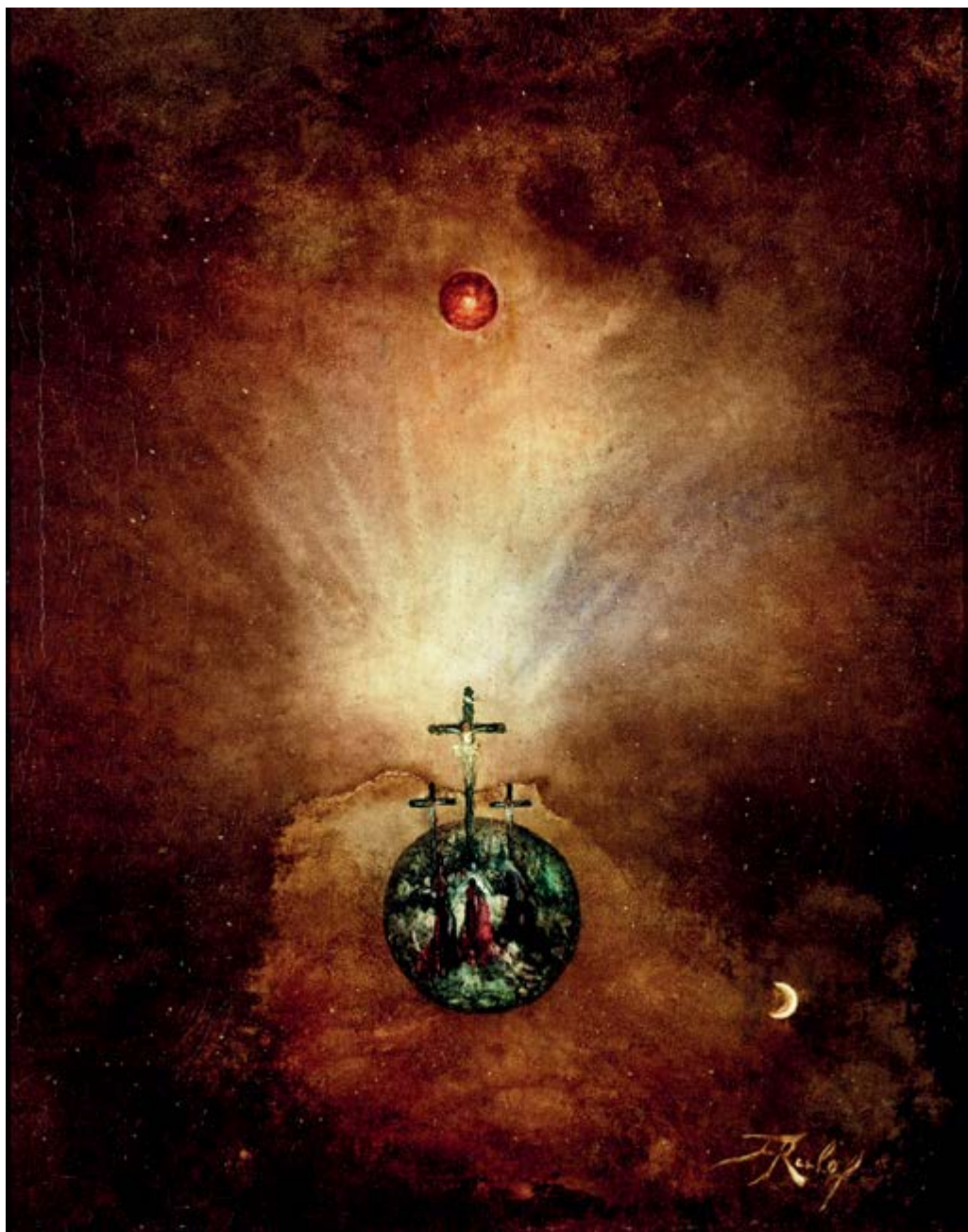
122. Gethsemane en Golgotha

Op Golgotha bleef Christus alle mensen liefhebben en onvoorwaardelijk aanvaarden, ondanks het geweld van de wereld dat hem wilde vernietigen.

Gethsemane

Christus mediteerde in Gethsemane, een tuin aan de voet van de Olijfberg ten oosten van Jeruzalem. Hij wist wat hem te wachten stond en Hij wilde zich innerlijk voorbereiden op Golgotha, de laatste fase van zijn aardse leven. In Gethsemane maakte Hij zich klaar om zijn Albewustzijn te vertegenwoordigen op het moment dat het geweld van de wereld op hem zou afstormen. Te midden van die afbraak moest Hij precies datgene kunnen doen en zeggen wat zijn boodschap van liefde kracht kon geven voor de mensheid.

Hij voelde dat Hij dit kon bereiken door de mensen die naar hem toe gingen komen, in alles te aanvaarden en op te vangen in liefde. Die innerlijke houding had hij zich eigen gemaakt tijdens zijn kosmische evolutie, door het liefde geven aan al het leven steeds meer te voeden en in praktijk te brengen. Hierdoor konden die houding en die universele liefde hem leiden in alles wat hem tegemoet kwam. Hij was immers in alles waarachtig geworden, wan-

'Golgotha', door Jozef Rulof mediamiek ontvangen schilderij

neer Hij tot de mens sprak en hulp bood waar mogelijk.

In Gethsemane maakte Hij ook zijn apostelen van hun rol bewust. Die vielen immers nog in slaap, omdat hun hogere en dienende gevoelens niet paraat stonden om met hem te waken in deze cruciale uren. Zouden zij bestand zijn tegen de lagere gevoelens en gedragingen die hun leven gingen beproeven, of gingen zij aanstonds hun eigen harmonie verliezen door mee te doen met de ruwheid van de wereld?

Meester Zelanus verklaart in zijn lezingen wat Gethsemane kan betekenen voor wie de weg van Christus wil volgen. Gethsemane is de voorbereiding op de taak die men in het leven wil opnemen. Hiervoor is het nodig om een stilte in het innerlijk te creëren, een rustige plek om te mediteren. Een ruimte waarin alle gevoelens en gedachten afgewogen kunnen worden ten opzichte van de universele liefde. Wanneer alle luie en afbrekende gevoelens en gedachten uit het innerlijk verbannen worden, kunnen die de mens niet meer bespringen als het eropaan komt.

Golgotha

Golgotha is de plaats waar Christus gekruisigd werd. Hij liet zich gewillig aan het kruis slaan, nadat hij dat zware kruis de berg op had gesleept. De apostelen begrepen op dat moment niet waarom hun leraar geen enkele tegenstand bood. Meester Zelanus zegt dat ze stikten in de willoosheid van Christus en dat ze toen twijfelden of Hij de Messias wel was, omdat Hij zich liet vermoorden als een misdadiger.

In zijn lezingen analyseert meester Zelanus de redenen waarom Christus deze kruisiging aanvaardde. Christus wist dat zijn handelen over de hele wereld bekend zou worden en als voorbeeld voor de mensheid zou dienen. Maar om welk handelen gaat het dan, om de geweldloosheid die de apostelen als willoos zagen?

De Alliefde

Meester Zelanus brengt naar voren dat het juist heel veel wil kost om zich op die wijze te laten slaan en niets terug te doen. Christus had zich met één gedachte uit die situatie kunnen bevrijden, Hij hoefde daar niet eens zijn handen voor te gebruiken. Als Hij maar even zijn machtige concentratie had ingesteld, waren al zijn belagers van de aardbodem weggeveegd. Maar wat had Hij dan bereikt?

Meester Zelanus verklaart dat Hij dan zijn Alliefde had verloren. Christus was tot in het Al gekomen door elk leven lief te hebben, niet door het te verwensen en weg te denken. De universele liefde gaat niet alleen uit naar de

eigen geliefden maar naar alle mensen, ook de zogenaamde tegenstanders en vijanden. Christus kende geen tegenstanders, Hij zag alleen het leven van de Alziel dat wij ‘mensen’ genoemd hebben. Christus had ook Pilatus, Caiphas en zijn beulen lief. Hij verstoffelijkte niet één negatieve gedachte over hen.

Kosmische openheid

Hierdoor gaf Hij aan wat de universele liefde inhoudt. Dat is in de eerste plaats een onvoorwaardelijk aanvaarden van alles wat een ander doet. Die totale aanvaarding is ook een volledige openheid, het openhouden van de verbinding met de ander, het klaarstaan om die ander op te vangen in alles wat die doet, denkt en voelt.

Christus had die openheid vroeger al opgebouwd tijdens zijn eigen evolutie als kosmische ziel. Hij had eerst een gevoelsverbinding verworven waardoor Hij rechtstreeks de innerlijke wereld van alle mensen kon voelen. Daarna was die gevoelsverbinding met het leven nog ruimer geworden, en voelde Hij het leven van dier, natuur en Moeder Aarde. En tenslotte had Hij de kosmische gevoelsverbinding met al het leven in het heelal kunnen openen.

Indien Hij zich op Golgotha maar even had afgesloten voor zijn beulen, dan had Hij zijn kosmische openheid vernietigd. Christus bleef openstaan voor alle mensen, en daardoor had Hij tijdens zijn kruisdood te lijden, maar niet door de kruisiging van zijn lichaam. Wel omdat Hij voelde wat het zijn belagers bracht. Dat deed hem pijn, want Hij wist dat die zichzelf hierdoor in een sfeer van geweld plaatsten.

Christus kende die sfeer, het land van haat en hartstocht en geweld in het hiernamaals, Hij wist waar al deze mensen zich door hun handelingen op afstemden. Hij wist dat zijn beulen zichzelf sloegen en dat ze later in dit geweld zouden wegzinken. Wanneer ook zij eens aan hun tocht naar de licht-sferen gaan beginnen, moeten zij al dit geweld terugnemen en zullen ze zich onvoorstelbaar berouwen dat ze zich ooit aan de Messias hebben vergrepen. Het zal hun vele eeuwen lijden kosten om zich van die wroeging te bevrijden.

Harmonisch blijven

Christus wist dat ze hem niet konden slaan, want Hij was innerlijk niet te bereiken, Hij bleef zichzelf, Hij bleef liefde. Maar Hij kon hen niet uitleggen hoe zij door een hard woord of een vernietigende gedachte hun eigen ziel belastten. Hij kon deze mensen niet leren dat hun ziel van nature harmonisch is en dat zij alleen verder kwamen in hun kosmische evolutie als zij de harmonie van hun ziel gingen beleven door hun gevoelens en handelingen te laten leiden door de universele liefde.

Christus wist dat Hij deze mensen niet door woorden kon bereiken, daarom zei Hij niets, en liet zich kruisigen. Maar Hij wist tevens dat zijn astrale leerlingen, de meesters van de Universiteit van Christus, ooit aan de wereld zouden kunnen uitleggen waarom Hij zich had laten kruisigen. Hij wist ook dat daar nog tweeduizend jaar overheen zou gaan. Zijn apostelen konden destijds nog geen verklaring op zielsniveau begrijpen, zij waren nog te beperkt door het toenmalige begripsniveau van de wereld.

Het Allicht

De meesters konden in de twintigste eeuw via Jozef Rulof doorgeven dat de weg van Christus de weg van alle zielen in de ruimte is. Elke ziel zal ooit tot het volledige aanvaarden komen en zo de universele liefde bereiken. Nadat elke afbrekende gedachte is gekruisigd en al het innerlijke geweld is gestorven, zal elke ziel de Alliefde beginnen te voelen die in de kern van al het leven is ingebouwd en alleen door het daadwerkelijk liefhebben tot werking komt en uitstralend licht wordt.

Dan ontwaakt de Christus in het gevoelsleven, omdat het eigen Golgotha tot in de diepte aanvaard en beleefd wordt. Zo begint voor elke ziel die al het duistere voelen en denken achter zich laat, de voelende verbinding met al het leven in de kosmos. Dan wordt de persoonlijkheid zacht, welwillend, dragend, behulpzaam, hartelijk, open en universeel liefdevol. Voor die ziel wordt het nooit meer duister op aarde of in het hiernamaals, omdat het Allicht voor immer haar verdere wegen verlicht.

123. Apostelen

De apostelen waren voor hun taak uit het hiernamaals op aarde gereïncarneerd, maar hun denken was beperkt door hun gevoelsgraad en de tijdsgeest.

Afbeelding: (van links naar rechts) apostelen Petrus, Mattheus, Thomas en Bartholomeus, geschilderd door Anthony van Dyck.

Geboren voor hun taak

De apostelen waren geen toevallige voorbijgangers en tijdsgenoten van Jezus Christus. Zij werden ‘wedergeboren voor hun taak’. In het hiernamaals hadden ze zich al voorbereid op het apostelschap, zodat zij de zwaarte daarvan op aarde zouden kunnen dragen.

Voordat zij reïncarneerden leefden zij in het schemerland, de geestelijke wereld die grenst aan de eerste lichtsfeer. Net als Mozes en de profeten waren zij bezielde om aan de wereld de waarheid te brengen dat er leven na de dood is. Eenmaal op aarde voelden zij die geestelijke werkelijkheid omdat ze die zelf al beleefd hadden.

Bewustwording

Ook de vrouwen van de apostelen waren op hun taak berekend. Toen hun mannen hun gezinnen verlieten om Christus te volgen, namen zij de zorg voor de kinderen alleen op hun schouders. De apostelen stuurden geregeld een bericht naar hun vrouwen, waarin ze de universele liefde van hun leraar beschreven. Omdat de vrouwen het belang van de boodschap van Christus voor de mensheid voelden, bracht het apostelschap van hun mannen geen disharmonie in hun gezinnen.

Het gevoelsleven van de apostelen was nog niet afgestemd op de lichtsferen, daarom moest Christus hen nog leren dat ze met geweld geen universele liefde konden beleven. Toen Petrus zijn zwaard gebruikte, zei Christus: ‘Petrus, Petrus, waar Ik al de jaren voor heb gewerkt, sla je in één slag aan stukken en brokken.’

Toen de apostelen met Christus in Jeruzalem aankwamen, begonnen ze te voelen dat er onweerswolken op komst waren. Petrus werd bang dat hun meester iets ging overkomen. Johannes legde de anderen uit dat ze zich niet moesten bemoeien met de weg van de Messias, maar dat ze zichzelf moesten voorbereiden op hun rol in het grote gebeuren.

Die rol konden ze alleen vervullen door hun eigen gevoelskrachten en door wat ze begrepen van wat hun leraar zei. Ze behoorden tot de enkele mensen op aarde die hier al over durfden te denken, omdat ze voor die taak geboren waren. Maar ze kenden hun kosmische ziel nog niet, Christus kon hen alleen uitleggen wat in die tijd begrepen kon worden.

Twijfel en verloochening

Christus richtte zich tot verschillende graden van denken en voelen, omdat zijn universele boodschap voor alle tijden was bedoeld. Daarom aanvaardde

Hij alle apostelen, elk met hun eigen karakter. Zoals het artikel 'Judas' beschrijft, had die apostel nog eisende karaktereigenschappen. En Petrus bijvoorbeeld verloochende Christus, ondanks de jaren dat hij naast de Messias had mogen lopen. Hij had toen nog niet de bezieling van de christenen die later voor hun geloof de leeuwenkuil ingingen.

Christus had Petrus nochtans gewaarschuwd dat hij zijn leraar driemaal zou verloochenen voordat de haan ging kraaien. Toen men Petrus vroeg of hij bij Christus hoorde, beweerde Petrus herhaaldelijk dat hij die man nooit gekend had en met hem niets te maken had. Maar niet alleen Petrus was door de twijfel bevangen. Alle apostelen twijfelden toen Christus aan het kruis hing. Ze konden op dat moment niet geloven dat Hij de Messias was. Ze dachten dat Hij maar een doodgewone rabbi was, die zich voor Christus en God had uitgegeven, want toen het eropaan kwam, liet Hij zich kruisigen als een grote stakker zonder zich te verdedigen.

Later begreep Petrus dat hij Christus niet kon verloochenen omdat de Messias onaantastbaar was. Petrus voelde toen dat hij de waarheid had verloochend die Christus vertolkte. Hij had angst om gefolterd en vermoord te worden als hij uitkwam voor de waarheid. De haan kraaide alleen voor het deel in hem dat twijfelde en de foltering wilde voorkomen. De haan kraaide niet voor zijn hele persoonlijkheid, want Petrus had ook sterke karaktertrekken.

Na deze verloochening vloog Petrus in razende wanhoop door Jeruzalem. Hij voelde zich gekraakt naar lichaam en ziel en ging voelen hoe hij die verloochening had kunnen voorkomen. Voordien had hij alle onware gedachten en gevoelens uit zijn persoonlijkheid moeten bannen. Indien hij waarheid was geworden zoals zijn grote voorbeeld, dan had de leugen hem op dat kritieke ogenblik niet meer te pakken kunnen nemen.

Geestelijke gaven

Daar zaten ze na de kruisiging dan, de apostelen. Jarenlang hadden ze wijsheid van hun leraar gekregen. Maar nu was hun rabbi op schandelijke wijze gedood en stonden ze voor zichzelf. Wat hadden ze zich van deze wijsheid zelf eigen gemaakt? Wat was hun eigen innerlijk bezit geworden, van waaruit ze nu moesten handelen?

Ze zaten bijeen en wachtten op bezieling, ze hadden niet de kracht om vanuit zichzelf tot het verkondigen van de blijde boodschap te komen. Christus kende hun toestand en kwam terug uit het hiernamaals om zich aan hen te laten zien, Hij wandelde tot hun grote verbazing met zijn geestelijke lichaam zo door een muur heen.

En ook nadat Hij naar het Al was teruggekeerd, bleef Hij hen helpen, Hij

stuurde de Heilige Geest. Dat dit eigenlijk de meesters van de Universiteit van Christus waren, konden de apostelen nog niet begrijpen. Zij dachten dat het Christus was die hen aan wonderen hielp.

De meesters ontwikkelden bij hen geestelijke gaven, voor zover de apostelen dit konden verwerken. Toen de apostelen bijeen waren en besluiten moesten nemen, hoorden ze zelfs fysieke stemmen. De meesters lieten de directestem horen waarbij ze hun geestelijke stemgeluid halfstoffelijk verdichtten zodat dit door de stoffelijke oren van de apostelen gehoord kon worden. In het artikel 'directe-stemapparaat' wordt op dit verschijnsel dieper ingegaan.

Hierdoor hoefden de apostelen niet meer te twijfelen, ze hoorden hun geestelijke leiding. Door dit bezielende woord konden zij hun leven voor hun meester inzetten. Vanaf dat moment bleef Petrus zijn eigen waarheid vasthouden. Later liet hij zich door zijn vervolgers afslachten, en was hij blij dat hij zijn twijfel had overwonnen.

De apostelen droegen nu de boodschap van Christus uit in woord en daad. Ze beleefden hierbij helderziendheid en helderhorendheid. Maar ze konden nog geen 'verklaring op zielsniveau' geven, omdat zijzelf en de mensheid in die tijd zo diep nog niet konden denken.

Terug in het hiernamaals

Ook toen de apostelen in het hiernamaals aankwamen, hadden ze nog geen begrip van de reïncarnaties van onze kosmische ziel. Petrus vroeg aan Christus of Hij hem een nieuw lichaam kon geven om dan ditmaal meteen vanaf het begin zonder twijfel en met meer bezieling te kunnen getuigen van het woord van Christus. De meesters maakten hem en de andere apostelen duidelijk dat dit geen zin had, omdat de mensheid nog niet voor meer wijsheid te bereiken was.

Christus liet hun zien wat Hij de wereld had kunnen geven, als die verder ontwikkeld zou zijn geweest en hem had laten leven. Dan had Hij over God als Moeder gesproken, over Alziel en Albron, maan, zon en kosmische levensgraden. Maar Hij wist dat dit eerst na tweeduizend jaar in de Eeuw van Christus mogelijk zou worden.

Toen begrepen de apostelen dat ze van het kosmische bewustzijn van Christus op aarde nog niet veel hadden leren kennen. Ze vatten hun eigen geestelijke studie aan door het verleden van hun kosmische ziel en de mensheid te volgen. De meesters toonden hun tijdperk na tijdperk en eerst toen zei Petrus tegen Johannes: 'Je ziet het, Johannes, toen ik op aarde leefde, keek ik in de ogen van God, maar begreep hem niet. Zon en Maan vertegenwoordigen deze wetten. Kom, wij moeten verdergaan en ons de wetten van God eigen maken.'

124. Kerkelijke vertelsels

Eeuwig vuur in de hel, laatste oordeel, zonde, vergeving, biecht, maagdelijke geboorte van een zwakke Christus, Adam en Eva, e.a.

Vertelsels door kerken en Bijbelschrijvers

Hoeveel de mens op aarde kan begrijpen, wordt meestal bepaald door de tijdsgeest waarin hij leeft. Het artikel 'de Universiteit van Christus' licht toe dat de meesters onder leiding van Christus hun inspiraties steeds hebben aangepast aan de ontvanger. Daarom kregen Mozes en de profeten een krachtdadige God die in staat was om de groep van Mozes te beschermen tegen vijandige stammen.

Het artikel 'Bijbelschrijvers' verklaart dat de menselijke schrijvers van de Bijbel de overgeleverde verhalen hebben vervormd tot wat zijzelf konden begrijpen. Daarnaast maakten ze er zelf verhalen bij om de almacht van God te vergroten.

Christus kon in zijn leven als Jezus zijn kosmische wijsheid niet kwijt, dus gebruikte hij een universele beeldspraak. Maar zijn apostelen en de kerken die zijn woorden en leven uitgelegd hebben, misten het onderscheid tussen de goddelijke waarheid en hun eigen aardse denken.

De kerken hebben veel goeds gedaan door God en Christus naar vele mensen op aarde te brengen. Maar door van de overgeleverde vertelsels vastge-roeste dogma's te maken, hebben ze echter ook vele mensen vastgezet in onwaarheden. In de Eeuw van Christus kunnen die onwaarheden nu ontleed worden door de boeken van het laatste medium van de Universiteit van Christus. Zo worden de kerkelijke dogma's teruggebracht tot hun oorsprong: vertelsels 'van horen zeggen'.

Eeuwig brandend vuur in de hel

Het grootste dogma aller tijden is de leerstelling dat men eeuwig kan branden in de hel. In de boeken die via Jozef Rulof op aarde kwamen wordt naar deze leerstelling verwezen met de termen 'eeuwige verdoemdheid' en 'verdoemenis'.

De meesters hebben Mozes en de profeten aangemoedigd om geen handelingen uit te voeren die hen in disharmonie met het leven brachten. De mens van toen ging alleen stoppen met die handelingen indien hij daarvoor zwaar gestraft zou worden door een alziende God. Slechts door een indringende angst begonnen sommige mensen hun hartstochten onder controle te

brenge. De meesters hadden geen andere keuze, de mens liet geen andere benadering toe.

In het begin werkte deze benadering, de volgelingen van Mozes gingen hun eigen daden kritisch bekijken en beteugelen. Zo is de eerste aanzet voor een geestelijke bewustwording gegeven. Een kleine groep mensen ging in vrede met elkaar leven, het moorden werd hierdoor binnen deze groep een halt toegeeroepen.

Toen echter deze 'waarschuwing van God' werd doorverteld, begon de aandikking. Bij elke doorvertelling werd de straf van God groter gemaakt, om het vertelsel meer kracht en aanschouwelijkheid te geven. De mens maakte er een eeuwigdurend vuur bij dat de zondaar op gruwelijke wijze foltert maar niet volledig vernietigt, zodat de foltering alsmar kan doorgaan. Meer kon de mens niet bedenken, dat was toch het ergste wat voorstelbaar was. Dat men daarbij ook gelijk God tot een afgrijselijk monster had gemaakt, werd door de fantastische vertellers niet gevoeld.

Toen Christus zijn leven als Jezus begon, was dit grootste dogma al totaal versteend en ingeslepen. Het was zo hard geworden, dat Hij dit met geen tienduizend woorden meer kon wegnemen. Hij kon alleen een tegengewicht geven door de universele liefde te introduceren. Daarom sprak Hij veelvuldig over zijn Vader van Liefde, maar zijn toehoorders konden daaruit nog niet de gevolgtrekking maken dat de God van verdoemenis niet bestond en nooit bestaan had.

Ook na zijn dood kwam hier niet de minste verbetering in. Integendeel, menig apostel en kerkelijke functionaris bliezen de vlammen van het eeuwig brandende vuur nog hoger op. De kerken vonden er hun middel in om de gelovigen onder de knoet te houden en veel geld te laten betalen om de verdoemenis te ontlopen.

Miljoenen gelovigen voelden de zwaarte toenemen. Als ze even een zwakheid toonden, kon het al te laat zijn: misschien was het al voldoende geweest voor het eeuwige hellevuur! Het ontnam de mens de moed om er het beste van te maken, om opnieuw te beginnen na een inzinking.

Vele gelovigen gingen alles van zichzelf inzetten om aan het hellevuur te ontkomen en een plaatsje in de hemel te bemachtigen, waarbij ze boven hun menselijke krachten gingen. Ze lazen dag en nacht in de Bijbel, prevelden voortdurend hun gebeden, smeekten God onafgebroken om vergiffenis en verzaakten menselijke gevoelens die behoorden bij hun gevoelsgraad. Het dreef velen tot godsdienstwaan, de ergste vorm van waan, omdat de persoonlijkheid volledig kan oplossen in het niets, in een onwerkelijk dogma. Dit kan al de andere karaktereigenschappen overwoekeren en dooddrukken, zodat men niets meer van het leven voelt.

En toen deze gelovigen dan in het hiernamaals aankwamen, waren ze hun

dogma nog niet kwijt! Ook daar ontnam het hen de kracht om tot innerlijke vooruitgang te komen. Ze sloten zich bovendien af voor de meesters van het licht die hun wilden duidelijk maken dat hun geloof uit kerkelijke nonsens bestond. Ze geloofden zelfs niet dat ze op aarde gestorven waren, want hun kerk en Bijbel hadden hun niets gezegd over het werkelijke leven in deze astrale sfeer.

Het lijden van al deze mensen op aarde en in het hiernamaals raakt ook de bewoners van de lichtsferen. Zolang er mensen rondlopen met de vreselijkste god aller tijden die zondaars zwaarder straft dan enig mens op aarde zou kunnen, zijn zelfs Christus en de zijnen in het Al niet gelukkig. Hoe ijler en liefdevoller men wordt, hoe meer men aanvoelt wat de medemens drukt.

Laatste oordeel

Twee dagen na het sterven van Jezus bleek bij het openen van zijn graf zijn lichaam verdwenen te zijn. Later verscheen Hij met zijn geestelijke lichaam aan zijn apostelen. Zijn opstanding was geestelijk, maar het aardse denken heeft er een lichamelijke opstanding van gemaakt, met gebruik van het lichaam dat in het graf ligt. Volgens het dogma van het laatste oordeel zal God op de dag des oordeels alle overledenen lichamelijk uit de graven halen en een plaats in de hemel of hel toewijzen. Maar hoe moet het dan bijvoorbeeld met de oermensen en alle anderen van wie geen bot meer over is?

De artikelen 'oorzaak en gevolg' en 'karma' leggen uit dat er geen externe god is die over ons oordeelt, maar wel een interne god, die we ook 'ziel' kunnen noemen. Wanneer onze handeling niet in harmonie is met het leven, zal onze ziel die handeling corrigeren in dit of in een volgend leven. En als we naar het hiernamaals overgaan, is het onze eigen 'gevoelsgraad' die ons naar een duistere sfeer of een lichtsfeer brengt, naarmate de graad van liefde die we bezitten.

Een zwakke Christus

Het artikel 'Jezus Christus' schetst een beeld van het leven en de boodschap van Christus. Dat is heel anders dan het kerkelijke beeld dat op basis van de Bijbel gevormd is. De schrijvers van het Nieuwe Testament hebben Christus zwak gemaakt omdat ze zijn woorden en handelen naar hun eigen aardse denken hebben geïnterpreteerd. Bovendien hebben ze Christus woorden in de mond gelegd die Hij nooit uitgesproken heeft.

Hoe kan Christus in Gethsemane gevraagd hebben om de drinkbeker aan hem te laten voorbijgaan, wanneer Hij reeds voor zijn geboorte wist hoe zijn reïncarnatie ging eindigen? Het artikel 'Universiteit van Christus' beschrijft

het Albewustzijn waarmee Christus reïncarneerde. De Bijbelschrijvers kenden geen Al, ze projecteerden zichzelf in Gethsemane en schreven neer wat zijzelf normaal vonden. Zij hebben van de goddelijk bewuste een zwak mens gemaakt naar hun eigen beeld en begrip.

Zo schreven zij dat Christus aan het kruis gezegd zou hebben dat Hij zich verlaten voelde. Maar Christus had het gevoel van verlatenheid al miljoenen jaren achter zich gelaten, Hij voelde onafgebroken zijn goddelijke verbinding met al het leven. In de bronnen van het artikel 'Jezus Christus' zijn de woorden opgenomen die Hij wel uitsprak tijdens zijn kruisiging. Hij zei: 'Dát leven ben Ik. Gij zijt uit God ontstaan. Ik lijd voor u.'

Maar dat begreep de mens niet, en hij maakte ervan dat Christus heeft geleden in de plaats van alle mensen en hiermee gelijk hun zonden heeft weggenomen. De Bijbelschrijvers en kerken dachten in termen van zonden, waarvoor een zondeval, een laatste oordeel en een eeuwige verdoemenis werden bedacht. En die zonden wilde men kwijt, dus moest Christus die maar van hen overnemen en wegwassen. Wel zo gemakkelijk, dan hoefde men die zelf niet goed te maken. Eventueel nog even biechten en een paar gebeden prevelen, maar dan dachten ze wel al hun zonden ook echt voor altijd kwijt te zijn.

foto: Het dogma van het laatste oordeel met de opstanding van de doden, geschilderd door Luca Signorelli (1450-1523)

En zo ontstond het vertelsel: Christus is voor onze zonden gestorven, Hij gaf Zijn leven om ons te bevrijden en werd het Lam Gods om God tevreden te stellen. De meesters maken echter duidelijk dat Christus zijn leven niet gegeven heeft, maar dat Hij bewust vermoord werd. Christus was veel liever blijven leven om zijn universiteit toen al op aarde te brengen, maar men heeft zijn lichaam vernietigd en hem zo het spreken ontnomen.

En van deze moordpartij wilde men bovendien nog een genade maken. Dat dode lichaam van Christus moest nu ook nog de kroon op het hoofd van zijn moordenaars zetten. Ze hebben niet alleen zijn bloed en levenskracht weggenomen, nu moest Hij ook nog voor hun zonden gestorven zijn en ze nieuw leven geven door hen alle zonden te vergeven. Het woord 'vergeven' staat echter niet in het ruimtelijke woordenboek, net zomin als 'straffen'.

Zonde

De zwaarste dogma's zijn gebaseerd op het begrip 'zonde'. De meesters zijn hier heel duidelijk over: er bestaan geen zonden, er is alleen tijdelijke disharmonie die uiteindelijk tot ontwaking leidt! De verklaring op zielsniveau is immers heel anders dan het aardse denken in zonden. Als we ons door een handeling in disharmonie met een ander brengen, dan zijn we hierdoor ook in disharmonie met onze eigen ziel, die in wezen harmonie is. Op dat moment wordt onze ziel stuwend om die disharmonie ongedaan te maken. De artikelen 'harmonie', 'karma' en 'oorzaak en gevolg' leggen uit hoe onze ziel haar harmonie herwint.

Dat kan niet via een kerk, een biechtstoel, een sacrament, een gebed of een vergiffenis. Dat kan alleen wanneer we daadwerkelijk liefde geven waar we voordien duisternis hebben gebracht. Daarvoor moeten we nieuwe handelingen stellen, nieuwe levens beleven, opnieuw reïncarneren. Dat vraagt onze volledige inzet, tot de laatste gram aan kracht die we hebben. En dan bereiken we een geestelijke bewustwording die uiteindelijk de universele liefde voor al het leven wordt.

Omdat er geen zonden bestaan, vervallen meteen een heleboel vertelsels. Eeuwige verdoemenis heeft geen grond meer, want er zijn geen zonden waarvoor iemand gestraft kan worden. Een laatste oordeel heeft geen zonden meer om over te oordelen. Christus is niet voor onze zonden gestorven, de wereld heeft hem brutaal vermoord. Christus heeft onze zonden ook niet weggenomen, want we zullen zelf rechtzetten wat we krom geslagen hebben. Wat kan men gaan biechten, als er geen zonden bestaan? Er zijn geen Adam en Eva meer nodig om de zonde te laten ontstaan, en de appelboom en de slang kunnen hun eigen natuurlijkheid behouden. Priesters zijn niet meer nodig om onze zonden te vergeven. Maria hoeft geen onbevleete ontvangende

nis te ondergaan, want er zijn geen vlekkerige zonden die tot moederschap en vaderschap leiden. Priesters en nonnen mogen weer huwen, want ze hoeven geen vleeselijke zonden meer te vermijden. De kerkelijke brandstapels waren niet alleen afschuwelijk maar ook onzinnig, want er is nooit één zondaar geweest die dodelijk gestraft moest worden. Galilei had niet in die kerkelijke kerker vastgezet mogen worden, want zijn van de Bijbel afwijkende bevindingen zijn geen zonde. En de mens ... kan dan eindelijk vrij ademen en zonder die doodzondige last voortaan aan zijn geestelijke bewustwording werken door al het leven lief te hebben, want er zijn ook geen zonden bij hemzelf of een ander meer te zien. Hij kan nu naar zijn medemens kijken als een ziel die vrij van zonden is en als een metgezel op de kosmische reis naar het Al.

Adam en Eva

De Bijbelschrijvers wilden aantonen dat God de mens heeft geschapen, en daarom verzonnen ze het kinderlijke verhaaltje van Adam en Eva. Ze hebben toen meteen ook het ontstaan van de zonden ingebouwd door er een sluwe slang in te laten sluipen. Aangezien hun God nog boos kon worden, kon Hij ook zijn kinderen uit zijn paradijs verstoten.

De kerken hebben dit naïef vertelseltje gebruikt om hun macht over de gelovigen te behouden, want die konden alleen via de kerk vrijkomen van de erfzonde waar de hele mensheid voortdurend mee is belast door Adam en Eva.

In het artikel 'kosmische levensgraden' worden de grote evolutiestappen van onze ziel beschreven en het artikel 'onze eerste levens als cel' beschrijft de werkelijke eerste levens van de menselijke ziel op de eerste planeet. Toen die tot de eerste gevoelsgraad was geëvolueerd, heeft de mens zichzelf uit zijn paradijselijke harmonie verwijderd door zich uit te leven buiten het samen-zijn met zijn tweelingziel. Zonden heeft de mens zich hiermee niet op de hals gehaald, dus die hoeven ook niet afgewassen te worden door een doopsel of verzoend te worden door een Messias als Lam Gods.

De heilige maagd Maria

Om Christus te laten ontsnappen aan de erfzonde heeft de kerk gestunt met verschillende vertelsels. Ze bedacht dogma's als de 'onbevleete ontvangenis' en 'de maagdelijke geboorte', waarbij Jezus verwekt zou zijn zonder toedoen van een man. Vader Jozef mocht dus niet meedoen, de 'Heilige Geest' had dienst en 'overschaduwde' Maria. Bovendien werd Maria heilig verklaard en werd de heilige maagd 'ten hemel opgenomen'.

De basiskrachten van al het leven, moederschap en vaderschap, worden zo door de kerk opzij gezet voor leugens, die geen enkele geestelijke werkelijkheid vertolken. De meesters geven aan dat het tijd wordt dat deze katholieke onzin door de geestelijke werkelijkheid wordt weggeblazen.

Jozef en Maria hadden geslachtsgemeenschap en Jezus beleefde op volstrekt natuurlijke wijze deze conceptie en zijn geboorte zoals al het leven in de kosmos door moederschap én vaderschap gebaard en geschapen wordt. Maar voor de kerk is dit onzedelijk, te echt menselijk, en gevaarlijk omdat er zonder die dogma's wellicht nog minder mensen zich gebonden voelen door de kerkelijke vertelsels.

Trouwen met God of Christus

Er zijn mensen die door de kerkelijke vertelsels denken dat ze kunnen trouwen met God of Christus. Ze kiezen bewust voor het celibataire leven en willen geen moeder en vader worden om religieuze redenen. In feite zetten ze hierdoor hun verdere evolutie op één kaart, namelijk op één leven. Want als ze nog meer levens op aarde nodig hebben om hun karma op te lossen, dan verwijderen ze zich van die voortgang die alleen door het moederschap gerealiseerd kan worden.

Het artikel 'vrije wil' licht toe dat de mens zijn persoonlijke vrije wil kan inzetten om bijvoorbeeld priester of non te worden. Hij kan dit levens lang volhouden, en zijn gevoel hiervoor steeds sterker opbouwen, totdat hij uiteindelijk het hoogste voor zijn bedachte heiligheid bereikt: het pausschap. Maar is dat ook in overeenstemming met de wil van zijn ziel?

Hij is dan immers het verst verwijderd van de basiskrachten van zijn eigen ziel: het moederschap en het vaderschap. De weg terug is lang en moeilijk, want elke gedachte die tegen die basiskrachten indruist, brengt de persoonlijkheid verder in de richting van het onnatuurlijke voelen en denken van het celibataire geloof dat buiten de werkelijkheid van de kosmische evolutie van onze ziel staat. Wanneer iemand nog een lichaam moet teruggeven aan een andere ziel om karma op te lossen, zal het moederschap immers nog beleefd moeten worden. Maar omdat men zich daar in voelen en denken levens lang uit heeft verwijderd, zal het ook vele levens duren voordat men weer in staat is om het gevoel 'moederschap en vaderschap' te voelen en te beleven.

Bovendien heeft men zich door al de celibataire levens in disharmonie gebracht met het totale moederschap en vaderschap van de mensheid. Andere moeders moeten hierdoor meer kinderen baren, om de evolutie van alle zielen op aarde doorgang te laten vinden. Ook die opgebouwde disharmonie met het mondiale ouderschap zal weer in harmonie gebracht moeten worden, voordat men de lichtsferen in het hiernamaals kan betreden.

De meesters van de Universiteit van Christus zijn via Mozes begonnen om een geloof op aarde te brengen. De mens had dat nodig om te beginnen aan het beheersen van zijn hartstochten, om te stoppen met het doden van anderen. Terwijl het geloof destijds de mens een houvast gaf om op weg te gaan naar de ijlere gevoelens van zijn eigen ziel, is het geloof tegenwoordig voor heel wat mensen een belemmering geworden. De vraag is dan: hoe krijgt hun ziel hen weer van dat geloof af? Want reële geestelijke vooruitgang vindt alleen plaats door het beleven van een werkelijkheid, niet door erin te geloven.

En juist het open bevoelen en zelfstandig denken werd bepaald niet aangemoedigd door een kerk die het geloof van de mens dikwijls gebruikte om haar eigen rijkdom en macht op te bouwen. Ze verkocht eeuwenlang de hemelen en zette miljoenen ongelovigen op de brandstapel om haar macht te behouden. Wie nieuw denken bracht zoals Galilei, werd door het Vaticaan het zwijgen opgelegd, omdat zijn ontdekking inging tegen de heilige Bijbel.

De onwaarheden in de Bijbel en de kerkelijke vertelsels zullen pas volledig verdwijnen wanneer de meesters door het directe-stemapparaat tot de mensheid kunnen spreken. Dan hoort ook elke gelovige de geestelijke werkelijkheid van onze eeuwige ziel.

125. Evolutie van de mensheid

De evolutie van de mensheid wordt geleid door de meesters van de Universiteit van Christus via inspiratie van mensen op aarde.

Gevoelsgraad van de mensheid

Het artikel 'Universiteit van Christus' licht toe dat de mensheid vanaf de oertijd geholpen wordt door de meesters onder leiding van Christus. Christus beoogt hierdoor het lijden van de mens op aarde te stoppen en in de plaats een eeuwig geluk te brengen. Hij weet dat dit geluk alleen blijvend zal zijn als de mensheid een hoge gevoelsgraad heeft bereikt.

Het artikel 'gevoelsgraden' verklaart dat ons gevoelsleven een bepaald niveau heeft. De meesters hebben die niveaus leren kennen in het hiernamaals. Daarin onderscheiden ze verschillende astrale werelden die ze 'sferen' noemen. Een sfeer weerspiegelt het gevoelsleven van haar bewoners. In de licht-sferen hebben de bewoners universele liefde voor al het leven, terwijl in de duistere sferen de eigenliefde regeert.

Zoals de gevoelsgraad van een mens zijn niveau van liefde aangeeft, spre-

ken de meesters ook over de gevoelsgraad van de gehele mensheid. Dat is het gemiddelde niveau van liefde dat op aarde door de mens beleefd wordt.

Vanaf de oertijd

In de oertijd was die gevoelsgraad van de mensheid nog maar op het eerste niveau. De oermens was vooral gericht op zijn eigen overleving, ook als dit ten koste ging van andere mensen. Bij voedselschaarste werd er hevig gevochten met elkaar.

De meesters konden deze mensen niet ineens tot universele liefde brengen, waardoor het vechten met elkaar zou stoppen. Ze inspireerden de mens eerst tot het krijgen van meer stoffelijke welvaart, zodat het vechten om eten minder nodig werd. Om het aardse bestaan vooruit te brengen, leerden ze de mens het beheersen van vuur en het maken van werktuigen. Die stoffelijke vooruitgang zorgde ervoor dat men alerter werd op de omgeving en alles wat daarin te vinden was om het eigen materieel bezit te vergroten. Al was dit gericht op eigen bezit, toch gaf dit al meer stoffelijk bewustzijn dan de vorige fase.

Na lange tijd bereikten een aantal mensen op aarde hierdoor de tweede gevoelsgraad, die overeenkomt met de duistere sfeer die in het artikel 'land van haat en hartstocht en geweld' beschreven wordt. Hierbij gold alleen het recht van de sterkste, zoals in de dierenwereld. Dit tweede niveau wordt dan ook de dierlijke gevoelsgraad genoemd. Door dit 'recht' moesten de mensen met een zwakker lichaam het ontgelden en kregen zij te lijden onder de heerschappij van de sterksten.

De goddelijke bescherming

Toen de mens zich bewust werd dat hij in een groep sterker stond, gingen steeds grotere groepen tegen elkaar vechten. De stammenstrijd werd heviger, het geweld nam toe. De meesters begrepen dat de mens zijn gedrag alleen zou veranderen, als hij een hogere macht boven zichzelf en de vijanden voelde, die dit geweld een halt kon toeroepen. De artikelen 'Mozes en de profeten', 'Bijbelschrijvers' en 'God' beschrijven hoe de meesters mensen op aarde inspireerden om ontzag voor die oppermacht te gaan voelen.

De volgelingen van Mozes konden alleen in die hogere macht geloven, als die ook daadwerkelijk zijn macht liet zien, door bijvoorbeeld hun groep te beschermen tegen andere stammen. De meesters hielpen Mozes om zijn groep te beschermen, zodat die niet uitgeroeid zou worden door de stammenoorlogen.

De leiding van de meesters bestond er vooral uit om Mozes te waarschu-

'Het uur van de waarheid', door Jozef Rulof ontvangen schilderij

wen wat de plannen waren van de heersers van de vijandige stammen, zodat hij daarop kon anticiperen. Mozes werd ook geïnspireerd om van zijn volgers strijders te maken, zodat ze hun groep konden beschermen.

Zo werd deze groep niet vernietigd door stammen met een lagere gevoelsgraad. Anders zou er op de wereld nooit een overwicht van mensen met een hogere gevoelsgraad kunnen komen. De bescherming door de meesters is erop gericht dat het aantal mensen met een hogere gevoelsgraad kan groeien totdat ze zo talrijk en krachtig zijn, dat ze kunnen zorgen voor vrede en vooruitgang in de wereld.

Christus

Nadat de profeten een smal pad voor de Messias hadden gebaad, reincarneerde de mentor van de Universiteit van Christus zelf om de mensheid een krachtige impuls te geven naar de universele liefde. De artikelen 'Jezus Christus' en 'Gethsemane en Golgotha' lichten dit toe. De christenen die zijn blijde boodschap in praktijk brachten, verhoogden op die manier hun eigen gevoelsgraad.

De meesters inspireerden alle mensen die op aarde met een taak wedergeboren werden. Socrates, Plato, Aristoteles, Boeddha, Ramakrishna en vele anderen konden hierdoor elk in hun eigen tijd het denken van de mensheid verruimen. Ook de grote kunstenaars kregen hun directe inspiraties om een hoger gevoel op aarde te brengen.

De Universiteit van Christus voerde de wetenschap op en zorgde er bijvoorbeeld voor dat de zeeën konden worden bevaren. De meesters inspireerden miljoenen mensen om tot hogere gevoelens te komen. Zo kon de mensheid haar eerste gevoelsgraad overwinnen, waarin zij nog vertoefde op het moment dat Christus zijn blijde boodschap bracht.

Napoleon

Toen Napoleon in 1769 geboren werd, was de mensheid tot de tweede gevoelsgraad geëvolueerd. Napoleon was een product van een wereld, die voor een groot deel nog op haat en vernietiging ingesteld stond. Verteerd door machtswellust was geen middel hem te wrede om zijn wellust te bevredigen. Hij ontketende een hel op aarde en liet het bloed van honderdduizenden stromen. Rusteloos voortgezweept door zijn drift naar bezit en heerschappij, begon hij de ene militaire actie na de andere.

En toch konden de meesters ervoor zorgen dat zijn acties niet alleen vernietiging brachten. De meesters gaven hem de gedachte om Europa te verenigen. Ze konden van hem niet in één slag een edel mens maken, net zomin als

ze de mensheid in één jaar naar een hogere gevoelsgraad konden tillen. Napoleon was niet tegen te houden in zijn wil om te vechten en te vernietigen, maar door de gedachte die de meesters hem gaven, bracht die onafwendbare strijd toch ook de eerste stappen op weg naar meer samenwerking in Europa.

Voor die samenwerking was het eerst nodig om elkaar te leren kennen, want onbekend maakt onbemind. De militaire operaties van Napoleon en zijn bezetting waren een ongewenst en afgedwongen contact, maar brachten desondanks het contact waardoor de mensen elkaar leerden kennen. Hierdoor kreeg de vroegere vijand een gelaat, en bleek uiteindelijk een gewone medemens te zijn met dezelfde angsten en verlangens.

Daarnaast zorgen oorlogen ervoor dat steeds meer mensen zich afkeren van alles wat met oorlog te maken heeft, door de ellende die ze ervaren als gevolg van oorlog. Deze mensen zullen zelf geen oorlog meer starten, omdat ze weten wat een ander erdoor aan ellende over zich heen gestort krijgt. Het leed heeft hen wakker geschud en bewust gemaakt dat haat en vernietiging de wereld naar de afgrond voeren.

De meesters wisten dat Napoleon er niet in zou slagen om de eenheid van Europa tot stand te brengen. Die eenheid kan alleen duurzaam gevestigd worden als ze gebaseerd is op verdraagzaamheid en samenwerking die geluk en vrede geven voor alle betrokkenen. Maar de beoogde samenwerking was toch een stap dichterbij gekomen door het grotere contact.

Voor Napoleon zelf was zijn machtswellust funest. Hij stemde zich erdoor af op de laagste duistere sfeer die er in het hiernamaals bestaat. Daar ligt hij nu als een astrale kwal neer, zijn geestelijk lichaam is verslijmd. Van het leven is hij zich niet meer bewust en hij komt niet eerder dan over honderdduizend jaar tot werking om zijn evolutie weer op te nemen.

Uitvindingen

De meesters stuwden de stoffelijke ontwikkeling van de mensheid door uitvinders te inspireren. Zo kon Edison bijvoorbeeld het elektrische licht op aarde brengen doordat de meesters hem in hun bewustzijn optrokken. Alle uitvindingen die voor vooruitgang dienden, werden door de meesters op aarde gebracht.

Ze wisten ook dat die uitvindingen gebruikt zouden worden voor oorlogsdoeleinden. Dat was natuurlijk niet hun bedoeling, maar de meesters voorzagen wel dat dit misbruik zou bijdragen aan het inzicht dat het zo niet moet.

Eerste Wereldoorlog

In 1914 leefde de mensheid nog in de dierlijke gevoelsgraad, afgestemd op het land van haat, hartstocht en geweld. Door de enorme ellende tijdens de Eerste Wereldoorlog keerde zij de dierlijke gevoelsgraad de rug toe en ging ze op weg naar de derde gevoelsgraad, het grofstoffelijke niveau.

In de jaren hierna ging de mensheid verder op dit pad en bereikte zo de sfeer die door de meesters het schemerland wordt genoemd. Nu had ze meer beheersing gekregen over haar lagere instincten. Vóór 1914 stortte men zich in oorlog zonder veel na te denken. Na 1918 duurde het veel langer voordat de oorlog werd verklaard, omdat men nog wist wat dit betekende.

De mensheid is afgestemd op het schemerland

Het artikel 'schemerland' licht toe welke gevoelens haar bewoners ervaren. De angst en de spanning van het land van haat ligt dan achter hen. Ze willen niet meer moorden, maar zijn nu ingesteld op rust en vrede. Ze willen nog wel meer materieel bezit, maar niet meer ten koste van anderen.

Omdat er kennis wordt nagestreefd, is het schemerland in het hiernamaals feitelijk een soort universiteitsstad geworden, met studierichtingen en wereldbeschouwingen. Het gevoel is hier nog aards stoffelijk, de meerderheid is nog niet bezig om zich geestelijk te verrijken. Het schemerland is een mistachtige toestand, die nog geen warmte uitstraalt. Ook op aarde voelt men zich nog niet verwarmd door de massa, er wordt nog niet overal waarlijk geluk beleefd.

Sommige bewoners van het schemerland verhogen hun gevoelsgraad door bijvoorbeeld in de duistere sferen waar mogelijk te gaan helpen. Dokters en verpleegsters gaan hier spoedig toe over, want zij waren reeds op aarde ingesteld op het dienen van hun medemens. Door het dienen komt men hoger, omdat men de luie zelfgenoegzame gevoelens van het schemerland aflegt.

Maar de meerderheid wacht en begint niet uit zichzelf om te werken en zich in te zetten voor de medemens. De meeste mensen hier voelen alleen eigenliefde en zijn nog niet aan hun geestelijke ontwakning begonnen. Hun aardse gevoelsleven is gericht op de materie.

Op aarde wordt de massa die afgestemd is op het schemerland pas aangespoord om te vechten tegen lagere eigenschappen door een oorlog en een bezetting. Het vasthouden aan het materiële bezit wordt alleen doorkruist door een oorlog die op grote schaal en met razend geweld de eigendommen vernietigt.

En in de mensheid waren er in 1939 nog lagere krachten die voor deze strijd zouden zorgen. Het gemiddelde van de mensheid was al afgestemd op

het schemerland, maar sommige volkeren waren nog niet zo hoog geëvolueerd en haakten nog naar het verwerven van meer land en bezit door verovering en strijd. Zij zouden de mensheid in een nieuwe wereldoorlog storten.

Tweede Wereldoorlog

Vele mensen in Duitsland, Italië en Japan waren in 1939 nog afgestemd op het land van haat, hartstocht en geweld. Deze groep mensen was nog groot genoeg om haar wil op te leggen aan het deel van de bevolking dat al tot schemerland was gekomen. Samen hadden de mensen die afgestemd waren op het schemerland en het land van haat nog de overhand in deze volkeren, en konden ze de technische middelen aanwenden om de bewapening op te voeren en in te zetten voor verovering.

Ze wilden de hele wereld overheersen en aan hun wil onderwerpen. Ze vertegenwoordigden het lagere ik van de mensheid. Dit lagere ik martelde de medemens in concentratiekampen, ging over lijken en loog en bedroog zoals dat voorheen nog niet was geschied.

Het land van haat, hartstocht en geweld verklaarde de oorlog en stortte de wereld in een niets ontziende vernietiging. Deze dierlijke sfeer wilde de hele wereld veroveren en ontketende de Tweede Wereldoorlog. Het werd een strijd tussen twee gevoelsgraden in de mensheid, tussen het land van haat en het schemerland. Miljoenen jaren heeft het geduurd voordat er een oorlog uitgevochten kon worden die de laatste wereldoorlog aller tijden zou worden. Nu pas was de mensheid als massa tot de afstemming van het schemerland geëvolueerd waarin zij een dergelijke oorlog niet meer wilde. Tijdens deze strijd zal ze alles inzetten om het lagere ik van zichzelf, de dierlijke gevoelsgraad, definitief te overwinnen, zodat die na deze oorlog nooit meer de kans zou krijgen om een wereldoorlog te beginnen.

Het artikel 'Hitler' beschrijft het verloop van deze wereldstrijd. Het artikel 'de Eeuw van Christus' licht toe hoe deze laatste wereldoorlog de mensheid stuwt om op weg te gaan naar het licht van de eerste lichtsfeer. Het artikel 'lichtende toekomst' beschrijft wat een mooie toekomst de mensheid heeft verkregen door tijdens de laatste wereldoorlog haar lagere eigenschappen definitief te overwinnen.

126. Hitler

*Hitler heeft groter leed veroorzaakt dan wie dan ook in de geschiedenis,
daarom is hij het laagste wezen van alle zielen in de ruimte.*

*Portretfoto van
Adolf Hitler,
Bundesarchiv,
Bild 146-1990-048-29A*

De boeken van Jozef Rulof gaan diep in op het wezen van Adolf Hitler. Ze verklaren hoe hij aan de macht kon komen en hoe de meesters van het licht ervoor zorgden dat hij de Tweede Wereldoorlog verloor.

Land van haat en macht

Hitler werd gedreven door haat en machtswellust. Hij haatte wat men zijn volk had aangedaan door het Verdrag van Versailles, dat op het einde van de Eerste Wereldoorlog een zwaar juk oplegde aan Duitsland. Hij wilde die last afwerpen en zijn land weer een grote rol in het wereldgebeuren geven.

Hij beschouwde het als zijn taak om het Duitse volk te leiden naar die grote rol. Hij kwam aan de macht door het bespelen van de gevoelens van het volk, die overeenkwamen met zijn eigen innerlijk. De meesters stelden vast dat vijftientwintig procent van het Duitse volk na de Eerste Wereldoorlog dezelfde gevoelsafstemming had als Hitler. Ze noemen dat de dierlijke gevoelsgraad, omdat in deze sfeer de sterkste zijn wil oplegt aan de zwakkere. De sfeer in het hiernamaals die daarmee overeenkomt en door deze gevoelens wordt opgebouwd, noemen ze het ‘land van haat en hartstocht en geweld’.

Samen met deze groep mensen kreeg Hitler vat op de beïnvloedbare massa, die toen veertig procent van het Duitse volk bedroeg. Hitler beloofde deze massa een eigen auto en huis, een reis om de wereld, eretekens en grenzeloze roem als ze hem tot kanselier kozen. Met de blik gericht op die fraaie beloften, lieten ze Hitler aan de macht komen en staken ijverig hun hand op wanneer hij over het grote Duitse rijk sprak.

Toen hij over oorlog begon, begreep de overige vijfendertig procent van het Duitse volk dat hij zeer gevaarlijk was. Deze groep vertegenwoordigde het hogere gevoel, de wil om in vrede met iedereen te leven. Maar hun aantal was niet groot genoeg om de macht van Hitler tegen te houden.

Geen genie

Tijdens het leven van Hitler waren er mensen op aarde die zich afvroegen of hij een genie was, omdat hij zoveel voor elkaar kreeg. Veel mensen van zijn eigen volk aanvaardden hem als een godheid, die Duitsland uit het puin van de Eerste Wereldoorlog deed verrijzen. Maar ook bijvoorbeeld in Nederland waren er mensen die in zijn grootsheid geloofden, zoals in het artikel 'NSB en nationaalsocialisme' wordt toegelicht.

Tot deze mensen zeggen de meesters in het boek 'De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien' dat Hitler geen genie is, alleen al omdat hij zijn eigen ondergang niet kon voorzien. Of je zou over 'genieën in het kwaad' moeten spreken, die het leven op aarde naar de afgrond voeren. Die dictators offeren het bloed van miljoenen mensen op zonder aan het leed van deze mensen te denken.

Het zijn menselijke hyena's, die uit pure machtswellust miljoenen mensen leegzuigen. Als vampiers drinken ze het vergoten bloed om hun eigen begeerten te bevredigen. En ze verhullen hun ware aard in schijnheiligheid. Zo liefskoosde Hitler bijvoorbeeld kinderen, om met zijn satanische vernuft het Duitse volk iedere kritiek te ontnemen.

Het laagste wezen in de ruimte

In de boeken van Jozef Rulof is het oordeel over Hitler overduidelijk:

Adolf Hitler veroorzaakt dieper leed dan ooit één heerser voor hem heeft gedaan. Hij is voor de ruimte het enige wezen, dat het meeste kwaad doet en kan doen.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.4972.4973)

Daarom is Adolf Hitler het laagste wezen in de ruimte, Christus het Hoogste!

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.4975)

Hitler daalde door zijn handelingen af tot de voordierlijke gevoelsgraad. Hiermee duiden de meesters aan dat hij lager kwam dan het dier dat kan doden uit honger. Hitler liet miljoenen mensen martelen en vernietigen uit machtswellust, wat in gevoel veel lager is dan welk dier dan ook. Daarom

noemde Jozef Rulof hem dan ook een satan:

Hoor je dit, Adolf? Ik vertegenwoordig de geestelijke levensgraad voor het menselijke bewustzijn, jij de vóórdierlijke! En daardoor ben je nu een satan.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.3161.3163)

In het artikel ‘genocide’ is een lang citaat opgenomen, dat beschrijft hoe Hitler zo laag heeft kunnen zinken. Toen hij als dictator begon, werd hij verteerd door haat en machtsdrang. Dit was zijn eigen gevoelsafstemming, de dierlijke gevoelsgraad. Maar door het begaan van de gruweldaden tijdens zijn bewind zakte hij steeds dieper, totdat hij volledig oploste in het kwaad dat hij zelf opgeroepen had. Zo zonk hij terug tot de voordierlijke gevoelsgraad, de laagste en meest duistere graad tot waar een mens kan dalen.

Caiphas en het Joodse volk

Om te begrijpen hoe de machtswellust in het gevoelsleven van Hitler werd opgebouwd, volgden de meesters zijn vorige levens. Ze zagen dat hij Caiphas was geweest, de hogepriester die Christus liet kruisigen. Tweeduizend jaar geleden was hij reeds leider van een volk, en ook toen deed hij er al alles aan om zijn macht te behouden. Omdat Christus in zijn ogen die macht bedreigde, moest de Messias vernietigd worden.

Zijn persoonlijke haat naar het Joodse volk heeft hij later opgebouwd, in de levens die hij tussen het leven van Caiphas en dat van Hitler beleefde. Dit wordt beschreven in het artikel ‘Caiphas’. Toen hij reïncarneerde als Hitler, was het leven als Caiphas zijn sterkste stuwingskracht om zijn macht te herkrigen en uit te breiden. Maar door die macht kreeg zijn haat naar het Joodse volk vrij baan en konden de gruwelijke handelingen een enorme omvang aannemen.

Die vreselijke wreedheden trokken de laagste demonen uit de duistere sferen aan, die het gevoelsleven van Hitler zo nog sterker konden beïnvloeden. Hiervan kon hij zich uiteindelijk niet meer vrijmaken, want de weinige normale of hogere gevoelens die hij ooit had gehad, losten op in het verschrikkelijke voordierlijke geweld dat hij liet toepassen op het Joodse volk en vele anderen.

Reeds ten tijde van Christus vertegenwoordigde Caiphas het afbrekende gevoelsleven dat de universele liefde van Christus wilde tegenhouden en vernietigen om de eigen macht te behouden. Ook in de laatste wereldoorlog heeft Caiphas als Adolf Hitler het demonische vertegenwoordigd, het afbrekende gevoelsleven dat de wereld aan zijn eigen macht wilde onderwerpen.

De meesters konden door inwerking bepaalde gevoelens van Hitler versterken, maar ze konden van hem niet ineens een weldenkend mens maken, net zomin als bij Napoleon, zoals toegelicht wordt in het artikel 'evolutie van de mensheid'. Door het versterken van bepaalde gevoelens konden de meesters er echter wel voor zorgen dat hij de Tweede Wereldoorlog zou verliezen.

Toen Hitler Denemarken, Noorwegen, Nederland, België en Frankrijk had vermorzeld, had hij meteen Engeland kunnen aanvallen en vernietigen. Hij had immers zijn V2 bommen al twee jaar klaar voordat die ingezet werden. Maar hij aarzelde om direct door te stoten. De meesters versterkten zijn gevoel dat het wachten hem de zekerheid van de uiteindelijke overwinning zou geven. Hij wist niet dat deze wachttijd hem van de wal in de sloot voerde. Door deze rustperiode hebben Engeland en Amerika zich kunnen bewapenen om een tegenkracht op te bouwen.

Daarnaast versterkten de meesters het gevoel van Hitler dat Rusland gevaarlijk was. De meesters wisten dat de strijd tussen beide grootmachten nodig was om het Duitse leger uit te putten. Zij wisten ook dat Rusland hierop voorbereid was, want zij hadden zelf het gevoel bij de Russische leiders versterkt dat ze zich moesten wapenen tegen een mogelijke aanval.

De meesters overzagen dit proces omdat ze de gevoelsgraad van de volkeren kenden. Ze kenden het overwicht van de dierlijke gevoelsgraad in Duitsland en Rusland, die de wereld nog wilden onderwerpen aan hun eigen heerschappij. Wanneer beide heersers hun krachten zouden bundelen, zouden zij de wereld langdurig kunnen overheersen.

Om dit niet te laten gebeuren, versterkten de meesters op de kritieke momenten van de oorlogsvoering bepaalde gevoelens bij de leiders van alle betrokken partijen. Churchill, Chamberlain, Roosevelt, Hitler, Stalin en de andere leiders werden voor de belangrijkste beslissingen die de afloop van deze wereldoorlog zouden bepalen, beïnvloed door de meesters.

De meesters hebben er zo voor gezorgd dat Duitsland én Rusland hun krachten verbruikten zonder dat ze de wereld in handen kregen. Wanneer deze twee landen in 1941 niet tegen elkaar waren gaan vechten maar integendeel de veroverde wereld onder hun tweeën hadden verdeeld, dan hadden ze op het hoogtepunt van hun macht zich toch op elkaar geworpen om uit te maken wie de uiteindelijke wereldheerser was. De een verdroeg de ander niet, met als gevolg, dat ze op termijn toch elkanders vernietiging beoogden. Deze strijd moest in de Tweede Wereldoorlog uitgevochten worden, zodat daarna een stabiele tijd van vrede kon aanbreken, zonder nog het gevaar van een wereldoorlog die de hele wereld in ellende zou storten. Zonder deze bewuste leiding van de meesters zou het leed voor de mensheid veel groter

geworden zijn, en onnoemelijk veel langer geduurd hebben.

Na de laatste wereldoorlog

De artikelen ‘de Eeuw van Christus’, ‘ultiem genezingsinstrument’, ‘directe-stemapparaat’ en ‘lichtende toekomst’ belichten de tijd die aangebroken is na de Tweede Wereldoorlog.

Dit is een nieuw tijdperk omdat er geen nieuwe wereldoorlog meer zal ontstaan die de materiële en geestelijke opbouw van de mensheid kan tenietdoen.

Die opbouw zal slechts geleidelijk plaatsvinden, want de mensheid heeft door de laatste wereldoorlog nog maar pas het bewustzijn verworven hoe het niet moet. Het artikel ‘Evolutie van de mensheid’ bespreekt de invloed van oorlogen op het tot stand komen van dit bewustzijn. In de totale mensheid als persoonlijkheid hebben de opbouwende krachten nu definitief de overhand, maar er worden nog wel kleinere oorlogen uitgevochten, omdat nog niet alle mensen dit bewustzijn hebben verworven. Zodra de meeste mensen ingesteld staan om elkander universeel lief te hebben zoals Christus dat beoogde, zullen ook de kleinere oorlogen tot het verleden behoren.

De grootste massa's hebben nu dat bewustzijn bereikt, en daarin heeft ook Hitler zijn rol gespeeld. Had hij die niet gespeeld, dan was er eerst nog tientallen jaren vrede geweest, maar daarna was de opstand van het Duitse volk toch gekomen, omdat de meerderheid daar dit bewustzijn nog moest verkrijgen. Nadat zij dit bewustzijn had verworven, is het Duitse volk juist een opbouwende rol in het wereldgebeuren gaan vervullen.

De Tweede Wereldoorlog heeft ontzettend veel leed gebracht, maar tegelijkertijd nog onnoemelijk meer leed voorkomen, doordat het bewustzijn van de mensheid hierdoor verhoogd is. Daartoe hebben de meesters bepaalde gevoelens van de wereldleiders versterkt. Zij wisten dat het lijden noodzakelijk was voor het verkrijgen van dit bewustzijn, niet alleen door de mensheid als geheel, maar ook voor vele individuele zielen. Voor vele zielen betekenden de gebeurtenissen evolutie, zelfs al verloren ze op dat moment hun lichaam.

Zoals het artikel ‘verklaring op zielsniveau’ toelicht, bekijken de meesters zelf de gebeurtenissen anders dan de meeste mensen op aarde. De meesters weten dat er veel bloed is gevloeid, maar er is niet één ziel gesneuveld. Wat de betrokken zielen ervan geleerd hebben, kunnen ze inzetten in hun volgende reïncarnatie of in hun verdere leven in het hiernamaals. Op wereldniveau is het bewustzijn door de laatste wereldoorlog zo ver verhoogd, dat de meesters nu technische instrumenten op aarde kunnen brengen, die het lichamelijke lijden van alle mensen zullen wegnemen. Het ultieme genezingsinstrument zal alle ziekten uitbannen, en alle lichamen op aarde gezond maken. Het

directe-stemapparaat zal de mensheid de definitieve zekerheid geven dat de ziel alle ellende overleeft en dat alle zielen uiteindelijk naar de sferen van licht zullen overgaan. De techniek die ten grondslag ligt aan deze instrumenten kan pas nu op aarde gebracht worden, omdat die niet meer voor oorlogsdoel-einden gebruikt zal worden.

Het karma dat Hitler zichzelf heeft aangedaan

Het artikel 'karma' licht toe wat de gevolgen van een moord zijn. Wanneer men het lichaam van een ziel vernietigt, wordt de harmonie van de eigen ziel met al het leven verstoord. Die harmonie wordt pas herwonnen, wanneer men aan een ziel een lichaam teruggeeft, zodat die ziel de afgebroken evolutie kan voortzetten.

Hitler is verantwoordelijk voor het vernietigen van miljoenen lichamen. Hij zal dus miljoenen zielen een nieuw lichaam moeten geven, voordat zijn ziel weer in harmonie is met al het leven. Het artikel 'Joodse volk' licht toe dat hij hierdoor tot het einde van de aarde zal moeten reïncarneren, hij zal moeten blijven tot het laatst!

Voordat hij zijn eerste reïncarnatie kan beleven, moet hij tienduizenden jaren wachten. Zo ver heeft hij zich van de natuurlijke geboorte verwijderd door zijn voordierlijke handelen op aarde. Zijn gedachten zijn in uiterste mate moordend, in die toestand kan hij geen bevruchte eicel bezielen, hij drukt dit tere weefsel dood als hij ermee in verbinding komt.

Wanneer hij dan uiteindelijk voldoende rust heeft bereikt om geboren te kunnen worden, zal zijn bewuste lijden pas een aanvang nemen. Door zijn verleden zal hij het gevoel hebben dat hij voor iets groots is weggelegd, maar hij zal in elk leven de laagste taak op aarde moeten verrichten die er in die tijd nog nodig is. Hiertegen zal hij in opstand komen.

De meesters zullen hem dan via het directe-stemapparaat zijn vorige levens duidelijk maken, en hem laten zien wat hem wacht. Hij zal als moeder miljoenen malen moeten baren. Wanneer hij de omvang van zijn toekomst beseft, zal hij telkens weer bezwijken. Dat baren is hem vreemd, want zijn overheersende gevoelsleven zit hem nog in de weg. Toch moet hij zijn lagere ik overwinnen en voortaan het leven dienen in plaats van het te vernietigen. Hij kan immers niet aan de corrigerende werking van zijn eigen ziel ontsnappen en net als alle anderen zal hij moeten komen tot de universele liefde om naar de lichtsferen te kunnen overgaan.

127. Joodse volk

De beschrijvingen van het Joodse volk in de boeken van Jozef Rulof bevinden zich op het verklaringsniveau van het aardse denken.

Aards denken of zielsniveau

In het artikel ‘verklaring op zielsniveau’ worden twee verklaringsniveaus in de boeken van Jozef Rulof onderscheiden: het aardse denken en het zielsniveau.

De passages die op het aardse denken gericht zijn, bevatten woorden die aansloten op denkbeelden van de lezers in de tijd dat deze boeken geschreven werden, van 1933 tot 1952. Zo zijn bijvoorbeeld passages over het Joodse volk opgenomen, omdat de lezers in die termen dachten.

De schrijvers van deze boeken, de meesters, hebben vanaf dit aardse denken een weg gebouwd door 27 boeken heen om te komen tot de verwoording van wat zij voor zichzelf als waarheid vastgesteld hebben, en dat is het wat ze uiteindelijk aan de wereld wilden doorgeven als een nieuwe zienswijze. Hun eigen waarheid hebben ze alleen beschreven in het zielsniveau, dat zij meestal ‘de kosmologie’ genoemd hebben.

Op zielsniveau spreken ze niet meer over het Joodse volk of over andere volkeren, omdat op hun eigen verklaringsniveau het concept ‘volk’ niet bestaat, de ziel behoort namelijk niet tot een bepaald volk. Elke menselijke ziel beleeft miljoenen reïncarnaties, wat toegelicht wordt in 30 artikelen over onze kosmische ziel. Iedere ziel leeft hierdoor bij alle groepen mensen die wij verschillende namen hebben gegeven van volkeren en landen. Maar op geen enkel moment behoort een ziel tot een volk, zelfs niet in het leven waarin de mens zichzelf als lid van een volk beschouwt. Wanneer we het wezen van onze ziel gaan voelen, beseffen we dat het eeuwige leven in ons veel ruimer is dan wat men onder volkeren verstaat.

Dit betekent dat alles wat er in de boeken over Joden en andere volkeren geschreven is, niet de eigen waarheid van de schrijvers weergeeft, maar gericht is op het denken van de lezers uit die tijd. De meesters hebben zich namelijk eerst gericht naar de concrete vragen waarmee hun lezers rondliepen.

Het individuele karma in de Tweede Wereldoorlog

Zo werd bijvoorbeeld in het boek ‘De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien’ ingegaan op de prangende vraag van vele lezers waarom juist het Joodse volk zoveel te lijden kreeg. Dit boek is geschreven tijdens de Tweede

Wereldoorlog, te midden van de gruwelijkheden die door Hitler en zijn soldaten werden begaan.

Om een begin van een antwoord op deze vraag te geven, wezen de meesters eerst op het verleden van alle zielen die in de oorlog als mens hebben geleden. De artikelen 'karma' en 'oorzaak en gevolg' verklaren hoe de levensomstandigheden die ons toevallen meestal te maken hebben met onze eigen handelingen in onze vorige levens. Dit geldt niet voor een bepaald volk, maar wel voor individuele zielen die op een bepaald moment gereïncarneerd zijn.

Karma kan niet ontstaan omdat men 'toevallig' geboren wordt bij een zogenaamd volk. Karma is individueel. De ziel die voor karma naar de aarde terugkeert is stuwend om licht te brengen omwille van het eigen handelen in een vorig leven waarin die ziel zelf een voortijdig levenseinde van een andere ziel heeft veroorzaakt. Men kan geen karma 'erven' van zijn ouders of van het volk waartoe de mens gerekend wordt.

Als er in de boeken gesproken wordt over het zogenaamde karma van het Joodse volk, is dat geen verklaring op zielsniveau, aangezien de meesters zelf niet in termen van volkeren denken. Ze hebben in het boek 'De Volkeren der Aarde' deze vragen van de lezers niet geestelijk of ruimtelijk ontleed, dus niet op zielsniveau. Ze hebben alleen een menselijke geschiedenis beschreven, om voor het aardse denken Hitler en de Tweede Wereldoorlog te verklaren:

Ja meneer, u hebt het gelezen, in 'De Volkeren der Aarde' gaan we er nog even op in. Maar, u voelt wel, aan het laatste, die laatste twee pagina's ... Meester Zelandus zegt: 'Ik moet tweehonderdduizend pagina's schrijven over dit boek', we hadden er zeven werken over kunnen schrijven, maar dat hoeft niet want het ging er alleen maar om: Adolf Hitler en die oorlog te verklaren, en dat God geen oorlog voert. 'De Volkeren der Aarde' is een boek, dat is niet geestelijk en nog niet ruimtelijk ontleed voor de mens. Dat wil zeggen, men heeft door dat boek de ruimte nog niet ontleed, en de mens nog niet ontleed, dit is alleen maar de geschiedenis van de mensheid.

(Meneer in de zaal): '...een algemene geschiedenis.'

Een klein beetje geschiedenis als natuurwetten, goddelijke wetten. En nu krijgen we Christus te zien. Nu krijgen we te zien wat er achter de sluiers gebeurde. Maar nu gaan we beginnen. Nu straks ...

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.5313.5323)

Als de ziel voor karma reïncarneert, dan is zij werkzaam om zichzelf weer in harmonie met het leven te brengen. Dit heeft niets te maken met de zogenaamde groep waartoe zij volgens het menselijke denken zou behoren. Er zijn geen Nederlandse zielen, Joodse zielen, Chinese zielen, of Amerikaanse

zielen. Op zielsniveau bestaat er geen volk, wat in het volgende citaat verwoord wordt als 'God kent geen volk':

U ziet dat altijd maar weer maatschappelijk, en dat is voor de mensheid, en dat is voor ons volk ... God kent geen mensheid, God kent geen volk, en God kent geen mens, God kent alleen Zijn leven, en u bent léven.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.6208.6209)

Al die namen van volkeren en landen zijn door de mens bedacht. Als ziel zijn wij echter direct afgestemd op de Albron:

Maar dacht ge waarlijk dat God in het Al Holland kende, en Frankrijk, Engeland, namen die u zelf hebt geschapen? U hebt uzelf een naam gegeven van Piet, Hendrik en Klaas, maar u bent aan Gene Zijde een levensgraad als vonk, direct afstemmend op de Albron als God.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.7945.7946)

Wanneer de meesters op zielsniveau vanuit 'de Universiteit van Christus' spreken, lossen alle volkeren op:

Wat wij voor de Universiteit van Christus hebben vast te leggen, mijn broeders, is het volgende.

Aan Gene Zijde lossen de Volken der Aarde op!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6531.6532)

Wie heeft Christus gekruisigd?

In het aardse denken kunnen bepaalde volkeren verantwoordelijk gehouden worden voor de kruisiging van Jezus Christus, zoals het Joodse volk en de Romeinen. Wanneer de meesters op zielsniveau verklaren wie Christus vermoord hebben, dan verwijzen zij niet naar een volk, maar naar iedereen die de waarheid en de universele liefde van Christus niet wil:

En dan hoefde het christenkind zich niet te schamen dat de Messias aan het kruis werd geslagen. Door het Joodse ras? Nee, dat bent u zélf. Nóg worden die dingen gekruisigd, nóg breekt u af, professor, dokter, omdat ge de waarheid niet wilt. En nu is het voor de maatschappij niet zó erg, niet zó gevaarlijk, maar betreed nu eens de geestelijke werelden, het gevoelsleven, uw ziel, uw geest, uw universele persoonlijkheid. Welk licht straalt er uit uw oog? Wat is stilte? Spreek nu eens, eindelijk eens ... door

de waarheid, door dankbaarheid!

Lezingen Deel 1 (L1.300.307)

Op een contactavond legt meester Zelanus uit hoe het gewelddadige gevoel in de mensheid geleid heeft tot de kruisiging van Christus. Iedereen die het afbrekende en vernietigende gevoel naar anderen voeding geeft en daar naar handelt, zaait deze energie uit. En wanneer veel mensen hiertoe overgaan, groeit dit tot een massagevoel waardoor vroeg of laat andere mensen vernietigd zullen worden:

Waarom heeft men de Christus vermoord? Waarom? Het hoogste bewustzijn, de liefste persoonlijkheid die op aarde heeft geleefd was Christus, en Die slachtte men af.

(Meneer in de zaal): 'Men heeft Hem niet begrepen zeker.'

Niet begrepen?

(Meneer in de zaal): 'Ze begrepen Hem zeker niet.'

Nee, ze waren wild. De mensheid was erg wild. Begrepen, dat staat duizendmaal hoger. Indien u een mens begrijpt, dan vermoordt u de mens nog niet. Ziet u, dat is het lagere bewustzijn. En dat bewustzijn moet dat houvast nog hebben. Ook al maakt de katholieke kerk daar van alles van, ook al zegt men: de Christus heeft door Zijn dood ons opgetrokken en Zijn leven gegeven. Ja, dat zou de katholieke kerk wel willen. Dat moet u verdienen. En als u dat maar vasthoudt en begrijpt: zij hebben Hem vermoord. Maar wij allen, indien we maar even verkeerd doen, dan zaaien we reeds het kwaad uit. En vroeg of laat is het een massagevoel, en dan worden er mensen door gestenigd.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.10449.10466)

De persoonlijke haat van Hitler

De Tweede Wereldoorlog heeft een enorme ellende gebracht voor vele mensen. Geestelijk gezien is de oorlog het gevolg van de vernietigende gedachten en handelingen die door vele zielen in vele levens zijn opgebouwd. Daarom zijn niet alleen de oorlogsvoerders, zoals Hitler, verantwoordelijk voor deze uitbarsting van geweld.

Rondom Hitler trok heel veel vernietigende energie samen. In het volgende citaat legt meester Zelanus uit dat Hitler hierdoor toch niet bezweek, omdat veel ellende in de oorlog te maken had met alle zielen die in hun vorige levens meewerkten aan afbraak en haat. Die ellende had dan niet met Hitler als persoon te maken.

Echter, Hitler is wel degelijk persoonlijk verantwoordelijk voor veel ellende tijdens de Tweede Wereldoorlog die door hem ontketend is. Hij heeft immers veel leed veroorzaakt dat niet toe te schrijven is aan de vorige levens van de betrokken zielen. Zo is hij persoonlijk verantwoordelijk voor de marteling en vernietiging van velen die menselijk gesproken tot het Joodse volk gerekend werden, zonder dat dit tot het oorzaak en gevolg of het karma van de betrokken zielen behoorde. Dit komt omdat hij in zijn eigen vorige levens een persoonlijke haat tegen het Joodse volk gevormd had, en die haat kreeg de overhand in zijn leven als Hitler:

Adolf Hitler draagt de ellende niet alleen, ook u helpt hem dragen. Iedere ziel doet het, want dit is het oorzaak en gevolg van de massa.

Zelfs het ongeboren kind heeft schuld aan deze oorlog. Of gelooft u nóg, dat de ziel slechts eenmaal op Aarde leeft? Iedere ziel heeft miljoenen levens beleefd, en zo zal ook het pasgeboren kind het eigen leed en de eigen smart niet kunnen ontlopen.

Zo komt het, dat Adolf Hitler niet instort. De oorlogsellende is door de mensheid zelf ontstaan. Hij kán er niet door instorten, omdat uw leed hem niet aangaat, zomin als het een ander aangaat. Alleen het leed en die smart, die hij schept buiten uw karma om, zijn voor zijn rekening. Dat wat hij de Joden oplegt bijvoorbeeld. Iedere marteling, die hij uit haat en hartstocht aandoet, valt op hem terug en wreekt zich op hem.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.4956.4966)

In de artikelen ‘Caiphas’ en ‘Hitler’ wordt beschreven hoe hij in zijn vorige levens tot deze persoonlijke haat gekomen is. Tijdens de Tweede Wereldoorlog ging die haat zijn persoonlijkheid domineren, wat ontaardde in een genocide. Elke ellende die hij zo gebracht heeft aan vele mensen buiten hun eigen oorzaak en gevolg om, valt op hem terug in de zin dat hij in zijn volgende levens voor de taak staat om dat leed bij de betrokken zielen om te zetten in geluk. Gezien de enorme ellende die hij gebracht heeft, zal hij hiermee langer bezig zijn dan elke andere ziel op aarde. Dit wil zeggen dat hij pas als laatste ziel deze aarde zal verlaten, nadat er niemand meer op aarde rondloopt die nog door deze ellende belast is.

Ooit zullen de meesters hem kunnen tonen wat hem wacht. Dan pas gaat hij de zwaarte van het door hem geschapen karma aanvoelen:

Adolf ziet miljoenen levens voor zich, miljoenen geboorten en stervensprocessen van hemzelf, want Moeder Aarde houdt hem vast, hij moet helpen bouwen en de wetten van God ondergaan. Hij zinkt, overweldigd door de zwaarte van het door hem geschapen karma, bijna ineen, hij

sleept zich voort, hij gaat wroeging voelen. Mijn hemel, moet ik miljoenen eeuwen op Aarde blijven? Anderen zullen heengaan, verder en hoger, ik zal moeten blijven tot het laatst!

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.10534.10537)

De Universiteit van Christus

Alleen het zielsniveau bevat de eigenlijke boodschap van de meesters, en de uiteindelijke kennis die ze aan de wereld wilden doorgeven. Die kennis gaat niet over Joden, Nederlanders of Chinezen, maar over de boodschap van Christus. De meesters vestigden ‘de Universiteit van Christus’ op aarde om geestelijk-wetenschappelijke uitleg bij de boodschap van Christus te geven.

Die uitleg maakt duidelijk waarom er in het ‘heb elkander lief’ geen onderscheid naar volk of nationaliteit of godsdienst kan zitten, want die aardse benamingen vertegenwoordigen geen wezenlijk kenmerk van onze ziel. Op zielsniveau richt de universele liefde zich niet naar Nederlanders of Joden, naar mensen of volkeren, maar naar het leven. Wanneer we dat leven liefhebben en dienen waar we kunnen, dan laten we de Christus in onszelf groeien en worden we ons bewust van de kosmische kracht die we in wezen zijn.

128. NSB en nationaalsocialisme

De NSB en het nationaalsocialisme worden in de boeken van Jozef Rulof omschreven als rot, satanisch, voordierlijk, prehistorisch en giftig als de pest.

NSB

De Nationaal-Socialistische Beweging in Nederland (afgekort ‘NSB’) was een Nederlandse politieke partij die van 1931 tot 1945 heeft bestaan. De NSB huldigde de ideologie van het nationaalsocialisme en fungeerde ten tijde van de Duitse bezetting van Nederland in de Tweede Wereldoorlog als de collaboratiepartij die samenwerkte met de bezetter.

In het boek ‘De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien’ van Jozef Rulof werd deze beweging besproken als onderdeel van de analyse van het nationaalsocialisme in Nederland tijdens de Tweede Wereldoorlog:

Als u dit alles voelt, moet het u duidelijk zijn, waarom het Nederlandse volk niets met het nationaalsocialisme te maken wilde hebben.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.2895)

In het bovenstaande citaat gaat het over de vijfenzeventig procent van het Nederlandse volk dat een hogere gevoelsgraad vertegenwoordigt:

En de vijfenzeventig procent van uw volk walgen van de idealen en denkbeelden van deze beweging. Wat zij voor uw volk vertegenwoordigt is knechting, bruut geweld, bedrog, gemeenheid, verraad en duizenden andere eigenschappen meer, die tot het lagere, voordierlijke instinct behoren. Deze gedachten moeten botsen tegen de gezonde, vrije, bewuste, op liefde ingestelde mentaliteit van het Nederlandse volk. De mensen, die deze beweging dienen, vertegenwoordigen de lagere eigenschappen van uw volk, zij handelen aldus dierlijk slecht of stemmen er door te zwijgen op z'n minst mee in. Deze lieden hebben God en Christus niet nodig, zij voelen zichzelf „Übervmenschen” en beleven de duisternis! Is het dan zo'n wonder, dat deze lage graad ondanks zijn vele inspanning door de hogere graad scherp wordt afgewezen?

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.2897.2902)

De NSB-idealisten worden afgezet tegen Mozes en de zijnen:

Mozes en de zijnen waren óók idealisten en te allen tijde bereid hun leven voor de geestelijke bewustwording van de mensheid in te zetten. De idealisten van úw tijd zijn grofstoffelijke wezens, die hun eigen levensgraad dienen en merendeels zichzelf liefhebben. Mozes diende de mensheid, uw idealisten een volk en staan hierbij open voor hel en verschrikking. Mozes bracht het geloof in Ene God op Aarde, uw idealisten verderf en duivelse gemeenheid! Mozes was een strijder voor God, een prediker van de liefde, uw idealisten daarentegen scheppen verdeeldheid, honen God en vermoorden het betere-ik in de mens.

Maar zo bedekt kunnen ze hun satanische plannen niet inkleden of de goede kern van het Nederlandse volk doorziet hen en wijst hen af.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.2989.2994)

In de nadagen van de Tweede Wereldoorlog werd de doodstraf in Nederland heringevoerd en uitgevoerd op NSB'ers. Op een contactavond wordt aan Jozef Rulof gevraagd hoe hij over die doodstraf dacht:

Een dame komt terug op haar vraag van de vorige week en vraagt nu: „Mag de doodstraf worden toegepast?”

Jozef zegt: „Natuurlijk mag dat niet. Wat zeggen de „Tien Geboden”?

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.3038.3040)

Voor Jozef is doden altijd verkeerd, ook als het wordt toegepast op de leider van de NSB Anton Mussert en de NSB'er Max Blokzijl:

In de Bijbel staat: 'Gij zult niet doden.' Dus wat u er ook nog anders van in de Bijbel vindt, is van de verknoeiers van die Bijbel, van de mens, die het woord van God en Christus heeft versjacherd.

Er staat dus: 'Gij zult niet doden', maar waarom hebben ze hier dan onder andere Mussert en die arme Max Blokzijl het leven ontnomen? Die Blokzijl is niet „arm”, ik beklag dat leven niet, ik vond hem en Mussert sufferds, maar om zulke onbewusten ook nog het leven te ontnemen? Had die mannen de kolenmijnen ingestuurd! Had ze desnoods dag en nacht laten werken, totdat zij erbij neervielen, maar had ze niet gedood. Dood geen mens, of u vergrijpt zich aan hen; maar geef ze de mogelijkheid, om hun fouten goed te maken. Dat heeft Christus bedoeld en niets anders!

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.3043.3050)

In het blad 'Evolutie' dat Jozef uitgaf, wordt van de NSB'ers gezegd:

Wij zagen hen gaan en we hadden hun kunnen toeroepen: 'Volg de satanische mentaliteit van het hakenkruis niet. Daar is een ander kruis, dat van Golgotha af uw weten wil verlichten. Laat af van verraad en geweld, want ge voert uzelf naar de duistere hellen en moet eeuwen van strijd en ellende doorleven om u daarvan los te maken. Ge besmet uzelf, uw vrouw en uw kind met de heidense theorieën van uw 'kameraden' en ge zult u daardoor uit uw maatschappij stoten.'

Archief (AR.6726.6729)

Voorzeker is hun mentaliteit verknoeid, zijn hun leerstellingen giftig, hierdoor en door de daden, die zij verrichtten, zijn zij een gevaar voor een gezonde, op de liefde en het dienen gerichte samenleving.

Archief (AR.6732)

Jozef noemt de NSB'ers gekken:

Toen u die gekken achternaliep, gebruikte ik mijn tijd anders.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.3101)

Over het uitbrengen van hun groet zegt hij:

Ga weg, stuiptrekkers, verknoei mijn leven niet langer.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.3099)

Op een contactavond vertelt hij dat hij in 1942 in zijn geboortedorp 's-Heerenberg NSB'ers tegenkwam:

Ik kwam in 's-Heerenberg, dame, in 1942, ik kwam in 's-Heerenberg in mijn geboorteland terug, en toen liepen daar de NSB'ers: zo. Ik kom bij de elite, dat is bij Heining, dat is een mooi café – ik kwam er nooit want die waren me te blufferig – daar kwamen alleen notabelen, de burgemeester kwam er, nou, een kind van de Grintweg mocht daar niet komen, die joegen ze weg.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.2673.2674)

Jozef werd in zijn geboortedorp 'Jeus' genoemd:

Maar toen kwam ik daar, ik had al een stuk of twaalf, vijftien boeken in mijn handen, en toen gingen ze een beetje buigen en: 'Goh, in die Jeus zit wel iets.' En toen kwam ik daarbinnen, en daar zat de elite van Mussert.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.2675.2676)

Jozef laakt het uitbrengen van de NSB-groet:

'Zo', ik zeg, 'wat is hier in 's-Heerenberg aan de hand? Verdikke nog aan toe, alle mensen steken de hand in de hoogte, wat is dat toch? Zun ze gek?' Ik zeg: 'En ze hebben allemaal op een wit, op een kreupel paard gewed, dat paard zakt straks in elkaar.'

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.2677.2680)

Jozef wist dat hij hiervoor in de gevangenis kon belanden, omdat hij inging tegen de NSB en het nationaalsocialisme:

En toen zei mijn vriend, die was nou een kopstuk daar, een zoon van de lange Van Bree, die zegt: 'Als Jeus het niet geweest was, had ik niks voor hem kunnen doen, had ik hem in de gevangenis moeten stoppen.' Maar het was Jeus. Ik zeg: 'Willem', toen de oorlog voorbij was, ik zeg: 'Willem, dat had je moeten doen, dan had ik je alle haren uitgetrokken.' En toen ik dan terugkwam na de oorlog, zei hij: 'Jeus, Jeus, wat wasse wiij toch stommerike, wâ (wat waren wij toch stommeriken, niet)? We wisten

het nie't. Kui ons dat vergève dan (Kun je ons dat dan vergeven)?' Ik zeg: 'Ik was toch niet kwaad op jullie? Kinderen.'

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.2681.2688)

Het NSB-gedrag slaat je uit de harmonie en de liefde van de eerste sfeer:

En dat slaat u uit die eerste sfeer, dames en heren. Want hoe kun je, heb ik mijn mensen verteld die mijn boeken hadden gelezen, hoe kun je op een wild gedoe je leven inzetten terwijl Christus zei: 'Wie het zwaard neemt, zal door het kruis vergaan.' En dat waren Bijbelkenners, hoor. Er waren erbij die hadden seances met de 'meesters' aan Gene Zijde en die zeiden: 'Het was goed zo.' Ik zeg: 'Houd op met je kletspraat, jullie hebben niets.' Wouden ze niet kwijt.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.2690.2695)

Het standpunt in de boeken van Jozef Rulof over de NSB is duidelijk:

Je moet eens kijken nu, Jeus, hoeveel mooie mensen er zijn gesneuveld door die vervloekte, rotte, onbewuste NSB.

Lezingen Deel 3 (L3.1308)

Nationaalsocialisme

Het nationaalsocialisme komt van een roofmoordenaar:

Duitsland viel uw land binnen, verpletterde uw leger en ontpopte zich als een roofmoordenaar.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.2958)

De Nederlander ziet het prehistorische bewustzijn van de nationaalsocialistische propaganda:

De Nederlander laat alle propaganda, hoe grootscheeps ook, over zich heengaan, omdat hij daarin toch het prehistorische bewustzijn onderkent. De nationaal-socialistische idealisten willen van uw volk soldaten maken.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.2963.2964)

Waarom voelt uw volk niet voor hun schetterende marsmuziek? Omdat het vindt, dat dit ketelgerammel in het oerwoud thuishoort!

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.2978.2979)

Na uw land bezet en uw goederen geroofd te hebben, wil het nationaal-socialisme ook uw ziel bezitten.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.3800)

Hun domme mentaliteit beseft niet, dat een waarachtig christen liever sterft dan zijn arm op te heffen om hun heidense groet te brengen.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.3804)

De gedachten van Hitler zijn een pest:

De rest is satanisch, dierlijk, die gedachten zijn een pest, waarvan de wereld verlost gaat worden!

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.3263)

Het nationaalsocialisme moet tot de laatste gedachte uitgeroeid worden:

Duitsland zal dan ook aan banden worden gelegd en het duivelse nationaal-socialisme tot de laatste gedachte worden uitgeroeid. Dit vervloekte stelsel (zal) van de Aarde verdwijnen!

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.3260.3261)

Zie ook het artikel 'Hitler'.

129. Genocide

Wat staat er in de boeken van Jozef Rulof over de volkerenmoord in de Tweede Wereldoorlog op de Joden en andere groepen mensen?

De rechtszaak

In 2003 werd in België een rechtszaak tegen de uitgever van de boeken van Jozef Rulof aangespannen. De aanklagers beweerden dat er in deze boeken passages voorkomen die de Belgische negationismewet overtreden. Dit is de 'Wet van 23 maart 1995 tot bestraffing van het ontkennen, minimaliseren, rechtvaardigen of goedkeuren van de genocide die tijdens de tweede wereld-

oorlog door het Duitse nationaal-socialistische regime is gepleegd’.

De rechtszaak duurde vier jaar. Op 3 april 2007 sprak de rechtbank van Dendermonde de uitgever vrij van alle aanklachten. In hun vonnis schreven de drie rechters:

‘De rechtbank heeft zich de moeite getroost om het boek “De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien” door te nemen. Uit dit boek blijkt duidelijk dat de genocide niet wordt ontkend, niet wordt geminimaliseerd, niet wordt gerechtvaardigd en niet wordt goedgekeurd.

De rechtbank beperkt zich tot het citeren van een passage uit het ter correctionele griffie neergelegde boek “De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien”. Het betreft de uitgave 2001 (de eerste druk verscheen in 1946). De geciteerde tekst bevindt zich op de bladzijden 168 en 169:

De kinderen van Israël onder zijn volk huiveren van alles wat zij te zien en te horen krijgen. De Joden worden tot vijanden van het Duitse volk verklaard en als zodanig behandeld. Ook toont Hitler zich een vijand van de kerken. Zij ontvangen van hem een kaakslag. Wat Hitler om zich vergaart, zijn mensenhaters, bruten en sadisten. Zij leven hun hartstochten uit ten koste van duizenden. De gevoelsmens vlucht uit Duitsland en intussen gaan Hitler en de zijnen voort dood en verschrikking te brengen onder de Joden. Zij zijn krankzinnig geworden, dit alles is beestachtig, maar het wordt nog erger. De verschrikkingen hopen zich op, de martelingen worden steeds afschuwelijker. Adolf Hitler is nu reeds de vijand van de mensheid geworden.

Nu Hitler zich eenmaal aan zijn gevoelens heeft overgegeven, lost hij geheel in het kwaad op; het verleden in hem openbaart zich aan het dagbewuste ik, dat thans volkomen plaats moet maken voor zijn slechte persoonlijkheid. Het kwaad heeft zich van dit leven meester gemaakt, de duivelen van de hel scheppen zich door hem en zijn soort een eigen wereld en leven zich in de sfeer der Aarde uit. En Adolf Hitler kan het kwaad, dat hij opgeroepen heeft, niet meer tegengaan. Ieder van zijn volgelingen leeft zich uit, zij overtreffen elkander in wreedheid. Door hellen en hemelen wordt Adolf Hitler beziel, hij dient de plannen van twee werelden. Hitler denkt, dat het de Voorzienigheid is, die hem helpt. Al zijn daden motiveert hij door de Voorzienigheid erachter te stellen. Op haar gezag legt hij de zweep over de Joden en ranselt hij er meedogenloos op los. Hij steriliseert het leven van God om een gezond volk te krijgen. De Voorzienigheid wil het! Hij bezoedelt het huwelijk en maakt er een mestput van. Het kind hoort aan de staat. De Voorzienigheid wil het! Hij leeft met de zijnen in het prehistorische tijdperk. Hij voelt het nieuwe, het komende door het kwade en verkeerde heen, maar wat uit zijn

handen komt, is besmet met dierlijk gif. En toch heeft deze man een taak te volbrengen voor Gene Zijde? En deze taak wordt hem door de Eeuw van Christus opgelegd?

Wat leeft er in deze mens?

Waarom haat hij de Joden?

Waarom valt hij de kerken aan?

Is hij waarlijk door God gezonden of is hij de Satan zelf?

In Duitsland zelf ziet men hem als een God. God en Christus gaan er voor aan de kant.

De volken der Aarde staan machteloos, want in eigen land kan de Führer doen wat hem goeddunkt. Miljoenen zielen bidden tot God en smeken Hem deze demon van de Aarde weg te nemen. Maar de volken zien het tegendeel geschieden, Hitlers macht groeit met het uur. Zal zij straks niet de gehele mensheid vernietigen? Men klampt zich vast aan de voorspellingen van de zieners en zienersessen, die daar bijzonder gul mee zijn en Hitler allerlei doden zien sterven. Maar Adolf Hitler sterft niet en wordt evenmin vermoord.

Heeft God zich van de mensheid afgewend? God schijnt al Zijn leven te vervloeken, God moet de mensheid wel haten. Het vreselijke geschiedt, Hitler begint de oorlog en ondraaglijk is het leed, dat hij over miljoenen uitstort. En nog is hij niet verzadigd, het beest gaat verder en waar hij zijn voetstappen zet, vloeit er bloed, veranderen huizen in puin en worden mensen gemarteld.

Toch zal hij zich in het door hem en de zijnen ontketende geweld verliezen, u zult het beleven. Hij zal gaan twifelen aan zijn Voorzienigheid, nu en dan wartaal spreken en in zichzelf een verschrikkelijke strijd voeren, daar hij dan niet meer weet, wat hij goed of verkeerd doet.

Dit alles zullen de geschiedschrijvers vastleggen, ik ga er hier niet verder op in, ik volg verder de geestelijke weg.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.3912.3957)

(De rechtbank): De geschiedschrijving laat Jozef Rulof aan anderen. Rulof *'filosofeert'* dan verder. Hij stelt dat hij moet aantonen dat Adolf Hitler het instrument is, waarop deze eeuw speelt en hij preciseert:

Dat het Golgotha, het Koninkrijk Gods en de mensheid zijn, die hem als instrument nodig hebben, had u zeker niet gedacht.

Adolf Hitler kon dat instrument worden uitsluitend en alleen door zijn verleden. Ik moet u nu in dat verleden binnenvoeren, zo ge alles wilt begrijpen.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.3960.3962)

(De rechtbank): Uit dit *'gefilosofer'* van Rulof blijkt nergens dat hij de genocide ontkent, goedkeurt, schromelijk minimaliseert of poogt te rechtvaardigen en evenmin enige intentie daartoe heeft. De rechtbank gaat ter zake niet meer citeren, doch verwijst hiervoor naar de inhoud van het boek "De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien" (2001) in zijn geheel.'

En verder schrijven de rechters nog:

'De boeken toegeschreven aan Rulof dienen tevens te worden gezien in de tijdsgeest waarin zij werden geschreven.'

De filosofie van Jozef Rulof

Wanneer Jozef Rulof later op de Tweede Wereldoorlog terugkijkt, bespreekt hij herhaaldelijk het grote lijden dat toen heeft plaatsgevonden. Zo geeft hij op een contactavond in 1952 aan dat de mensen in de concentratiekampen meer geleden hebben dan Christus aan het kruis:

En dan ga je Onze-Lieve-Heer een keer een beetje begrijpen, waarom Hij meer geslagen werd omdat Hij de mensheid niet kon bereiken – dat wist Hij trouwens ook – dan (door) die hele ganse kruisdood. Want de mens in de concentratiekampen heeft meer geleden dan de Christus.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.2661.2662)

In het boek 'De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien' wordt in de menselijke terminologie die in die tijd gebruikt werd, beschreven wat de zogenaamde 'taak' was van Hitler. Hiermee wordt bedoeld welke rol hij in de Tweede Wereldoorlog vervuld heeft. Het boek belicht deze rol 'door Gene Zijde gezien', dus vanuit het perspectief van de bewoners van het hierna maals. Daarom wordt Hitler ook een 'instrument' genoemd. De bewoners van Gene Zijde, die in dit boek de meesters genoemd worden, hebben Hitler als instrument gebruikt om ervoor te zorgen dat hij de oorlog verloor, want anders had de ellende voor de mensheid nog veel langer geduurd en grotere vormen aangenomen.

In het artikel 'Hitler' wordt beschreven hoe de meesters op hem hebben ingewerkt om hem te laten verliezen. Hij dacht geleid te worden door de 'Voorzienigheid' die hij als een astrale stem hoorde. Hij besepte niet dat de meesters hem hierdoor juist die stappen lieten nemen, waardoor zijn grote leger overwonnen kon worden.

De concentratiekampen hebben echter nooit tot de 'taak' van Hitler behoord. In de artikelen 'Joodse volk' en 'Hitler' wordt toegelicht dat Hitler Joden liet martelen en vergassen uit een persoonlijke haat die hij in zijn vo-

rige levens had gevormd. Zoals beschreven in het citaat dat de rechters aanhaalden, loste Hitler op in het voordierlijke kwaad dat hij tijdens de oorlog heeft opgeroepen. Hierdoor heeft hij een nieuw en onnoemlijk groot karma opgebouwd, waardoor hij vele miljoenen jaren zal moeten werken om weer met het leven in harmonie te komen.

Verklaring op zielsniveau

Vele woorden in de boeken van Jozef Rulof dienen niet alleen gezien te worden in de tijdsgeschiedenis waarin zij werden geschreven, maar ook in het licht van de terminologie die toen gebruikt werd. Daarom wordt in de boeken geschreven over ‘de taak van Hitler’, ‘het kwaad’, ‘de duivelen van de hel’, ‘Satan’, ‘de Voorzienigheid’, ‘Gene Zijde’, ‘het Koninkrijk Gods’, ‘de Joden’, ‘het Duitse volk’, enz.

Het artikel ‘verklaring op zielsniveau’ rekent deze terminologie tot het ‘aardse denken’. In de boeken worden deze termen gebruikt om op woordniveau aan te sluiten bij de lezer uit die tijd. Gaandeweg bouwen de meesters een hoger verklaringsniveau op, waarin zij de werkelijkheid beschrijven op hun eigen waarnemingsniveau. Hierin staat de ziel centraal.

Wanneer de meesters een verklaring op zielsniveau geven, klinkt dat heel anders. Dan zeggen ze bijvoorbeeld dat er in de Tweede Wereldoorlog niemand is doodgegaan:

Mijn kind, er zijn miljoenen mensen gesneuveld tijdens de oorlog; er is er niet één doodgegaan. Niet één.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.1661.1662)

De ziel als onze eeuwige wezenskern gaat niet dood, zij gaat na het aardse leven over naar het hiernamaals of reïncarneert in een volgend aardse leven. Ook tijdens een oorlog kan er geen ziel sneuvelen of vermoord worden, want het leven van de ziel kan niet vernietigd worden, alleen haar lichaam.

Als in de boeken van Jozef Rulof een verklaring op zielsniveau gegeven wordt, kan het voor het menselijke denken lijken alsof de Holocaust en het lijden van het Joodse volk geminimaliseerd zou worden. De schrijvers van deze boeken, de meesters, doen op dat moment echter niet aan menselijke geschiedschrijving, maar aan het verwoorden van de eeuwige realiteit op zielsniveau die zij hebben leren kennen.

Op zielsniveau bestaat er geen ‘taak van Hitler’, want een ziel kan nooit de taak hebben om andere mensen te vermoorden of een oorlog te beginnen. Hitler heeft zich als persoonlijkheid zelf tot taak gesteld om de wereld te vormen naar zijn voordierlijke gevoelsleven. Dat hij hiermee zijn ziel een ont-

zagwekkend groot karma aandeed, wist hij als persoonlijkheid niet, anders had hij de gruwelijke handelingen niet laten uitvoeren.

De meesters zeggen dat door deze ontzettende gruwelijkheden de mensheid het gevaar van teveel macht voor één iemand heeft ingezien:

De ganse mensheid heeft deze levensles geleerd: Nimmermeer mag aan één ziel op Aarde zóveel macht worden verleend!

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.5229)

130. Graden van liefde

De hogere graden van liefde maken we in onze ziel wakker door anderen daadwerkelijk te helpen en universele liefde te geven aan al het leven.

Christus bracht het evangelie van de liefde

Christus kende alle graden van liefde, maar Hij kon die in zijn leven als Jezus niet uitleggen omdat zijn toehoorders daar nog niet aan toe waren. Dus vatte Hij zijn blijde boodschap samen tot de universele liefde. In het evangelie werd enigszins verwoord hoe groot die liefde bedoeld is, want die omvat zelfs het liefhebben van de vijand.

De meesters van de Universiteit van Christus konden in de twintigste eeuw wel alle graden van liefde beschrijven in de boeken van Jozef Rulof, waardoor ze konden toelichten welke graad van liefde Christus precies bedoelde. De graden van liefde vallen immers samen met de gevoelsgraden. Het artikel ‘gevoelsgraden’ verklaart dat er op aarde vier opeenvolgende gevoelsgraden beleefd worden. De universele liefde is dan de vierde gevoelsgraad, die in de boeken ook ‘fijnstoffelijk’ genoemd wordt.

De universele liefde

De universele liefde is niet beperkt tot één mens. Zij gaat uit naar alle mensen ongeacht hun persoonlijkheid of hun lichaam. Het helpen van de medemens staat hierbij centraal. Daarom wordt ze ook de dienende liefde genoemd, gericht op het dienen van de evolutie van de ander.

Deze helpende liefde is afgestemd op de eerste drie lichtsfereën in het hiernamaals. Vanaf de vierde lichtsfere spreekt men over de geestelijke of vijfde gevoelsgraad. Die wordt alleen door de meesters in het hiernamaals bereikt,

omdat die graad volledig onthecht is van de aardse stoffelijke materie.

De meesters zijn hierdoor ook meesterlijk in het helpen, zij voelen precies aan wat een ander nodig heeft om zich verder te ontwikkelen. Ze overzien ook wanneer het beter is om een ander niet te helpen, omdat die ander dan juist alles van zichzelf moet inzetten om vooruit te komen. Zij kunnen vooruit zien of hun hulp een blijvend resultaat heeft, en dan zetten zij zich daar volledig voor in.

De natuurlijke liefde

Voordat de universele liefde binnen bereik komt, doorloopt elke ziel de eerste drie gevoelsgraden. De meesters hebben dit proces in de kosmische evolutie van de ziel gevolgd. Ze kennen de stappen en hindernissen op die weg. Het artikel 'onze kosmische ziel' geeft een overzicht van alle artikelen die deze ontwikkelingsweg schetsen. Hierdoor leren we de wortels van onze liefde kennen.

Wanneer is het gevoel 'liefde' ontstaan? De meesters gingen terug naar de oertijd en zagen wat voor een soort liefde de oermensen hadden gekend. Die mensen kwamen in hun leven tweemaal tot de handeling die men later 'geslachtsgemeenschap' is gaan noemen. De stuwing om tot deze handeling te

De universele liefde is niet beperkt tot één mens.'

komen ging niet van henzelf uit, maar van een andere ziel die op dat moment wilde reïncarneren. Die stuwing van de reïncarnerende ziel verbond zich met deze oermensen waarna zij tot het lichamelijke eenzijn overgingen.

Buiten dit tijdstip hadden deze oermensen geen gevoelens om zich lichamelijk met elkaar te verbinden. Zij leefden als tweelingzielen wel in harmonie met elkaar en ze hadden geen verlangen om zich met iemand anders te verbinden. Leven na leven reïncarneerden ze omstreeks dezelfde tijd zodat ze hun aardse levenstijd samen konden beleven.

In elk leven kregen ze twee kinderen. In het artikel 'moederschap en vaderschap' wordt toegelicht dat ze hierdoor hun eigen reïncarnatie verzekerden, zodat ze steeds verder konden evolueren. Door het krijgen van kinderen ontwikkelde zich ook een gevoel dat veel later tot moederliefde zou uitgroeien. De kinderen werden gezoogd en bij een dreiging werden ze door de moeder met alle kracht verdedigd. Als ze op eigen kracht verder konden, keek de moeder niet meer naar ze om, en later wist ze niet eens meer dat het haar kinderen waren.

Het bewustzijn van deze oermensen ging immers niet verder dan hun lichamelijke ervaringen. Zij kenden vooral honger en dorst en alles wat nodig was om aan eten en drinken te komen. Hun gevoelsgraad wordt in de boeken voordierlijk genoemd, ze hadden minder bewustzijn dan de huidige huisdieren hond en kat.

Het willen liefhebben

Hoe meer levens ze beleefden, des te meer gevoel ze kregen hoe ze aan eten en drinken konden komen. Dit vormde een begin van een persoonlijkheid, een instinctief aanvoelen waar het eten zich meestal bevindt. Ze kenden ook al het gevoel van angst dat er geen eten te vinden is.

Ook het beleven van de geslachtsorganen gaf hun lichamelijke gevoelens. Dit waren positieve gevoelens, want dit harmonieuze gebeuren was een uiting van de diepste basiskrachten van hun ziel. Het artikel 'onze basiskrachten' licht toe dat de vrouwelijke en mannelijke krachten de essentie van onze ziel vertolken, wat in de boeken 'moederschap en vaderschap', 'baring en schepping' of 'uitdijning en verdichting' genoemd wordt. Door de geslachtsgemeenschap kwam de ziel tot uitdijning en verdichting, en kon evolueren dankzij reïncarnatie.

Leven na leven werden die gevoelens bewuster. De persoonlijkheid begon zich die gevoelens te herinneren en te onderscheiden van andere gevoelens die als minder aangenaam ervaren werden. De mens kreeg meer bewustzijn en wilde die aangename gevoelens vaker ervaren dan tweemaal in een mensenleven. De stuwing die hij kreeg van de reïncarnerende ziel om tot baren

en scheppen te komen, was niet voldoende meer. De mens wilde nu zelf liefhebben.

Tot dan had de geslachtsgemeenschap ten dienste gestaan van de voortplanting. Nu echter kreeg de mens de seksuele handelingen en de verschijnselen lief, los van de functie ervan. Op dat moment werd de hartstocht geboren, de wil van de mens om seksuele gevoelens te beleven.

Toen verliet de mens de natuurlijke liefde die door de natuur en het leven wordt aangereikt. De wil tot geslachtsgemeenschap kwam nu niet meer vanuit een ziel die geboren wilde worden, maar vanuit de mens op aarde als persoonlijkheid. De organen werden gebruikt voor genot en niet alleen meer voor de voortplanting. De mens kwam tot het begeren van zijn eigen gevoelens, hij betrad de eigenliefde.

Disharmonie

Nadat de mens de kracht van zijn lichaam had leren gebruiken om zijn eten te bemachtigen ten koste van andere mensen, ontstond de strijd onder elkaar. De persoonlijkheid groeide en bereikte de dierlijke gevoelsgraad. Deze tweede gevoelsgraad wordt gekenmerkt door het recht van de sterkste.

Ook de eigenliefde werd nu beleefd naar de kracht van het lichaam. De sterkste legde zijn wil op aan de zwakkere om de eigen gevoelens van genot te ervaren. En zo is de verkrachting ontstaan. De mens wilde meer beleven dan alleen zijn eigen tweelingziel en richtte zijn seksueel genot ook op anderen.

Deze hartstocht bracht de ziel in disharmonie. Andere mensen werden overheerst en geweld aangedaan. Hierdoor werd er vermoord en het aardse leven kwam te vroeg ten einde. De persoonlijkheid bouwde karma op, die door de ziel in volgende levens gecorrigeerd moest worden. De ziel werd door dit karma losgeslagen uit het harmonische samenzijn met haar tweelingziel. Deze harmonie werd verder verstoord omdat de persoonlijkheid zich uit wel lust met vele andere zielen verbond.

Het land van hartstocht

Niet alleen op aarde beleefde de mens zijn hartstocht, ook in het hierna maals was de persoonlijkheid tot de dierlijke gevoelsgraad gekomen. Daar nam de hartstocht nog grotere vormen aan, omdat die niet geremd werd door een beperkte levenstijd of een stoffelijk lichaam. Door zijn hartstocht schiep de mens in het hiernamaals een duistere sfeer van hartstocht en geweld.

In dit 'land van hartstocht' leefden de mensen zich volkomen op elkaar uit. Ze gingen ook naar de aarde, en beleefden daar de hartstocht van de aardse mens mee door zich in gevoel met deze mens te verbinden. Ze spoor-

den de aardse mens aan om meer hartstocht te beleven, en zo ontstond de beïnvloeding en bezetenheid voor hartstocht. Het artikel 'schepper van licht' beschrijft de eerste bezetenheid op aarde en het artikel 'krankzinnigheid' geeft aan hoe dit in de huidige tijd plaatsvindt.

In het astrale land van hartstocht is de onnatuurlijkheid van de hartstochtelijke liefde zichtbaar, omdat het geestelijke lichaam naar het gevoelsleven gevormd wordt. Wie daar hartstochtelijk naar de ander kijkt, is te herkennen aan zijn uitpuilende ogen die door de ruimte vliegen. En het blijft daar niet bij kijken, het lichaam verliest haar natuurlijke vorm. Die hele wereld is mismaakt, een natuurlijk leven zoals een boom kan daar niet groeien.

Een warm gevoel

En toch was het juist in dit land van hartstocht dat er ooit een hogere graad van liefde geboren werd. Toen vele bewoners van deze duistere sfeer naar de aarde terugkeerden om door de aardse mens de lichamelijke hartstocht te beleven, raakten de prooien schaarser. Er werd nu gevochten om een stoffelijk wezen dat voor de astrale persoonlijkheid het genieten mogelijk maakte.

Om de aardse mens niet kwijt te raken, ging de astrale persoonlijkheid hem beschermen. Er kwam bezorgdheid en later zorgzaamheid in de astrale mens, en hierdoor voelde hij een warmte die anders is dan het aardse lichaam kan geven. Deze innerlijke warmte maakte hem licht en blij. Hij dacht hierover na en volgde de nieuwe gevoelens in hem.

Omdat hij de warmte in hem sterker wilde voelen, verhoogde hij zijn bescherming en zijn zorg voor de aardse mens. Hij begon te dienen! En langzaamaan kwam er liefde in hem voor de mens, die hij bewaakte en beschermde. Dat liefdegevoel kreeg na vele tijdperken van versterking een hogere graad te beleven, waardoor de astrale persoonlijkheid overging naar de derde gevoelsgraad, die ook 'grofstoffelijk' genoemd wordt. Zo ontstond het schemerland, een geestelijke wereld waarin het schemerachtig licht de ontwakende liefde van de bewoners weerspiegelt.

Het uitstralende licht van de liefde

De bewoners van het schemerland gingen eeuwen door met het dienen van de mens op aarde, en zo bouwden zij aan de sferen van licht. Elk gevoel van zorg, bescherming en dienende liefde dat zij in praktijk brachten, kreeg een lichtende uitstraling, waardoor de lichtsferen tot stand kwamen. De ziel werd nu schepper van licht.

Door deze verschijnselen leerde de astrale mens de werking van zijn ziel kennen. Elke daad van zichzelf maar ook van de mens op aarde straalt het licht uit van de gevoelsgraad die eraan ten grondslag ligt. Zijn handeling kan afgewogen worden aan het licht dat ervan uitstraalt en dat licht wordt in het hiernamaals waargenomen.

Hierdoor begreep de astrale mens dat de graad van liefde die door dit uitstralend licht zichtbaar werd, al in zijn ziel in potentie aanwezig moest geweest zijn. Anders had die niet geactiveerd kunnen worden door de dienende handelingen. Elke ziel heeft dat licht in zich, en zal het uitstralen zodra de persoonlijkheid tot het bewuste dienen is gekomen.

De meesters zagen dit verschijnsel ook in het ontstaan van het heelal. Het artikel 'onze basiskrachten' beschrijft hoe de Alziel tot lichtende nevelen kwam toen zij de vierde graad in haar uitdijning bereikte. Deze basiskrachten werken in de macrokosmos en de microkosmos, voor stof en geest, ze vormen zowel zonnen als lichtsferen.

De meesters zagen dat ze door het daadwerkelijk liefhebben van het andere leven steeds de opvolgende gevoelsgraad in zichzelf openbaarden. Het uitstralende licht van hun liefdevolle handelingen werd door hun ziel opgezogen, waardoor de ziel bij haar volgende barings haar geschapen ruimte meer licht kon geven. Elke handeling echter die voor de bereikte gevoelsgraad minderwaardig was, gaf aan de ziel geen uitdijning. De ziel kon dan het bewustzijn van die daad niet toevoegen aan haar ontwikkeling waardoor er voor haar een korte stilstand ontstond, totdat die handeling gecorrigeerd was naar het niveau van de bereikte gevoelsgraad.

Overbodige hartstocht

De meesters volgden verder wat hartstocht voor de ziel betekent. Geestelijk gezien kan de ziel niets met de ervaringen die door hartstocht worden opgewekt. Het onnatuurlijke licht van het land van hartstocht geeft de ziel geen verhoging van haar graad van liefde. Zij kan het bewustzijn van de hartstochtelijke handelingen niet aanvaarden omdat dit niet in harmonie is met het moederschap en het vaderschap die haar evolutie geven. Voor de ziel is het dan wachten totdat haar persoonlijkheid uitgeleefd is in de hartstocht en

open gaat staan voor hogere gevoelens. De geestelijke ontwikkeling van de ziel kan door de hartstocht echter ook in een tijdelijke impasse raken, omdat haar persoonlijkheid aan hartstocht verslaafd kan worden.

Op aarde heeft de ziel geen baat bij de hartstochtelijke handelingen van haar persoonlijkheid, want die geven geen nieuw lichaam om nieuwe ervaringen op te doen of om karma te herstellen. Bovendien kan de hartstocht op aarde het openstaan voor het krijgen van kinderen onderdrukken. De mens wil dan geslachtsgemeenschap beleven, maar zonder de gevolgen van de 'kinderlast', omdat die de eigenliefde bezwaren.

De uitdijende liefde

De universele liefde heeft het lichamelijke beleven volkomen overwonnen. Tegelijk vertegenwoordigt die hogere graad van liefde precies dezelfde levenswetten als het lichaam, namelijk uitdijning en verdichting. Het menselijke organisme komt immers in de moederschoot tot groei door dezelfde basisprincipes.

Wat het lichaam in haar stoffelijke groei en werking al heeft, kan de persoonlijkheid zich geestelijk ook eigen maken. Dan beleeft de mens niet alleen de lichamelijke mogelijkheid om tot eenzijn te komen en hierdoor kinderen te scheppen, maar gaat hij die werking ook innerlijk beleven. Want elke karaktertrek is in wezen ook een uitdijning van het barende en scheppende gevoelsleven. Elke gram gevoel die we voor het dienen van onze medemens inzetten, verhoogt het uitdijende gevoel van onze universele liefde. Als we liefde willen ervaren, kunnen we dat door zelf liefde te worden. De meesters hebben ervaren dat ze zich een hogere graad van liefde eigen maakten door liefde te geven en het te zijn, niet door het te krijgen. Daarom raadde Christus ons aan om elkander lief te hebben. Zoals onszelf, zei hij erbij, want hij wist dat de meeste mensen al wel de nodige eigenliefde kenden, en door die vergelijking konden bedenken hoe universele liefde er dan zou uitzien.

Christus kende zijn Albron en wist dat hij die tot goddelijk licht had laten uitstralen door al het leven lief te hebben. Wanneer we een ander mens echter niet willen begrijpen, dan slaan we die Albron in onszelf terug tot duisternis. We zijn pas afgestemd op de eerste lichtseer als al onze karaktereigenschappen vreugde, beminnelijkheid en openheid vertolken. De meesters hebben ervaren dat ze door het leven in alle aspecten te aanvaarden en in zichzelf op te nemen, een gevoelsverbinding met dat leven ontwikkelden zodat ze dat leven leerden kennen en konden dienen. Zo kwamen ze tot het universele eenzijn met al het leven.

De zevende graad van liefde

Hoewel we kunnen spreken van een lagere en hogere graad van liefde, is de ene graad niet minder belangrijk dan de andere. Alle treden van de trap zijn nodig om boven te komen. En pas boven op de berg genieten we van het prachtige uitzicht. Alleen de hoogste graad van liefde laat de uiteindelijke realiteit zien waar al de vorige graden voor dienen.

Een vorige graad is dus geen doel op zichzelf. Al is de mens blij wanneer hij het geluk en de warmte van de eerste lichtsferen voelt, dan nog wachten de hogere lichtsferen en hogere kosmische levensgraden om geopenbaard te worden in de uitdijende ziel.

De graden van liefde zijn echter niet alleen de treden van de trapladder, ze blijven ook allemaal een onderdeel van het eindstadium dat zou instorten wanneer er één trede zou oplossen. De meesters zien deze natuurwet ook terug in ons lichaam. Tijdens de zwangerschap in de eerste maanden van onze lichamelijke groei wordt orgaan na orgaan gevormd, en daarna heeft ons volgroeide lichaam alle vitale organen nodig voor een krachtige werking. Wanneer bijvoorbeeld onze nieren of longen zouden oplossen, zouden de andere organen niet de mogelijkheid hebben om dit op te vangen. Het geheel bestaat bij de gratie van de samenwerking van al haar delen.

Dit geldt ook voor de gevoelsgraden. We kunnen alleen dan de universele liefde beleven indien we al de vorige gevoelsgraden in onszelf op volle kracht uitgebouwd hebben om de hogere gevoelsgraad ten volle te dragen. We kunnen deze werking vergelijken met alle verdiepingen van een flatgebouw die de hoogste verdieping in de hoogte houden.

De meesters hebben de vijfde graad van de liefde bereikt, en bieden ons door de boeken van Jozef Rulof een inkijk op hun verdieping. Zij voelen niet alleen een universele liefde voor al het leven, zij hebben ook een gevoelsverbinding met de ziel van een levensvorm. Hierdoor weten zij welke graad van evolutie die levensvorm op dat moment belichaamt en hoe de ziel daar gekomen is.

De Universiteit van Christus leert dat er ook nog een zesde ruimtelijke gevoelsgraad is waarin men een gevoelseenheid met alle levensvormen in de ruimte beleeft. En daarna komt de zevende kosmische of goddelijke gevoelsgraad. Christus heeft die hoogste graad bereikt en voelt een eenheid met al het leven in de kosmos tot in haar diepste Albronnkern. En het goede nieuws dat de Universiteit van Christus ons brengt is: wij allen zijn niet alleen op weg naar die zevende graad van liefde, maar het is een volslagen zekerheid dat we die allemaal ook zullen bereiken, omdat de Albron in ons door baring en schepping ons laat evolueren totdat we al de liefde die in onze ziel aanwezig is, ook lichtend uitstralen.

131. Tweelingzielen

Onze tweelingziel is de ziel waarmee we in gevoel het innigst verbonden zijn van alle zielen in de kosmos, vanaf het ontstaan van onze beide zielen.

Dit schilderwerk werd door Jozef Rulof mediamiek ontvangen en staat op de omslag van het boek 'Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven'.

Onze soulmate

Vele mensen hebben een vaag of uitgesproken gevoel dat er ergens iemand is die bij hen hoort als de ware geliefde. Die soulmate wordt in de boeken van Jozef Rulof de tweelingziel genoemd. In het boek 'De Kringloop der Ziel' bijvoorbeeld worden de tweelingzielen Lantos en Marianne beschreven.

Al in hun kinderspel trouwden ze voor hun gevoel met elkaar. Daarna gingen hun levens uiteen, omdat Marianne door haar vorige levens nog aan een andere man had goed te maken. Heel zijn leven bleef Lantos naar zijn jeugdliefde verlangen, en hij voelde zich door zijn liefde geïnspireerd om als beeldend kunstenaar de mooiste kunstproducten te scheppen.

Daarna bestudeerde Lantos als geestelijke persoonlijkheid negen eeuwen lang het leven op aarde en in het hiernamaals, en schreef daarover later als meester Zelanus via Jozef Rulof talrijke boeken. Al die tijd wachtte Marianne in de wereld van het onbewuste op een nieuwe reïncarnatie. In haar laatste leven op aarde kon Lantos haar als beschermgeest helpen bij het oplossen van haar oorzaak en gevolg. Na dat leven wachtte hun het eeuwige samenzijn in de lichtsferen.

Tweelingliefde

In het boek 'Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven' werd de vader van Theo heel zijn leven lang beschermd door zijn tweelingziel Angelica als zijn geestelijke gids. Tijdens zijn moeilijke huwelijk op aarde voelde hij dat de eigenliefde van zijn vrouw hun geen geluk bracht. Dit gemis maakte hem open voor een ijlere liefde. Na zijn aardse leven beleefde hij die tweelingliefde met Angelica in het hiernamaals. Hij voelde dat ze eeuwig bij elkaar hoorden, één in voelen en denken.

Theo hoort later van zijn vader dat de tweelingliefde boven de aardse liefde staat. Wanneer het gevoel nog gericht is op de lichamelijke liefde, wordt de tweelingliefde niet gevoeld, zelfs al ontmoeten tweelingzielen elkaar op aarde. Het artikel 'graden van liefde' licht de verschillende niveaus van liefde toe.

Zijn vader legt uit dat voor de tweelingliefde het volkomen aanvaarden van de ander nodig is. Hij is voor zijn tweelingziel volledig open, ze kunnen elkaar volgen tot in hun diepste innerlijk. Hij voelt in zijn tweelingziel het leven, haar ziel, haar ruimte. Hoe dieper hij zich in gevoel met haar kan verbinden, hoe meer hij de diepte van haar leven en daardoor van al het leven leert kennen. In de sferen van licht dalen de tweelingzielen zo diep in elkaar af dat ze het allereerste begin van hun samenzijn voelen.

In het boek ‘Tussen Leven en Dood’ zocht de tempelpriester Venry naar zijn grote liefde Lyra, en ontmoette haar als priesteres in het oude Egypte. In dat leven konden deze tweelingzielen niet samenzijn, omdat ze beiden in hun oorzaak en gevolg leefden. Ze konden elkaar wel geestelijk steunen, zodat Venry zijn aartsmoeilijke taak kon vervullen om als opperpriester van de tempel liefde te brengen waar immense duisternis heerste.

Hun ontmoeting kwam tot stand omdat de taak waarvoor Venry naar de aarde gereïncarneerd was, dit vereiste. Meestal echter beleven tweelingzielen hun oorzaak en gevolg los van elkaar, met andere zielen waarmee dat in het verleden gecreëerd is. Ook dan kunnen mensen zoeken naar hun tweelingziel, maar zullen die niet vinden.

Meester Zelanus zegt dat ze de ander zelfs meestal niet herkennen, als ze elkaar tegen het lijf lopen. Want ze kunnen elkaar op allerlei manieren ontmoeten, bijvoorbeeld als moeder en kind, broer en zus, dokter en patiënt, rechter en veroordeelde, zanglerares en student, verkoper en klant, bedelaar en voorbijganger, doodgraver en lijk, minister en stemgerechtigde, werkgever en werknemer, misdadiger en slachtoffer, verpleegster en stervende, soldaat en soldaat, vriend en vijand.

Meester Zelanus maakt nog concreter wat dit voor ons dagelijks leven kan betekenen. Want als we iemand bestelen, is dat misschien onze tweelingziel, zonder dat we dat weten. Voel haat voor de mens en je haat mogelijk je tweelingziel. Doe mee aan geweld en je vermoordt je tweelingziel. Weiger kinderen, en je tweelingziel kan niet geboren worden. Heb universeel lief, en je leeft in liefde met je tweelingziel!

Daarnaast geeft meester Zelanus de raad om de tijd op aarde goed te besteden voor het oplossen van de disharmonie uit het verleden, want juist hierdoor werken tweelingzielen zich naar elkaar toe. Niet door het samenzijn, maar door het apart van elkaar werken, wordt de afstand tussen beiden stap voor stap kleiner. Alles wat we doen heeft invloed op de verbinding met onze tweelingziel, het versnelt of vertraagt het ogenblik dat we voor eeuwig in liefde en harmonie zullen samenzijn. Meester Zelanus zegt daarom: ‘Zoek niet, vraag niet, je tweelingziel komt tot je, wanneer je gereed bent.’

De gezamenlijke kosmische reis

Het artikel ‘onze eerste levens als cel’ belicht het ogenblik waarop tweelingzielen ontstaan zijn op de eerste planeet. Ze zijn op dezelfde seconde geboren, en samen vertegenwoordigen ze de twee basiskrachten van het leven. In het artikel ‘onze basiskrachten’ worden die krachten moederschap en

vaderschap genoemd. De vrouwelijke en mannelijke krachten leiden samen tot reïncarnatie, tot evolutie.

Vanaf hun eerste leven gingen beide tweelingzielen samen op weg, van graad tot graad, gelijk in gevoel, één in werking, even oud, geen tien seconden van elkaar weg. Afwisselend beleefden ze in hun reïncarnaties de moederlijke en vaderlijke werking, en hun samenzijn zorgde voor meer gevoel en een hoger bewustzijn. De artikelen 'evolutie in het water' en 'evolutie op het land' schetsen de groei van hun lichaam en gevoelsleven.

Het artikel 'ons bewustzijn op Mars' belicht het wakker worden van de persoonlijkheid die de kracht van het lichaam leerde gebruiken om zichzelf van eten te verzekeren. Daarbij werd voor de eerste maal een lichaam van een medeziel vernietigd, waardoor karma ontstond. Op dat moment verwijderden de tweelingzielen zich van elkaar. Wie de moord pleegde, moest terug om de betrokken ziel een nieuw lichaam te geven. Pas daarna kon de kosmische reis samen met de eigen tweelingziel voortgezet worden.

Op aarde echter ontwaakten in de persoonlijkheid hartstocht en geweld. Nog niet bewust van de ware aard van zijn ziel ging de mens over tot eigenliefde en verspeelde daarmee het samenzijn met de tweelingziel. Gericht op hartstocht en lichamelijke liefde ging de mens met vele anderen paren, en niet alleen met de eigen tweelingziel. Maar het waren vooral de gepleegde moorden die de tweelingzielen uiteenrukten, omdat ze hierdoor een berg van karma opbouwden die eerst geslecht zou moeten worden.

Tot op de dag van vandaag zijn de meeste mensen op aarde gereïncarneerd om hun karma op te lossen. Daardoor is men in de regel niet samen met zijn tweelingziel, omdat men bezig is de disharmonie uit het verleden te corrigeren. Dit gebeurt overwegend in het samenzijn met de andere zielen die bij de disharmonie van het verleden betrokken waren.

Wanneer al het karma is gecorrigeerd, kan men afscheid van de aardse levens nemen om in het hiernamaals verder te werken aan de geestelijke ontwikkeling. Als dan de tweelingziel nog niet zover is en op aarde nog werk te doen heeft, kan men zich in die tijd geestelijk verder ontwikkelen tot de vierde lichtsfier, de geestelijke gevoelsgraad.

Om van daaruit verder door te dringen in de diepte van het leven heeft men zijn tweelingziel nodig, omdat men alleen samen deze diepte kan betreden en dragen. Nadat men weer samen is gekomen, in de vierde lichtsfier of al eerder, begint het eeuwigdurende samenzijn. Vanaf dat moment zal de gevoelsverbinding nooit meer verbroken worden, omdat men geen disharmonie meer creëert. De persoonlijkheid is dan ten volle bewust geworden van de harmonie van de ziel, en zal in al het verdere voelen, denken en handelen deze harmonie vertolken. Samen dienen de tweelingzielen voortaan al het leven, en verwerven op die wijze de hogere lichtsfieren.

Daarna reïncarneren ze als tweelingzielen op de eerste planeet van de vierde kosmische levensgraad. Hier zullen ze opnieuw het moederschap en vaderschap beleven in een stoffelijk lichaam. Dan wisselen ze elk nieuw leven tussen het vrouwelijke en mannelijke lichaam, en telkens krijgen ze als tweelingzielen twee kinderen om hun reïncarnatie te verzekeren. Hun tweelingliefde vangt alles op, alles verloopt in harmonie, en elk nieuw leven groeien ze in gevoel en kosmisch bewustzijn.

Tot ze samen hand in hand de zevende kosmische levensgraad bereiken, het Al. Dan hebben ze de Alziel en Albron in zichzelf tot volle kracht en bewustzijn gebracht, en dragen ze in hun kosmische liefde al het leven in de ruimte.

'Tweelingzielen', door Jozef Rulof mediamiek ontvangen schilderij.

132. Moederschap en vaderschap

*Moederschap en vaderschap vertolken de basiskrachten van het leven
waardoor elke ziel tot reïncarnatie en kosmische evolutie komt.*

Basiskrachten

De Universiteit van Christus heeft miljoenen jaren lang al het leven in de kosmos bestudeerd. De hoogste meesters van deze universiteit zijn doorgedrongen tot de fundamenteën van het leven. Zij ontdekten dat er twee basiskrachten zijn die al de levensvormen laten groeien en evolueren.

Het artikel 'onze basiskrachten' geeft aan hoe die krachten in de boeken van Jozef Rulof benoemd worden. De eerste basiskracht wordt 'uitdijning', 'baring' of 'moederschap' genoemd, en de tweede basiskracht wordt aangeduid met de termen 'verdichting', 'schepping' of 'vaderschap'.

Deze twee krachten zorgen door hun samenwerking voor de ontwikkeling van al het leven. Door moederschap én vaderschap kan er een nieuw leven ontstaan, groeien en geboren worden. Door uitdijning én verdichting zijn er in de macrokosmos planeten en zonnen ontstaan en heeft het uitdijende heelal zijn huidige vorm van verdichte sterrenstelsels bereikt.

De macrokosmos

De meesters hebben ook de toestand van het heelal kunnen peilen in de periode voordat de basiskrachten tot werking kwamen. Het artikel 'Alziel en Albron' licht toe dat in het allereerste begin beide krachten nog niet gescheiden waren. Het artikel 'kosmische splitsing' beschrijft het moment waarop de scheiding tot stand kwam.

Na deze scheiding vormden ze elk een ruimtelijk lichaam dat één van de twee basiskrachten ten volle tot uiting bracht. Het barende principe werd vorm gegeven door de eerste planeet in de ruimte, en het scheppende principe door de eerste zon. Met behulp van de zon baarde de eerste planeet binnen in haar lichaam de eerste microkosmische levensvormen, die we 'cellen' kunnen noemen.

De microkosmos

Op dat moment is de menselijke ziel haar eerste leven als cel begonnen. Het artikel 'onze eerste levens als cel' beschrijft hoe de twee basiskrachten ervoor zorgden dat die eerste cellen tot een voortplantingsproces kwamen.

De cellen verbonden zich per tweetal met elkaar, en samen brachten ze door uitdijning en verdichting twee 'kindercellen' voort.

Even later lieten de zielen van de oudercellen hun cellichaampje los, en gingen ze over naar de wereld van het onbewuste. Op het moment dat hun kinderen tot voortplanting kwamen, verbonden de eerste zielen zich met dit baringsproces en konden ze reïncarneren in een nieuw cellichaam. De eerste zielen konden toen hun tweede leven beleven omdat zij zelf voordien twee kinderen hadden voortgebracht.

Onze evolutie

De meesters hebben de ontwikkeling van de eerste zielen in de verschillende kosmische levensgraden verder kunnen volgen. De artikelen 'evolutie in het water', 'evolutie op het land', 'ons bewustzijn op Mars' en 'Aarde' beschrijven hoe de menselijke ziel haar lichaam en gevoelsleven opbouwde tot het huidige stadium op Moeder Aarde.

In alle stappen van deze evolutie was de ziel in staat om verder te groeien dankzij het moederschap en vaderschap. Hierdoor kwam er telkens een nieuw lichaam beschikbaar om te reïncarneren en de groei van lichaam en gevoelsleven voort te zetten.

De meesters zagen dat het lichaam opgebouwd werd rondom de organen die voor het moederschap en vaderschap zorgen. Om deze centrale organen te dienen, werden de andere lichaamsstelsels uitgebouwd. Zo kwam een menselijk lichaam tot stand dat perfect in staat was om ook op het land tot voortplanting over te gaan. Het vrouwelijke en mannelijke lichaam werd toegerust voor de specifieke taken die bij het moederschap en vaderschap behoren. De ziel bouwde zo aan twee verschillende lichamen die haar twee basiskrachten vormgeven.

Ook in het dierenrijk kwam er duidelijke opdeling in vrouwtjes en mannetjes, en zorgde hun samenwerking voor de jongen. En Moeder Natuur was in haar plantenrijk nog creatiever om met de barende en scheppende krachten een brede waaier van levensvormen voort te brengen, die hun voortplanting allemaal net een ander kleurtje gaven.

Ziel en persoonlijkheid

Door het beleven van het vrouwelijke en mannelijke lichaam ontwikkelde de menselijke ziel verschillende gevoelens die haar persoonlijkheid begonnen te vormen. Het moederlichaam gaf haar gevoelens van zorg voor haar kinderen. Zo kreeg zij de eerste gevoelens van moederschap.

Om zichzelf en de kinderen van eten te verzekeren, ontdekte men de kracht

van het opgebouwde oersterke lichaam. Omdat er niet altijd genoeg voeding voor iedereen voorhanden was, ging men die kracht ook gebruiken tegen andere oermensen. Zo ontstond het eerste gevecht en de eerste doodslag.

De artikelen 'harmonie' en 'karma' lichten de gevolgen hiervan toe. Tot dat moment was elke ziel in harmonie gebleven met zichzelf en al het andere leven. Maar door de eerste doodslag bracht de oermens zich in disharmonie met een andere ziel. Die ziel kwam hierdoor te vroeg in de wereld van het onbewuste terecht.

Ze miste de resterende levenstijd van dat vernietigde lichaam om innerlijk te groeien. Er was een nieuw lichaam nodig om die levenstijd in te halen. Maar dat extra lichaam was niet voorzien binnen de normale reïncarnatiecyclus. Tot dan hadden twee tweelingzielen als moeder en vader samen altijd twee kinderen gekregen om voor hun eigen reïncarnatie te zorgen. Maar nu was er een ziel teveel in de wereld van het onbewuste, door de doodslag was een ziel uit haar normale reïncarnatiecyclus geslagen. Voor die wachtende ziel was een extra lichaam nodig, naast de twee kinderen voor de eigen reïncarnatie. En toen zagen de meesters dat er voor de eerste maal een gezin met drie kinderen ontstond.

Dat derde kind was de wachtende ziel. Zodra die de verloren levenstijd ingehaald had, liet zij dat extra lichaam los, en ging terug naar de wereld van het onbewuste om haar normale reïncarnatiecyclus te hervatten.

Dit alles speelde zich af buiten het bewustzijn van de persoonlijkheid van de ouders, omdat dit door de reïncarnerende ziel aangestuurd werd. Door de stuwung van die ziel kwam er een extra lichaam en werd het karma opgelost. De andere ziel waarvan de persoonlijkheid de doodslag toebracht, kwam weer in harmonie met het leven door als moeder ook een extra lichaam voor een wachtende ziel te baren.

Karma

De doodslag was een onbewuste handeling, de persoonlijkheid was zich niet bewust van de gevolgen ervan. Die gevolgen ontstonden doordat de handeling diametraal tegengesteld was aan de basiskrachten van de ziel. De basiskrachten moederschap en vaderschap geven een lichaam aan een andere ziel, terwijl de doodslag daarentegen het lichaam van een andere ziel vernietigt.

De persoonlijkheid kon echter de disharmonie van deze handeling nog niet beseffen. Zo bewust was ze nog niet, zij leefde pas in de eerste graad van bewustzijn en gevoel. In deze eerste gevoelsgraad was zij vooral bezig met eten vinden om te overleven. Het artikel 'gevoelsgraden' licht de verschillende niveaus van gevoel en bewustzijn toe.

Naarmate de persoonlijkheid zich bewuster werd van haar lichamelijke kracht, nam haar geweld naar andere mensen toe. Toen zij zich bewust werd van de lichamelijke ervaringen tijdens het vrijen, werd het geweld nog veel groter. De persoonlijkheid ging namelijk deze ervaringen najagen, buiten moederschap en vaderschap om, en desnoods ten koste van anderen. Zo ontstonden de eerste verkrachtingen uit hartstocht.

Door deze gevoelens en handelingen verwijderde de persoonlijkheid zich van het harmonische moederschap en vaderschap dat door haar ziel gestuwd werd. Het artikel 'vrije wil' licht toe dat de persoonlijkheid een eigen wil ontwikkelde, die niet synchroon liep aan de wil van de ziel die ingesteld stond op harmonische evolutie en reïncarnatie. Hoe meer de persoonlijkheid van de baan van de ziel afweek, hoe meer tijd de ziel nodig had om het ontstane karma te corrigeren. In de huidige tijd zijn de meeste zielen op aarde bezig met het oplossen van karma, en wachten er miljarden zielen in de wereld van het onbewuste om hun evolutie te kunnen voortzetten.

Kinderen krijgen

Hierdoor zijn er moeders die meer dan twee kinderen kunnen krijgen. Naast de kinderen die te maken hebben met het oplossen van het eigen karma kan men meewerken aan het verminderen van het grote aantal zielen die aan het wachten zijn op een wedergeboorte om verder te kunnen evolueren. Het artikel 'karma' licht toe dat de samenleving in de toekomst de ouders hierin veel meer gaat helpen. Het artikel 'lichtende toekomst' beschrijft welke gevolgen dit heeft voor de wereldbevolking.

Er zijn ook vrouwen die geen kinderen kunnen krijgen, zelfs al willen ze dat heel graag. Dit kan verschillende oorzaken hebben. Er kan een stoffelijke disharmonie zijn in het vrouwelijke of mannelijke lichaam. Het kan ook komen door een disharmonie in het gevoelsleven van de vrouw, die ontstaan is in vorige levens, omdat voor het ontvangen van het nieuwe leven een bepaalde harmonie nodig is. Daarnaast zijn er ook vrouwen die hun laatste leven op aarde beleven en gereed zijn met hun reïncarnatiecyclus. Zij hoeven geen kinderen meer te krijgen om zelf in een volgend leven nog een keer geboren te kunnen worden.

Wanneer de meesters overgaan tot een verklaring op zielsniveau, dan spreken ze niet meer over het 'krijgen' of 'hebben' van kinderen. Het baren van een kind is voor de moeder de mogelijkheid om straks weer te reïncarneren en hierdoor te evolueren. En voor de ziel is de kindertijd alleen de opbouw van het nieuwe leven om verder te evolueren. Elke ziel die we ontmoeten is oeroud, er zijn geen 'nieuwe' kinderen.

De stuwung van de ziel

We kunnen ook geen kind 'aantrekken', want de reïncarnerende ziel is zelf de eigenlijke stuwung om geboren te worden. Die ziel kan al lang aan het stuwen zijn. Soms is een vrouw als meisje al in contact met die ziel die haar voert tot het moederschap en tot de aanstaande vader. Het gevoel om tot geslachtsgemeenschap te komen is in dit geval van de stuwende ziel afkomstig.

De ziel brengt zichzelf tot reïncarnatie, en man en vrouw zijn hierin dienend. Moeder en vader dienen hierdoor ook hun eigen evolutie, omdat ze ervoor zorgen dat ook zij straks als ziel twee mensen kunnen stuwen tot het mogelijk maken van hun nieuwe reïncarnatie.

Omdat de ziel haar eigen reïncarnatie in handen heeft, kan er door haar handelen hierin ook een stoornis optreden. Indien bijvoorbeeld een ziel als persoonlijkheid door het kerkelijke denken non werd en hier levens in door-ging, dan zullen er steeds minder moeders op aarde zijn die haar nog kunnen baren, omdat ze zelf in die tijd geen kinderen ter wereld heeft gebracht. Zij kan dan alleen terugkomen bij een moeder die buiten haar eigen karma om wil dienen.

Maar daarnaast heeft deze kerkelijke persoonlijkheid zichzelf uit het geboren-worden verwijderd, door zich in daad en gevoel aan het moederschap te onttrekken. Hoe meer ze door haar bidden en gelovig denken haar basiskrachten dood heeft gesuggereerd, hoe minder verbinding ze nog heeft met het natuurlijke proces van baren en scheppen, en dus ook met haar eigen wedergeboorte die door dit baren en scheppen tot stand moet komen.

Geslachtsgemeenschap

Wanneer een ziel stuwend is om te reïncarneren, wordt de wil van die ziel in een vrouw en een man de liefde om het lichamelijke éénzijn te beleven. Zij krijgen het gevoel om zich lichamelijk te verbinden en hun basiskrachten worden in dienst van het leven aangewend.

Wat zij hiervan als persoonlijkheid beleven, wordt bepaald door hun gevoelsgraad. Is die stoffelijk ingesteld, dan overheersen de lichamelijke gevoelens. Als de aandacht uitgaat naar het lichamelijke beleven, zijn de ijlere graden van de stuwning van het leven nog niet waarneembaar.

Wanneer men naar de ijlere gevoelsgraden overgaat, wordt het lichamelijke éénzijn alleen beleefd als de reïncarnerende ziel daartoe stuwt. Dan is daarbuiten de persoonlijkheid niet meer ingesteld op dit gebeuren, omdat de lichamelijke liefde overgegaan is in de universele liefde.

Bevruchting

Vanaf de bevruchting is de ziel verbonden met de bevruchte eicel. Om de groei van die tere cel niet te storen, heeft de ziel zich in harmonie met die cel gebracht. Zij is dan teruggekeerd tot haar Albronnelijke toestand, zoals zij was op het moment dat zij op de eerste planeet in de ruimte haar eerste leven als cel beleefde.

Al haar ervaringen van vorige levens zijn in de wereld van het onbewuste teruggezonden tot haar onderbewustzijn. Tussen haar vorige leven en de nieuwe incarnatie heeft zij geen bewuste ervaringen beleefd, omdat zij als ziel pas naar het bewuste hiernamaals gaat wanneer zij vrij is van haar aardse reïncarnatiecyclus. Zolang er echter zielen in de aardse levenscyclus zijn waarmee zij door karma is verbonden, blijft zij ingesteld om te reïncarneren om dat karma eerst op te lossen.

Zwangerschap

Na de bevruchting stuwt de ziel de bevruchte eikel tot uitdijning en splitsing. Door een veelheid van splitsingen wordt het embryo opgebouwd. In negen maanden tijd geschiedt, wat in de schepping biljoenen jaren duurde, voordat het universum gereed was. Tijdens die korte tijd is de moeder één met alle fasen die de Albron doorliep om haar leven in het heelal vorm te geven.

In de groei van het embryo worden ook alle stappen weerspiegeld die de ziel bij de vorming van haar lichaam op de verschillende planeten van de eerste drie kosmische levensgraden heeft gezet. Zo is bijvoorbeeld het visstadium terug te zien, met de aanzet van kieuwen om in het water te ademen, en een staartbeen dat ooit noodzakelijk was om zich in het water voort te bewegen.

De groei in de moederschoot kent zeven tijdperken, die de zeven overgangen in elk evolutieproces weerspiegelen. Tussen het derde en het vierde tijdperk ontwaakt het bewustzijn voor het kind, waarna er beweging kan komen in dit kleine lichaam. Naarmate het lichaampje begint uit te dijen, maakt de ziel haar gevoelsleven weer wakker.

Geboorte

Wanneer het kind pas geboren is, leeft het in gevoel nog in zijn vorige reïncarnatie die wakker is geworden door de groei van het lichaam. Als het kind al zou kunnen praten, zou het van zijn vorige levens kunnen vertellen. Maar voor de ziel moet de nieuwe aardse persoonlijkheid nog opgebouwd worden, en eerst moet hiervoor het daglicht in deze nieuwe ogen verwerkt worden.

Na zeven dagen komt het licht pas in de ogen en kan de ziel in het nieuwe leven gaan kijken. Dan zakt het vorige leven weer naar het onderbewustzijn. De ervaringen van de vorige levens zullen zich uiten in aanleg en talenten, en gaan deel uitmaken van een nieuwe persoonlijkheid die bij dit aardse leven past.

Graden van liefde

De mens beleeft het moederschap en vaderschap volgens de bereikte gevoelsgraad. De eerste gevoelsgraden werden beleefd in een natuurlijk bewustzijn, het baren en scheppen gebeurde in harmonie met het leven. Maar toen de persoonlijkheid zich bewust werd van haar mogelijkheden, ging zij zich met moederschap en vaderschap bemoeien. In de fase van de eigenliefde gingen een aantal mensen het krijgen van kinderen als last zien. De mens ging knoeien met het moederschap en vaderschap, het nieuwe leven werd geweigerd door abortus. En ook het krijgen van kinderen ging men voorkomen. Biljoenen tijdperken lang was de ziel tot evolutie gekomen door het moederschap en vaderschap, en nu dacht haar persoonlijkheid het beter te weten en ging zelf handelen zonder de gevolgen voor haar kosmische evolutie te beseffen.

In de hogere gevoelsgraden komt de ziel als persoonlijkheid weer in harmonie met haar moederschap en vaderschap, en zullen altijd beide ouders zich toelagen op het vergroten van hun liefde voor hun kinderen. Dan worden alle kinderen in dankbaarheid en liefde door moeder en vader aanvaard, en voelen zij zich gedragen door de liefde van hun ouders. Dan bouwt ook de vader zijn vriendschap naar de kinderen uit, die in hem een grote kameraad en een voorbeeld zien. De vader voelt nu zijn rol om te dienen voor moeder en kinderen, en beide ouders dienen voor de reïncarnatie, voor het nieuwe leven.

Zo evolueren de ouders naar het universele moederschap en vaderschap. Hierbij kijken moeder en vader niet alleen wat ze kunnen doen voor hun eigen kinderen, maar dienen ze al het leven wat op hun weg komt. Dan kan de moederliefde en vaderliefde overgaan in de universele liefde. Daarin voelt men zich moeder én vader, en heeft men zich de gevoelens van beiden eigen gemaakt.

Regelrecht naar het Al

De eerste oermensen die op aarde geleefd hebben, zijn nu in de hoogste kosmische levensgraad: het Al. De artikelen 'ontstaan van de astrale wereld', 'schepper van licht', 'vierde kosmische levensgraad' en 'het Al' beschrijven hun weg van de aarde naar het Al.

In de oertijd hebben zij geen 'beschaving' gekend, zij hadden nog geen kunst, cultuur, welvaart, techniek, geloof, God of Christus. Zij waren alleen bezig met overleven, en ze voerden de enige daad uit die direct een ziel dient: moeder en vader worden.

Veel later heeft de mens op aarde daaromheen een persoonlijkheid opgebouwd die de ruimte voor zijn voelen en denken beleeft. In die ruimte is hij duizend en één aardse dingen belangrijk gaan vinden, omdat hij zich nog niet bewust was dat dit alles op aarde zou achterblijven en voor zijn kosmische evolutie geen meerwaarde had. Toen die aardse verlangens het moederschap en vaderschap overwoekerden, zorgden die zelfs voor een vertraging op de weg naar het Al.

De eerste zielen hadden het in dit opzicht makkelijker. We hebben één van deze zielen leren kennen, Hij reïncarneerde veel later als de Messias. Tijdens zijn leven als Jezus Christus kon Hij niets kwijt van zijn kosmische bewustzijn. Hij vatte zijn boodschap samen tot de universele liefde, omdat een paar mensen daar toen al iets van konden voelen en begrijpen. Hij wist dat het zich richten naar de universele liefde aan de menselijke persoonlijkheid een houvast kon geven om terug te keren naar haar verloren harmonie met al het leven.

Als Hij voluit had kunnen spreken in het weten dat Hij begrepen zou worden, dan had Hij gezegd: 'U bent vader en moeder.' Maar dan had men hem midden in zijn gezicht uitgelachen. Want men wist nog niet dat het harmonieus beleven van het moederschap en het vaderschap elke ziel regelrecht naar het Al leidt, zoals Christus dat zelf beleefd had.

133. Homoseksualiteit

Wat men homoseksualiteit noemt, ontstaat doordat de ziel na een aantal levens als vrouw in een volgende reïncarnatie een mannelijk lichaam opbouwt, of andersom.

De gevoelswaarde van woorden

De boeken van Jozef Rulof werden geschreven tussen 1933 en 1952. Vele woorden die in die tijd gebruikt werden, hadden een andere betekenis of gevoelswaarde dan in de huidige tijd. De psycholoog sprak toen bijvoorbeeld nog over krankzinnigheid, en de mensen die hieraan leden werden in Nederland behandeld in krankzinnigengestichten.

In deze instellingen werden soms ook ‘homoseksuelen’ opgesloten. Homoseksualiteit werd in die tijd doorgaans als een ziekte bestempeld, als een vorm van krankzinnigheid of een verkeerde gerichtheid van seksuele driften. Men vroeg zich toen ook af hoe deze zogenaamde ‘ziekte’ genezen zou kunnen worden.

Voor Jozef Rulof waren krankzinnigheid en homoseksualiteit echter heel iets anders dan wat men toen onder die woorden categoriseerde. Zijn visie op krankzinnigheid wordt toegelicht in het artikel ‘krankzinnigheid’.

Voor Jozef was datgene wat men homoseksualiteit noemde geen ziekte maar een natuurlijk gebeuren dat door elke ziel vele malen in haar evolutie ervaren wordt. Op een contactavond in 1952 hekelde hij dan ook de brandmerkende en vernederende uitwerking van het woord ‘homoseksueel’ in de toenmalige maatschappij.

Een natuurlijk gevolg van reïncarnatie

Volgens Jozef kon men juist door het verschijnsel homoseksualiteit het bestaan en de werking van reïncarnatie goed zien. Om dit te verklaren is het belangrijk een onderscheid te maken tussen de menselijke ziel en haar persoonlijkheid. De ziel is de eeuwige kern die vele malen op aarde reïncarneert om haar gevoelsleven te verruimen. De persoonlijkheid wordt ook het ‘ik’ genoemd en zet het gevoel voort tot gedachten en handelingen. Het artikel ‘onze reïncarnaties’ geeft een overzicht van de artikelen die hier meer uitleg over geven.

Wanneer een ziel na een aantal vrouwelijke levens reïncarneert en in het nieuwe leven een mannelijk lichaam opbouwt, zal zij zich als persoonlijkheid nog steeds vrouwelijk voelen. Het gevoelsleven en de persoonlijkheid zijn im-

mers niet ineens aangepast aan het nieuwe lichaam. Het gevoelsleven is het resultaat van al de ervaringen uit de vorige levens. Men begint in een nieuw leven op het punt waar men in het vorige leven geëindigd is.

Naarmate het nieuwe leven in het mannelijke lichaam vordert, zal het verschil tussen het vrouwelijke gevoelsleven uit het vorige leven en het mannelijke lichaam van het nieuwe leven duidelijker worden. De persoonlijkheid voelt zich nog altijd vrouwelijk maar heeft geen vrouwelijk lichaam meer dat haar gevoel vormgeeft. Het mannelijke lichaam vindt ze vreemd, het hoort niet bij wie ze is. Ze weet ook niet hoe ze met de mannelijkheid van dat lichaam om kan gaan, omdat het nieuw is voor haar gevoelsleven.

Als ze niet weet hoe dit verschil ontstaan is, kan ze gaan twijfelen aan zichzelf. Ze voelt zich nog altijd vrouw, en seksueel voelt ze zich aangetrokken tot mannen. Voor de buitenwereld lijkt het alsof een man een andere man zoekt, waardoor dit gedrag homoseksualiteit wordt genoemd. Voor haarzelf voelt het als vanzelfsprekend, want haar seksuele voorkeur gaat uit naar mannen.

Tijdelijke aanpassingen

In de huidige tijd kan ze chirurgische en hormonale behandelingen aanwenden met de bedoeling om haar nieuwe lichaam zo goed mogelijk weer te laten passen bij haar vrouwelijke gevoel. In vroegere tijden kon ze zich alleen maar kleden of vermommen als vrouw.

De reikwijdte van al deze handelingen is echter beperkt tot het huidige leven, want volgens Jozef Rulof en zijn meesters bouwt deze ziel in het volgende leven opnieuw het mannelijke lichaam op, en ziet deze persoonlijkheid zich dus telkens voor dezelfde verandering geplaatst, totdat zij de weg van haar ziel volgt.

De weg van de ziel

De ziel is namelijk op weg naar het andere geslacht. Zij heeft niet voor niets een mannelijk lichaam opgebouwd. Dat doet zij alleen wanneer zij haar cyclus van vrouwelijke levens heeft beëindigd en aan een cyclus van mannelijke levens begint.

De ziel heeft het beleven van beide geslachten nodig, om alle gevoelens te ervaren die met de twee verschillende lichamen mogelijk zijn. In het vrouwelijke lichaam kan zij gevoelens ervaren die specifiek zijn voor dat soort lichaam, zoals het moederschap. Bij het mannelijke lichaam is dat het vaderschap.

Het artikel 'onze basiskrachten' licht toe dat 'moederschap en vaderschap' de twee basiskrachten vertolken die al het leven voortstuwen. Het artikel

‘onze kosmische ziel’ geeft een overzicht van de artikelen die de weg van de ziel in kosmisch perspectief zet. Elke ziel beleeft vele levens op verschillende planeten in het heelal om haar gevoelsleven te verruimen. In elke graad van haar evolutie zal zij vrouwelijke en mannelijke lichamen opbouwen, om alles te ervaren en te voelen wat in die graad te leren valt.

Verklaring op zielsniveau

Het artikel ‘verklaring op zielsniveau’ belicht het grote verschil in de boeken van Jozef Rulof tussen het aardse denken en de eigenlijke zienswijze van de meesters van de Universiteit van Christus. Om op woordniveau aan te sluiten bij de lezer tussen 1933 en 1952, geven een aantal passages over homoseksualiteit in de boeken van Jozef Rulof het aardse denken weer dat in die tijd gebruikelijk was.

De meesters moesten eerst de kosmische evolutie van de ziel beschrijven, voordat ze konden uitleggen hoe zijzelf naar het verschijnsel homoseksualiteit kijken. Wanneer ze hierover een verklaring op zielsniveau geven die hun eigen zienswijze vertolkt, dan valt het woord ‘homoseksualiteit’ weg. Op zielsniveau bestaat er helemaal geen homoseksualiteit, omdat de ziel niet homoseksueel kan zijn. De ziel beleeft moederschap en vaderschap in al haar evolutiegraden, en hierdoor verruimt ze haar gevoelsleven.

134. Psychopathie

De rol van vorige levens in het ontstaan van de verstandelijke beperking die bij mensen met een meervoudige handicap kan optreden.

Toenmalige terminologie

In de eerste helft van de vorige eeuw werd in de diagnostiek van psychiatrische ziektebeelden gebruikgemaakt van de tweedeling psychopathie en psychose. Onder de verzamelnaam psychopathie vielen alle ziekten met een psychisch disfunctioneren, behalve het ziektebeeld dat men psychose noemde.

De categorie psychopathie was heel breed. Zo bijvoorbeeld werd een vrouw psychopathisch genoemd die door de smart om de dood van haar zoon in de oorlog haar normale denken was kwijtgeraakt en tegen het jasje van haar zoon praatte alsof het hemzelf betrof.

Daarnaast werden er ook ziektebeelden met lichamelijke kenmerken toe gerekend, zoals bijvoorbeeld het syndroom van Down dat in die tijd ‘mongo-

lisme' genoemd werd. Toen Jozef Rulof op de contactavonden die gehouden werden van 1949 tot 1952 vragen over zogenoemde 'mongooltjes' kreeg, verwees hij naar de term psychopathie zonder verder iets over het syndroom van Down te zeggen. Ook nergens anders in zijn boeken is er over dit syndroom een specifieke uitleg opgenomen. Dit wijst op het algemene gebruik van de term psychopathie in die tijd.

Psychopaten

Na Jozefs tijd heeft de psychiatrische diagnostiek het begrip psychopathie grotendeels verlaten en is men een onderscheid gaan maken tussen diverse andere diagnostische categorieën, zoals persoonlijkheidsstoornissen en zwakzinnigheid. Door een grotere aandacht voor de sociale impact is men gekomen tot het begrip 'antisociale persoonlijkheidsstoornis'. In de media en de volksmond spreekt men dan over psychopaten.

Hierdoor hebben tegenwoordig de woorden 'psychopaten', 'psychopathie' en 'psychopathisch' een zware emotionele beladenheid. Ze worden bijvoorbeeld gebruikt voor de beschrijving van een seriemoordenaar die gevoelloos zijn slachtoffers mishandelt en vermoordt.

In de boeken van Jozef Rulof daarentegen verwijzen deze woorden meestal naar mensen met een meervoudige handicap, namelijk mensen die naast een lichamelijke handicap ook een verstandelijke beperking hebben. Al naargelang de score op een IQ-test maakt men nog een onderscheid tussen een lichte, matige, ernstige en diepe graad van verstandelijke beperking.

Oorzaken van meervoudige handicap

De meesters van de Universiteit van Christus belichten in de boeken van Jozef Rulof de oorzaken van de meervoudige handicap waarbij ernstige aangeboren lichamelijke afwijkingen gepaard gaan met een verstandelijke beperking. De lichamelijke stoornissen kunnen door verschillende oorzaken tijdens de zwangerschap ontstaan, bijvoorbeeld door een val van de moeder.

Daarnaast hebben de meesters vastgesteld dat de aangeboren lichamelijke afwijkingen ook kunnen ontstaan door de invloed van het kind zelf. Het gaat dan niet om het kinderlijke bewustzijn, maar om de invloed van de persoonlijkheid van de ziel die reïncarneert. Het artikel 'onze reïncarnaties' geeft een overzicht van de artikelen die toelichten wat de meesters verstaan onder de reïncarnatie van een ziel en haar persoonlijkheid.

Kort samengevat beleeft onze ziel vele opeenvolgende levens op aarde, waarbij zij telkens een bevruchte eicel bezielt tot verdere groei. Die groei kan echter al in de moederschoot gepaard gaan met lichamelijke afwijkingen

door een stoornis in de stuwning van de ziel. Die stoornis komt dan uit de persoonlijkheid van de ziel en is veroorzaakt door haar disharmonisch gedrag in vorige levens.

Van disharmonie naar harmonie

De meesters hebben dat gedrag in vorige levens gevolgd om te zien hoe de persoonlijkheid tot die disharmonie is gekomen. Zij zagen dat de persoonlijkheid disharmonisch had gehandeld ten opzichte van andere mensen. Het ging dan om zware disharmonische handelingen.

De meesters onderzochten wat dit teweegbracht in de ziel. Zoals het artikel 'harmonie' toelicht, is de ziel van nature harmonisch. Wanneer haar persoonlijkheid disharmonisch handelt omdat zij deze innerlijke harmonie nog niet voelt, brengt dit de ziel verder weg van haar harmonie. De disharmonische handeling stoort de innerlijke rust van de ziel, het bewustzijn van die afbrekende daad past niet bij haar harmonie. Dit brengt een stoornis in het gevoelsleven van de ziel, omdat zij hierdoor geen liefde beleeft naar het andere leven.

Wanneer de ziel dan wil reïncarneren, wordt zij door deze stoornis gehinderd. Bij het incarneren verbindt de ziel zich met het samensmelten van een zaadcel en een eicel. Deze samensmelting is in wezen een harmonische liefdevolle handeling. Het artikel 'onze eerste levens als cel' licht toe dat de eerste samensmelting en celdeling al een uiting is van de gevende bezieling. De cellen delen zichzelf om een kind voort te brengen.

Een ziel met de eerdergenoemde stoornis in het gevoelsleven zal een langere tijd nodig hebben om te kunnen reïncarneren, om zich te kunnen afstemmen op de harmonische gebeurtenis die we bevruchting hebben genoemd. Het artikel 'wereld van het onbewuste' belicht de toestand waarin die ziel vele eeuwen nodig kan hebben om zich af te stemmen op een nieuwe incarnatie. Andere zielen die in harmonie zijn gebleven en die stoornis niet hebben, zullen haar voorgaan en eerder kunnen reïncarneren. Pas nadat de disharmonische stoornis ver genoeg weggezaakt is in het gevoelsleven, zal de ziel opnieuw kunnen komen tot de aanraking met een eicel en een zaadcel.

Miskraam

De eerste maal dat er voor de ziel met de eerdergenoemde stoornis een bevruchte eicel beschikbaar komt, zal die ziel er niet in slagen om die eicel tot groei te stuwten. De disharmonie in het gevoelsleven van de ziel geeft dan te veel druk op de tere cel, die hiertegen in dit ijl stadium niet bestand is. Dit leidt tot afvloeiing van de vrucht.

Ook de tweede maal zal het embryo niet tot ontplooiing kunnen komen, want hiervoor zou de stuwende werking van de ziel zonder overdruk moeten gebeuren. Maar door het beleven van de bevruchting en de korte groei van het embryo zal de ziel toch al vooruitgang boeken. De natuurlijke groei van de cel heeft een harmoniserende invloed op het gevoelsleven van de ziel, dat hierdoor meer in rust kan komen. Elke nieuwe poging zal meer harmonisering geven waardoor het kleine lichaampje telkens langer zal kunnen groeien voordat de druk te groot wordt en tot een miskraam leidt.

Vervorming van het lichaam

Na vele pogingen is de disharmonische druk vanuit het gevoelsleven van de ziel laag genoeg zodat de vrucht niet meer afgebroken wordt. Maar de druk die nog aanwezig is, zal dan leiden tot een misvorming van het lichaam. De weefsels kunnen zich in dit geval al opbouwen en het lichaampje kan zich al helemaal ontwikkelen, maar de druk veroorzaakt nog stoornissen in de vorming van de weefsels.

De ziel kan dan al tot de geboorte komen, maar de vervorming van de weefsels stoort de opbouw van de verstandelijke vermogens. Op aarde zal men dan naast de lichamelijke afwijkingen een diepe graad van verstandelijke beperking vaststellen.

Deze meervoudige handicap is niet te genezen, omdat de weefsels onherroepelijk misvormd zijn. Door de vervorming kan er geen normaal bewustzijn opgebouwd worden, in dit lichaam kan de ziel niet tot een normaal denken komen.

Herstel

Toch is het voor de ziel van het hoogste belang om dit leven te kunnen uitleven. Door het beleven van de lichamelijke organen komt het gevoelsleven van de ziel tot verdere rust en harmonisering. Het menselijke lichaam is dan wel vervormd, maar het heeft nog voldoende natuurlijke werking in zich om de ziel tot meer natuurlijkheid in voelen te brengen.

Indien de ziel dit leven kan uitleven, kan zij de volgende incarnatie met een rustiger gevoelsleven starten. Zo bouwt zij aan het herstel van haar verstandelijke vermogens. Elk leven zal zij hier verder mee komen. Op aarde zal men dan spreken van een ernstige, matige en na vele levens ten slotte een lichte graad van verstandelijke beperking. Daarom is het erg belangrijk dat ook mensen met een meervoudige handicap geboren kunnen worden. En dat ouders met de samenleving als geheel ervoor kunnen zorgen dat deze medemensen hun volledige levenstijd in de beste condities kunnen beleven.

Uiteindelijk komt de ziel dan tot een incarnatie waarbij het lichaam geen enkele lichamelijke stoornis meer vertoont, en haar persoonlijkheid het normale maatschappelijke bewustzijn weer geniet. Dan kan de ziel beginnen aan het herstellen van het karma dat door de disharmonische handelingen is teweeggebracht. Wanneer dat karma achter de rug is, beëindigt de ziel haar aardse reïncarnatiecyclus, en gaat ze over naar het hiernamaals.

Eerste lichtsfeer

In het hiernamaals zal de ziel ervaren hoe het geestelijk lichaam er dan uitziet dat door haar gevoelsleven en persoonlijkheid gevormd is. Als haar gevoelsleven nog steeds het andere leven wil vernietigen, zal haar geestelijke lichaam misvormd zijn, omdat deze gevoelens de astrale weefsels vervormen zoals zij destijds ook de lichamelijke weefsels tijdens het groeiproces vervormden.

Maar ook in het hiernamaals zal de ziel stuwend zijn om een hogere gevoelsgraad te bereiken die in overeenstemming is met haar harmonie. Door die stuwing bereikt iedereen de eerste lichtsfeer, waarin het geestelijke lichaam harmonisch uitstralend is omdat we als persoonlijkheid daar de universele liefde hebben bereikt.

Dan behoort elke vorm van psychopathie en verstandelijke beperking definitief tot het verleden, omdat men nu weet hoe men in harmonie blijft met zichzelf en alle anderen. Bovendien is het dan overduidelijk dat die aardse woorden geen ‘verklaring op zielsniveau’ geven, want voor de ziel bestaat er geen psychopathie of verstandelijke beperking. De ziel beleeft alleen een evolutie, zij stuwt zichzelf tot de harmonie terug en zal zich uiteindelijk een hogere graad van liefde eigen maken, om dan samen met haar tweelingziel op weg te gaan naar de hogere kosmische levensgraden.

135. Krankzinnigheid

Krankzinnigheid is een oude term uit het aardse denken voor verschijnselen die in sterke mate bij de overgang van gevoelsgraden kunnen optreden.

Verklaring op zielsniveau

De boeken van Jozef Rulof zijn geschreven tussen 1933 en 1952. In het artikel ‘verklaring op zielsniveau’ wordt toegelicht dat vele termen in deze boeken gebruikt werden om op woordniveau aan te sluiten bij het aardse en wetenschappelijke denken uit die tijd in Nederland. Zo ook de term ‘krank-

zinnigheid’.

Veel van wat toen buiten de gangbare en wenselijke omgangsvormen viel, werd krankzinnig genoemd. Niet alleen mensen met een verstandelijke beperking of een psychiatrisch ziektebeeld kregen dit etiket opgeplakt, maar ook bijvoorbeeld epilepsiepatiënten, mensen met asociaal gedrag, oproerkraaiers, verslaafden en dementerenden. Om de maatschappij te beschermen, werden deze mensen gedwongen opgenomen in krankzinnigengestichten.

Het boek ‘Zielsziekten van Gene Zijde bezien’ uit 1939 bevat een beschrijving van het bezoek van Jozef Rulof en zijn geestelijke leider Alcar aan een gesticht. Alcar laat Jozef onder meer het gevoelsleven peilen van een man die men homoseksueel noemt. Die man zat opgesloten in het krankzinnigengesticht, omdat men ook homoseksualiteit toen meestal als ziekte beschouwde. Conform dit toenmalige denken wordt in dit boek homoseksualiteit ook een graad van krankzinnigheid genoemd.

Het artikel ‘homoseksualiteit’ licht toe dat dit niet de zienswijze is van de schrijvers van de boeken van Jozef Rulof, de meesters. Wanneer zij dit verschijnsel op zielsniveau verklaren, beschouwen zij het niet als een ziekte maar als een ontwikkelingsfase van de ziel. Wanneer de ziel in een bepaalde gevoelsgraad alles met een vrouwelijk lichaam ervaren heeft, gaat zij in het volgende leven over naar het mannelijke lichaam om het mannelijke gevoelsleven op te bouwen.

Het boek ‘Zielsziekten van Gene Zijde bezien’ is volledig geschreven naar het aardse denken toe. Zelfs de titel is gekozen om bij het toenmalige denken aan te sluiten en te benadrukken dat het niet om lichamelijke ziekten gaat. Maar op zielsniveau kan de ziel niet ziek zijn en bestaan er geen ‘zielsziekten’. Op zielsniveau gaat het meestal om overgangsverschijnselen van een ziel die in evolutie is. Dit is dikwijls ook het geval bij wat men toen ‘krankzinnigheid’ noemde. Want dit kan in sterke mate optreden wanneer de ziel naar een volgende gevoelsgraad overgaat.

Gevoelsgraden

Het artikel ‘gevoelsgraden’ licht toe dat elke ziel zich tijdens haar aardse levens vier opeenvolgende gevoelsgraden kan eigen maken. Elke reïncarnatie voegt ervaringen toe aan het gevoelsleven. Zo kan de ziel haar gevoelsgraad verhogen. De artikelen ‘onze reïncarnaties’ en ‘onze kosmische ziel’ geven een overzicht van de artikelen die de ontwikkelingsweg van de ziel schetsen.

Wanneer een ziel een gevoelsgraad helemaal beleefd heeft, ontstaat er een overgangperiode. Daarin leeft een deel van de persoonlijkheid nog in de vorige gevoelsgraad en een ander deel al in de volgende. In deze overgangstijd heeft men niet de volledige sterkte en stuwung van één gevoelsgraad, waar-

door men vatbaarder is voor beïnvloeding.

De meesters verklaren dat deze beïnvloeding kan komen van mensen die in het hiernamaals leven. Het artikel 'ons hiernamaals' geeft een overzicht van de artikelen die de verschillende geestelijke werelden in het hiernamaals beschrijven. Globaal gezien zijn er duistere sferen en lichtsferen, al naargelang het niveau van innerlijk licht en liefde van de bewoners. Deze bewoners kunnen zich ook met de mensen op aarde verbinden die tot hun eigen gevoelsgraad behoren. Bewoners van de duistere sferen verbinden zich met mensen op aarde om de gevoelens te kunnen beleven die met een fysiek lichaam te maken hebben, zoals eten, drinken, warmte en seksualiteit. Wanneer deze beïnvloeding overheersend wordt, kunnen er verschijnselen optreden die men vroeger 'krankzinnigheid' of 'bezetenheid' noemde.

Bezetenheid

Bij bezetenheid heeft de astrale persoonlijkheid van de bewoner uit de duistere sferen een sterke grip op het dagbewustzijn van de mens op aarde. De astrale persoonlijkheid kan dan het handelen van de aardse mens bepalen en doen wat zij begeert. Ze leeft haar hartstochten uit en verbruikt daarbij in ruimte mate de lichaamskrachten van de mens op aarde.

De persoonlijkheid van de aardse mens wordt dan onderdrukt en leeft voor een deel in het onderbewustzijn. Van daaruit maakt en beleeft zij het gedrag wel mee. Dat gedrag is op het niveau van de gevoelsgraad die zij als ziel aan het afleggen is. Hierdoor ontstaat er een strijd tussen beide persoonlijkheden, omdat de aardse mens niet wil terugvallen in die vorige gevoelsgraad. Die brengt nu een voor haar minderwaardig handelen voort, zoals overmatig alcoholgebruik of seksuele uitpattingen.

Op aarde kan men daarom bij deze mensen zowel het losbandige handelen van de astrale persoonlijkheid waarnemen, als de strijd tussen beide persoonlijkheden. Wanneer de bewoner van de duistere sferen de overhand heeft en zijn hartstochten botviert, is hij een gevaar voor de samenleving en belandt de aardse mens dikwijls op de gesloten afdeling van een psychiatrisch ziekenhuis.

Wanneer de astrale persoonlijkheid het dagbewustzijn volledig in handen krijgt, heeft de aardse mens de strijd voor dat leven meestal verloren. Toch wordt juist het lijden van de aardse mens door deze strijd zijn stuwingsmiddel om dit lijden in zijn volgende reïncarnatie te voorkomen. Hij laat zich dan niet meer beïnvloeden door de gevoelens die horen bij de gevoelsgraad die hij aan het afleggen is. Hierdoor groeit de persoonlijkheid van de aardse mens en krijgt zij meer vat op haar handelen. Daarom beschouwen de meesters deze strijd als een ontwikkelingsfase voor de ziel, en niet als een ziekte die vroeger aan-

geduid werd met de termen 'krankzinnigheid' of 'bezetenheid' en die men daarna 'psychose' is gaan noemen.

Lien

Wanneer de aardse mens de beïnvloeding van een duistere astrale persoonlijkheid voelt, ontstaat er meestal eerst een zware strijd. Meester Alcar gaf het voorbeeld van Lien, een vrouw die door een astrale persoonlijkheid aangespoord werd tot overmatig alcoholgebruik. Tijdens haar slaap werd ze aangevallen door een bewoner van de duistere sferen. Die had zich tijdens deze periode van onbewustzijn in gevoel met haar verbonden, zodat hij haar kon aanzetten om te drinken. Toen ze wakker werd, voelde ze een verstikkende dorst en begon het gevecht tegen de astrale invloed.

Eerst dacht ze dat ze die dorst kon lessen door een paar borrels te drinken. Die borrels verlaagden echter haar dagbewustzijn, zodat de astrale persoonlijkheid meer vat op haar kreeg en twee flessen jenever leegdronk. Haar vermoeide lichaam en zenuwstelsel bezweken en ze lag voor dood op de grond. Jozef legde haar daarna uit dat ze toch weer herstelde, omdat de astrale persoonlijkheid om mee te kunnen drinken haar lichaam ook kracht gaf.

Bij een volgende aanval pakte ze het anders aan en zette ze een borrel voor haar op tafel. Ze tartte de astrale wereld die moest bewijzen dat ze nog te bereiken was. Geen tien minuten later dronk ze drie borrels zonder het te weten. De astrale persoonlijkheid had namelijk van een kort ogenblik gedachteeloosheid van haar gebruikgemaakt. Jozef vroeg haar later om alle jenever uit huis te doen, maar ze verwierp zijn raad.

En toen kwam de ultieme aanval. Lien vocht tot het uiterste. Ze vloog tegen de muren op, wierp zich op de grond en wrong zich in duizend bochten. Zo'n pijn deed het! Het brandde in haar, een brand die met jenever geblust wilde worden. Ze nam koude baden en gooide met haar spullen door de kamer, maar ze voelde haar krachten verminderen. Na uren vechten tegen de wil van de astrale persoonlijkheid gaf ze het op en zette het glas aan de lippen. Ze had nog steeds de hoop dat ze hiermee de brand in haar kon doven. Op dat moment overheerste meester Alcar even haar wil en liet het glas uit haar hand vliegen. Lien schrok hier zo hevig van, dat ze naar buiten rende om bij te komen. Door te wandelen in de natuur kwam ze tot rust. En ze voelde zich merkwaardig licht, alsof een zware last van haar schouders gevallen was.

Jozef legde haar daarna uit dat ze de strijd gewonnen had. Ze had dat kleine tikje nodig gehad om haar wil te versterken. Toen deed ze de jenever het huis uit en zette haar wil om er definitief mee te stoppen op honderd procent. Ze beseftte nu dat het alles of niets was, en dat haar leven verloren

was als ze bleef drinken door de invloed van een ander en die krachten bleef onderschatten. De astrale persoonlijkheid probeerde het nogmaals, maar kon haar niet meer bereiken, ze had haar gedrag en gedachten nu onder controle.

Beïnvloeding

Wanneer de bewoner van de duistere sferen slauer is, zal hij ervoor zorgen dat zijn prooi niet opgesloten geraakt in bijvoorbeeld een gevangenis of psychiatrische instelling. Dan stelt hij zich tevreden met een hechte gevoelsverbinding waardoor hij de gevoelens van de aardse mens meebeleeft maar niet verdrukt. Hij beïnvloedt de aardse mens wel, maar zal niet zover gaan dat deze invloed als ‘van buiten komend’ ervaren wordt.

In de boeken van Jozef Rulof wordt hiervoor ook de term ‘bewuste krankzinnigheid’ gebruikt. Hiermee wordt bedoeld dat de aardse mens nog wel zijn dagbewustzijn beleeft en voor de maatschappij normaal bewust blijft. De astrale invloed is dan verborgen voor de maatschappij en voor de aardse persoonlijkheid. De bewoner van de duistere sferen zal dan zijn invloed maar langzaam verhogen, zodat de aardse mens denkt dat hij volkomen zichzelf is.

De meesters geven aan dat alle gevoelens, gedachten en handelingen van de aardse mens die afstemming hebben op de duistere sferen, opgevangen en versterkt kunnen worden door de bewoners van deze sferen. De enige manier om zich in het aardse leven volledig te bevrijden van duistere astrale invloed is de hele persoonlijkheid op de eerste lichtsfier af te stemmen. De mensen die universeel liefhebben en ingesteld zijn op het dienen van hun medemens, zijn voor de bewoners van de duistere sferen niet meer bruikbaar.

Lichtende toekomst

De meesters van de Universiteit van Christus inspireren alle mensen om naar de eerste lichtsfier te evolueren. Ook hun inspiratie is een ‘beïnvloeding’, maar dan gericht is op het dienen van de kosmische evolutie waar elke ziel zelf aan werkt. Het artikel ‘lichtende toekomst’ beschrijft de toekomst waarin alle mensen op aarde die universele graad van liefde bereiken zullen hebben, zodat geen enkele bewoner van de duistere sferen nog naar de aarde komt.

Daarna zullen ook die duistere sferen zelf minder bevolkt worden, omdat er geen nieuwe mensen van de aarde meer naartoe gaan. En tenslotte zullen al die duistere sferen oplossen, omdat alle bewoners dan zelf ook de lichtvolle gevoelsgraad bereiken hebben. Dan heeft elke ziel op aarde en in het hiernamaals de innerlijke duisternis overwonnen en omgezet in een liefdevol bewustzijn.

136. Het mediumschap van Jozef Rulof

Jozef Rulof werd ontwikkeld door de Universiteit van Christus tot vierdegraadsmedium voor de mensheid, als voorbereiding op het technische medium.

Graden van mediumschap

Jozef Rulof was een medium, een contactmiddel tussen het hiernamaals en de aarde. Hij stond in contact met meesters van de Universiteit van Christus. Het artikel 'Universiteit van Christus' licht toe dat deze meesters hun geestelijke wijsheid op aarde brengen door middel van inspiratie en mediums.

Er zijn veel mensen die zich medium noemen. Om zicht te krijgen op de aard en het niveau van hun mediumschap heeft meester Zelanus het boek 'Geestelijke Gaven' geschreven. Hij legt daarin uit dat er graden van mediumschap zijn, die overeenkomen met de gevoelsgraden. Het artikel 'gevoelsgraden' licht toe dat dit opeenvolgende niveaus van gevoel en liefde zijn die wij ons eigen kunnen maken door het beleven van vele levens.

In elk leven doen we ervaringen op, waardoor we gevoel voor iets ontwikkelen. Het artikel 'aanleg talent gave' verklaart dat we zo onze eigen talenten ontwikkelen, die in onze volgende levens aangeboren zijn. Hoe meer we aan een bepaalde vaardigheid werken zoals bijvoorbeeld het kunstschilderen, hoe meer gevoel we in het volgende leven hebben om dit talent uit te bouwen. Het vereist daarom vele reïncarnaties om een Rubens of van Dyck te worden.

Dit geldt ook voor het mediumschap. Vele levens van studie zijn nodig om zich gevoel eigen te maken dat voor het mediumschap ingezet kan worden. Dit wist men al in de tempels van het oude Egypte. Daar nam men alleen leerlingen aan, die blijk gaven van een uitzonderlijk talent in het beheersen van het eigen lichaam en de omgeving door concentratie. De hogepriesters wisten dat alleen natuurbegaafden tot de diepte van mediumschap konden komen waardoor er nieuwe wijsheid aan de tempel kon doorgegeven worden.

De tempelpriesters wisten echter niet dat er nog een andere bepalende factor was, namelijk de gevoelsgraad. Mediums van wie het gevoelsleven afgestemd is op de eerste drie gevoelsgraden, kunnen geen wijsheid uit de sferen van licht doorgeven. Het artikel 'lichtsferen' verklaart dat dit de geestelijke werelden in het hiernamaals zijn, waarin het hemellicht de universele liefde van de bewoners weerspiegelt.

Het artikel 'duistere sferen' gaat over de geestelijke werelden waarop de eerste drie gevoelsgraden zijn afgestemd. Deze sferen worden namen gegeven zoals het 'land van haat, hartstocht en geweld' en het 'schemerland'. De gevoelsgraden worden voordierlijk, dierlijk en grofstoffelijk genoemd. Algemeen gesproken gaat het om de eigenliefde en het willen beleven van de aardse stoffelijke materie.

De meeste mensen op aarde bezitten één van de eerste drie gevoelsgraden. Wanneer zij hun gevoel openstellen voor het hiernamaals, trekken zij bewoners van de duistere sferen aan, omdat ze zelf als persoonlijkheid nog niet vrij zijn van stoffelijke gevoelens. Wanneer deze mensen werkelijk tot een geestelijk contact met het hiernamaals komen, worden ze beïnvloed en in het ergste geval zelfs bezeten door de bewoners van de duistere sferen. Het artikel 'krankzinnigheid' licht toe dat men hiervoor geen medium hoeft te zijn, vele mensen zijn op deze wijze hun dagbewustzijn kwijtgeraakt en worden tegenwoordig psychotisch genoemd.

De meesters van het licht verbinden zich niet met mediums die nog stoffelijke gevoelens of eigenliefde hebben, omdat ze weten dat die vroeg of laat ten onder gaan. Wanneer een medium zich openstelt voor beïnvloeding, dan kunnen immers ook de bewoners van de duistere sferen deze mens bespelen, omdat die duistere karaktereigenschappen van het medium door de meesters niet zijn af te schermen. Het openstellen is dan letterlijk levensgevaarlijk, waardoor vele mediums hun dagbewustzijn en lichaam definitief kwijtraak-

ten.

Vele mensen die denken geestelijke gaven te bezitten, beleven echter alleen de stoffelijke helderziendheid en het telepathische aanvoelen. Zij hebben af en toe een 'treffer', maar alleen dan wanneer ze iemand op aarde peilen die tot hun eigen gevoelsgraad behoort. In feite beleven ze dezelfde gevoeligheid als een hond die aanvoelt wanneer zijn baas naar huis komt. Wanneer ze denken met het hiernamaals in contact te zijn, geven ze zichzelf antwoord op de gestelde vragen.

Mensen die met het hiernamaals in contact willen komen, sluiten zich door hun wil al af van het contact met de lichtsferen. De meesters verbinden zich alleen met mediums die uit zichzelf geen contact zoeken, maar wel onvoorwaardelijk willen dienen voor de mensheid en daarvoor uit onbaatzuchtige liefde hun eigen leven inzetten.

Dit eigen willen beperkt ook de mensen die men magiër, fakir, yogi en ingewijde noemt. Zij willen iets met hun eigen persoonlijkheid beheersen en weigeren meestal hulp van meesters. Maar zelfs indien ze er zich voor openstellen, dienen de meesters nooit een aardse persoonlijkheid.

Niemand op aarde bezit zelf geestelijke gaven die afgestemd zijn op de lichtsferen. De meesters houden die gaven in eigen hand en laten het medium zien, horen en voelen wat ze nodig vinden dat het medium doorkrijgt. Alleen de meesters kunnen immers overzien en met zekerheid weten wat de mensheid vooruithelpt.

Een medium dat door zijn vierde gevoelsgraad afgestemd is op de lichtsferen, kan dienen voor de mensheid. De meesters kunnen dat medium van elke stoffelijke beïnvloeding vrijwaren. Voor het doorgeven van een geestelijke boodschap is het immers nodig dat het eigen voelen en denken van het medium op dat moment wordt uitgeschakeld, zodat de boodschap niet beïnvloed wordt door zijn persoonlijkheid. Om de invloed van persoonlijke kennis op de boodschap tegen te gaan, moeten de meesters ook het onderbewustzijn van het vierdegraadsmedium afsluiten. Ze gebruiken dan alleen het mediamieke gevoel dat het medium in vele levens heeft opgebouwd om te komen tot geestelijke gevoeligheid, maar ze houden de concrete persoonlijke ervaringen uit vorige levens tegen.

Jozeef Rulof leefde in de vierde gevoelsgraad en hierdoor kon hij zich de doorgegeven wijsheid ook eigen maken. Bij hem kon het geestelijke uittreden ontwikkeld worden, zodat hij met de meesters in het hiernamaals kon reizen en ervaringen opdoen. Door het beleven van de geestelijke gaven kon hij zijn gevoelsleven verruimen en zijn gevoelsgraad verhogen. Hierdoor kon hij stijgen tot aan de grens van de vijfde gevoelsgraad die afgestemd is op de vierde licht sfeer, waarin meester Zelandus leeft. En kon hij uiteindelijk ook de kosmologie ontvangen, die de verklaringen van de meesters op zielsniveau

weergeeft. Het artikel ‘verklaring op zielsniveau’ licht toe dat de meesters op dat moment in staat waren de werkelijkheid te beschrijven zoals ze die voor zichzelf hadden vastgesteld. Tot aan dat moment hebben ze zich moeten beperken tot het aardse denken, omdat het medium eerst ontwikkeld moest worden om de kosmologie te kunnen ontvangen.

Gereïncarneerd vanuit de lichtsferen

Jozef Rulof was niet alleen afgestemd op de lichtsferen, hij was er ook vanuit gereïncarneerd. Vóór zijn aardse leven als Jozef Rulof had hij al met zijn meesters ruimtelijke reizen gemaakt, waardoor hij voldoende ontwikkeld was om dit bewustzijn ook op aarde te brengen. Alleen een medium dat vanuit de lichtsferen reïncarneert, kan het astrale bewustzijn mee naar de aarde brengen en uiteindelijk de kosmologie ontvangen.

Alleen een ziel die speciaal daarvoor geboren wordt, kan die taak op aarde uitvoeren, omdat er dan geen karmische gebondenheid meer hindert. De artikelen ‘wedergeboren voor een taak’ en ‘karma’ lichten dit toe. Dit geldt ook voor vele andere zielen die voor de Universiteit van Christus terugkwamen, zoals Mozes en de profeten.

De profeten echter werden uit het schemerland geboren en stonden nog open voor geweld. Door het inspireren van de profeten voerden de meesters een vroegere fase van de geestelijke ontwakning van de mensheid uit, namelijk het brengen van een geloof in God. De profeten hadden de taak van Jozef niet kunnen volbrengen, omdat zij niet tot de lichtsferen op te trekken waren. Zo heeft elke tijd en taak de mensen met een daartoe geschikte gevoelsgraad nodig.

Voortzetting van de eerste priester-magiër

Het artikel ‘de eerste priester-magiër’ beschrijft hoe de meesters de eerste mens op aarde hebben geïnspireerd om geestelijke gaven te ontwikkelen. De meesters begonnen toen het metafysische pad te vormen, waarop mensen vele levens lang kunnen werken aan het opbouwen van mediamiek gevoel. Uiteindelijk kon er daardoor een medium als Jozef Rulof komen, die in zijn vorige levens een dergelijke opleiding had genoten.

Allen die het pad van de eerste priester-magiër volgen, moeten dezelfde hinderpalen overwinnen. Zij moeten door de bezetenheid heen, om de graden van slaap te leren kennen en te overwinnen. In hun levens als magiër kunnen ze geen dienend mediumschap bereiken, omdat hun gevoel dan ingesteld staat op het bemeesteren van deze krachten en niet op de universele liefde.

Voortzetting van het oude Egypte

Het artikel 'het oude Egypte' beschrijft het hoogtepunt van de metafysische ontwikkelingslijn in de geschiedenis van de mensheid. In de tempels daar hebben de meesters het contact tussen de aarde en het hiernamaals kunnen opvoeren. De mediums van de vierde graad die in de tempels werkten, brachten een geestelijke kennis op aarde die voordien niet gegeven kon worden. Toch bleef ook deze kennis beperkt door het toenmalige wereldbeeld en de gevoelsgraad van de mensheid, die toen nog dierlijk was. De gevoelsgraad om deze geestelijke gaven zuiver te houden was ook nog niet aanwezig was bij het merendeel van de priesters. Daarom verviel Egypte na verloop van tijd tot de zwarte magie.

Deze periode is onder meer van belang omdat er priesters werden opgeleid, die in latere levens de Universiteit van Christus nog beter konden dienen. Hiertoe behoort Jozef Rulof, die in het oude Egypte als priester Dectar reeds een occulte hoogte had bereikt. In het boek 'Tussen Leven en Dood' zijn de vorige levens van Jozef Rulof in het oude Egypte uitvoerig beschreven, zodat het duidelijk wordt hoe hij daar zijn machtig gevoel voor het mediumschap opgebouwd heeft. De leerling van Dectar, Venry, mocht toen al op kracht van de meesters voorspellen dat Dectar na duizenden jaren zijn taak voor de Universiteit zou kunnen voortzetten.

In vele opzichten is het mediumschap van Jozef Rulof echter veel zwaarder. In de twintigste eeuw moest hij zich staande houden in een maatschappij die niet ingesteld stond op geestelijke gaven. In het oude Egypte was alles hierop ingericht, de priesters konden in de rust van hun tempels hun hele leven aan de metafysische studie wijden. Als zij het hoogste bereikten, werden ze door een hele cultuur op handen gedragen. In de twintigste eeuw in Den Haag moest Jozef Rulof er echter voor waken dat hij niet onder de tram kwam, wanneer zijn mediamieke gevoeligheid hem uit het maatschappelijke bewustzijn trok.

De meesters gaan in de twintigste eeuw veel verder dan vierduizend jaar geleden in Egypte. De Egyptenaren hadden hun ceremoniën en maannachten nodig om het contact met het hiernamaals tot stand te brengen. Jozef Rulof was in de twintigste eeuw elke seconde door de meesters te bereiken, ook te midden van een wandeling of een maatschappelijke taak. Het oude Egypte heeft de metafysische wetten tussen leven en dood beleefd, maar door Jozef Rulof konden de meesters deze wetten in de twintigste eeuw ook uitvoerig verklaren.

Bedrog

In de eeuwen na de bloeiperiode van het oude Egypte probeerden vele mensen de magische krachten van de tempelpriesters te evenaren om hun macht te kunnen laten gelden. Maar omdat ze meestal niet bereid waren hier vele levens voor in te zetten, gingen er velen over tot bedrog.

De huidige tijd kent vele duizenden charlatans die anderen dol proberen te praten over hun zogenaamde geestelijke gaven. In elke stad leven deze bedriegers, alsof er geen vele levens nodig zijn om mediamiek gevoel op te bouwen. Daardoor krijgen vele mensen een verkeerd beeld van het mediumschap, en hebben zij zich ook afgewend van de wijsheid die door de echte mediums doorgegeven werd.

Dit is een vanzelfsprekend gevolg, omdat het zonder het boek 'Geestelijke Gaven' heel moeilijk is om onderscheid te maken tussen een bedrieger en een echt medium. Omdat ook de echte wijsheid bedolven wordt onder het massale bedrog, wist Jozef Rulof dat de wereld zijn mediumschap niet zou aanvaarden. Daarvoor zal eerst het massale bedrog met krachtige hand opgeruimd moeten worden door het komende technische medium, het directestemapparaat.

Het schrijvend mediumschap

In zijn leven als Jozef Rulof waren alle mediamieke krachten gericht op het ontwikkelen en uitvoeren van het schrijvend mediumschap. De meesters wilden hun wijsheid in boekvorm doorgeven, zodat deze kennis onafhankelijk kwam te staan van de levensstijl van het medium en men ook na zijn aardse leven deze wijsheid tot zich kon nemen.

Tegelijkertijd gaven de meesters Jozef ook zelf de mogelijkheid om zich door het schrijvend mediumschap het kosmische bewustzijn eigen te maken. Hiervoor was het noodzakelijk dat hij kon uittreden, zodat hij de nodige ervaringen kon opdoen. Voor het ontwikkelen van het uittreden waren eerst

de zogenoemde fysische gaven nodig, zodat elke zenuw van zijn lichaam vrij kon komen van de persoonlijkheid. Daartoe beleefde hij materialisaties en dematerialisaties, apports en de directe-stem.

Daarnaast werd ook het genezend mediumschap ontwikkeld, zodat hij als helderziende magnetiseur zijn dagelijkse brood kon verdienen. Het schilderend mediumschap zorgde er dan weer voor dat hij door de verkoop van de mediamiek ontvangen schilderijen de uitgave van de boeken in eigen hand kon houden. Tot slot werd ook het sprekend mediumschap ontwikkeld, en kon hij in diepe trance meester Zelanus lezingen voor een zaal laten houden.

Het dienen van de mensheid

Elk mediumschap is te beoordelen aan de hand van de geestelijke wijsheid die doorgegeven wordt. Door Jozef Rulof waren de meesters voor het eerst in de menselijke geschiedenis in staat om kosmische wijsheid door te geven. Een vierdegraadsmedium dient de evolutie van de mensheid, alle geestelijke gaven staan dan ten dienste van de geestelijke bewustwording.

Voor een dergelijk grote taak wordt een ziel uit de lichtsferen wedergebo- ren en berekenen de meesters vooraf wat ze door dit medium aan de aarde kunnen schenken. De gevoelsverbinding tussen meester en medium wordt voordien in het hiernamaals al op volle kracht gebracht, zodat er op aarde niets kan tussenkomen. Het zuivere doorkomen van de geestelijke bood- schap van de meesters moet immers gegarandeerd kunnen worden, willen de meesters er zeker van zijn dat de mensheid hierdoor kan evolueren.

Het laatste menselijke medium van de Universiteit

Er is in een bepaalde tijd maar één vierdegraadsmedium nodig voor de hele mensheid, omdat de meesters door dit medium op ongefilterde wijze hun kennis kunnen doorgeven. Bij Jozef Rulof wisten de meesters dat de mensheid als geheel de diepte van de doorgegeven kennis nog niet kon aan- voelen, maar ze gaven deze wijsheid door voor alle toekomstende tijden.

Ze brachten door Jozef Rulof het allerlaatste op aarde: de beschrijving van de kosmische evolutie van onze ziel door alle tijden heen, van haar ontstaan tot aan haar bestemming, van de Albron tot in het Al. Hoger gaan is op aarde niet meer mogelijk, dit is de wijsheid uit de vierde lichtsfeer, de geeste- lijke gevoelsgraad. Dit is de verklaring op zielsniveau, de beschrijving van de werkelijkheid zoals de meesters die in de vierde sfeer zelf beleven, voor zover die in aardse woorden is uit te drukken.

Jozef Rulof reïncarneerde in de twintigste eeuw, omdat de mensheid toen zover gevorderd was dat een vierdegraadsmedium niet meer op de brand-

stapel belandde. Bovendien was de Eeuw van Christus begonnen, waarin de verklaring van de boodschap van Christus op aarde zou komen, zoals Christus dat ooit beloofd had. Na de laatste wereldoorlog was immers een tijd aangebroken, dat de ontvangen wijsheid niet meer door een wereldoorlog kon worden weggevaagd. Nu konden de meesters in rechte lijn gaan bouwen aan de technische apparaten die het denken en leven van alle mensen op aarde definitief gaan veranderen, zoals het ultieme genezingsinstrument en het directe-stemapparaat. De artikelen 'evolutie van de mensheid', 'de Eeuw van Christus' en 'ultiem genezingsinstrument' geven hier meer uitleg over.

Jozef Rulof was het laatste menselijke medium van de Universiteit van Christus. Na hem komt er geen vierdegraadsmedium meer, omdat er geen hogere kennis meer door te geven is. Zijn opvolger wordt geen ander menselijk medium, maar een technisch medium. De meesters weten immers dat de via een menselijk medium doorgegeven wijsheid de wereld niet zal overtuigen van het leven na de dood en de kosmische evolutie van onze ziel. Daarvoor is het bedrog van de charlatans te wijdverspreid. Daarom brengen ze straks het directe-stemapparaat, het technische medium dat het contact tussen de aarde en het hiernamaals op wetenschappelijk controleerbare wijze zal vestigen. Het artikel 'directe-stemapparaat' licht toe hoe dit technische apparaat definitief de mensheid zal kunnen overtuigen, waardoor alle mensen aan hun geestelijke bewustwording kunnen beginnen. Tot zolang is de kosmische kennis in de boeken van Jozef Rulof er al voor de enkeling die de diepte van deze wijsheid aanvoelt als de universele waarheid.

137. De Eeuw van Christus

De Eeuw van Christus is de tijdsperiode waarin de mensheid naar een hoger bewustzijn gaat door de stuwning en de kosmische kennis van Christus.

Betekenis van de Eeuw van Christus

De Eeuw van Christus is de tijdsperiode waarin de Universiteit van Christus op aarde bekend wordt. De artikelen 'Universiteit van Christus' en 'Jezus Christus' lichten toe dat Christus ruim tweeduizend jaar geleden zijn kosmische bewustzijn aan de mensheid niet kwijt kon. Hij werd al vermoord voor het weinige dat Hij heeft kunnen zeggen. Daarom moest Hij zijn boodschap beperken tot de kern: Heb elkander lief.

Pas in de twintigste eeuw heeft Hij zijn kosmische kennis op aarde kunnen brengen. Toen hebben zijn leerlingen, de meesters van zijn Universiteit, via Jozef Rulof de kosmologie doorgegeven. Daarin wordt de volledige kos-

misce evolutie gevolgd die wij als ziel door vele reïncarnaties beleven. Het artikel 'onze kosmische ziel' geeft een overzicht van de artikelen die deze kosmische evolutie toelichten. Het artikel 'verklaring op zielsniveau' licht toe dat de meesters in de kosmologie de werkelijkheid op zielsniveau hebben beschreven, dat is hoe zij zelf deze werkelijkheid ervaren en kennen.

God en de metafysische weg

De Eeuw van Christus kon pas in de twintigste eeuw beginnen omdat de mensheid toen het vereiste niveau van bewustzijn en gevoelsgraad had bereikt. Daardoor werd een medium als Jozef Rulof niet meer op de kerkse brandstapel gezet. De macht van de kerk was niet zo groot meer dat zij deze verruiming van de geestelijk-wetenschappelijke kennis kon tegenhouden.

Daarnaast waren er toen voldoende fundamenten gelegd om de kosmologie te begrijpen. De wetenschap had de Bijbel al op belangrijke punten gecorrigeerd, en de kerkelijke vertelsels hadden minder vat op het vrije denken.

Grote denkers als Socrates, Plato, Aristoteles, Boeddha, Ramakrishna, Annie Besant, Madame Blavatsky, Mary Baker-Eddy, Rudolf Steiner, Schopenhauer, Immanuel Kant, Galilei, Paulus, Jesaja, Daniël en vele anderen hadden elk in hun eigen tijd hun beste krachten al gegeven voor de opbouw van de Universiteit van Christus op aarde. De meesters hadden God gebracht via Mozes en de profeten, en Christus had het godsbeeld verruimd naar een Vader van Liefde. De eerste priester-magiër was geïnspireerd om leven en dood te onderzoeken, en via het oude Egypte en de ingewijden uit het Oosten hadden de meesters die metafysische lijn verder kunnen ontwikkelen. Door al die ontwikkelingen kon men in de twintigste eeuw veel meer begrijpen dan de apostelen van Christus in hun tijd.

Evolutie van de mensheid

Het artikel 'evolutie van de mensheid' licht toe dat de Eeuw van Christus pas kon beginnen toen de periode van de wereldoorlogen ten einde liep. Terwijl de enkeling zijn gevoelsgraad kan verhogen door het leven te dienen en zijn lagere karaktereigenschappen los te laten, leert de massa vooral door de ellende van een oorlog hoe het niet moet.

Door de Tweede Wereldoorlog was de meerderheid van de mensen op aarde zover gekomen dat ze geen oorlog meer wilden beginnen, waardoor de wereldvrede niet meer door een wereldoorlog bedreigd zou worden. Hierdoor kunnen de boeken van Jozef Rulof op aarde blijven, en is de kosmologie niet tevergeefs gebracht.

De meesters kunnen nu ook definitief toewerken naar hogere technologie

die niet meer voor oorlogsdoeleinden gebruikt zal worden. In de Eeuw van Christus zullen ze uitvindingen op aarde brengen die het bewustzijn en het geluk van alle mensen op aarde zullen verhogen, wat toegelicht wordt in de artikelen 'ultiem genezingsinstrument' en 'directe-stemapparaat'.

*Een door Jozef Rulof mediamiek ontvangen
schilderstuk waarin Christus afgebeeld wordt.*

Christus in 'De Kosmologie van Jozef Rulof'

Door de boekenreeks 'De Kosmologie van Jozef Rulof' plaatsten de meesters de pilaren voor de Universiteit van Christus. De kosmische reizen die de meesters met Jozef maakten, werden gevolgd en begeleid door Christus, die wilde dat ze deze reizen begonnen. Dit was de wederkomst van Christus, via de meesters. Christus sprak weer tot de mensheid en gaf zijn kennis door via de meesters.

Nadat Jozef en zijn meesters alle kosmische levensgraden hadden bereisd, kwamen ze aan in het Al waar Christus leeft. Hij gaf hun daar de opdracht zijn Alwijsheid op aarde te brengen, zodat wij zijn en onze kosmische ziel leren kennen. Christus toonde hun zijn levens en liet hun zien dat Hij al in de vroege oertijd op aarde had geleefd.

Christus had in zijn leven als Jezus al voorspeld dat er na hem mensen gingen komen die meer zouden verklaren dan Hij. In de Eeuw van Christus is die tijd eindelijk aangebroken, door Jozef Rulof als kosmisch instrument van de Universiteit van Christus. Dit is de eerste maal in de menselijke geschiedenis dat De Universiteit zo zuiver haar kennis op aarde kon brengen. Zo konden Christus en de meesters nu ook het begin van hun leerschool brengen als gids voor de verruiming van ons bewustzijn en onze liefde.

Fundamenten voor de nabije toekomst

Toch wist Jozef Rulof dat zijn kosmologie de wereld niet zou overtuigen. De massa is nog niet toe aan verklaringen op zielsniveau. Deze wijsheid is de mensheid drie eeuwen vooruit. Waarom is de kosmologie dan nu al op aarde gebracht?

De meesters hebben hierdoor fundamenten gelegd voor hún toekomst. Wanneer zij straks het directe-stemapparaat op aarde brengen, kunnen ze naar de boeken van Jozef Rulof verwijzen. Dan ziet de wereld dat de meesters niet uit het niets komen, maar dat hun wijsheid voordien al op aarde gebracht werd, met een vast doel. Het zal dan vele ogen openen voor de verreikende blik waarmee de hoogste meesters van de Universiteit van Christus sinds de oertijd de mensheid naar een hogere bewustwording stuwen.

Daarom leven we nu in de meest ontzagwekkende tijd die ooit op aarde beleefd zal worden. De meesters hebben door de kosmologie fundamenten gelegd voor weldra, maar ook voor de toekomstige mens over tien miljoen jaar. De ruimtelijke kennis van onze kosmische ziel is een levensgids voor de mens van alle toekomstige tijden. Hoger gaan dan deze kennis is niet mogelijk omdat de kosmologie afgestemd is op het kosmische bewustzijn van de vierde lichtsfier.

Wat er nu van op aarde is, is echter nog maar een klein begin. De vijf boeken van 'De Kosmologie van Jozef Rulof' zijn slechts kruimels in vergelijking met de kosmische kennis van de meesters. Méér was echter niet nodig, als voorbereiding op de nabije toekomst. Zodra ze via het directe-stemapparaat de volgende duizend boeken van de kosmologie kunnen dicteren, krijgt de wereld het vervolg van de taak van Jozef Rulof en zijn meesters te zien. Dan zetten zij hun missie voor de Universiteit van Christus voort, zonder de beperking van een menselijk medium. Het technische medium zal onuitputtelijk zijn.

Wandeling naar de eerste lichtsfeer

De Eeuw van Christus duurt langer dan honderd jaar. Het is de hele tijdsperiode waarin de mensheid haar gevoelsgraad verhoogt naar de eerste lichtsfeer. Het artikel 'evolutie van de mensheid' geeft aan dat zij door de Tweede Wereldoorlog tot het gevoelsniveau was gekomen dat overeenstemt met het schemerland in het hiernamaals. Het artikel 'schemerland' geeft een beeld van deze sfeer, waarin het schemerachtige licht het ontwakende gevoelsleven vertegenwoordigt. Het artikel 'eerste lichtsfeer' schetst een beeld waar de mensheid naartoe wandelt.

In schemerland blijft de wereldvrede overeind, de meeste mensen willen al in vrede met elkaar leven. Maar ze kennen hun kosmische ziel nog niet, velen weten niet eens dat er reïncarnatie is. De massa is nog gericht op het stoffelijke leven en op de eigenliefde. Het artikel 'graden van liefde' licht toe dat de universele liefde hoger staat dan de eigenliefde. Om te komen tot de universele liefde van de lichtsferen dient de gerichtheid op de stof omgezet te worden in belangstelling voor het geestelijke leven.

Om daartoe te komen, inspireren de meesters vele mensen om het geestelijk maatschappelijk bewustzijn te verhogen. De mens wordt zich dan meer bewust van de samenleving en hoe men daarin de medemens respecteert en helpt indien nodig. Alleen in een liefdevolle samenleving kan iedereen gelukkig worden.

De Eeuw van Christus is ook een tijdsperiode van technische wonderen. De meesters zorgen dat het leven veraangenaamt, zodat men tijd krijgt om aan geestelijke bewustwording te werken. Wetenschap en techniek gaan stap voor stap in de richting van de technische wonderen die de mensheid zullen vooruit helpen en voor het geluk van alle mensen zullen zorgen.

Voor de bewoners van het hiernamaals is het onderscheid tussen het schemerland en de eerste lichtsfeer duidelijk te zien. Wanneer zij zich in de eerste lichtsfeer bevinden en daar aards stoffelijk gaan denken, dan verwaast de lichtsfeer en vinden ze zich even later terug in het schemerland of op de

aarde. Het aardse denken trekt hen terug naar de stoffelijke toestand. Velen die dit voor de eerste maal meemaakten dachten dat ze uit het paradijs van de eerste lichtsfeer verdreven waren. Tot ze beseften dat ze dat zelf veroorzaakt hadden, door niet meer in harmonie te zijn met de eerste sfeer van lichtvol en geestelijk denken.

Geestelijk denken staat los van de stoffelijke materie. In de eerste lichtsfeer voelt men het leven dat alles voortstuwt. Men heeft lief alles wat leeft, en helpt waar men kan. Het vereist het ver weg blijven van alles wat met leugen en bedrog te maken heeft, laat staan met haat en geweld. Om hiertoe te komen is het nodig om elke gedachte te wikken en te wegen vooraleer we die vertolken. Als we met elke gedachte waarheid vertolken, zijn we in harmonie met de geestelijke werkelijkheid waarin we leven.

Vooraf op aarde is de strijd te beleven, om zich vrij te maken van elke eigenliefde. Het is nu nog een grote kunst om zich individueel verder te brengen naar de universele liefde en het geestelijke bewustzijn. Wanneer straks de hele mensheid de eerste lichtsfeer heeft bereikt, is het geen kunst meer, omdat de samenleving dan iedereen hierbij ten volle ondersteunt. Die toekomst wordt beschreven in het artikel 'lichtende toekomst'.

138. Lichtende toekomst

In de toekomst zorgt de samenleving voor het geluk en het welzijn van iedereen, in rechtstreeks contact met de bewoners van het hiernamaals.

In de boeken van Jozef Rulof zijn profetieën opgenomen zodat de wereld straks kan aanvaarden dat de meesters uit het hiernamaals al in het midden van de twintigste eeuw tot de mensheid hebben gesproken.

De Universiteit van Christus stuwt de mensheid naar een lichtende toekomst. Het artikel 'Universiteit van Christus' licht toe dat de meesters van deze Universiteit al vanaf de oertijd de ontwikkeling van de mensheid begeleiden. Ze stimuleren technische en wetenschappelijke ontwikkelingen, en inspireren alle mensen die voor de geestelijke bewustwording werken. Ze beschermen de mensen die zich op de universele liefde richten, en zorgen dat de oorlogen niet alle vooruitgang vernielen.

Hierdoor kon de mensheid in de twintigste eeuw de laatste wereldoorlog beleven. De wereldvrede die hierna gevestigd wordt, zal door geen wereldoorlog meer verstoord worden. Nu kan er aan de definitieve opbouw van zowel de materiële als de geestelijke welvaart begonnen worden. Binnen afzienbare tijd komen technische instrumenten op aarde, die het leven voor alle mensen verbeteren. Het artikel 'ultiem genezingsinstrument' licht toe hoe alle ziekten zullen verdwijnen, en het artikel 'directe-stemapparaat' beschrijft hoe het rechtstreekse contact met de bewoners van het hiernamaals gerealiseerd zal worden.

We leven nu in de machtigste tijd ooit, zoals het artikel 'de Eeuw van Christus' toelicht. De gevoelsgraad van de mensheid evolueert van het schemerland naar de eerste lichtsfeer. In de boeken van Jozef Rulof beschrijven de meesters in detail hoe de toekomst er zal uitzien, naarmate de universele liefde van de eerste lichtsfeer op aarde gestalte zal krijgen. De meesters kunnen in die toekomst kijken, omdat ze buiten de tijd staan die met de aardse materie verbonden is.

Eenheid

In Europa is de strijdbijl na de Tweede Wereldoorlog definitief begraven. Hierdoor kan er aan de opbouw begonnen worden. Het boek 'De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien', geschreven tijdens de Tweede Wereldoorlog en uitgegeven vlak erna, geeft verschillende profetieën van deze opbouw. Zo is bijvoorbeeld de toekomst van Duitsland precies beschreven zoals we die in de huidige tijd al hebben zien voltrekken.

Het boek beschrijft al tijdens de Tweede Wereldoorlog hoe Duitsland eerst in stukken opgedeeld zal worden ten behoeve van de landen die door het Duitse leger meedogenloos aangevallen werden. Van de hereniging wordt gezegd dat die zal plaatsvinden nadat Duitsland lange tijd door hen bewaakt is en bewezen heeft dat het voldoende te vertrouwen is. Daarna zal het zorgen voor vrede, rust, welvaart en opbouw.

In 1990 werd deze profetie al bewaarheid. De muur viel, en Duitsland

kon aan de hereniging en opbouw gaan werken. Sindsdien is Duitsland een motor voor vrede, welvaart en opbouw in Europa en in de wereld.

De meesters wezen in 1951 ook op de Verenigde Naties als een voorbeeld hoe de mensheid naar samenwerking en eenheid toewerkt, zoals zij tijdens de laatste wereldoorlog voorspelden. Er zullen alleen nog lokale conflicten uitgevochten worden, totdat de meerderheid van de mensen in alle delen van de wereld voelen en overtuigd zijn dat oorlog en geweld nooit tot rust en welvaart kunnen leiden.

Technische wonderen

We leven in de eeuw van de techniek. De Universiteit van Christus stimuleert de ontwikkeling van de technische middelen, zodat wij hierdoor vrij gaan komen van alle aardse zorgen. Zo zullen straks alle ziekten overwonnen worden. En dan hoeven we niet meer al het werk te doen dat machines ons uit handen kunnen nemen. Dan kosten de machines geen banen, omdat die banen niet meer nodig zijn, want de stoffelijke welvaart zal dan verdeeld worden en ten goede komen aan iedereen op aarde. En kunnen we onze tijd en energie besteden aan een liefdevolle zorg voor onze medemens en al het leven om ons heen.

Nu al zorgt de techniek voor een wereldwijde directe communicatie. Hierdoor kunnen we in één week meer kennis opdoen dan voordien in tweeduizend jaar. We krijgen nu al beelden vanuit de hele wereld en straks zal de techniek er ook voor zorgen dat we beelden uit het hiernamaals krijgen. Dan

hoeft geen mens meer te twijfelen aan meesters, die meester materialiseert zich en staat in ons midden en gaat praten.

Toename van de wereldbevolking

Door televisie en mondiale communicatiemiddelen is de mens sinds kort zich bewust geworden dat er veel mensen op aarde leven en dat dit aantal snel toeneemt. Men spreekt dan van overbevolking, omdat men ook aanvoelt dat dit grote aantal mensen een bepaalde disharmonie vertegenwoordigt. De meeste mensen weten echter nog niet dat de mens zelf verantwoordelijk is voor dat grote aantal, doordat hijzelf in vorige levens aan die disharmonie begonnen is.

Moord, zelfmoord, ongeluk, ziekte, euthanasie, oorlog en andere oorzaken maken dat de ziel te vroeg uit zijn lichamelijke leven geslingerd wordt. Die verloren levenstijd moet ingehaald worden in extra levens, omdat de ziel alleen door het beleven van die levenstijd in een aards lichaam aan bewustzijn en gevoel wint. Het aantal extra benodigde lichamen is op wereldschaal hierdoor enorm toegenomen. Anderzijds komen er door celibaat en geboorteperking minder lichamen beschikbaar. Er zijn nu vele miljarden zielen die in de wereld van het onbewuste wachten op een wedergeboorte. Dat geeft een druk vanuit die wereld, het leven vraagt om meer geboorten om die druk te verminderen. Alleen door een toename van het aantal mensen op aarde zal die druk afnemen en er geleidelijk meer harmonie komen tussen leven en dood.

De meesters voorspellen dat vermindering van deze druk topprioriteit wordt in de toekomst. Dan wordt het een grote uitdaging om al die mensen van eten en drinken en woonruimte te voorzien. Daarvoor zullen alle middelen op aarde aangesproken worden en vooral, eerlijk verdeeld worden. De 'Eeuw van de Moeder' komt eraan, want alleen het moederschap kan harmonie brengen in de wereld van de wedergeboorte. En de samenleving zal alle moeders maximaal gaan helpen door alles ten dienste te stellen aan het ontvangen van de zielen uit de wereld van het onbewuste.

De zorgzame samenleving

De Universiteit van Christus werkt aan een wereld waarin al het lijden verdwenen is en iedereen op aarde geluk, welvaart en geestelijke bewustwording geniet. En dat bij een toenemende wereldbevolking om de druk in de wereld van de wedergeboorte te verminderen. Hoe moet de samenleving georganiseerd worden zodat deze doelen binnen bereik komen?

Op dit moment is de meerderheid van de mensen nog ingesteld op het

hebben en vergroten van stoffelijk bezit. Dit leidt tot een oneerlijke verdeling van de welvaart. De meesters zien daarom een toekomst waarin de aardse goederen eerlijk verdeeld worden doordat de samenleving de verdeling in handen neemt. Daarom wordt persoonlijk bezit opgeheven en gaan alle middelen naar de samenleving. Die zorgt als een groot huisgezin voor de behoeften van al haar kinderen. Iedereen krijgt wat hij of zij nodig heeft om aan deze nieuwe samenleving mee te werken.

Allereerst zal de samenleving als geheel zorgen dat elke moeder in alles gesteund wordt om zielen de kans te geven wedergeboren te worden. De man krijgt als voornaamste taak om dit moederschap te ondersteunen. Wie het gevoel heeft de techniek te verbeteren om dit alles mogelijk te maken, krijgt daartoe de nodige middelen en ruimte. Om alle mensen geluk te geven, zorgt de samenleving ervoor dat man en vrouw met een gelijkgestemde kunnen gaan trouwen. De ziel krijgt nu sneller een nieuw lichaam en niemand komt nog te vroeg aan in de wereld van de wedergeboorte.

Iedereen wordt nu echt gelijkwaardig, er is geen enkele positie die hoger dan een andere wordt geacht. De meeste beroepen zijn niet meer nodig, omdat de machines het werk overnemen. Werklozen zijn er niet meer, iedereen die wil werken kan zich dienstbaar maken voor de samenleving. Politieagenten worden overbodig, omdat iedereen zichzelf onder controle krijgt. Wanneer het leven op aarde het aanzien van de eerste lichtsfeer krijgt, dan verdwijnen de gevangenen omdat allen eraan werken om hun gevoelsgraad te verhogen.

Velen zullen de wereld bereizen, want ook dat is gratis. Geld verdwijnt omdat het niet meer nodig is. Goud heeft zijn stoffelijke betekenis verloren. Er worden geen woekerwinsten meer gemaakt, de handel wordt geregeld door de gemeenschap.

Het einde van de mensheid op aarde

Na het bereiken van de eerste lichtsfeer op aarde wandelt de mensheid verder naar de hogere lichtsferen. De harmonie in de wereld van de wedergeboorte is hersteld, de ziel wordt na een leven onmiddellijk wedergeboren. Leven na leven kan beleefd worden volgens de kosmische harmonie en levenstijd.

De makrokosmos en de mikrokosmos veranderen. De maan lost op, haar schijnsel verzwakt, ze gaat volledig over naar de vierde kosmische levensgraad. De dieren in het water verdwijnen, hun leven gaat over naar het landelijke bewustzijn. De wilde dieren uit het oerwoud sterven uit, het innerlijke leven daarvan reïncarneert in vreedzame soorten. De exploitatie van het vee wordt stilgelegd, de mensheid leeft vegetarisch.

De duistere sferen lossen op, de bewoners ervan kunnen allang op aarde niets meer beleven, want de gevoelsafstemming van de aardse en astrale mensheid is met elkaar verbonden. Wanneer de mensheid op aarde de derde lichtsfeer bereikt, lost ook het land van haat, hartstocht en geweld op. Nadien lost het schemerland op, en mindert het aantal zielen dat op aarde geboren wordt. Eeuw na eeuw gaat voorbij, de mensheid staat voor de vierde lichtsfeer, het zomerland. Dan lossen ook de eerste, tweede en derde lichtsfeer op en heeft de mensheid het hoogste stadium bereikt.

Wanneer de laatste zielen op aarde leven, dooft de zon uit. Biljoenen zielen begeven zich dan naar de aarde om daar de laatste mensen af te halen. De fase van de menselijke geschiedenis op aarde is voorbij, Moeder Aarde wordt nu door haar laatste kinderen verlaten. De hoogste meesters zijn nu op aarde en spreken de laatste mensen toe. De ziel als astrale persoonlijkheid laat nu al het menselijke bezit achter, waarvoor duizenden oorlogen zijn bevochten. Stof zal tot stof terugkeren, maar de menselijke ziel en die van het hoogste diersoort gaan verder. Het einde van de mensheid op aarde is gekomen.

Het laatste zonlicht bereikt de aarde. Met Moeder Aarde zullen alle planeten en sterren oplossen en dan zal er een nieuwe leegte ontstaan, zoals de leegte van vóór de schepping. Moeder Aarde ontdoet zich van haar beschermende dampkring. Nu valt de duisternis en sterft zij. De aarde en de zon hebben hun kosmische taak volbracht, de menselijke ziel heeft haar aardse levens beëindigd en maakt zich klaar voor de vierde kosmische levensgraad. Dit is ons volgende universum, waar we als ziel na de zevende lichtsfeer in het hiernamaals reïncarneren om onze lichtende toekomst voort te zetten.

139. Ultiem genezingsinstrument

In de Eeuw van Christus zal een ultiem genezingsinstrument op aarde gebracht worden dat alle lichamelijke ziekten definitief oplost.

Lijden en geluk

De missie van ‘de Universiteit van Christus’ is het lijden op aarde weg te nemen en de mensheid geluk, vrede en geestelijke bewustwording te brengen. Het geluk zal pas volkomen zijn, als al het lichamelijke lijden tot het verleden behoort, en als alle zielen op aarde weer een gezond en krachtig functionerend lichaam kunnen beleven.

Daarom hebben de meesters van deze universiteit onder leiding van Christus een plan uitgewerkt om alle ziekten definitief uit de wereld te helpen. Met de uitvoering van dat plan zijn ze al eeuwen bezig, en in de Eeuw van Christus zal het uiteindelijk gerealiseerd worden.

De oorsprong van ziekten

Om het lijden op te lossen, zijn de meesters al duizenden eeuwen bezig met het bestuderen van de ziekten van het menselijke lichaam. Om de essentie van een ziekte te begrijpen, gingen ze op zoek naar de oorsprong, naar het moment in de menselijke evolutie waarop de ziekte ontstaan is.

Het artikel ‘stoffelijke levensgraden’ belicht de eigenlijke oorzaak waardoor er ziekten konden ontstaan. Dat zijn niet de zogenaamde ziekteverwekkers zoals bacteriën en virussen. De meesters keken veel dieper, en onderzochten waarom deze micro-organismen de kans hadden gekregen om het verdedigingssysteem van het menselijke lichaam te overwinnen.

De meesters zagen dat de oorzaak daarvan lag in de verzwakking van de oerkracht van het lichaam. Die verzwakking was tot stand gekomen door de vermenging van de oorspronkelijk gescheiden lichamelijke levensgraden. Dat proces begon al heel lang geleden. En nu we miljoenen vermengingen verder zijn, is elk lichaam op aarde verzwakt.

Gevoed door levensaura

Om die verzwakking te kunnen verhelpen, gingen de meesters eerst bestuderen hoe de werking van het stoffelijke lichaam in elkaar zit. Ze zagen dat het lichaam constant gevoed wordt door de levensaura van de ziel. Wanneer die levensaura verbruikt is, stopt het lichaam met functioneren en begint het

proces dat de mens 'sterven' noemt.

Zolang de levensaura niet op is, blijft de ziel het lichaam voeden en in gevoel hiermee verbonden. Dit zorgt voor de verschijnselen die besproken zijn in de artikelen 'sterven als overgaan', 'crematie of begraven', 'balseming', 'orgaandonatie en transplantatie' en 'euthanasie en zelfmoord'.

De meesters gingen begrijpen dat de oplossing voor de ziekten kon liggen in de levensaura die het lichaam voedt. Ze hadden immers al gezien dat een zieke kan genezen door de liefdevolle aura van een medemens, zoals de eigen moeder of een hoogstaande magnetiseur. Maar die geneeswijze kan niet toegepast worden op wereldschaal, want zoveel liefde is er in de wereld nog niet aanwezig.

Inspiratie en medici

Daarom gingen de meesters op verschillende wijzen te werk, overal waar ze konden gingen ze mensen inspireren om ziekten te bestrijden. Ze inspireerden de eerste medicijnmannen, en brachten kennis van het gebruik van kruiden om lichamelijke processen te ondersteunen.

De medici werden geïnspireerd om de medische wetenschap uit te bouwen. Er werd techniek op aarde gebracht om hiermee medische middelen te kunnen maken. En de mens die hiervoor te bereiken was, kreeg gevoel voor natuurlijke geneesmethodes, zoals de priesters in het Oude Egypte. Maar bij al deze verschillende geneesmethodes die de meesters op aarde brachten, wisten ze dat die geen blijvende oplossing konden geven. Het was slechts een zo goed mogelijke hulp voor de lijdende mensheid in die tijden.

Uitgebreide studie

Ondertussen gingen de meesters verder met hun uitgebreide studie van alle ziekten op aarde. Ze namen een deel van de aura van een ziek lichaam en namen dat mee naar de lichtsferen om het daar langdurig en uitgebreid te kunnen bestuderen. Ze zorgden dat die aura niet oploste, zodat ze de ziekte langer konden bestuderen dan de verschijningsvorm ervan tijdens een aards leven.

In de sferen werd met hulp van de hoogste meesters een instrument ontworpen om deze aura's te bestuderen. Wanneer een ziekte-aura met dat instrument werd verbonden, kon men de oorsprong en evolutie van die ziekte volgen. Daartoe werden alle evolutiefasen van het menselijke lichaam en de ziel op een tijdschaal gezet, zodat in de kosmische evolutie bekeken kon worden hoe de ziekte zich ontwikkeld had en het lichaam kon aantasten. Het instrument kon al de ontwikkelingsfasen ook visueel en astraal verdichten,

zodat elke stap uitvoerig onderzocht kon worden.

Die verdichting vond plaats door de ijle energie van de Albron, het protoplasma, tot aan die bepaalde ontwikkelingsfase te verdichten. Dat proces was mogelijk, omdat het leven in de kosmos ook deze weg had afgelegd om die ontwikkelingsfase te bereiken. Het instrument kon dit alleen sneller uitvoeren, en op een technische wijze.

Röntgen en techniek

De volgende stap was dit instrument op aarde te brengen. Daarom inspireerden de meesters aardse wetenschappers om technische middelen te ontwikkelen die de weg naar het instrument baanden. Zo moest er eerst elektriciteit op aarde gebracht worden, zodat het instrument hiervan gebruik kon maken. Later brachten ze het röntgenapparaat op aarde, dat straks onderdeel wordt van het ultieme genezingsinstrument.

Maar de meesters konden niet verder dan de gevoelsgraad van de mensheid op aarde dat toeliet. Ze moesten altijd rekening houden met de oorlogsgezindheid van de dierlijke gevoelsgraad, die hun technische middelen zou kunnen gebruiken voor oorlogsvoering. Elke stap werd berekend, en zelfs het misbruik werd daarbij ingecalculeerd. Zo bracht men de atoomenergie op aarde, als onderdeel van de technische ontwikkeling die nodig was voor het ultieme genezingsinstrument. De meesters wisten dat de oorlogszuchtige

mens deze stap zou gebruiken voor zijn oorlogsvoering, maar ze voorzagen dat het ellendige gevolg van de eerste atoombommen de mensheid voldoende besef ging geven dat een verder gebruik ervan een groot gevaar voor de gehele wereld was.

Toch moesten de meesters wachten totdat de mensheid de laatste wereldoorlog zou uitvechten, en hierdoor tot besef zou komen dat er zich op wereldvlak een samenwerking moest gaan ontwikkelen om een dergelijk vreselijk lijden voortaan te voorkomen. Daarom konden de meesters pas na de Tweede Wereldoorlog in de Eeuw van Christus beginnen om de definitieve stappen te zetten op weg naar het ultieme genezingsinstrument op aarde. Nu is het een kwestie van enkele eeuwen en het nodige geld om al het benodigde te ontwikkelen. Wanneer het geld niet meer voor oorlogsdoeleinden maar voor vrede, samenwerking, wetenschap en techniek gebruikt wordt, kan het sneller gaan.

Diathermie van protoplasma

Zoals met alle grote uitvindingen zullen de verdere stappen op weg naar en de uiteindelijke realisatie van het ultieme genezingsinstrument tot stand gebracht worden door inspiratie én wedergeboorte van de zielen die aan de Universiteit van Christus verbonden zijn. De meesters werken zo snel als de mensheid dat toelaat.

Op aarde zal het instrument enigszins werken zoals de diathermie, waarbij er stroom door het menselijke lichaam geleid wordt. Maar het apparaat zal een veel ijlere stroom genereren. Wanneer een menselijk lichaam met het genezingsinstrument verbonden wordt, zal er een energie doorheen geleid worden die afstemming heeft op de tweede lichtsfeer. Het protoplasma van de Albron wordt dan op een technische wijze verdicht tot een aura die hoger en ijler is dan de levensaura van de mens op aarde. Hierdoor worden de zieke organen gevoed met een zuiverende kracht die de weefsels terugvoert naar de harmonische werking zoals dat weefsel in de oertijd functioneerde.

Zoals Christus genas door zijn helende levensaura aan de zieke te geven, zal het instrument alle zieken kunnen genezen omdat het protoplasma van de Albron onuitputtelijk is. Reeds vanaf de kindertijd zal het instrument het lichaam op kracht brengen. Generaties lang zullen alle lichamen op deze wijze gezuiverd worden. Totdat ze opnieuw beschikken over hun natuurlijke weerstand en nooit meer ziek worden.

Dit wordt het opperste geschenk van Christus aan de mensheid, naast het directe-stemapparaat dat voor de geestelijke bewustwording zal zorgen. In de Eeuw van Christus zal de mensheid hierdoor lichamelijk én geestelijk kunnen groeien naar eeuwig geluk en universele liefde.

140. Directe-stemapparaat

Het directe-stemapparaat zal op technische wijze een rechtstreeks gesproken contact mogelijk maken tussen de aarde en het hiernamaals.

Het laatste menselijke medium

Het artikel 'het mediumschap van Jozef Rulof' beschrijft het laatste medium van de Universiteit van Christus. Hoe hoogstaand zijn mediumschap ook was, voor velen blijft het de vraag of het bewezen kan worden dat hij werkelijk contact met het hiernamaals heeft gehad.

Jozef wist dat hij de wereld niet kon overtuigen van die werkelijkheid. Hiervoor was er teveel bedrog op aarde gekomen door mensen die zich voor medium uitgaven, maar uiteindelijk tegen de lamp liepen en bedriegers bleken te zijn. Daarnaast waren er ook veel mensen die dachten in contact te zijn, maar in feite alleen hun eigen geprojecteerde gedachten weerspiegeld kregen. En tenslotte waren er ook mediums met een werkelijk contact die de doorgekregen boodschap onzuiver maakten door die onbewust of bewust te mengen met eigen verlangens en gedachten. Om al deze toestanden te onderscheiden is het boek 'Geestelijke Gaven' geschreven.

Jozef gaf zijn lezers de raad om zijn boeken te vergelijken met andere kennis op aarde. De omvang en diepgaande kennis in zijn boeken kan een reden zijn om zijn mediumschap te geloven, zeker voor wie een deel van die kennis als waar aanvoelt. Maar voor de wereld en de wetenschap zal het nooit een bewijs worden, omdat wetenschappelijk niet kan worden uitgesloten dat het medium tenminste een deel van de boodschap zelf heeft geproduceerd.

De voorloper

De wetenschap en de wereld zullen alleen een onweerlegbaar bewijs aanvaarden van een technisch apparaat. In het boek 'De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien' worden dergelijke apparaten voorspeld. Het gaat om het directe-stemapparaat en de voorloper ervan.

De voorloper zal niet groter zijn dan een radiotoestel uit 1941 en werken op elektriciteit. Het zal letters aanstippen, die woorden en zinnen vormen. De kern van het apparaat bestaat uit een gevoelig element dat in staat is gedachten op te vangen van bewoners van het hiernamaals. Die gedachten zijn veel ijler dan onze gedachten op aarde. Wanneer wij op aarde denken, krijgen die gedachten door het lichamelijke vormingsproces een stoffelijke lading. Gedachten die gevormd worden door een bewoner van het hiernamaals met

zijn geestelijk lichaam zijn astraal ijl en kennen die stoffelijke verdichting niet.

De voorloper van het directe-stemapparaat zal voor vele mensen het bewijs leveren van het leven na de dood. Voor de hele wereld echter nog niet, omdat de wetenschap niet zal kunnen vaststellen wie of wat het gevoelige element aanstuurt. De boodschap zal duidelijk en onvervormd doorkomen, maar de gever van die boodschap is voor aardse ogen niet waarneembaar.

De overheid zal geen oordeel over dit apparaat vellen, maar wel toestaan dat het in de handel wordt gebracht. Hierdoor zal het zijn weg vinden naar vele geïnteresseerden, die door het apparaat geestelijke boodschappen ontvangen. Ze weten zich met het hiernamaals verbonden, zonder dat de boodschap vervormd wordt door een menselijk medium.

Het directe-stemapparaat

De wetenschap en de wereld zullen pas overtuigd worden door de bewijskracht van het directe-stemapparaat. Dat komt heel wat later op aarde, omdat het technisch veel geavanceerder is. Dit apparaat zal namelijk de stem van de bewoners van het hiernamaals verdichten tot het voor ons hoorbaar is zoals een stem via de telefoon.

In de kringen van mediums is het verschijnsel van de directe-stem bekend. Het ijle stemgeluid van de bewoners van het hiernamaals wordt hierbij verdicht door gebruik te maken van de aura van het menselijke medium. Tijdens diverse seances is dit tot stand gekomen, maar daarna werd dit ook door bedriegers nageaapt, waardoor het geen bewijskracht meer had voor de wereld. Het verschijnsel is uitgebreid beschreven in het boek 'Geestelijke Gaven'.

Het directe-stemapparaat zal de benodigde levensaura technisch verdichten. De aura zelf komt van het leven, het is het protoplasma waaruit de hele kosmos is gevormd. De artikelen 'Alziel en Albron', 'onze basiskrachten' en 'kosmische splitsing' beschrijven hoe dit protoplasma onder meer de maan en de zon heeft gevormd. Het artikel 'onze eerste levens als cel' beschrijft hoe de menselijke ziel van dit protoplasma gebruikt heeft gemaakt om haar eerste cellichaampje te vormen.

Het directe-stemapparaat zal niet in de handel komen, het wordt het bezit van de gehele mensheid. Als technisch instrument zal het alle mensen overtuigen, ook diegenen die de voorloper niet konden geloven. Nu wordt elke andere beïnvloeding uitgesloten, de aanwezigen herkennen direct de stemmen van hun overleden geliefden. In niets is het stemgeluid veranderd, het klinkt precies zoals het op aarde klonk.

Het ultieme moment

Behalve uitleg over het apparaat wordt ook het moment beschreven dat het voor het eerst in werking gesteld zal worden. Als eerste zal de overleden vader van de uitvinder spreken, zodat zijn zoon de stem onmiddellijk kan herkennen. Daarna zal de astrale meester van de uitvinder hem duidelijk maken dat de uitvinder samen met zijn vrouwelijke tweelingziel voor deze uitvinding vanuit de lichtsferen op aarde is gereïncarneerd.

De uitvinder verneemt dan ook dat ze spoedig gaan beginnen aan het materialisatie-instrument, waardoor de mensheid de meesters ook kan zien. Daarvoor hoeven slechts een paar veranderingen aan het directe-stemapparaat aangebracht te worden.

Daarna zal de hoogste meester uit de lichtsferen de boodschap geven dat hij binnen twee weken weer zal spreken, maar dan voor de wereldleiders, wetenschappers en kerkelijke afgevaardigden. Hij zal dan tot de hele mensheid spreken en alle wetenschappelijke faculteiten zullen kunnen vaststellen dat de kloof tussen leven en dood definitief overbrugd is.

Eindelijk is de dood overwonnen!

Door het directe-stemapparaat zullen alle vragen beantwoord worden en zal de wetenschap het kosmische ontwaken ontvangen. De meesters zullen elke dag tot de mensheid spreken, want dit apparaat is nooit uit te putten. Waaraan de mensheid duizenden eeuwen heeft getwijfeld, wordt dan dagelijkse realiteit op aarde.

De meesters zullen dan voor de mensheid verduidelijken wat Christus heeft bedoeld, en hoe de Universiteit van Christus vanaf de oertijd de evolutie van de mensheid heeft ondersteund. Ze leggen uit hoe het beoefenen van de universele liefde elke ziel naar de lichtsferen voert. Er wordt gesproken in alle talen, waardoor voor elke mens op aarde de sluier van de dood opgeheven wordt. Ze zullen de kosmische evolutie van de ziel beschrijven, zodat alle mensen aan hun geestelijke bewustwording kunnen beginnen.

Duizenden boeken

Omdat de meesters al wisten dat ze door het directe-stemapparaat de volgende duizenden boeken zullen dicteren, hebben ze niet nog meer boeken via Jozef Rulof op aarde gebracht. Daarom hebben ze zich door dit menselijke medium beperkt tot de opbouw die nodig was om tot aan 'De Kosmologie van Jozef Rulof' te komen. Alle boeken daarvoor zijn slechts een inleiding op de eigenlijke boodschap van de meesters, wat toegelicht wordt in het artikel

‘verklaring op zielsniveau’.

Jozef Rulof is in 1952 naar de lichtsferen teruggekeerd om zich voor te bereiden op het ultieme moment dat hij via het directe-stemapparaat rechtstreeks tot de mensheid kan spreken. Dan kan hij het technische bewijs geven, dat door zijn boeken niet mogelijk was. Dan lossen alle twijfels in één dag op, en begint hij aan zijn volgende duizenden boeken over ons leven.

Tot zolang zijn de onderstaande boeken beschikbaar:

Bestellijst per 11 juni 2020

Hardcover gebonden boeken		€	Overige	€
Een Blik in het Hiernamaals	26		Toelichting bij de boeken	€
Zij die terugkeerden uit de Dood	18		van Jozef Rulof	10
De Kringloop der Ziel	21		Het Jozef Rulof Naslagwerk:	
Zielsziekten van Gene Zijde bezien	23		Deel 1 Ons Hiernamaals	15
Het Ontstaan van het Heelal	27		Deel 2 Onze Reïncarnaties	15
Tussen Leven en Dood	22		Deel 3 Onze Kosmische Ziel	15
De Volkeren der Aarde	23		Deel 4 Universiteit van Christus	20
Door de Grebbelinie n.h.e.leven	19		Het Schilderend Mediumschap	
Geestelijke Gaven	26		van Jozef Rulof	40
Maskers en Mensen	30		Posterpakket (8 posters)	20
Jeus van Moeder Crisje Deel 1	20			
Jeus van Moeder Crisje Deel 2	20			
Jeus van Moeder Crisje Deel 3	20		Website	
Vraag en Antwoord Deel 1	23		Via onze website rulof.nl kunt u	
Vraag en Antwoord Deel 2	23		gratis alle boeken online lezen.	
Vraag en Antwoord Deel 3	23			
Vraag en Antwoord Deel 4	23			
Vraag en Antwoord Deel 5	23		Bestelinformatie	
Vraag en Antwoord Deel 6	23		Voor alle bedragen geldt: prijzen	
Lezingen Deel 1	25		voorbehouden. Gratis verzending!	
Lezingen Deel 2	25		Alle artikelen zijn verkrijgbaar in de	
Lezingen Deel 3	25		boekhandel en bij de stichting.	
De Kosmologie v. Jozef Rulof Deel 1	20		Ze kunnen bij ons besteld worden	
De Kosmologie v. Jozef Rulof Deel 2	20		via onze website rulof.nl , per email,	
De Kosmologie v. Jozef Rulof Deel 3	20		schriftelijk of telefonisch. Op de	
De Kosmologie v. Jozef Rulof Deel 4	20		volgende pagina vindt u onze con-	
De Kosmologie v. Jozef Rulof Deel 5	20		tactgegevens.	

Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap
“De Eeuw van Christus”

website: rulof.nl

Braspenningstraat 88
1827 JW Alkmaar
Nederland

T: 072 / 8443852
(tijdens kantooruren)
E-mail: info@rulof.org

Inscr. KVK nr. 41149585 BTW nr. NL0061.70.420.B01
IBAN: NL19INGB0000030330 BIC: INGBNL2A
t.n.v. Stichting GWG De Eeuw van Christus te Alkmaar.

**In deze toelichting beschrijven we als uitgever van de boeken
van Jozef Rulof (1898-1952) de kern van zijn zienswijze.**

De volgende onderwerpen komen onder meer aan bod:

Ons Hiernamaals

Bijnadoodervaring
Uittreding
Duistere en lichtsfere
Sterven als overgaan
Crematie of begraven
Orgaandonatie en
transplantatie
Euthanasie
Zelfmoord

Onze Reïncarnaties

Herinneringen aan
vorige levens
Aanleg en wonderkind
Fobie, angst en
onderbewustzijn
Gevoelsgraden
Zelfkennis
Zonnevlecht en
hersenen
Overspannen en
slapeloosheid
Geliefden uit
vorige levens
Deelpersoonlijkheden
Van gevoel tot gedachte
Denken en waarheid
Wat weten we zeker
Geestelijk-wetenschappelijk

Onze Kosmische Ziel

Verklaring op zielsniveau
Er bestaan geen rassen
Stoffelijke levensgraden
Mens of ziel
Anti racisme en
discriminatie
Kosmologie
Alziel en Albron
Onze basiskrachten
Kosmische splitsing
Maan en zon
Kosmische levensgraden
Eerste levens als cel
Evolutie en groei
Vergissing van Darwin
Mars en Aarde
Goed en kwaad
Harmonie en karma
Oorzaak en gevolg
Vrije wil
Rechtvaardigheid
Ontstaan van de
astrale wereld
Schepper van licht
Het Al

Universiteit van Christus

Mozes en de profeten
Bijbelschrijvers en God
Het oude Egypte
Piramide van Gizeh
Jezus Christus
Judas, Pilatus en Caiphas
Gethsemane en Golgotha
Apostelen van Christus
Kerkelijke vertelsels
Evolutie van de mensheid
Hitler en het Joodse volk
Nationaalsocialisme
Graden van liefde
Tweelingzielen
Moederschap en
vaderschap
Homoseksualiteit
Psychopathie
Krankzinnigheid
Het mediumschap
van Jozef Rulof
De Eeuw van Christus
Lichtende toekomst
Genezingsinstrument
Directe stem-apparaat

I S B N 978-94-93165-77-9

9 789493165779 >

Website: rulof.nl

Uitgever: Stichting De Eeuw van Christus